

Giới thiệu Khanh Vốn Giai Nhân

Khanh Vốn Giai Nhân của tác giả Sói Xám Cánh Dài là câu chuyện về giang hồ và lời đòi về sức mạnh cũng như danh tiếng của nhà họ kỷ trong Âm Dạ Cốc...

Dạ Cốc chỉ là một lãnh thổ nhỏ bé trong Dạ Quốc nhưng lại là nơi tụ họp nhiều hiền tài khắp nơi, những anh hùng tại dạ quốc cũng như các bang chủ trong giang hồ ai cũng đều đã từng là huynh đệ của nhau trong Dạ Cốc, tạo nên một mối quan hệ sâu đậm tạo nên hòa bình..

Liệu Họ đã trải qua những gì mới có được như ngày hôm nay ?!!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Hầu tước vị, là vinh quang mà tổ tiên đã truyền lại. Làm tướng quân phải lập công, chính là sứ mệnh của con cháu Kỷ gia chúng ta. Được nhận lệnh bài Âm Dạ chính là niềm kiêu hãnh cả đời của ta. Kỷ Nam, ngươi là người đảm nhiệm Bạch Hổ môn chủ kế tiếp do chính Kỷ Đình ta tuyển chọn.”

Trong thiên hạ, người nhà họ Kỷ đã có mười bảy người xuất Âm Dạ cốc.

Âm Dạ cốc nằm trong phạm vi lãnh thổ Dạ quốc.

Tương truyền, vị cốc chủ đầu tiên vốn là Đại tướng khai quốc của Dạ quốc, bởi vì có công cao chấn chủ nên tự từ quan, sau đó sáng lập ra Âm Dạ cốc, vì Dạ quốc mà đào tạo không biết bao nhiêu hiền tài.

Hơn một trăm năm trôi qua, Dạ quốc vận nước hưng thịnh. Âm Dạ cốc là một địa phương siêu phàm. Ngày nay, quá nửa số danh sĩ của Dạ quốc đều xuất sư ở đó. Trong chốn võ lâm, những người đảm nhiệm chức Minh chủ, chương môn cũng hầu như từng bái sư ở Âm Dạ cốc.

Âm Dạ cốc vô cùng lớn, trong cốc chia làm bảy bảy bốn mươi chín môn phái khác biệt, thuật nghiệp chuyên về tấn công, mỗi môn phái có sở trường riêng, và đều lấy thần thú cổ làm ký hiệu.

Hiện tại, Kỷ Nam đang đeo một cái lệnh bài huyền thiết bên hông, trên đó có khắc một con Bạch Hổ râu ria xồm xoàm, vô cùng uy vũ. Phụ thân của hắn – đệ nhất thần tướng Dạ quốc, Đại tướng quân uy vũ, phi thường dũng mãnh, được ngự phong Trấn Nam Vương Kỷ Đình, lúc giao cho hắn tấm lệnh bài này, quỳ một gối xuống, mặt mũi nghiêm túc, chậm rãi nói với hắn khi ấy mới gần tám tuổi: “Hầu tước vị, là vinh quang mà tổ tiên đã truyền lại. Làm tướng quân phải lập công, chính là sứ mệnh của con cháu Kỷ gia chúng ta. Được nhận lệnh bài Âm Dạ chính là niềm kiêu hãnh cả đời của ta. Kỷ Nam, ngươi là người đảm nhiệm Bạch Hổ môn chủ kế tiếp do chính Kỷ Đình ta tuyển chọn.”

Phụ thân quá nửa đời cũng chưa từng khen ngợi ai, ông phụ tá tiên Hoàng cùng đương kim Thánh thượng hai đời hùng tài anh chúa, ngoài tận tâm tận lực, cũng chưa từng có một câu bội phục ca ngợi. Cho nên đối với Kỷ Nam mà nói, những lời như vậy của ông, so với sinh mệnh của Kỷ Nam còn quan trọng hơn.

Từ biệt năm năm, không biết mọi chuyện trong nhà có ổn không.

Dưới đêm trăng không có gió, nước trên mặt hồ giống như một khối hồ phách lớn, tĩnh lặng mà tuyệt mỹ, Kỷ Nam nhìn bóng trăng giữa hồ, trong lòng cuộn cuộn vài ba ý phiền não.

Vù! Tôm!

Một viên đá nhỏ bay qua, rơi vào giữa hồ, làm tan vỡ bóng trăng kia.

Sau lưng cảnh liễu rậm rạp buông xuống, hơi hơi lay động, nhưng không dễ gì phát hiện ra.

Kỷ Nam chau mày, mũi chân cậu lấy một hòn đất, xoay người lại, đá vào phương hướng mà trong đầu đã sớm phán đoán tốt. Nhất kích tất trúng, thiếu niên nho nhỏ rơi từ trên cành cây xuống, cái móng chạm đất, đau đến mức oa oa kêu to.

Dường như bức tranh bóng đêm trầm tĩnh tốt đẹp đã bị làm rách, nên Kỷ Nam không vui, cất bước muốn đi, thiếu niên kia cũng không buông tha, trở mình bò dậy, chửi ầm lên: “Con hồ đáng ghét! Âm toán tiểu gia!”

Kỷ Nam cũng không mở miệng phản bác, thậm chí còn không thèm liếc hán một cái.

“À, à, à...tháng sau là tới “Phá Dạ” năm nay đi? Có kẻ đã thua liên tiếp năm năm rồi! Không biết năm nay chọn cái gì nha?” – Thiếu niên mặt mày hớn hờ buông lời xem thường. Dáng vẻ của hán mới mười hai mười ba tuổi, tướng mạo nam tử vẫn chưa hoàn toàn phát triển, khuôn mặt nhỏ nhắn sinh ra đã phần điều ngọc mài, so với bất kỳ một cô gái nào trong cốc đều xinh đẹp hơn.

Ám Dạ môn chủ lấy lệnh bài làm phù hiệu, đòi đòi tương truyền, mỗi một môn chủ khi học thành xuất cốc, đều phải cùng cốc chủ đấu một trận, văn võ không giới hạn, nhả nhận hay thô tục đều có thể. Một khi thắng, có thể dùng thân phận môn chủ xuất cốc, nếu thua năm sau sẽ tiếp tục, nếu chủ động từ bỏ thì phải cầm lệnh bài trả lại cho môn phái.

Mỗi một năm đều có một cuộc tỷ thí như vậy, hôm đó, không chỉ những người tiếp nhận chức vụ môn chủ của các môn phái mới thách đấu với cốc chủ, những người khác nếu cảm thấy hứng thú với lệnh bài môn phái trong tay cốc chủ cũng có thể tiến lên khiêu chiến.

Cuộc tỷ thí hàng năm ngày nay được gọi là “Phá dạ”, ngụ ý nếu có thể xé rách màn đêm, thì phía trước sẽ quang minh vô hạn.

Kỷ Nam khi tám tuổi đã vào cốc, năm năm từng chia ra dùng binh pháp, trận pháp, cơ quan, diễn toán * để thách đấu cốc chủ đương nhiệm, nhưng đều không ngoại lệ, bị thua cực kỳ thê thảm.

(* - tính toán.)

Thiếu niên kia thích đối đầu với Kỷ Nam, nhưng bao giờ cũng thua, mỗi khi thua lại dùng những lời này để châm chọc giễu cợt.

“Còn chưa nghĩ ra.” – Kỷ Nam liếc hán một cái, chậm rãi nói – “Nhưng mà ta đoán, nếu là ngươi, nhất định có thể xuất cốc ngay năm đầu tiên.”

Thiếu niên nghe vậy không hiểu, nghiêng đầu suy nghĩ, hai mắt xinh đẹp như quả nho đen nhìn chăm chăm hán không chớp.

“Ngươi cùng cốc chủ so xem ai giống nữ nhân hơn, cốc chủ nhất định cam bái hạ phong *.”

(* - chịu thua, bái phục.)

Hai mắt xinh đẹp như quả nho đen bỗng dưng tròn to, sau đó tức giận nheo lại----- hán ghét nhất người khác nói, hán, giống, nữ, nhân!

Thiếu niên phồng má, vẻ mặt già bộ hung ác đi tới, đồng thời dưới chân điểm một cái, bay lên trời, giữa không trung hai chân hán nhanh như chớp lao tới, khí thế kinh người.

Kỷ Nam không chút hoang mang, tiện tay bẻ gãy cành liễu, hung hăng vụt, “Xoạt” một tiếng, cách cái gãy quất vào giữa ngón chân thiếu niên, chỉ nghe một tiếng “Ai ư” thảm thiết, thiếu niên chật vật rơi xuống đất, ôm ngón chân đau mà nhảy vòng vòng.

Kỷ Nam lần đến gần, thiếu niên hoảng hốt, nhảy lên cây tránh né giống như con khỉ, nhưng mới hai ba chiêu đã bị bắt được. Kỷ Nam trèo lên cây liễu trói hán lại, gơ một tay lên, đẩy hán từ trên cây xuống.

“Oa...” – Thiếu niên sợ la hét ầm ỹ - “Cứu mạng a!”

Cành liễu mềm dẻo gần mặt nước, trói vật nặng như thiếu niên cũng không lập tức bị gãy, chỉ từng chút từng chút cách mặt nước gần hơn, thiếu niên kia sợ đến mức ngừng thở, không dám kêu loạn nữa.

“Giờ mới biết sợ à? Mới vừa rồi không phải rất ngông cuồng hay sao?”

“Lời ta nói đều là sự thật, cả năm năm ngươi đều bị thua không phải hay sao?”

“Ngươi.....” – Kỷ Nam tức giận không thôi, trút nội lực vào cành liễu trong tay, cành liễu ngay lập tức thẳng tắp, hán vuron người, dùng cái mầm liễu nhọn nhọn gài vào đúng chỗ nhột ở càn cổ thiếu niên kia. Thiếu niên bị trêu chọc nhột vô cùng, mạnh mẽ giãy giụa, lại sợ cành liễu bên hông bị gãy, trong chốc lát nước mắt giàn giụa, chật vật không chịu nổi.

“Xin lỗi mau!”

“Được.....được.....thật xin lỗi...ha ha ha haÔ ô ô thật xin lỗi.....A a a buông ta ra.....ha ha ha ha...” – Búi tóc của thiếu niên bị xõa ra đã ngâm vào trong nước, lúc này đang là mùa xuân, hơi se lạnh. Nước trong hồ vào ban đêm lạnh lẽo đến thấu xương từ sau gáy mịn màng của hán chui từ từ vào da thịt, nghĩ đến cảm giác bị rơi vào trong hồ nước lạnh như băng này, hán sợ đến mức xương cũng mềm nhũn.

Kỷ Nam hài lòng, đang muốn thu tay lại, kéo hán lên, lại chợt nghe thấy tiếng “rắc rắc” nho nhỏ, cành liễu trói thiếu niên không hiểu sao tự nhiên gãy, mặt nước vì thế mà vang lên tiếng “Bùm”.

“Ồ!-- ----” - Kỷ Nam sửng sốt, tung người muốn nhảy, lại bị người phía sau kéo một cái. Thân mình bị kiềm hãm khiến hán nghiêng người về phía sau, lão đảo hai bước mới đứng vững.

Chỉ thấy một bóng dáng vụt qua, lướt nhẹ nhàng trên mặt nước một chút rồi trở lại bờ, khéo léo ôm người vừa bị ngã xuống nước lên bờ.

Người nọ mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, vạt áo kéo dài, là trang phục cầu kỳ đắt tiền mà vương công quý tộc Dạ quốc thường dùng. Lúc còn ở nhà, Kỳ Nam thường xuyên bị mẫu thân bắt thay trang phục tương tự, nhưng hắn luyện võ hằng năm, cho nên luôn ghét bỏ y phục này mặc vào ướt át bẩn thỉu, rất là không thích. Bây giờ thấy người này mặc lên người, động tác khi đó không có chút nào bị kiềm hãm, ngược lại ông tay áo rộng, vạt áo phiêu phiêu, tiêu sái thanh quý không sao nói được, một thân hào hoa phong nhã.

Dung Nham! Kỳ Nam nhận ra hắn, mà có lẽ tất cả mọi người trong Âm Dạ cốc đều biết hắn.

Dung Nham mới vào cốc đầu năm nay, lúc tới cầm trong tay lệnh bài Thanh Long của môn phái thần bí nhất trong bốn mươi chín môn phái, khiến trong cốc xôn xao một trận. Cũng tại vì lệnh bài Thanh Long đã mấy chục năm không thấy trên giang hồ, vị công tử trẻ tuổi khí độ trác tuyệt này nhất định có lai lịch không nhỏ.

Thiếu niên vừa rơi xuống nước, đang nằm run lẩy bẩy trên bờ hồ kia chính là thư đồng đi theo Dung Nham từ nhỏ, nghe Dung Nham gọi hắn là “A Tùng”

A Tùng tê tâm liệt phế ho khan một trận, bộ dáng thống khổ vô cùng. Dung Nham ôm hắn qua, đặt nằm sấp trên đầu gối vỗ vỗ mấy cái, hắn phun ra được mấy ngụm nước, mới dần dần lấy lại tinh thần.

Chỉ thấy Dung Nham thân nhiên cười – “Ngươi lại gây chuyện.”

Thiếu niên lập tức cắn răng nghiêng lợi, đẩy hắn ra, lồm cồm bò dậy, chỉ vào Kỳ Nam mắng – “Con hồ đáng ghét! Ta nguyện rửa ngươi năm nay lại thua tiếp! Thua thua thua!”

Ban đầu là do Kỳ Nam vô ý hại hắn rơi xuống nước, nên trong lòng cũng có một chút áy náy, bây giờ lại bị hắn đâm trúng chỗ đau, sắc mặt lập tức trầm xuống, đe dọa: “Có tin ta lại đá ngươi xuống nước nữa hay không?”

A Tùng làm mặt quỷ với hắn, hất hàm lên, ý bảo có Dung Nham đang ở bên cạnh, hắn không sợ, dương dương tự đắc, khiêu khích – “Ngươi dám!”

Kỳ Nam tức giận, sắc mặt thay đổi, hai tay nắm thành quyền, vừa muốn đi chuyển thân mình, lại nghe Dung Nham ho khan một tiếng: “Kỳ công tử! Thư đồng còn nhỏ tuổi, thỉnh công tử đừng chấp nhặt với hắn.”

“Không dám!” – Kỳ Nam lạnh mặt – “Nhưng thỉnh công tử quản giáo hạ nhân cho tốt! Tại hạ thật sự không chịu nổi bị phiền nhiễu như vậy!”

A Tùng vừa nghe thấy liền hăng hái, ung dung thò cổ ra từ sau lưng Dung Nham muốn khiêu khích. Dung Nham đưa tay ra muốn ngăn cản, nhưng không những không có hiệu quả, ngược lại bị hắn “Bốp” một cái đầy ra.

Kỳ Nam nhìn chủ tớ bọn họ không lớn không nhỏ, thật sự không ra cái thể thống gì, cũng chẳng thêm nói gì nữa, xoay người nhảy lên rồi đi.

Trở lại môn phái, đồ đệ đang ở trong sân tập võ dựa trên trận pháp mới nhất.

Nói là đồ đệ, nhưng thật ra mỗi người trong bọn họ đều lớn tuổi hơn Kỳ Nam.

Ở trong này đều là con em vương hầu của Dạ quốc và mấy nước xung quanh, còn lại thì phần nhiều là hậu nhân của danh môn trong chốn võ lâm, từ đời cha chú của bọn họ đã được đưa tới Âm Dạ để học tập, được xếp vào Bạch Hồ môn phái nổi danh hậu thế về binh pháp và bày trận, tạm thời do Kỳ Nam quản lý, trông nom.

Một khi Kỳ Nam đánh mãi không được, từ bỏ lệnh bài Bạch Hồ đề xuất cốc, môn chủ rất có thể được chọn lựa lại một lần từ trong đám người bọn họ.

“Tiểu Tử!” Lý Hà Việt hào hứng chạy tới, bởi vì tập luyện đã lâu nên nửa thân trên trần trụi tỏa ra nhiệt khí hùng hực.

Lý Hà Việt lớn hơn Kỳ Nam năm tuổi, là một nam tử khí thế bừng bừng đã đến tuổi trưởng thành. Kỳ Nam đứng bên cạnh hắn có vẻ đặc biệt gầy yếu trắng nõn, nếu không phải có đôi mày kiếm đen đậm, mũi phần anh khí, thì nói đến chuyện giống nữ nhân, thật ra hắn cũng không kém là bao.

“Ở nơi này phải gọi ta là môn chủ!” – Kỳ Nam cau mày, bày ra khí thế, trầm giọng quát. Ba ca ca thứ xuất khác mẹ với hắn là anh em con dì với Lý Hà Việt, từ nhỏ đã lui tới rất thân mật. Hắn và các ca ca cùng nhau đồng hành ra vào thao luyện, nên hiển nhiên cũng quen biết Lý Hà Việt.

“Dạ. Môn chủ!” Lý Hà Việt cũng thật sự vái chào hành lễ, trên mặt vẫn cười hi hi – “Ngươi đi đâu vậy? Chúng ta đã luyện trận pháp rất nhiều lần mà không thấy ngươi! Lại đây! Ta với ngươi cân nhắc mấy chỗ nhỏ nhỏ không thích hợp!”

“Không được.” Kỳ Nam thờ dãi, “Có chỗ nào không thỏa đáng thì ngươi cứ thay đổi trước, luyện xong thì nói cho ta biết.”

Lý Hà Việt vò đầu nhếch miệng, con cháu Kỳ gia có thiên phú luyện binh pháp từ trong bụng mẹ. Huống hồ năm năm qua, Kỳ Nam ở trong Âm Dạ cốc chuyên cần tu tập, suy diễn trận pháp đã tiến triển vạn dặm, sáng tạo ra trận pháp mới cũng khiến người khác phải vỗ tay ca ngợi. Đây cũng là nguyên nhân mà môn phái nhiều người như vậy lại tâm phục khẩu phục chịu để hắn quản lý. Lý Hà Việt chẳng qua chỉ dựa vào việc có nhiều năm quan sát thực chiến hơn hắn mà thôi, nếu nói sửa đổi, thì hắn thật không biết phải sửa như thế nào.

“Sao ngươi lại mất hứng?” Lý Hà Việt thấy trong mắt hắn âm thầm nhuộm vẻ ưu sầu, kéo hắn qua một bên, lấy ra một cái ống đồng tinh xảo từ trong y phục – “Này! Vừa mới có thư nhà gửi tới!”

Kỳ Nam nhất thời phấn chấn lên, ngay cả cặp mắt màu nâu cũng sáng hơn vài phần.

Hắn một phen đoạt lấy ống đồng, vặn mở, lấy ra thư nhà được thắt gọn bên trong, dựa vào ánh trăng và cây đuốc sáng trên sân tập võ, đọc đi đọc lại tờ giấy nho nhỏ kia nhiều lần. Lý Hà Việt thu vào trong mắt đáng vẻ vui mừng của người đang hơi cúi đầu kia, hắn không tự chủ được cũng cười theo.

Nhưng mà vui mừng chưa được bao lâu, thần sắc Kỳ Nam đã lại ảm đạm, nắm chặt thư nhà, hắn khẽ nâng mắt nhìn về hướng Dạ quốc, trong miệng khẽ lẩm bẩm một câu: “Lần này, nhất định phải thông qua a.”

Cốc chủ đương nhiệm của Âm Dạ cốc là một huyền thoại.

Trong bốn mươi chín môn phái của Âm Dạ, người đã từng được thiên hạ quảng cáo rùm beng rằng chuyện gì cũng biết – môn chủ của Bạch Trạch môn phái đã từng tính toán, hơn một trăm năm qua cốc chủ của Âm Dạ đến nay đã có bốn người đảm nhiệm, trong hơn một trăm trận “Phá Dạ”, tổng số lần tiếp nhận khiêu chiến nhiều như biển sao.

Tổng số môn chủ được xuất cốc trong tay ba vị cốc chủ trước là một ngàn lẻ tám người, chia đều ra, mỗi vị cốc chủ hàng năm sẽ có khoảng sáu môn chủ thắng được hắn một trận.

Mà vị cốc chủ đương nhiệm đã tiếp nhận chức vụ từ năm mười bốn tuổi, chủ trì Âm Dạ cốc đến nay đã được mười bảy năm, nhưng số môn chủ được xuất cốc trong tay hắn tổng cộng là.....năm người.

Hai người đầu tiên theo thứ tự là Bạch Trạch môn chủ và Nhai Tỉ môn chủ, sau khi thắng được, không hẹn mà cùng bái lạy dưới chân cốc chủ, nguyện cả đời làm nô.

Người thứ ba là một tử y nam tử * thần bí, luôn mang một chiếc mặt nạ màu bạc, một hôm nào đó đã len lút xông vào cốc, ở trong đêm tối thoả mái tự nhiên vượt qua cơ quan trận pháp danh chấn thiên hạ của Âm Dạ cốc, lấy đi thứ mà hơn một trăm năm qua vẫn được nhiều đời cốc chủ Âm Dạ cốc bảo quản, vật này chưa từng có một ai dám tiếp nhận – lệnh bài môn chủ Chu Tước.

(* - nam tử áo tím)

Chuyện này đã qua sáu năm, nhưng sáu năm qua, tất cả mọi người trong môn phái Chu Tước đã lên trời xuống đất tìm môn chủ của bọn họ, mà đến nay vẫn không có chút tin tức nào.

Người thứ tư hiện đang là Quốc sư của Dạ quốc, đã dùng bát quái diễn toán mà giành được thắng lợi. Nhưng sau khi thắng bởi vì tính tư kiệt lực*, nên phải ẩn náu một năm mới trở lại Dạ quốc.

(* - cạn kiệt tinh lực).

Người cuối cùng thì vô cùng nổi tiếng, chính là võ lâm minh chủ hiện nay. Ở Phá Dạ đánh một trận khiến cho hắn được nổi danh từ đó, cũng khiến hắn kiệt lực nôn ra máu không ngừng ngay tại đó.

Người thứ ba không tìm ra tung tích nên không đề cập tới, hai môn chủ Bạch Trạch và Nhai Tỉ, một người biết trước được chuyện của thiên hạ ba trăm năm về sau là Bạch Trạch, một người chuyên về thuật ám sát chính là Nhai Tỉ. Người trước trở thành tai mắt của cốc chủ, người sau lại khiến cho triều đình và chốn võ lâm không có một ai dám bắt kính với Âm Dạ cốc dù chỉ là một chút. Hai người bọn họ làm thế nào lấy được vị trí môn chủ, trong lòng Kỳ Nam đã hiểu rõ.

Quốc sư Dạ quốc và võ lâm minh chủ Kỳ Nam chưa từng được gặp, nhưng khi ở nhà cũng thường xuyên được nghe nói. Con cháu võ lâm ở trong cốc lại càng thích đàm luận về vị võ lâm minh chủ có phong thái thần thái, Kỳ Nam đã nghe quá nhiều. Hai người đó đều là người tài năng kinh diễm tuyệt thế. Buổi sáng hôm đó, cả hai vị tài năng tuyệt thế này đều thắng rất chặt vật, vậy hắn phải làm sao mới có thể thắng được vị cốc chủ huyền thoại này đây?

Cái vấn đề này đã quấy nhiễu Kỳ Nam suốt năm năm, cứ mỗi một năm khi chuẩn bị tới “Phá Dạ”, hắn lại càng lo lắng hơn, đến mức đêm cũng không ngủ ngon.

Bây giờ đang là đầu xuân, nên nước vô cùng lạnh!

Mặc dù ở giữa đường Dung Nham đã dùng nội lực hong khô quần áo ướt sũng của A Tùng, nhưng tiểu tử kia vẫn bị nhảy mũi không ngừng, sau khi trở về, hắn lập tức bị cảm. Dung Nham tự tay sắc thuốc cho hắn, A Tùng sợ đắng, nhất định không chịu uống, cuối cùng Dung Nham nửa dùng vũ lực uy hiếp, nửa lừa gạt dụ dỗ, bóp mũi rồi đổ thuốc vào miệng hắn.

Thiếu niên xinh đẹp bọc ba lớp chăn bông ngồi trên giường, hàng mi rũ xuống, mặt mày run rẩy. Hắn vừa uống thuốc, nên trong miệng đang ngậm mứt cho đỡ đắng, mùi thơm tỏa ra, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng giận dữ – “Chờ đó cho ta! Ta nhất định phải.....hất xì!! Nhất định phải lột da con hổ đáng ghét kia!”

Dung Nham đang ngồi luyện chữ bên bàn học trước cửa sổ, nghe thấy thế hơi kéo khóa miệng – “Đưa người tới đây là để mở mang kiến thức, nhưng sao cả ngày lại chỉ biết đi trêu chọc mèo.”

“Không phải chó mèo! Mà là thói – lão – hồ! *” Thiếu niên kéo dài thanh âm, giọng nói ồm ồm đáng yêu.

(* Lẽ ra phải edit là “con hồ già đáng ghét”, nhưng mình thấy dễ vậy hay hơn :D)

“Là cái gì cũng được! Người đừng trêu chọc hần nữa! Hần là con trai trưởng của Kỷ đại tướng quân, sau khi trở về chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt hần. Đến lúc đó còn ra cái thể thống gì?”

“Khi nào thì chúng ta trở về?” Ra ngoài hơn nửa năm, thiếu niên cũng nhớ nhà, nghe Dung Nham nhắc tới, lập tức nghiêng đầu hỏi.

“Không phải tháng sau có tỷ thí hay sao? Tỷ thí xong lập tức đi.”

“Năm nay sao? Người chắc chắn năm nay sẽ đi được chứ?” – Con hồ đáng ghét kia vô công lợi hại như vậy, mà không phải đã năm năm vẫn chưa thể ra ngoài được hay sao?

Dung Nham không trả lời, dường như đang tập trung vào luyện chữ.

Mà thiếu niên kia hỏi xong, lập tức cảm thấy hối hận, không cần thiết phải hỏi----

Ở trong mắt hần, hiện tại ở trên đồi, ngoại trừ cái kẻ điên bề ngoài không biết nông sâu như thế nào ở Dạ quốc xa xôi kia, thì người lợi hại nhất chính là cái người đang đưa lưng về phía hần múa bút. Có lẽ Âm dạ cốc chủ hiện tại là đệ nhất thiên hạ về văn thao võ lược đúng như trong lời đồn đại của mọi người, nhưng chỉ cần người trước mắt này muốn thắng, thì trên cõi đời này không ai có thể là đối thủ của hần.

Cho nên hần mới có được lệnh bài Thanh Long a.

Người kia.....trước sau như một, coi trọng nhất chính là hần.

“Đúng. Người nhất định có thể thắng.” – A Tùng nâng cằm khẳng định, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mặt mày hớn hờ - “Nhưng mà có lẽ con hồ đáng ghét kia sẽ không thắng được. Ha ha.....Chúng ta có thể trở về, nhưng hần lại không thể quay về!”

Đúng lúc này Dung Nham hoàn thành một bức chữ, thưởng thức một phen, hần mới quay đầu lại, tùy ý cầm cây bút giữa ngón tay, gương mặt tuấn tú cười như không cười, chậm rãi nói – “Không, lần này, hần có thể thắng.”

A Tùng mới không tin: “Làm sao có thể?!” Kỹ năng sở trường của Bạch Hồ môn phái là bày binh bố trận, những cái khác Kỷ Nam cũng đã so qua, và cũng đều bị thua.

“Tất nhiên là có thể.” Dung Nham nhàn nhạt cười, trong đôi mắt phượng tà mị làm khuynh đảo ngàn vạn danh môn khuê tú ở Kinh thành, lóe lên ánh sáng khó lường khó tả: “Bởi vì ta muốn giúp hần.”

Tác giả có lời muốn nói: Chậm nhất là cách một ngày sẽ cập nhật, thỉnh thoảng sẽ cập nhật hàng ngày. Thời gian cập nhật là khoảng từ tám giờ đến chín giờ tối. Qua chín giờ nếu không thấy ta cập nhật, cũng không cần đợi thêm nữa.

Vào trước V không thu bình luận dài, viết xong đồng học chờ sau V gửi lại, ta sẽ trả lời.

....

Quần chúng: PIA! PIA! PIA! PIA! PIA! PIA!

....

Đại xá dừng cảm càn cù che mặt đầy lệ chạy đi...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

--- ----

Dung Nham hơi cười cười, ngẩng đầu nhìn về hướng người đang phát lệnh kia, chỉ thấy trên mặt Kỷ Nam bụi đất sặc sỡ, riêng có đôi mắt là trong suốt, ánh mắt không giận mà uy, tỏa ra một luồng hào nhiên chính khí mà chỉ có người làm tướng lĩnh quân đội mới có. Mặc dù còn trẻ tuổi và gầy yếu, mặc dù nhìn vào trong mắt có vẻ chật vật, nhưng khí thế lại không bị giảm chút nào, một tiếng khẩu lệnh là có thể cường chế đám người như mãnh hổ vừa bị chọc giận.

Quả đúng là con cháu Kỳ gia, có phong độ của một đại tướng. Như vậy, có lẽ chính là hấn đi.

Giúp hấn?

Giúp con hồ đáng ghét kia?

Giúp con hồ đáng ghét mà hấn nhìn không vừa mắt kia?

Giúp con hồ đáng ghét hấn nhìn không vừa mắt, hay khi dễ hấn, ngày hôm qua còn đẩy hấn xuống nước?

Giúp con hồ đáng ghét hấn nhìn không vừa mắt, hay khi dễ hấn, ngày hôm qua đẩy hấn xuống nước, còn hại hấn phải uống thuốc đắng?

Người nào đó nở nụ cười xinh đẹp mà ác liệt---- ----Năm, mơ, đi!

Giữa trưa, người của Bạch Hồ môn phái đã ăn cơm xong, lúc này đang ở trên sân luyện võ tập luyện, khí thế ngất trời đến mức quỷ rống quỷ kêu. A Tùng che miệng khom lưng, mũi chân điểm nhẹ một cái, lặng yên không tiếng động từ trên tường viện bay qua.

Bay qua tường xong, hấn như một làn khói đi vào phòng bếp, Đông lật lật Tây sờ sờ, dưới bếp chỉ còn dư lại một mâm bánh bột mì nguội ngắt. Hấn gặm một cái, hương vị không tệ----um, vậy cũng đừng hạ thuốc. Hấn ôm mấy cái còn dư vào trong ngực, vừa ăn vừa ra bên ngoài đi dạo.

Từ phòng bếp lần mò một mạch đến nội viện, cửa sổ giấy của mỗi gian phòng đều bị hấn chọc thủng một lỗ, lần lượt nhìn vào trong. Trong phòng, quần trang đều được gấp theo tiêu chuẩn, giống nhau như đúc, một chút đồ vật trang trí dư thừa cũng không có. Hấn lục soát từng gian một, rốt cuộc vẫn không thể tìm ra con hồ đáng ghét kia ngủ gian nào.

Y – nha – thật là tức chết người ta mà!

Thiếu niên nuốt vào một miếng bánh mì cuối cùng, từ trong hành lang nhảy lên, đi ra ngoài. Trên không trung dồn sức lộn nhào mấy cái, nhân lúc trong viện không có ai, động tác nhanh như chớp, chạy tới chạy lui không lúc nào dừng chân, chà đạp vườn hoa xinh đẹp thành một đồng hỗn độn.

Nụ hoa đầu xuân kiều diễm bị giày xéo, nhỏ tận gốc, gốc hoa dính bùn đất vô tội bị văng lên không trung, khi rơi xuống cả hoa lẫn bùn đất đều nát bươm, rơi rải khắp nơi làm cho tiểu viện vốn đang sạch sẽ ngăn nắp trở nên rối tung rối mù. Thiếu niên cảm thấy tình cảnh này có chút thú vị, dưới chân càng thêm cẩn thận, cố ý làm chuyện xấu với vườn hoa, chỉ chốc lát sau đã phá hủy hoàn toàn vườn hoa.

Ai ngờ, phía dưới luống hoa cũng không hoàn toàn là bùn đất. Thiếu niên không đề phòng, dùng sức đạp xuống, bàn chân bị đau. Hấn nhe răng trợn mắt cúi đầu nhìn, phát hiện dưới một tầng bùn đất kia là một cái chậu hoa nhỏ, xem ra lúc đầu, hoa cỏ trong vườn đều mọc ra từ cái chậu hoa này, kéo chậu hoa ra, phía dưới là một phiến đá rất dày.

Thiếu niên co chân lên, dùng sức nhảy xuống vài lần, có tiếng khấu, khấu, khấu mơ hồ vang lên-----Thì ra bên dưới có khoảng trống!

Lúc này hấn đã nảy sinh lòng hiếu kỳ, hứng thú chơi đùa càng nhiều, lập tức đứng sang bên cạnh chậu hoa, xắn tay áo định xê dịch phiến đá. Nhưng hấn thử dùng mười phần công lực cùng không làm phiến đá kia di chuyển chút nào.

Hấn bữu môi, lấy ra một cái búa nhỏ khám đá quý màu đỏ vô cùng tinh xảo từ bên hông ra, vẽ một vòng tròn xung quanh phiến đá, sau đó bỏ một nhát, thế nhưng lại dễ dàng cầm được cái búa vào phiến đá kia! Tiếp theo hấn quát to một tiếng, trên tay dồn lực, lập tức mở được phiến đá vừa dày vừa nặng kia.

Phía dưới quả thật có một cái mật thất a! Con hồ đáng ghét kia đang đứng ở bên trong, ngẩng đầu sợ hãi nhìn hấn a!

Hắc, hắc, hắc!!!

“Không được xuống!” Kỳ Nam thất kinh hét lên, uốn mình một cái, toàn thân phi lên trên, cố gắng ngăn thiếu niên đang cười to nhảy xuống.

Nhưng đã muộn, lần thạch này quả thật giống như loại đã ghi trong sách, gặp ánh sáng là bốc lửa. Ngọn lửa màu lam lúc đầu chỉ là một đám lửa nho nhỏ, nhưng mà chỉ trong nháy mắt, đã bốc cháy cả một vùng. Vốn dĩ chỉ có một viên dạ minh châu chiếu sáng yếu ớt bên trong mật thất, bỗng nhiên lam quang đại phóng*, yêu dị mà kinh khủng.

(* - ánh sáng màu lam bị khuếch đại)

Kỳ Nam vốn đang mạnh mẽ cản lại thiếu niên, lại bị sức lực của hấn lúc lao xuống đánh thẳng vào thân mình nên bị ngã ra. Cũng may thiếu niên suy nghĩ nhanh nhạy, lanh lợi hơn người, vào lúc này đã biết sự tình không ổn, ngay lập tức trở tay ôm lấy Kỳ Nam, không cần nhiều lời, hai người bốn chân cùng lúc hung hăng đạp thạch bích một cái, cùng nhau chạy ra ngoài.

Bọn họ mới vừa từ bên trong động dưới phiến đá phi thân lên, dưới lòng đất lập tức truyền đến một tiếng nổ như bị bóp nghẹt, trong nháy mắt địa động thiên điều*, sóng nhiệt từ bên trong cửa động cuốn theo mảnh vụn đất đá phun trào ra bên ngoài, phá hủy toàn bộ đình viện dễ như trở bàn tay.

(* rung chuyển đất trời.)

Kỷ Nam cùng thiếu niên ôm nhau rơi xuống đất, lăn vài vòng mới chặt vật dừng lại.

Sống sót sau tai nạn!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn của người trong Bạch Hồ môn phái, nhưng trong tai hai người cứ vang lên tiếng “Ông ông” không ngừng, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy tiếng thờ hồn hèn của đối phương ở bên tai...

Sau một lúc lâu, A Tùng mới run run rẩy rẩy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở vị trí mà hắn vừa mò phiến đá kia, bây giờ bị nổ thành một cái động thật to, tối om, còn bốc lên làn khói màu trắng, quả thật giống như một con yêu quái miệng rộng đáng sợ đang muốn cắn người...

“Ách...” Hắn buông ra hai tay mới vừa rồi còn ôm chặt Kỷ Nam, người luôn luôn không sợ trời không sợ đất như hắn, hiếm khi sợ hãi mà ngập ngừng nói – “Cái...Cái động này thật là to a...người mau nhìn a...Ha ha ha ha...”

Hắn một bên vừa nói vừa cười khan, một bên lại từ từ đi thật lùi về phía sau.

Kỷ Nam bình thường mặt không chút thay đổi, lúc này nhìn cái động kia xong, hít một cái, quả quyết nhào tới hắn... Chỉ thấy Kỷ Nam tức giận ngay cả chiêu số võ công cũng không cần, hai tay hung hăng bóp cổ hải tử kia, mảnh liệt lay động một hồi.

Lúc Dung Nham chạy tới, chỉ thấy một đám hán tử Bạch Hồ môn phái ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngươi, vây thành vòng tròn, đều là đáng về tay chân luống cuống.

Ở trung tâm, tiểu thư đồng xinh đẹp giống như nữ tử nhà hắn đang bị Bạch Hồ môn chủ quần áo rách tả tơi cười trên người. Một người vẽ mặt đưa đám đang ra sức gào lên, một người khác tức giận đến mức mặt mũi vằn vện vùng nham máu. Trên đầu trên mặt cả hai người đều dính đầy đất, chặt vật không chịu nổi.

Lý Hà Việt đứng trước mọi người.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Kỷ Nam mặt không chế như vậy.

Cả Dạ quốc đều biết hai vợ chồng Trần Nam Vương cùng Vương phi kiêu diệp tình thâm*. Kỷ Nam là nhi tử con vợ cả duy nhất do Vương phi sinh, ngày hôm đó sau khi sinh, Trần Nam Vương liền tuyên bố hắn chính là người nối nghiệp tiếp theo của Kỷ gia cùng Kỷ phủ. Kỷ Nam mang theo ánh hào quang và áp lực cứ như vậy mà lớn lên. Trước tám tuổi, hắn được đệ nhất thần tướng Trần Nam Vương Dạ quốc mang theo bên mình, đích thân dạy dỗ. Từ lúc vừa mới hiểu chuyện, hắn luôn trầm tĩnh chừng mực, như ông cụ non. Lý Hà Việt lớn lên cùng hắn, vẫn chưa bao giờ trông thấy hắn cười to một lần nào.

(* - có thể hiểu nôm na là tình cảm sâu đậm.)

Dùng quyền cước không có chương pháp gì để hả giận như vậy lại càng...không thể tin nổi.

Hắn đang do dự có nên tiến lên giải cứu thiếu niên xinh đẹp đáng thương kia hay không, khúc mắt hơi dừng lại, một bạch y bóng dáng* tách mọi người ra, từ từ đi vào, còn chưa kịp nhìn hắn làm thế nào, đã thấy hắn ôm Kỷ Nam đang tức giận đến mức muốn hủy thiên hủy địa, nhẹ nhàng đặt sang một bên.

(* - bóng người mặc quần áo màu trắng.)

A Tùng bỗng cảm thấy trên người nhẹ đi, mắt liếc thấy có cứu tinh đến, nhất thời mím môi “Oa” một tiếng, thiếu chút nữa khóc to.

Dung Nham đỡ hắn dậy, chỉ thấy cả người hắn toàn là bùn đất, trên mặt trên tay cũng bị đá vụn cắt vào. Máu cùng bụi đất sau khi nổ tung trộn lẫn lộn vào nhau, vẽ nguệch ngoạc như gà bới lên gương mặt nhỏ bé vốn có thể coi là tuyệt sắc.

Dung Nham cầm chặt cổ tay hắn, bắt đầu dī thờ dài, “Có bị thương ở chỗ nào không? Có cảm thấy chỗ nào rất đau không?”

“Chỗ nào cũng đau!” Đáy mắt thiếu niên đọng đầy nước mắt. Từ nhỏ lúc nào hắn cũng nghịch ngợm gây sự, nhưng bên cạnh lúc nào cũng có người che chở, đã bao giờ gặp phải tình cảnh tìm được đường sống từ chỗ chết như hôm nay đâu?

Lúc này gặp được người thân, vừa sợ hãi vừa ủy khuất, thiếu chút nữa bật khóc.

Nhưng hắn hít mũi một cái, nhìn xuống, rồi lập tức xoay mặt lại nhìn Kỷ Nam mặt mũi cũng đầy bụi bẩn như thế, rụt rè hỏi, “Người...không bị sao chứ?”

Kỷ Nam chỉ vào gương mặt đầy bụi đất của hắn, nghiêm mặt nhìn về phía Dung Nham, hai mắt như muốn phun lửa, “Dung công tử! Ngày hôm qua ta vừa mới dặn dò người trông chừng hạ nhân nhà người cho tốt. Vì sao hôm nay hắn lại chạy tới chỗ chúng ta?”

Dung Nham lấy chân khẽ thăm dò vào cơ thể thiếu niên, di chuyển một vòng, thấy thật sự không lo ngại mới yên lòng. Nghe Kỷ Nam tức giận chất vấn

như vậy, mắt hán cũng không ngược lên, điềm nhiên như không cười nhạt, “Đừng vậy a, thật sự xin lỗi.”

Người này!

Kỷ Nam choáng váng một hồi.

Những thứ lần thạch kia là tâm huyết cả một năm của hán, cũng là hi vọng xuất cốc của hán trong năm nay. Bây giờ tất cả bị phá hủy như vậy, một câu “Xin lỗi” có thể đền bù được không? Lại còn đúng lý hợp tình như vậy!

Mọi người trong môn phái không rõ ngọn nguồn, nhưng có thể thấy được môn chủ bị chủ tớ hai người kia chọc tức đến nổi sắc mặt trắng bệch, nói không nên lời, nhất thời bất chấp tất cả mùa khởi binh khí vây đánh hai người, nếu không cho lời giải thích thì sẽ không được rời đi.

Dung Nham không đợi bọn họ đến gần đã động thủ trước, chỉ thấy hán nhẹ nhàng vung tay áo xuống, vân đạm phong khinh quăng một trảng hán đang nắm hai lưỡi búa ra thật ra.

Mọi người đều sững sờ, sau giây phút yên lặng như tờ, quần chúng xúc động phần nộ, lần này không chần chờ gì nữa, xông lên tơi tấp.

“Bình tĩnh!” Chỉ một tiếng, tất cả mọi người dừng lại tại chỗ.

Dung Nham hơi cười cười, ngẩng đầu nhìn về hướng người đang phát lệnh kia, chỉ thấy trên mặt Kỷ Nam bụi đất sặc sỡ, riêng có đôi mắt là trong suốt, ánh mắt không giận mà uy, tỏa ra một luồng hào nhiên chính khí mà chỉ có người làm tướng lĩnh quân đội mới có. Mặc dù còn trẻ tuổi và gầy yếu, mặc dù nhìn vào trong mắt có vẻ chật vật, nhưng khí thế lại không bị giảm chút nào, một tiếng khẩu lệnh là có thể cường chế đám người như mãnh hổ vừa bị chọc giận.

Quả đúng là con cháu Kỷ gia, có phong độ của một đại tướng.

Như vậy, có lẽ chính là hán đi.

“Thình công tử lập tức mang hạ nhân của mình về, quản giáo cho cẩn thận. Nếu còn có lần sau---- Bạch Hồ môn phái không muốn đối địch với Thanh Long môn phái, nên sẽ đành phải nhờ Cốc chủ phân xử.” Kỷ Nam đã hoàn toàn khôi phục tinh táo, lạnh lùng mà khách khí nói.

Thiên chức của quân nhân là thù hộ, chuyện ngày hôm nay nhiều lắm chỉ được xem là thù riêng. Hiện tại hán thống lĩnh người trong môn phái tập võ luyện trận, tương lai còn phải dẫn thiên quân vạn mã ra chiến trường thù hộ Dạ quốc. Nếu như ngày hôm nay vì tư nộ* của bản thân mà làm rối loạn lòng quân, như vậy sau này sao hán có thể nói quân quy** được nữa?

(* - tức giận cá nhân.)

(** - luật lệ, quy định trong quân đội.)

Trong mắt Dung Nham lúc này lại tăng thêm một chút tán thưởng, không cố ý khiêu khích nữa, hán khẽ gật đầu với Kỷ Nam đang chấp hai tay ngưng thần tĩnh khí, rồi đỡ tiểu thư đồng xinh đẹp hai mắt đắm lệ rời đi.

Trong viện, đám người trong môn phái đang dọn dẹp.

Nháo ra động tĩnh lớn như vậy, nhưng cốc chủ cũng không phải người tới hỏi han. Ngược lại, một nhóm lớn người của Bạch Trạch môn phái cách đó không xa đã giúp đỡ quét dọn và hồi phục viện, dĩ nhiên cũng đã hỏi thăm được toàn bộ thông tin từ một đám hán tử nhanh nhẹn mồm nhanh miệng của Bạch Hồ môn phái.

Lối đi vào mật thất ở dưới lòng đất đã bị nổ sập, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không thể sử dụng được. Kỷ Nam dứt khoát nhảy từ trên mặt đất xuống dưới hố kiểm tra xem xét. Không ngoài dự đoán, những thứ lần thạch mà hán vất vả mới lừa được mọi người để lấy được đã bị tiêu hủy hoàn toàn.

Lý Hà Việt chờ hán đi lên, vội vàng kéo hán lại hỏi, “Tiểu Tứ, người có bị thương không?”

Kỷ Nam lắc đầu, dùng sức mím mím môi, thấp giọng nói, “Thật ra ta đã sơ suất, không ngờ mật đạo quanh co khúc khuỷu dài như vậy mới đi tới mật thất, lại còn ở dưới viện.”

Lý Hà Việt nhủ chặt lông mày, oán hận mắng thiếu niên phá phách kia một trận, Kỷ Nam nghe xong càng thêm phiền lòng, xoay người đi ra cửa.

Ban đêm, ánh trăng sáng vô cùng, phong cảnh Âm Dạ cốc đúng là không thua kém cái danh hào vang vọng của nó. Viễn sơn cận thủy* trong cốc cũng cô đọng lại vô cùng yên tĩnh dưới ánh trăng, quả thật là như thi như họa.

(* - non xa nước gần.)

Lần thạch chỉ có thể đào được ở dưới mặt đất mấy trượng, ở nơi núi sâu có bóng cây che mát, chỉ cần tiếp xúc với ánh sáng hơi mạnh một chút cũng khiến nó bốc cháy rồi phát nổ, sức mạnh vô cùng lớn. Sau khi Kỷ Nam đọc được từ một cuốn sách cổ rách nát ở trong cốc, đã tìm kiếm thật lâu mới tích được một chút như vậy, hán dự định dùng số đó trong trận pháp vừa mới sáng tạo ra, trong trận chiến “Phá Dạ” năm nay ít nhất có thể nắm chắc ba

phần.

Giờ thì mất rồi!

Trong lòng Kỷ Nam bức mình không nói nên lời, hấn sử dụng chút khinh công, di chuyển mấy cái trên vách đá, leo lên đỉnh núi Dạ Lan. Đôi mắt nhìn về nơi xa nhất, vẫn chỉ thấy hình ảnh hư vô của Thượng Kinh xa xôi của Dạ quốc.

Năm năm a, đã năm năm rồi hấn chưa về nhà!

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân cố ý đập gãy cành cây khô, Kỷ Nam thu lại tâm tình nơi đáy mắt, nghiêng mặt lạnh lùng nói, “Dung công tử thật đúng là không chỗ nào không thấy mặt!”

Dung Nham chậm rãi đi ra từ sau gốc cây, vẫn là áo bào màu xanh nhạt như cũ, nơi ống tay áo dùng kim tuyến thêu một con bàn long* bốn móng vừa tinh xảo vừa xa hoa. Vạt áo y phục đắt tiền như vậy chậm rãi lướt qua cành lá dây leo thẫm sương đêm, trong đêm mùa xuân này, không hiểu sao lại có cảm giác xa hoa lãng phí ảm áp mà chỉ ở Thượng Kinh mới có.

(* - rồng cuộn mình.)

Sự ảm áp này càng khiến cho người ta thêm tư niệm Thượng Kinh.

Kỷ Nam xoay mặt đi.

Dung Nham dừng lại, đứng cách hấn không tới một trượng, chậm rãi mở miệng, “Trước khi ta tới Âm Dạ cốc, đã từng được gặp Kỷ đại tướng quân một lần.”

Nghe vậy, Kỷ Nam xoay mặt lại nhanh như chớp, bắt giác tròn to hai mắt nhìn hấn, chờ hấn nói tiếp.

Nhưng hấn cũng không nói gì nữa, chỉ cười tùm tùm nhìn Kỷ Nam.

Kỷ Nam nhìn thấy một chút treu tức trong mắt hấn, nhả mày, sắc mặt lạnh lẽo xoay người muốn đi, Dung Nham nhanh nhẹn di chuyển hai bước chân đã chặn được đường đi của hấn, lúc này hấn cũng không thừa nước đục thả câu nữa, “Kỷ đại tướng quân rất khỏe, uy vũ hơn cả ngày trước. Ta tán gẫu với ông đôi câu, mọi chuyện trong phủ cũng đều ổn.”

Kỷ Nam thản nhiên “Ừ” một tiếng, “Đa tạ Dung công tử đã mang đến tin tức, vậy ngài cứ từ từ thưởng thức ánh trăng này đi! Tại hại đi trước một bước!”

“Kỷ Nam, ta có thể giúp ngươi.” Dung Nham nghiêng người cho hấn đi qua, nhưng cũng đồng thời ung dung mà lạnh nhạt ném ra một câu.

Kỷ Nam cũng không dừng bước.

“Chuyện ngày hôm nay cũng đã bị lộ ra rồi, ngươi vẫn vọng tưởng có thể sử dụng áp trận lần thạch để thắng vì đánh bất ngờ hay sao?” Sau lưng hấn, Dung Nham chậm rãi nói.

Kỷ Nam quay đầu lại, tròn mắt hung ác nhìn hấn một cái, “Vậy phải trách người nào?!”

“A... Thật ra thì, chưa nói đến việc ngươi đang ở trong Âm Dạ cốc, khắp thiên hạ này, chuyện có thể giấu giếm được tai mắt của Bạch Trạch môn phái không nhiều lắm. Ta nghĩ chín phần là cốc chủ đã sớm biết được chiêu trò của ngươi. Hôm nay, trước khi tỷ thí bị A Tùng vô ý phá hỏng, thật ra thì cũng không phải là chuyện xấu với ngươi.” Thấy Kỷ Nam nghe vậy quả nhiên dừng lại, ý cười bên khóe môi Dung Nham lại càng sâu hơn, “Kỷ Nam, ta cũng không có địch ý.”

“Chu tứ các ngươi hết lần này đến lần khác gây sự với ta, không lẽ lại có hảo ý sao?” Kỷ Nam cười lạnh.

“À.” Dung Nham cười một tiếng, “Ta cảm thấy đây có lẽ là duyên phận đi?”

Gương mặt lúc nào cũng nghiêm túc của Kỷ nam giờ đây khẽ biến, khóe miệng hơi giật giật một cái.

“Bạch Hổ là thượng cổ thần thú thủ hộ, trong môn phái am hiểu nhất là phòng thủ, điều khiển và suy diễn trận pháp, nhưng chỉ vì lệnh bài Bạch Hổ môn phái được nhiều thế hệ người Kỷ gia nhất mạch truyền thừa, cho nên binh pháp chiến thuật đã dần dần được tích hợp trong đó.” Dung Nham chậm rãi nói, “Kỷ Nam, ngươi cũng đã vào cốc năm năm rồi nhỉ? Ta tin tưởng dựa vào tư chất thông minh của ngươi, mọi kỹ năng kết trận binh pháp trong cốc này, ngươi cũng đã thông thạo đến tám chín phần. Ta tin rằng ngươi sẽ hiểu rõ hơn bất cứ ai rằng, cho dù ngươi có phát huy “Thủ” đạt đến trình độ siêu phẩm như thế nào đi nữa, nhưng nếu như không có “Công”, thì ngươi sẽ không thể thắng được cốc chủ.”

Những điều này trong lòng Kỷ Nam đã biết từ lâu, nhưng chưa từng thảo luận với người cùng địa vị, tự mình hấn đã suy nghĩ rất rõ ràng chuyện này. Hôm nay bị Dung Nham nói ra, nội tâm hấn không khỏi bị chấn động mạnh.

“Kỷ Nam, nhiệm vụ của người Bạch Hổ môn phái là “Thủ hộ”, mà lý do ban đầu Âm Dạ cốc tồn tại cũng chính là vì hai chữ “Thủ hộ” này, ngươi định

dùng duy nhất một phương pháp "Thủ hộ" trong bốn mươi chín phương pháp để thắng cốc chủ, thì chắc chắn không thể nào thực hiện được. Trong nhiều thế hệ môn chủ Bạch Hổ cũng chưa từng có người nào dùng sở trường của bản môn phái để giành được lệnh bài Bạch Hổ." Dung Nham không nhanh không chậm nói, "Phụ thân của ngươi Kỳ đại tướng quân cũng vậy, lúc ông thắng được cốc chủ tiền nhiệm đã dùng võ nghệ gia truyền của Kỳ gia các người, chính là Phương Thiên kích* mà hiện nay đã truyền cho ngươi."

(* kích: một loại vũ khí cổ.)

Ánh mắt Kỳ Nam khê động, nhếch môi, nhìn Dung Nham, trầm giọng hỏi: "Ngươi là người Dạ quốc à? Theo ta được biết, trong số các đại thần vương hầu Dạ quốc không có ai họ Dung."

Dung Nham gật đầu, vẫn cười tủm tỉm như cũ, "Ta thật sự là người Dạ quốc."

Kỳ Nam thấy hắn né tránh vấn đề thứ hai, cũng không tiện truy hỏi nữa, trầm ngâm trong chốc lát, hắn dùng sức mím môi một cái, thần nhiên mở miệng, nói: "Ta biết...Chỉ dùng kỹ năng của Bạch Hổ môn phái thì đúng là không thể thắng được cốc chủ. Nhưng từ nhỏ ta đã được học những thứ này, so với những cái khác, thì chuyện liên quan đến bày binh bố trận, ta có thể nắm chắc hơn một chút."

Lời nói này rất hay, rất uyển chuyển.

Nhưng nói cho cùng vẫn còn tính khí của thiếu niên, nên căn bản muốn hắn mở miệng cúi đầu nhờ người khác giúp đỡ là không có khả năng.

Dung Nham khê gật đầu, có thể khiến thiếu niên thiên tài kiêu ngạo này hơi khuất phục là chuyện không dễ dàng, như thế này cũng đã tốt lắm rồi.

Sau khi Kỳ Nam nói ra lời có ý nhượng bộ này, vẫn không dám ngẩng đầu lên, thật lâu sau hắn nhìn về phía xa, bất chợt mở miệng hỏi: "Vì cái gì mà ngươi phải giúp ta?"

Nhìn qua thì Dung Nham cũng không phải kẻ thích xen vào việc của người khác.

Nghe hắn hỏi, Dung Nham cười rộ lên, cũng không trả lời mà hỏi ngược lại: "kinh công của ngươi rất tốt, rõ ràng hôm nay ngươi có thể rút lui khỏi địa đạo trước, nhưng tại sao lại mạo hiểm ở lại cứu A Tùng?"

"Tổ huấn của Kỳ gia: Cả đời giết chết tất cả những kẻ đáng chết." Kỳ Nam trả lời đơn giản.

Kỳ gia tồn tại vì mục đích thủ hộ con dân khắp thiên hạ, cho dù hôm nay hắn có ghét thiếu niên kia đi nữa, cũng tuyệt đối không thể nhìn hắn vô tội chết oan.

"Tốt lắm." Ánh trắng như nước, con ngươi như mực. Dung Nham nhìn ánh trắng chiếu sáng cả cốc, mỉm cười chậm rãi gật đầu, "Ta chính là muốn những kẻ đáng chết kia có thể sớm có ngày thấy được phong thái của Kỳ tiểu tướng quân."

Tác giả có lời muốn nói:

Dung Nham không phải là Dung Nham, A Tùng cũng không phải là A Tùng~

Những đồng học võ về khen ta "Năng văn năng võ", các ngươi là người tốt!

Bóp tất cả những ai phản bác, chửi bới ta là đứa trẻ hư "Ham ăn ham ngủ" thành từng giọt nhỏ.

PS: Đây là khởi đầu của ngôn tình a, làm sao có thể viết BL...Muốn viết BL cũng sẽ dễ Duệ Duệ và tiểu Thạch đầu xung phong a! Thiên tài mặt than Thụ vs. ngày thơ không được tự nhiên công~ che mặt... Ta bắt đầu lăn lộn đây đây...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nhiều năm sau, khi Kỳ Nam ở trên chiến trường và trong triều đình gặp phải rất nhiều thời khắc nguy cấp, mỗi một lần khi hắn cho rằng mình sắp mất mạng, hắn đều nhớ tới đêm hôm nay trên đỉnh núi Dạ Lan. Dưới ánh trắng sáng ngời như mặt nước, vạn vật trên trần thế vẫn chuyển động nhưng chẳng ai biết, có một bạch y công tử tuyệt thế phong hoa, cười nhẹ nhàng với hắn, bình tĩnh nói ra câu nói kia-----

Hắn nói có thể, thì Kỳ Nam nhất định có thể thắng. Những lời này đã tiếp thêm sức lực cho Thần Vũ tướng quân huyền thoại nhất trong lịch sử nước Đại Dạ, giống như cuộc đời tuy ngắn ngủi nhưng nhiệt liệt của sao băng.

Sau lần đó, cứ mỗi đêm trăng sáng, Kỳ Nam và Dung Nham lại hẹn nhau lên đỉnh núi Dạ Lan.

Dung Nham dạy cho Kỳ nam một bộ kiếm pháp, chiêu thức cực kỳ phức tạp, mặc dù từ nhỏ đến lớn, Kỳ Nam luôn được mọi người khen là thiên tài luyện võ, nhưng cũng học hết sức khó khăn.

"Không đúng, nơi này phải đan tay vào." Dung Nham hơi phẩy tay áo chặt đứt chiêu kiếm đang tung bay của Kỳ Nam, nhẹ nhàng phi thân vào, đề cánh tay phải đang cầm kiếm của hắn xuống, cầm tay hắn hướng dẫn luyện một lần.

Kỳ Nam bị hắn nửa ôm nửa trộn bộ kiếm, sắc mặt biến đổi không dễ gì phát hiện, sau khi thu kiếm lập tức tránh khỏi hắn, tức giận trầm giọng nói: "Kiếm pháp này căn bản là chỉ có vẻ bề ngoài! Làm sao có thể thắng được cốc chủ?"

Mặc dù nhiều thế hệ cốc chủ của Âm Dạ cốc đều là người toàn tài, nhưng họ cũng đều có sở trường riêng của mình. Tỷ như cốc chủ tiền nhiệm am hiểu nhất là cầm kỳ thư pháp, cốc chủ đương nhiệm lại có võ công tu vi đạt đến trình độ tuyệt mỹ nổi danh khắp thiên hạ. Muốn dùng kiếm pháp chỉ có vẻ ngoài đẹp mắt kia tỷ thí cùng cốc chủ sao? Đôi lông mày anh khí của Kỳ Nam nhíu chặt lại, nhìn Dung Nham bằng ánh mắt rất không tin tưởng.

Dung Nham không nhúc nhích, vẫn cười tủm tỉm như cũ, nhìn ánh mắt của hắn, nói chậm rãi: "Ta nói có thể, thì người nhất định có thể thắng."

Nhiều năm sau, khi Kỳ Nam ở trên chiến trường và trong triều đình gặp phải rất nhiều thời khắc nguy cấp, mỗi một lần khi hắn cho rằng mình sắp mất mạng, hắn đều nhớ tới đêm hôm nay trên đỉnh núi Dạ Lan. Dưới ánh trăng sáng ngời như mặt nước, vạn vật trên trần thế vẫn chuyển động nhưng chẳng ai biết, có một bạch y công tử tuyệt thế phong hoa, cười nhẹ nhàng với hắn, bình tĩnh nói ra câu nói kia-----

Hắn nói có thể, thì Kỳ Nam nhất định có thể thắng.

Những lời này đã tiếp thêm sức lực cho Thần Vũ tướng quân huyền thoại nhất trong lịch sử nước Đại Dạ, giống như cuộc đời tuy ngắn ngủi nhưng nhiệt liệt của sao băng.

"Lại đi." Lúc này Kỳ Nam buông mắt xuống, âm ức nâng thanh kiếm hoa lên, buồn bực tiếp tục luyện.

Ngày diễn ra "Phá Dạ" cuối cùng cũng tới!

Mới sáng tinh mơ cả cốc đã thức dậy, trời mới tờ mờ sáng, các thị nữ hạ nhân cũng bắt đầu bận rộn làm việc, leng keng loảng xoảng cười nói không ngừng. Lúc ấy Kỳ Nam vẫn đang nằm mộng bất tỉnh nhân sự, trong mơ hắn cười khoái mã chạy về nhà, nhưng khi về đến nhà, gã sai vặt canh cửa lại không nhận ra hắn, trên dưới Kỳ phủ không có một ai nhớ ra hắn. Mầu thân đứng ở trong sân với đám nữ quyến, lấy khăn tay che miệng, vừa nhỏ giọng cười đùa vừa quan sát hắn...

A Tùng nhảy lên giường, hăng hái bùng bùng muốn vén chăn trêu chọc hắn, người đang trong mộng bỗng nhiên bừng tỉnh, ngồi bật dậy.

Con hồ đáng ghét----thật là cứng a!!! A Tùng che lỗ mũi bị đụng đến mức chảy máu, hai mắt đăm lẹ, nước nở lăn xuống.

Dung Nham ở bên cạnh khoanh tay cười to.

Kỳ Nam che cái trán mờ mịt nhìn hai người, "Các người...sớm vậy?"

Dung Nham cầm máu cho tiểu thư đồng, rồi đuổi hắn xuống rửa mặt, còn hắn thì ngồi xuống mép giường của Kỳ Nam, cười hỏi: "Mơ thấy gì vậy?"

Bây giờ Kỳ nam mới nhớ tới ban nãy bị đánh thức, sờ sờ lỗ mũi, có chút ngại ngùng, "Ta mơ thấy...nhà ta."

Hắn chưa rửa mặt, tóc rối xõa trên vai, trên gương mặt cũng không có vẻ có ý giả bộ nghiêm túc như thường ngày, quán chẩn ngồi trên giường. Giờ phút này trông hắn càng giống một thiếu niên mười ba tuổi xa nhà lâu ngày, khi tỉnh lại từ trong mộng cũng nhớ đến mọi chuyện trong nhà, khiến cho người ta bất giác cảm thấy thương tiếc hắn.

Dung Nham đưa tay xoa đầu hắn, giống như bình thường vẫn hay làm với A Tùng, giọng nói cũng nhu hòa hơn lúc ban đầu, "Giờ này tháng sau là người đang ở nhà rồi."

Tháng sau?

Nếu ra roi thúc ngựa thì chỉ khoảng nửa tháng là về đến Thượng Kinh!

Kỳ Nam nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, khóe môi không khỏi cong lên.

Đây là lần đầu tiên Dung Nham được nhìn thấy thiếu niên gầy yếu mà quật cường này cười, nhất thời có chút thất thần, tay dừng lại trên đầu tóc tán loạn của hắn, tóc rối luồn qua kẽ tay, cảm thấy đáng yêu.

A Tùng lỗ mũi nhét khăn lụa thấm ướt, mồm miệng liên thoảng, giọng nói oang oang đẩy cửa tiến vào: "Ngoài kia mọi người đã đến hồ Dạ Lan cả rồi,

sắp bắt đầu rồi a! Sao các người vẫn lè mè như vậy?"

Kỷ Nam nghe xong lập tức nhảy xuống giường, Dung Nham thì vẫn ung dung, hần cầm lấy bộ trang phục vừa mang đến để trên bàn đưa cho Kỷ Nam "Hôm nay, người mặc bộ này."

Kỷ Nam nhận lấy, run rẩy mở ra. Ặc! Y phục này với kiếm pháp mà Dung Nham dạy cho hần thật đúng là tuyệt phối!

Ngoại bào không cần phải nói, rườm rà hoa lệ đến mức dùng từ "Xa xỉ" cũng không đủ để hình dung, vài vóc này là một loại kỳ lạ, trung gian giữa tơ lụa và lụa mỏng, lướt nhẹ nhàng thoải mái mà không bị rũ xuống, sờ lên cực kỳ dễ chịu.

Ngoài ngoại bào và quần áo trong thì còn vô số những phụ kiện nhỏ khác, đai lưng cũng có đến bốn năm cái hình dạng khác nhau. Càng khiến Kỷ Nam ghen hòng nhìn trần trời đó là, một bộ quần áo hoàn chỉnh này từ ngoại bào đến tiểu y (đồ lót) đều là màu tím, tầng tầng lớp lớp đều là màu tím đậm, quả thực làm cho người ta thấy hoa mắt chóng mặt.

Bỗng dung Dung Nham nhảy lên, kéo ngoại bào trên người Kỷ Nam ra, không coi ai ra gì tự động thủ.

Kỷ Nam phản xạ có điều kiện dùng đôi tay ôm lấy chính mình, "Người, người, người! Làm cái gì vậy?!"

"Thay quần áo." Ngón tay thon dài trắng nõn của Dung Nham lướt qua trung y màu tím đậm, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Nam chưa đựng ý cười không che giấu chút nào, "Hoặc là, người tự mình thay?"

Ngón tay hần và màu tím đậm hoa lệ kia đều có thù gì đó khiến thị giác bị rung động, Kỷ Nam mạnh mẽ dời ánh mắt ra chỗ khác không dám nhìn lại, "Ta...không thay!"

"Đề ta!" Lúc này A Tùng không nhịn được lên tiếng, vui mừng khắp khởi bước lên muốn động thủ.

Ngay lúc hần nhào tới, Dung Nham khẽ vươn tay, nhẹ nhàng rút khăn lụa trong lỗ mũi hần ra, ngay lập tức máu chảy thấm ướt khăn, thiếu niên đau khổ che mũi lại, thành thật lùi về góc tường.

Tâm trạng đang vui vẻ bởi vì sắp được về nhà của Kỷ Nam đã biến mất hầu như không còn kể từ lúc Dung Nham thay trung y giúp hần, nhưng về sau có nói thế nào hần cũng không chịu thay tiểu y trước mặt Dung Nham và thư đồng, trên gương mặt nghiêm nghị chính khí ngập tràn bốn chữ "Thà chết không theo", Dung Nham thấy thời gian đã không còn sớm, nên cũng không nhiều lời với hần nữa, lưu loát thắt nút bộ nữ trang phức tạp giùm hần, lại ấn Kỷ Nam ngồi xuống bàn, hần lấy ra mấy hộp nhỏ tinh xảo từ trong ống tay áo.

Ngay lúc Kỷ Nam ngênh đón mùi hương của ngênh điệp phấn xông vào mũi, sắc mặt đột nhiên thay đổi, một chương đưa tay đẩy Dung Nham ra xa, rồi đứng bật dậy giận dữ nói: "Người có ý gì vậy?"

Một tay Dung Nham cầm hộp phấn đã mở ra, vì tránh để cho son phấn bị rơi xuống, nên hần bị đánh trúng ngực. Tuy chỉ có mấy phần lực đạo, nhưng cũng cảm thấy đau âm ỷ, hần không khỏi khẽ chau mày, "Lại làm sao thế?"

"Ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất! Tuyệt đối không tô son trát phấn!" Kỷ Nam cứng cổ, tức giận không nhẹ.

Sắc mặt Dung Nham không chút thay đổi, tay áo rộng rãi khẽ động một cái, điểm huyết khiến hần không thể cử động cũng không thể nói được một chữ, sau đó dùng ngênh điệp phấn bôi trát khiến khuôn mặt tuần tú màu ngà trở nên trắng bệch.

"Được rồi." Dung Nham thu tay lại, nâng cằm hần đánh giá tỉ mỉ. Tiểu tử này trời sinh đúng là không tệ, bởi mặt trắng lên nhìn càng giống một cô nương. Nhưng mà đôi mày kiếm anh tuấn bức người này quá mức chính khí sắc bén, hần sờ soạng cảm lên chỉ kẻ lông mày, nâng cằm hần vừa xoa vừa sửa, nhìn lại lần nữa mới hài lòng gật đầu.

"Nhớ kỹ: Kiểm trong tay người có thể bỏ ra con đường giúp người về nhà." Sau cùng hần lại lăm bằm bên tai Kỷ Nam một câu, mới xách Kỷ Nam đang trợn tròn mắt nhưng vẫn không thể cử động lên, chạy tới hồ Dạ Lan.

Mọi người đã tụ tập quanh đình nhỏ bên hồ Dạ Lan từ lâu.

Cốc chủ ngồi bên chiếc bàn đá trong đình, toàn thân mặc một bộ thanh sam gọn nhẹ, nhưng cũng không thể che hết vẻ xuất chúng rắn rỏi, tôn quý bất phàm. Nếu cùng với A Tùng so xem ai giống nữ nhân hơn thì quả thực là hần còn kém một chút, nhưng nếu so về vẻ ngoài anh tuấn và khí khái nam nhi thì khắp thiên hạ này sợ rằng không có mấy người có thể thắng hần.

Lúc bọn họ đến đó, thì một trận tỷ thí vừa mới kết thúc, môn sinh của Huyền Phong môn phái nổi tiếng thiên hạ về khoản chế độc giải độc đã mang đến một trăm lẻ tám loại kỳ độc. Cốc chủ không chỉ giải được toàn bộ độc trong một canh giờ, mà còn tiện tay trộn lẫn vài loại ném lại cho người nọ. Người nọ không giải được, trong lúc tức giận nuốt hết chỗ độc kia xuống. Cốc chủ cười cười, lại tiện tay giải độc giùm, khiến một đám người đứng xem vừa khen ngợi bội phục lại vừa sợ hãi.

Môn sinh của Huyền Phong môn phái kia lúc cầm trong tay lệnh bài Huyền Phong nhập cốc từ mười lăm năm trước cũng đã nhiều tuổi, hiện giờ râu tóc đã hoa râm, nhìn qua vừa đáng tiếc lại vừa đáng thương.

Không thắng được cốc chủ, vứt bỏ lệnh bài xuất cốc sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, cho nên hắn ở trong này đã mười lăm năm, chưa thể quay về.

Kỷ Nam đại khái có thể lý giải được tâm tình khi uống thuốc độc của hắn.

Lúc này Dung Nham mới giải huyệt cho Kỷ Nam, trong tiếng ồn ào nhốn nháo của đám đông, hắn vỗ nhẹ bả vai của Kỷ Nam, sau đó cái gì cũng không nói, tách mọi người ra đẩy hắn vào trong.

Cốc chủ đang cúi đầu uống trà, khỏe mắt thoáng hiện lên ánh tím, ngẩng đầu lên thấy là Kỷ Nam, hắn cười rộ lên: "Kỷ Nam, năm nay định so cái gì?"

Kỷ Nam rung mình, theo bản năng dời ánh mắt muốn tìm một gương mặt, nhưng người nọ sau khi đẩy hắn vào không biết đã đi nơi nào. Trong đám người, Kỷ Nam chỉ nhìn thấy Lý Hà Việt cùng mọi người trong Bạch Hồ môn phái, ai ai cũng đều có vẻ mặt hi vọng nhìn hắn.

"Ta muốn so kiếm pháp với ngươi!" Kỷ Nam định thần lại, nâng đầu nhìn cốc chủ, giọng nói trầm thấp mà quả quyết.

Kỷ Nam quen dùng vũ khí là Phương Thiên kích, lúc này nắm trong tay thanh kiếm nhẹ, đối mặt với cốc chủ võ công uyên thâm sâu không lường được, trong lòng bỗng cảm thấy không có dũng khí.

Dường như cốc chủ liếc mắt một cái đã nhận thấy hắn không quen, cười nói với hắn: "Bây giờ ngươi muốn thay đổi vẫn có thể được."

Kỷ Nam bị lời nói này của hắn kích thích ưỡn thẳng sống lưng, hơi nhếch môi giương kiếm bắt đầu chiêu thức, nói chắc như đinh đóng cột: "Ta, không thay đổi!"

Cốc chủ nghe xong lời này cười cười, bắt lấy thanh kiếm trên bàn đá, "Keng" một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ -- Kỷ Nam đã không còn đường lui nữa.

Mười chiêu.

Mới đến chiêu thứ mười Kỷ Nam đã sắp không chịu đựng được, Dung Nham dạy bộ kiếm pháp này, đẹp mắt đến mức ngàn dặm mới tìm được một, nhưng cũng vô dụng đến mức ngàn dặm mới tìm được một. Hắn phải hoàn toàn dựa vào nội lực trên thân kiếm và chút hơi sức còn lại mới có thể chống đỡ.

Mười chiêu.

Lúc đến chiêu thứ mười, cốc chủ vốn đang thờ ơ, ý cười dần tăng lên---Ngay bây giờ đi!

Vì vậy mà kiếm trong tay cốc chủ mang theo sức mạnh cực lớn, chém về phía cổ tay đang cầm kiếm của Kỷ Nam. Kỷ Nam muốn tránh cũng không thể tránh, hoặc là quảng kiếm chịu thua, hoặc là sẽ bị chặt đứt cánh tay phải mà kẻ tập võ thường dùng.

Nhưng đúng lúc này, trong đình chợt xôn xao, những người đứng xung quanh không để ý đến trận chiến đang đến hồi nguy cấp mà châu đầu ghé tai, nhao nhao bàn luận: "Yên tiểu thư đến đây!"

Thế kiếm của cốc chủ vì thế mà hơi chậm lại.

Kỷ Nam nghe vậy hai mắt sáng lên, mũi chân lập tức chìa xuống đất, lướt về phía sau mấy trượng.

Kỷ Nam tránh được kiếm của cốc chủ, nhưng cũng bị một khắc mạo hiểm vừa rồi dọa cho sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Cốc chủ cũng không vội đuổi theo, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ vừa mới ngồi xuống bàn đá trong đình, nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Thiếu nữ kia tuổi cũng chưa lớn lắm, vóc người nhỏ xinh, diện mạo vô cùng xinh đẹp, lông mày như vẽ, mắt sáng như sao, môi như hoa đào tháng ba.

Nhưng màu da và mái tóc dài của nàng mới đích thực là đệ nhất xuất chúng. Mái tóc dài kia rõ ràng là thường ngày được chăm sóc vô cùng cẩn thận, lúc này đang mềm mại rủ xuống bên hông, mà đặc biệt nhất chính là màu tóc - ở dưới ánh mặt trời hiện lên màu tím thật nổi bật! Tựa như một loại tơ lụa màu tím hoa lệ, bọc lấy thân thể xinh xắn lạnh lọi của nàng, vô cùng tuyệt mỹ.

Hơn nữa, màu da của nàng trắng như tuyết. Không phải trắng nõn trơn bóng của mỹ nhân thông thường, mà quả thật giống như không nhiễm khói lửa nhân gian, trong veo thuần khiết như tuyết trắng. Tuyệt sắc làm tôn lên con ngươi màu đen và đôi môi kiều diễm đỏ tươi khiến nàng trông càng lóa mắt.

Kỷ Nam mang theo khuôn mặt trắng bệch và một thân y phục màu tím mạnh mẽ, nhưng ở trước mặt thiếu nữ tuyệt sắc kia bỗng dưng cảm thấy khó xử không thôi.

Tải chiến, thế kiếm của cốc chủ đã bớt đi khí thế sắc bén. Ngay lập tức, Kỷ Nam đã nhảy bén phát hiện ra điểm này, hắn không chút do dự ứng phó hết sức. Một dải màu tím phấp phới, thanh kiếm bạc tung bay lên xuống, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, đẹp không sao tả xiết.

Thiếu nữ trong đình vẫn nhìn chăm chăm vào Kỷ Nam không dời mắt, theo kiếm pháp mà hắn thi triển ra, nàng từ từ đứng lên, Vốn dĩ bởi vì khí thế của Kỷ Nam bỗng dưng tăng mạnh nên cốc chủ muốn ngoan độc áp chế lại, nhưng đột nhiên thiếu nữ kia đứng lên khiến hắn chân chờ không xuống tay, sau đó hắn cũng không ra tay độc ác nữa mà chỉ kiếm hãm Kỷ Nam. Hai bên giao đấu, mà hắn chỉ dùng những chiêu ôn hòa bình thường.

Chín mươi sáu chiêu.

Chỉ cần bốn chiêu nữa, sau đó bất kể kết quả thế nào, Kỳ Nam cũng sẽ là người thắng!

Chín mươi sáu chiêu.

Chỉ còn bốn chiêu nữa, sẽ có môn chủ mới của Bạch Hồ môn phái.

Chiêu thứ chín mươi bảy, cốc chủ đẩy nhẹ Kỳ Nam ra, một kiếm lao tới, mũi kiếm đâm nghiêng, vuron đến vai phải của hắn.

Trong chớp mắt, thiếu nữ kia hét to một tiếng: "Lương Phi Phàm!"

Tục danh của Âm Dạ cốc chủ, người cao quý nhất thiên hạ là đương kim Hoàng đế Dạ quốc, cũng chưa từng dám gọi thẳng trước mặt. Nhưng lúc này thiếu nữ kia mở miệng gọi dễ dàng như vậy, người trong cốc đang đứng xung quanh đó cũng không cảm thấy giật mình, ai ai cũng đều có vẻ nhìn quen lắm rồi.

Mà sau tiếng gọi kia, kiếm của cốc chủ dường như bị hàn băng đông cứng, không đâm về phía trước nữa.

Lúc thanh kiếm kia lao đến, tất cả công thủ của Kỳ Nam đều trở thành hư không, khi đó trong đầu hắn chỉ có tiếng gió vù vù và một câu nói: "Nhớ kỹ: Kiếm trong tay ngươi có thể bỏ ra con đường giúp ngươi về nhà."

Dung Nham nói, nhất định hắn có thể thắng!

Hắn không hề do dự nữa phi thân lên, kiếm của cốc chủ cũng theo đó mà đâm vào vai phải của hắn, sâu đến ba tấc mới dừng, mà kiếm trong tay hắn lại đâm thủng ống tay áo rộng rãi của cốc chủ, cắt vào cánh tay phải của hắn. Cốc chủ vung tay áo quăng kiếm, lướt nhẹ lui về phía sau, kiếm kia dính máu của Kỳ Nam, "Keng" một tiếng cắm nghiêng trên mặt đất.

Kỳ Nam buông thõng cánh tay phải, máu đỏ tươi từ bên trong tay áo tràn xuống cánh tay và cổ tay, rồi chảy ồ ồ xuống dọc theo thân kiếm, tạo thành một vũng nhỏ màu đỏ trên đất.

Hắn vẫn nắm chặt thanh kiếm của mình trong tay.

Chẳng biết từ lúc nào, Dung Nham đã lặng yên không một tiếng động lướt đến phía sau Kỳ Nam, vung tay điểm một vài huyệt đạo để máu ngừng chảy.

"Người thắng rồi." Âm Dạ cốc chủ cuộn lại tay áo bị rách, bình tĩnh cất giọng tuyên bố. Kỳ Nam nghe vậy ngẩng đầu lên, lại phát hiện cốc chủ đang nhìn Dung Nham.

Thấy Kỳ Nam ngẩng đầu, cốc chủ lại nhìn về phía hắn, cười rộ lên: "Người có thể xuất cốc rồi, Bạch Hồ môn chủ."

Tám tuổi nhập cốc, năm năm ròng ở trong cốc tập luyện bày binh bố trận, kỳ thư dị pháp, mười ba tuổi vượt qua cuộc tỷ thí "Phá Dạ", Kỳ Nam trở thành môn chủ trẻ tuổi nhất của Bạch Hồ môn phái.

Đây chính là khởi đầu của truyền kỳ về cuộc đời hắn.

Nhưng ngay tại lúc này, hắn cũng không kịp nghĩ tới những vinh dự sẽ kéo đến nườm nượp, mà trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ hân hoan: Ta, được, về, nhà, rồi!

Ngày hôm sau, khi phía Đông vẫn chưa có ánh sáng, bầu trời tối đen như mực, nhưng khắp nơi trong Bạch Hồ môn phái đã lên đèn, tiếng người huyền náo.

Người trong Bạch Hồ môn phái không thiếu một ai, tụ tập đầy đủ trong sân, đứng xung quanh Kỳ Nam, tiễn biệt hắn.

Những người này đều là danh môn từ đệ *, tâm cao khí ngạo. Lúc trước, khi mới vừa vào cốc, có rất nhiều người không phục môn chủ còn niên thiếu là Kỳ Nam, nhưng về sau, cả đám đều bị Kỳ Nam dùng nhất quyền nhất cước đánh cho phục, không thể phản kháng nên mới chịu ở lại học bày binh bố trận cùng hắn.

(* - con em những gia đình danh môn.)

Những năm qua, Kỳ Nam tự mình vừa học vừa diễn luyện, đồng thời cũng tâm huyết chỉ bảo, dạy bọn hắn rất nhiều điều. Hắn đã thuận phục đám nam nhi nhiệt huyết này, nhưng cũng cùng bọn hắn kết thành bạn chí cốt. Giờ đây, khi hắn phải rời khỏi, bất cứ ai cũng đều cảm thấy tiếc nuối.

"Tiểu Tứ!" Lý Hà Việt chuẩn bị lương khô và nước đưa tới, lại vỗ vỗ vai hắn, "Người đi về trước, ta...cũng muốn thử xem liệu có thể có được vinh dự của môn chủ hay không! Trong vòng một năm, nhất định ta sẽ trở về!"

"Tốt!" Kỳ Nam dứt khoát đồng ý, ném hành lý lên lưng ngựa, rồi cũng tung người nhảy lên. Một tay hắn khống chế dây cương, ghì lại khiến con ngựa đứng thẳng lên, mọi người vây quanh hắn không khỏi đều lui về phía sau.

"Được rồi! Nam tử hán đại trượng phu đừng nhăn nhó như vậy!" Kỳ Nam ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn hán thoải mái cười to như vậy, nhưng kỳ thật sự luyến tiếc trong mắt hán không hề ít hơn bất cứ ai, "Ta đi đây!"

Nói xong, hán âm thầm kiên quyết cắn răng, thúc bụng ngựa một cái, tiêu sái rời đi không quay đầu lại.

"Sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!"

...

Trước cửa Ám Dạ cốc, Dung Nham và tiểu thư đồng đã đứng chờ ở đó.

Trông thấy Kỳ Nam phi ngựa tới, Dung Nham cười hỏi: "Miệng vết thương trên vai có còn đau hay không?"

"Không thấy đau chút nào nữa!" Kỳ Nam thành thạo ghim lại dây cương, về mặt phần khôi: "Thuốc của người thật là hiệu nghiệm!"

Dung Nham cười gật đầu, tiểu thư đồng đứng bên cạnh mặt mày vẫn ỉu xiu. Ngày hôm qua, lúc Kỳ Nam được Dung Nham đỡ xuống cầm máu băng bó, không lâu sau tiểu thư đồng về mặt như đưa đám lão đảo chạy tới, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc mềm mại đầy dấu tay và dấu son nông nông sâu sâu. Kỳ Nam tò mò hỏi hán bị làm sao vậy, hán bung mặt, nức nức nở nở khóc lóc kể lể: "Những thị nữ này cũng thật là mạnh tay a! Hu hu...Lúc nào cũng khen ta xinh đẹp đáng yêu! Đáng yêu mà lại bóp mặt ta mạnh thế sao? Lại còn hôn ta nữa! Từng người từng người đều hôn! Phi phi phi! Thối tha đáng chết - đều tại người! Sao người không tự mình dẫn các nàng tới! Đồ khốn!" Hán chỉ tay vào Dung Nham, không chút khách khí mắng to.

Lúc bấy giờ, Kỳ Nam mới biết thiếu nữ tuyệt sắc trong đình kia là do Dung Nham cố ý dẫn tới, hèn chi trước lúc tỷ thí không thấy A Tùng đi theo tới hồ Dạ Lan, hóa ra là hy sinh sắc đẹp để đi dụ dỗ thị nữ bên người Yên tiểu thư.

"Hôm nay người mặc bộ y phục này trông rất có tinh thần." Kỳ Nam rất cảm kích sự giúp đỡ của hán, nên muốn nói với hán mấy câu ca ngợi để an ủi.

Quả nhiên, tiểu thư đồng đang ủ rũ ánh mắt lập tức phát sáng, ưỡn thẳng lưng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, thông thả ung dung sửa lại cổ áo, ngạo nghễ nói: "Đó là điều đương nhiên!"

"Là mặc y phục của chủ nhân người đúng không?" Kỳ Nam cười tit mắt. Cổ tay áo, vạt áo kia đều thêu bàn long* bốn móng, giống y như quần áo mà Dung Nham vẫn thường xuyên mặc.

(* - rồng cuộn mình)

Tiểu thư đồng đang làm dáng ông ẹo nghe vậy suýt nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống, Dung Nham quay mặt đi cười.

"Thối, lão, hổ! Ta và người không đội trời chung!" Tiểu thư đồng tức đỏ mặt vùng roi ngựa đuổi theo Kỳ Nam đã sớm chạy đi vài dặm đường.

Lúc này cảnh xuân vừa mới chớm nở, non sông đẹp như gấm vóc, Dung Nham cười con tuấn mã màu tuyết trắng không nhanh không chậm đi theo hai tiểu quý đang tranh cãi âm ỹ.

Dạ quốc, ta đã trở về. Từ bây giờ, vĩnh viễn sẽ không rời đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Thật lâu sau, mới nghe thấy người đối diện cất giọng nói ấm áp: "Sau khi ra khỏi Ám Dạ cốc, ta cũng không còn là Dung Nham nữa rồi. Về sau, ở trên đường, người cứ gọi ta là Nhị ca giống như A Tùng đi."

Nếu ba người đã cùng đường, vậy thì cùng hẹn nhau trở về Thượng Kinh thôi!

Đoạn đường này có hoa thơm chim hót, càng đi xuống phía Nam, cảnh xuân càng tươi đẹp rực rỡ.

Hai tiểu tử này hiện giờ ở chung một chỗ, càng lúc càng thân thiết, ngày ngày đấu võ mồm trên chốc nhau. Bản tính của A Tùng trước nay vẫn như vậy, còn Kỷ Nam chẳng qua là từ nhỏ bị trói buộc phải nói năng thận trọng, cho nên mười mấy năm qua hẳn chưa bao giờ được sống một cách tự do thoải mái như hiện tại.

"Người là đồ tham ăn!" Kỷ Nam mạnh mẽ giật lại nửa non con gà quay từ miệng A Tùng, cầm giận đập hẳn một cước, cau mày vặn một cái đuôi gà ra, do dự một chút, đẩy tới trước mặt Dung Nham.

Dung Nham cười rộ lên, khoát tay áo.

A Tùng phì mũi bò lên ghế, thừa dịp hai người kia đang nhường nhau, đoạt lại miếng gà, ô ô a a cho hết vào miệng.

Kỷ Nam nổi cáu, đang muốn đánh hẳn, lại bị Dung Nham ngăn lại.

Đoạn đường này, Dung Nham không chỉ dẫn dắt hành trình lộ tuyến, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ cũng đều do một tay hẳn an bài. Xú tiểu tử A Tùng kia chẳng những không làm việc, lại còn đòi ăn cơm nghỉ trọ mọi thứ phải là tốt nhất, nếu không hẳn sẽ giờ thối xấu lẫn lộn ăn vạ.

Kỷ quái là Dung Nham chưa bao giờ quờ mắng hẳn, ngược lại mọi chuyện đều thu xếp ôn hòa cho hẳn, hẳn gây họa còn chịu trách nhiệm đi giải quyết hậu quả.

"Người có chỗ nào giống thư đồng? Người còn tiêu dao thoải mái hơn chủ nhân nhà người đấy!" Kỷ Nam trừng tên nhóc vô lại ăn no uống đủ đang liếm ngón tay kia.

"Ta vốn không phải là thư đồng a!" A Tùng liếm ngón tay thơm ngào ngạt, tâm tình vô cùng tốt, "Này! Người đã gặp qua thư đồng nhà ai mà có thể anh tuấn bất phàm giống như ta chưa?"

"Hóa ra là người dựa vào khuôn mặt để kiếm sống." Kỷ Nam lạnh lùng chế nhạo một câu.

"Người!" Thiếu niên có dung mạo xinh đẹp như nữ tử nhảy dựng lên, lại bị Dung Nham đè lại, "Được rồi, đang ở bên ngoài, an phận một chút."

"Nhị ca! Huynh mau nói cho hẳn!" Thiếu niên không phục, lôi kéo tay áo Dung Nham muốn hẳn chứng minh thân phận.

Dung Nham phì ngón tay dính đầy dầu mỡ của hẳn ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hẳn, dưới cái nhìn này thiếu niên cũng không dám nói nhiều nữa, tức giận đòi bạc, tự mình ra ngoài mua một quả ăn.

Còn lại hai người Dung Nham và Kỷ Nam ngồi đối diện nhau, có thể thanh tịnh được một chút rồi. Dung Nham gọi thêm vài món ăn tinh xảo và một bình rượu nóng, vừa thổi vừa uống, còn Kỷ Nam thì vùi đầu bới cơm.

Thật lâu sau, mới nghe thấy người đối diện cất giọng nói ảm áp: "Sau khi ra khỏi Ám Dạ cốc, ta cũng không còn là Dung Nham nữa rồi. Về sau, ở trên đường, người cứ gọi ta là Nhị ca giống như A Tùng đi."

Ba người đều là những thiếu niên hăng hái sôi nổi, cả một đường không đón xe, không ngồi kiệu, mà sóng vai cười ngựa thật nhanh. Đến giữa trưa ngày thứ bảy đã tiến vào biên cảnh Linh Châu.

Ngày hôm đó trời trong nắng ấm, thời tiết vô cùng đẹp, ba người cười ngựa chậm lại, vừa đi vừa thưởng thức cảnh xuân tươi đẹp hai bên đường. Giữa lúc buồn tẻ, Kỷ Nam truy vấn huyền cơ trận "Phá Dạ" ngày hôm đó, Dung Nham đang vui vẻ, nên cũng không ra vẻ thần bí, mỉm cười hỏi lại hẳn: "Đệ có biết, Yên tiểu thư đó là người phương nào không?"

"Sùng thiếp của cốc chủ." Kỷ Nam trả lời nhanh nhẹn dứt khoát. Lúc mới vào cốc đã có người báo cho hẳn biết: Cốc chủ rất rộng lượng, chỉ cần không đi trên chốc Yên tiểu thư thì cuộc sống trong cốc sẽ vô cùng tiêu dao.

Dung Nham lắc lắc đầu, cười nói: "Hai chữ sùng thiếp kia vẫn còn khá xa để có thể hình dung - Lúc trước từng có người hỏi Ám Dạ cốc chủ: Cốc chủ là người văn thao võ lược đệ nhất thiên hạ, vì sao lại cam tâm ở lại trong Ám Dạ cốc nhỏ này?"

Vấn đề này, Kỷ Nam cũng từng len lén suy đoán, bây giờ nghe Dung Nham nói ra lại càng tò mò, nhìn hẳn không chớp mắt.

"Nghe nói cốc chủ nghe vậy, bóp cổ tay thở dài một tiếng nói: 'Thật ra ta rất muốn làm hoàng đế, đáng tiếc - Yên tiểu thư của các người tính khí quá mức nóng nảy, sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ được a?' "

Dung Nham bắt chước xong, rồi tự cười rộ lên.

"Chuyện này...là thật sao?" Kỷ Nam kinh ngạc không thôi.

"Đương nhiên đó chỉ là mấy lời tán gẫu trên phố, không thể coi là thật." Dung Nham nhìn phong cảnh tươi đẹp phía xa xa, giữa hai hàng lông mày đều là ý cười, "Giả dụ đổi lại là Kỳ tiểu tướng quân, đệ có vì người trong lòng mà buông tha thiên hạ không?"

"Đương nhiên là không!" Kỳ Nam lớn tiếng trả lời, chắc như đinh đóng cột, "Con cháu Kỳ gia đã nhiều đời thủ vệ * Dạ quốc, tuyệt đối sẽ không vì tư tình nữ nhi mà làm lỡ việc!"

(* - bảo vệ, giữ gìn.)

Tuổi hấn còn nhỏ, giọng nói vừa trong trẻo vừa rõ ràng, trên con đường trống trải vắng đi thật xa, Dung Nham cười vỗ tay hoan nghênh: "Được lắm, rất có khí phách! Quả nhiên là một thiếu niên anh hùng."

Sau khi bày tỏ bằng ngôn từ chính nghĩa kia, Kỳ Nam lại cảm thấy có chút xấu hổ, mấp máy môi, muốn nói chuyện phiếm để che giấu sự ngại ngùng: "Vậy Nhị ca thì sao? Sẽ vì người trong lòng mà buông tha chứ?"

Dung Nham cười mà không nói, Kỳ Nam truy hỏi không ngừng, hấn nhìn bóng lưng A Tùng đang giương cung bắn chim đằng trước, cúi đầu cười: "Người trong lòng ta, chính là thiên hạ này."

Kỳ Nam sừng sốt, dây cương trong tay cũng buông xuống. Đúng lúc này, A Tùng vừa bắn hạ được một con chim lớn cánh màu trắng, cực kỳ hứng thú quay đầu, thừa dịp Kỳ Nam đang sững sờ, lén lút đưa roi ngựa ra định móc lấy dây cương chọc ghẹo hấn, lại bị Dung Nham bắn một viên đá cho đau đòn, nên cười toe toét rút tay về.

A Tùng thả con chim bị thương kia đi, lại tiếp tục cưỡi ngựa đi trước đầu đá lung tung, Kỳ Nam và Dung Nham vẫn sóng vai nói chuyện phiếm về Yên tiểu thư thân bí kia. Dung Nham có đầy một bụng truyền thuyết trên phố, câu chuyện nào cũng thú vị vô cùng, Kỳ Nam nghe mà mê mẩn không thôi.

"Nàng ấy là người của bộ tộc Thiên Mật sao?" Kỳ Nam trầm mặc một lúc lâu rồi hỏi một cách không chắc chắn lắm: "Ta nhìn thấy tóc của nàng có màu tím."

Thiên Mật là tên của một bộ tộc, vốn nằm ở phía Bắc Dạ quốc, tương truyền là huyết mạch còn lại của Thượng cổ Thần tộc. Trong bộ tộc Thiên Mật, bất kể là nam hay nữ đều xinh đẹp vô cùng, da thịt tuyết trắng, tóc màu tím. Bộ tộc bọn họ lấy một loài hoa màu tím làm vật tổ, loài hoa này cũng gọi là "Thiên Mật".

"Đệ còn nhỏ tuổi mà cũng biết Thiên Mật sao?" Dung Nham có chút kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một chút thì đã hiểu rõ: "Phải rồi, năm năm trước đệ vẫn còn ở Thượng Kinh, lúc đó Cổ Minh Châu cũng ở đó."

"Không, ta vẫn chưa bao giờ trông thấy Thiên Mật sứ", Kỳ Nam cười rộ lên, "Nhưng ta đã nhìn thấy Đại hoàng tử - tóc của hấn cũng có màu tím như vậy...vô cùng đẹp."

Năm ấy hấn tám tuổi, trước khi tới Âm Dạ cốc, phụ thân đã đưa hấn đến quân doanh để chọn khoái mã, đúng lúc đó gặp được Đại hoàng tử Dạ quốc cũng đi chọn ngựa. Kỳ Nam đã tận mắt nhìn thấy hấn dùng một tay thuần phục một con ngựa bướng bỉnh kiêu ngạo, nam tử cao lớn anh tuấn phi ngựa chạy băng băng trong gió, từ y * tùy ý tung bay, cảnh tượng kia ở trong con mắt của hấn khi còn nhỏ quả thực giống như một vị thần vô cùng uy phong.

(* - y phục màu tím.)

Tóc của Đại hoàng tử cũng là màu tím, ở dưới ánh mặt trời trông vừa cao quý vừa rực rỡ. Mẫu phi của hấn là cháu đáng ngoại của đương kim Thái hậu Đoan Mật, hai người đều xuất thân từ bộ tộc Thiên Mật.

"Này!" Chẳng biết từ lúc nào A Tùng đã chạy về, nghe đến đó, vung roi một cái, bất mãn lớn tiếng kêu la: "Nếu người biết cái kẻ vô cùng điên rồ kia, vì sao lại không biết..."

Hấn còn chưa nói hết, đã bị một ánh mắt của Dung Nham ngăn lại, mấy chữ sau hấn chỉ có thể ảm ức mà nuốt xuống.

Kỳ Nam nghi hoặc nhìn về phía Dung Nham, về mặt Dung Nham bình tĩnh, nói tiếp câu chuyện còn dang dở lúc này: "Cổ Yên kia chính xác là người của bộ tộc Thiên Mật, nàng là muội muội ruột của Cổ Minh Châu. Nhưng mà bây giờ, Cổ Minh Châu đã không còn là Thiên Mật sứ nữa rồi."

Kỳ Nam cũng không có hứng thú với vị Thiên Mật sứ chưa từng gặp mặt kia, nhưng hấn suy nghĩ, lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Huynh muốn ta mặc bộ y phục màu tím có thêu hoa Thiên Mật kia, lại trang điểm cho mặt ta trắng bệch, mục đích là để cho Yên tiểu thư nghĩ ta là người cùng bộ tộc với nàng hay sao?"

Dung Nham mỉm cười gật đầu, "Kỳ tiểu tướng quân thật là thông minh!"

"Vậy vì sao sau đó nàng ấy lại rời đi mà không nói một lời?" Lúc cốc chủ tuyên bố Kỳ Nam trở thành Bạch Hổ môn chủ, Cổ Yên trước đó vẫn có vẻ mặt khấn trương lại đột nhiên đứng dậy bỏ đi, cũng không thèm liếc nhìn lại hấn một cái.

"Bởi vì máu của đệ," Dung Nham chỉ chỉ vào vai phải bị thương của hấn: "Máu của tộc nhân Thiên Mật có màu tím sẫm."

Kỳ Nam bừng tỉnh hiểu ra, ngẫm nghĩ một lát, rồi nghiêng đầu cười hỏi: "Vậy còn huynh, rốt cuộc thì huynh đầu cái gì với cốc chủ?"

Ngày ấy, sau khi đã bố trí ổn thỏa cho Kỳ Nam vừa bị thương, Dung Nham quay trở lại bên hồ Dạ Lan, sau đó Kỳ Nam được nghe mọi người trong môn phái kể, Dung Nham và cốc chủ đánh một ván cờ, giữa lúc bất phân thắng bại, bỗng nhiên cốc chủ bỏ cuộc trước, cười to nói rằng đã tìm được Thanh Long môn chủ thực sự xứng đáng.

Hắn cười vô tư như gió mùa xuân của Tháng Ba, Dung Nham nhìn thấy nụ cười trong trẻo tươi vui của hắn, bất giác cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái. Hắn cười khể, đáp lại hai chữ: "Nữ, hồng. *"

(* - Theo ta hiểu thì nó là nữ công, nhưng không chắc chắn, ai có cao kiến gì thỉnh chỉ giáo :D)

...

Tay trái đang ghim cương của Kỳ Nam hung hăng run lên, suýt nữa thì dừng ngựa lại.

Dung Nham cười to giờ roi thúc ngựa, vượt lên trên đi trước, Kỳ Nam cao giọng "Uy!" một tiếng, kẹp bụng ngựa một cái, không cam lòng bị tụt lại đằng sau, phần phi ngựa lên.

Nam quốc là nước láng giềng nằm ở phía Nam Dạ quốc, nhiều năm qua ý vào việc mình là hoàng tộc chính thống, nên luôn luôn tự cho mình là nước đứng đầu, trên Dạ quốc.

Nam quốc lấy lễ nghi để trị quốc, trọng văn ức thương*, suu cao thuế nặng vô cùng. Vì muốn trốn tránh thuế nặng, nên rất nhiều thương nhân đã phải rời khỏi đô thành Nam quốc, mang hàng hóa ra biên cảnh để làm ăn buôn bán với người nước ngoài.

(* - hiểu nôm na là coi trọng học hành thi cử, nhưng xem nhẹ và coi thường thương nhân)

Linh Châu nằm ở phía Nam Dạ quốc, giáp ranh với Nam quốc, vì vậy trong thành có rất nhiều thương nhân Nam quốc. Khi nhóm Dung Nham vào trong thành thì trời đã sắp tối, các hàng quán hai bên đường phố đang lục tục mở hàng, vô cùng nhộn nhịp.

A Tùng thích nhất là xem náo nhiệt, vừa vào thành đã nhanh chóng chen lấn vào giữa đám người, thoát cái đã không thấy bóng dáng hắn nữa. Kỳ Nam nhìn hắn nhảy nhót chạy đi xa, lặng lẽ dắt ngựa đi theo sau Dung Nham.

Dung Nham tìm khách điểm, thu xếp hành lý và ngựa ổn thỏa, vỗ vỗ bả vai Kỳ Nam: "Chúng ta phải đi mua thêm chút lương khô, ra khỏi thành Linh Châu, có thể sẽ phải đi đường núi mấy ngày."

Kỳ Nam đang dùng trà, nghe vậy lập tức uống cạn ly trà, rồi bật dậy từ trên ghế, "Đi thôi!"

Hai bên đường phố chật ních quây hàng, một nửa là đồ ăn, một nửa là đồ dùng tinh xảo đẹp mắt của Nam quốc, có trâm hoa và son mà nữ hài từ thích, có những bức tranh cô, và các loại đồ chơi nhỏ nhỏ. Từ lúc tám tuổi cho đến bây giờ, Kỳ Nam đều ở trong Âm Dạ cốc, trước tám tuổi thì nếu không phải ở Kỳ phủ thì cũng ở trong quân doanh, nên đây là lần đầu tiên hắn được đi dạo không mục đích ở nơi náo nhiệt như vậy. Mỗi thứ đồ ăn bất kể là của Nam quốc hay Dạ quốc, đối với hắn đều là hương vị mẹ người, mới đi dạo được gần một nửa, bụng hắn đã sắp thành hình tròn.

"Ta...Nhị ca - Nác!" Hắn đứng lại, chậm chạp kêu lên.

Dung Nham quay đầu, thân thiết hỏi: "Làm sao thế?"

"Không đi được - Nác - rồi..." Về mặt Kỳ Nam bắt đầu có chút thống khổ, ăn nhiều thứ quá, bây giờ nở ra trong dạ dày...Thật là khó chịu a...

Dung Nham dở khóc dở cười, cầm tay hắn bắt hắn đi tiếp, "Bây giờ không được ngồi xuống, đi vài bước cho tiêu thực đã - rốt cuộc đệ đã ăn bao nhiêu thứ linh tinh hả?"

Sắc mặt Kỳ Nam vặn vẹo, tiếp tục nắc cục, lắc đầu không nói nên lời. Dung Nham cũng không còn cách nào, đành phải chậm rãi xoa ấn vào huyệt Nội Quan* của hắn, rồi dắt hắn đi về phía trước.

(* - Huyệt Nội Quan:

Tên Huyệt: Huyệt có tác dụng trị bệnh ở ngực, Tâm, Vị...lại nằm ở khe mạch ở tay, vì vậy gọi là Nội Quan (Trung Y Cương Mục)

Vị Trí: Trên cổ tay 2 thốn, dưới huyệt Gian Sứ 1 thốn, giữa khe gân cơ gan tay lớn và bé.

Đặc Tính: Huyệt thứ 6 của kinh Tâm bảo, Huyệt Lạc, huyệt giao hội với Âm Duy Mạch, một trong Lục Tổng huyệt trị vùng ngực.

Tác Dụng: Định Tâm, an thần, lý khí, trấn thống, thanh Tâm Bào.

Chủ Trị: Trị hồi hộp, vùng trước tim đau, vùng ngực và hông sườn đau, dạ dày đau, nôn, nấc, mất ngủ, động kinh, hysteria.)

Mới đi chưa được bao xa đã nhìn thấy A Tùng đang ở trong một sạp đoán chữ phía trước, quả nhiên là lại gây chuyện.

Vây xung quanh hắn là một vòng lớn người, Kỳ Nam mất tinh, gọi Dung Nham mau nhìn, Dung Nham lắc đầu, kéo hắn đi về phía bên kia.

Đó là một sạp đoán chữ. Trên bàn của chủ quầy, phía trước mặt đang bày giấy và bút mực, bốn phía còn lại là mấy thứ đồ chơi nhỏ bện bằng nan trúc: con thỏ nhỏ rất sống động, con chó nhỏ ngốc nghếch, một cái chong chóng đang quay chậm chậm trong gió đêm dưới ánh trăng.

Một đồng tiền được đoán một câu đố, đoán đúng sẽ được chọn một món đồ chơi nhỏ cầm đi.

A Tùng đã nán nà ở trong này được một lúc, hẳn thích cái cung tên kia. Chủ quầy là người Nam quốc, mặc dù cũng không phải là người đọc sách nghiêm chỉnh gì, nhưng đề ứng phó một kẻ từ nhỏ nhìn thấy sách đã ngủ gà ngủ gật thì vẫn thừa sức.

A Tùng đang vò đầu bứt tai thì thấy Kỳ Nam và Dung Nham xuyên qua đám người đến đây, hai mắt lập tức phát sáng, bước lên kéo tay áo Dung Nham, chỉ vào cái cung kia lớn tiếng nói: "Nhị ca! Đề muốn cái kia!"

Dung Nham cười cười, lấy một khối bạc vụn nhỏ nhỏ đưa cho chủ quầy, chỉ vào cái cung tên ý bảo muốn mua nó.

Ai ngờ chủ quầy đang gật gù đắc ý, lại đẩy bạc ra, cười tít mắt cự tuyệt: "Không hợp quy củ."

Dung Nham nghe thế gật đầu, thu bạc lại, nói với Kỳ Nam và A Tùng: "Vậy chúng ta đi thôi."

A Tùng kéo tay Dung Nham, ngồi xổm trên mặt đất, "Không đi!"

Dung Nham khẽ chau mày, lúc này Kỳ Nam cũng lôi kéo cánh tay kia của hắn, do dự ghé vào tai hắn nói: "Nhị ca...Cái chong chóng kia - "

Như tên trên dây cung...

Thiên ngôn vạn ngữ...

Nhân vô tín bất lập...

Trảm thảo bất trừ căn...

Trước mặt chủ quầy bày la liệt hơn mười câu đố, Dung Nham lướt qua vài lần, thờ dãi, liếc nhìn đề đề đã đi theo mình vài năm, nhấc tay gỡ cây cung trên lưng hắn xuống, lại rút một mũi tên dựng thẳng đặt bên cạnh cái cung, sau đó hắn chỉ vào câu đố "Như tên trên dây cung" kia.

A Tùng lập tức nhảy dựng lên: "Là chữ "Dẫn"! Cây cung với mũi tên chỉ thẳng thành chữ "Dẫn"! * "

(* - chữ "Cung": 弓; mũi tên chỉ thẳng: | => ghép với nhau thành chữ "Dẫn": 引.)

Chủ quầy kia vui tươi hơn hờ gật đầu, lấy cái cung nhỏ làm bằng trúc đưa qua. A Tùng cao hứng phấn chấn cầm trong tay, chợt bĩu môi, nói: "Không đúng! Mũi tên bên cạnh cây cung là chữ "Dẫn", nhưng mà mũi tên trên dây cung thì không phải chữ "Dẫn"! Câu đố của người sai rồi!"

Chủ quầy kia là tiểu lão đầu tằm hơn bốn mươi tuổi, nghe vậy khinh thường liếc nhìn A Tùng một cái, "đứa nhỏ Man di." Người dân Dạ quốc thượng võ, phong tục tập quán cũng coi mở, không có nhiều lễ giáo khuôn phép như Nam quốc, cho nên thường bị người Nam quốc lên châm chọc là "Nước Man di".

A Tùng lập tức thay đổi sắc mặt, "Rầm" một churong vỗ lên cái bàn kia khiến các thứ đồ vật bắn lên cao, "Lão già đáng ghét! Muốn chết à!"

"A Tùng!" Dung Nham thấp giọng quát mắng, A Tùng trừng mắt, cảm giận xoay người lại. Lần đầu tiên Kỳ Nam cảm thấy ánh mắt của thiếu niên xinh đẹp như cô nương này đúng là hung ác khiếp người.

Dung Nham quát A Tùng lui xuống, chậm rãi bước lên cầm một cây bút, không chút để ý chăm chăm mực, "Kỳ Nam", hắn cất giọng nhưng không quay đầu lại, "Muốn lấy cái gì?"

Kỳ Nam thích cái chong chóng tinh xảo kia nhất, nhưng hai bên chong chóng lại có chó con và mèo con, đằng sau là một gian nhà trúc, tất cả đều vô cùng sống động và lạ mắt, hắn nhìn cái này một chút, cái kia một chút, bắt đầu bồn chồn.

Dung Nham cười cười, cũng không thúc giục hắn nữa, cầm bút viết vào mặt sau câu đố: Thiên ngôn vạn ngữ — Cú, nhân vô tín bất lập — Ngôn, trảm thảo bất trừ căn — Tảo,...*

(* - Cú: đầy đủ, Ngôn – lời nói, Tảo – sớm)

"Vị này ——" Chủ quầy đứng lên, ngăn cản hắn viết tiếp.

Dung Nham buông bút, ngẩng đầu hơi cười cười: "Làm sao vậy?"

"Thỉnh qua bên này." Chủ quầy biết vị này khó đối phó, lại bày giấy ra, tập trung suy nghĩ một chút, viết xuống: "Dục thoại vô ngôn thỉnh thủy lưu——"

Dung Nham khoanh tay, khẽ cười, "chữ "Hoạt"* có đúng không?"

(* - Hoạt: sống.)

Tiểu lão đầu ngẩn người, cắn răng một cái soạn soạn viết tiếp: "Vô đầu vô vĩ nhất mẫu điền——"

"Chữ 'Ngư'* đúng không?"

(* - Ngư: cá.)

"Hóa tần lô lãnh bình thêm ý mã tâm viên"

"Là chữ 'Lư'**. "

(** - Lư: con lừa.)

"Ngươi --" Tiểu lão đầu vỗ bàn một cái đứng lên: "Ngươi muốn cái gì thì lấy cái đó đi!"

A Tùg vỗ tay cười to, nhặt hết đám đồ chơi làm bằng trúc trên bàn, ôm không hết lại chia cho đám trẻ con xung quanh. Chủ quầy kia nghiêm mặt thu thập quầy hàng về nhà. A Tùg cầm cây cung khoa tay múa chân tiến lên, "Này! Nhị ca của ta đoán được nhiều câu đố của ông như vậy, ta tặng không ông một cái, như thế nào?"

Chủ quầy bán tín bán nghi nhìn hấn.

"Đáp án a, là chữ 'Trưng'," người nào đó gật gù đắc ý nói, "Câu đố là - Huru, yếu, đầu, nhân, hiện, nhân! Ha ha ha ha ha, hô hô hô hô hô!"*

(* Đoạn này mình chưa hiểu, đang nhờ các cao nhân khác chỉ điểm TT.TT)

Kỷ Nam vừa mới sơ sẩy làm rơi nhà trúc nên bị rách mất một góc, Dung Nham đang giúp hấn đan lại, bên tai nghe thấy A Tùg nghịch ngợm như vậy, không nhịn được cũng nở nụ cười, nhưng vẫn răn dạy hấn một câu: "Không được vô lễ!"

Tiểu lão đầu chủ quầy mặt đỏ tai hồng, lâu lâu vãi câu rồi phát tay áo rồi đi.

Cái cung tên bằng trúc kia cũng không chắc chắn, A Tùg mới vãn về vài cái đã bị rời ra, hấn tiện tay ném đi rồi xoay người lại cướp đoạt chong chóng của Kỷ Nam.

Lúc này, các sạp hàng ven đường đều đã dọn hàng, cũng sắp đến canh giờ cấm đi lại ban đêm, nên trên đường chỉ còn lại vài người đang vội vàng chạy về nhà, thoắt cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Trăng lên cao, đèn lồng dưới mái hiên của các cửa hàng hai bên đường mờ mờ ảo ảo, trên con đường gạch màu xanh chỉ còn lại ba người bọn hấn vẫn không nhanh không chậm tiêu sái mà đi.

Kỷ Nam cầm nhà trúc gõ vào đầu A Tùg, đánh hấn đau đến mức không dám tiến lên. Chính hấn giờ chong chóng đi nhanh một chút rồi dừng lại xem nó chuyển động, vui vẻ vô lo vô nghĩ.

A Tùg hỏi Dung Nham: "Nhị ca, lão nhân kia nói câu cuối cùng có nghĩa gì vậy?"

"Câu nào?"

"Phong nguyệt vô biên...bảy tám con mắt!"

"Là Nhị tam nguyệt phong nguyệt vô biên, bảy người tám con mắt."

"Đúng đúng đúng! Chính là câu đó!"

"Bảy người tám con mắt - là chữ 'Hóa'. Nhị tam nguyệt là chữ 'Xuân', phong vô biên là 'Trùng', nguyệt vô biên là 'Nhị', hợp lại thành trùng nhị, nhị trùng thêm một chữ xuân, thì ra chữ gì?"

A Tùg cố gắng suy nghĩ, "Là chữ 'Xuân'!"

"Đúng rồi, thật là thông minh!"

"Đồ, ngu xuân - Đồ ngu xuân?! Hấn hấn hấn, cái lão già đáng ghét, lại có thể dám nói đệ là ngu xuân! Nhị ca, ta là đồ ngu xuân ư?!"

(Giải thích đoạn này chút:

Bảy người tám con mắt: 七人八只眼 - được chữ "Hóa": 货 => nghĩa là "Đồ" -1-

Nhị tam nguyệt: 二三月 - được chữ "Xuân": 春

Phong vô biên: 虫, Nguyệt vô biên: 二 => Nhị Trùng: 二虫, thêm một chữ "Xuân" 春

=> được chữ 蠢 nghĩa là "ngu xuẩn" -2-

-1- kết hợp -2- => Đồ ngu xuẩn)

"Ừ, đệ đúng là thế"

"Huynh! Huynh...Đệ - Hu hu hu hu..."

Kỷ Nam nhìn thiếu niên xinh đẹp che mặt khóc chạy qua bên người như một trận gió cuốn, cười đến đau cả ruột, ôm bụng cúi xuống, lại không nhìn được nhìn về phía sau, thấy vị công tử một thân áo bào trắng đẹp đẽ quý giá đứng dưới ánh trăng như nước, mặt mày cũng đang cong cong.

Ánh mắt của hắn thật là đẹp.

Kỷ Nam cũng có một đôi mắt phượng dài nha! Khi ở nhà mẫu thân thường nói ánh mắt của hắn là xinh đẹp nhất.

Nhưng Kỷ Nam tự nhận thấy mắt hắn còn lâu mới đẹp bằng Dung Nham tà mị, phong lưu không kiềm chế được...

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Dung Nham từ từ đến gần, nắm nhẹ cổ tay hắn bắt mạch, "Bụng có còn khó chịu không?"

Kỷ Nam nhớ tới bộ dáng bụng to quần bách lúc nãy, nhất thời đỏ mặt, lắc lắc đầu, dưới chân điểm một chút, chạy đi thật xa giống như A Tùng.

Bóng dáng hai người thiếu niên một trước một sau nhạt dần trong màn đêm, Dung Nham đứng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời ngắm nghía một hồi, hơi nở nụ cười, rồi yên lặng đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sáng sớm đầu xuân, ánh mặt trời bắt đầu lên từ bốn phía mái hiên, rực rỡ chói lọi. Trong sân trồng hai gốc đào, hoa đào màu hồng phấn mềm mại yếu ớt nở rộ đầy cây. Một bóng dáng màu trắng di chuyển nhanh nhẹn dưới tàng cây, kiểm pháp thuần thực, mấy đóa hoa rơi rớt che mặt, rơi từ trên cây xuống, thẹn thùng lao vào người hắn.

Theo kế hoạch, ngày hôm sau bọn họ sẽ ra khỏi thành, tiếp tục lên đường về Thượng Kinh*.

(* - Thượng Kinh là kinh thành của Dạ quốc.)

Mới sáng tinh mơ, Dung Nham đã thức dậy, trong lúc mơ hồ, Kỷ Nam nghe thấy âm thanh hắn luyện kiếm trong sân. Mặc dù đêm qua hắn đi ngủ rất muộn, nhưng vẫn lập tức bò dậy.

Hắn đi giày, khoác thêm ngoại y, chạy huỳnh huych ra ngoài, vừa mới đẩy cửa ra, lại cảm thấy giống như quay về trong giấc mộng: Sáng sớm đầu xuân, ánh mặt trời bắt đầu lên từ bốn phía mái hiên, rực rỡ chói lọi. Trong sân trồng hai gốc đào, hoa đào màu hồng phấn mềm mại yếu ớt nở rộ đầy cây. Một bóng dáng màu trắng di chuyển nhanh nhẹn dưới tàng cây, kiểm pháp thuần thực, mấy đóa hoa rơi rớt che mặt, rơi từ trên cây xuống, thẹn thùng lao vào người hắn.

Luyện kiếm...Như thế nào mà không thay một bộ áo ngắn vải thô nhí? Kỷ Nam mơ mơ màng màng suy nghĩ. Bộ xiêm y kia của hắn đúng là rất đẹp mắt, nhưng mà lúc bị cành cây vướng vào không thấy phiền toái hay sao?

"Dậy sớm như vậy à?" Dung Nham thu kiếm, thông thả bước tới gần, vừa đi vừa phất tay áo, cánh hoa đào rơi đầy xuống đất, "Sao không ngủ nhiều thêm một chút? Đêm qua bị A Tùng ám ý muộn như vậy."

Kỷ Nam xoa mắt cười, "Cũng sắp đến giờ tập luyện buổi sáng rồi."

Dung Nham gật đầu cười nói: "Từ lâu đã nghe nói Kỷ gia có tác phong quân đội và kỷ luật nghiêm minh, quả nhiên là danh bất hư truyền a!"

Kỷ Nam buồn ngủ, đang định vươn vai, lại được hấn khen một câu như vậy, lập tức mở to hai mắt ưỡn thẳng sống lưng, làm bộ vô cùng tỉnh táo. Dung Nham nhin cười, đưa tay vỗ vỗ hấn, "Ta đi vào trước, đệ luyện xong rồi vào, ta chờ đệ rồi cùng ăn sáng."

Kỷ Nam tập xong một bộ quyền đầy đủ rồi đi vào trong, quả nhiên trên bàn đã bày sẵn bát đĩa và bữa sáng nóng hổi hấp, Dung Nham thì đang nhắm mắt ngồi yên vận công, Kỷ Nam "Ồ?" một tiếng, hỏi: "Tiểu tử thôi A Tùng đâu? Giờ này mà vẫn chưa dậy sao?"

"Gần đây hấn mệt mỏi, tạm tha hấn là trẻ con nên ngủ nhiều đi, buổi chiều chúng ta đi cũng vẫn kịp." Dung Nham mở mắt, đi đến trước bàn ngồi xuống, múc cho Kỷ Nam và chính mình muỗng cháo nhỏ, "Lại đây, chúng ta ăn trước."

Về sau nhắm lại, nếu như sớm biết ngày hôm đó sẽ xảy ra chuyện ấy, cho dù A Tùng đang để mộng trần ngủ trong chăn, Kỷ Nam cũng nhất quyết che mắt xông vào ép hấn lập tức ra ngoài.

Sau khi dùng xong bữa trưa, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị thỏa đáng, ba người dắt ngựa ra ngoài thành, đi chưa được bao xa đã nghe thấy tiếng vó ngựa và tiếng la hét vô cùng ầm ỹ, người đi trên đường ai ai cũng có bộ dáng như vừa gặp quỷ, nhao nhao nhanh chóng né tránh sang hai bên đường, có kẻ tránh không kịp suýt nữa ngã lăn ra.

Dung Nham che chở hai đứa nhỏ ở sau người, hỏi một nam tử trung niên bên cạnh: "Đại thúc, xin hỏi đám người này là ai vậy?"

"Bọn chúng a, là đám người canh giữ biên cảnh Nam quốc, vào trong thành để bắt những thương nhân Nam quốc trốn thuế." Nam tử trung niên nhỏ giọng đáp: "Ba người các ngươi định ra khỏi thành sao? Vậy thì đi mau lên! Bọn chúng chuyên bắt những người vô căn vô cứ giống như các ngươi hoặc những người nhà quê để cho đủ số lượng."

"Tại sao?" A Tùng thò đầu ra từ sau lưng Dung Nham, ung dung hỏi, "Đại thúc, chúng ta cũng không phải thương nhân!"

"Bọn chúng cũng cần gì quan tâm ngươi có phải hay không!" Đại thúc hù dọa hấn.

Kỷ Nam nhìn mười mấy tên lính người Nam quốc không chỉ phi ngựa trên đường mà còn cười đùa cầm roi ngựa lấy dân chúng ven đường ra để mua vui, sắc mặt hấn không khỏi trầm xuống, giận dữ nói nhỏ: "Đây là lãnh thổ của Dạ quốc ta mà người Nam quốc lại dám hung hấn như thế sao!"

Nghe vậy, đại thúc kia lắc đầu, thờ dãi không ngừng, "Bọn chúng lúc nào cũng như vậy. Lần nào cũng nói là phụng mệnh đi bắt thương nhân Nam quốc trốn thuế, nhưng kỳ thật ở nơi này ai chẳng biết, điểndầnlênêquýđôn những thương nhân lớn người Nam quốc trốn thuế đều là "Hảo hữu" của quận trưởng chúng ta! Bọn chúng a, chẳng qua chỉ đi bắt những thương nhân nhỏ, người bán hàng rong và dân chúng về để báo cáo kết quả công tác thôi."

"Quận trưởng vì bảo vệ bạn bè của mình, mà mặc kệ người Nam quốc ở trong thành muốn làm gì thì làm sao?!" Kỷ Nam cá kình, thật sự không thể tin được có loại người dám coi thường kỷ cương luật pháp.

Cái gọi là "Hảo hữu", chẳng qua là thường xuyên cống nạp thôi. Người kia cũng không ngờ Kỷ Nam lại đơn thuần như vậy, không khỏi dùng ánh mắt không biết nên khóc hay cười đánh giá hấn vài lần, sau đó lại nhìn Dung Nham cười nói: "Vị công tử này vẫn nên đưa hai vị tiểu thiếu gia rồi đi càng nhanh càng tốt."

Nói xong chính hấn cũng xoay người vội vàng rời đi.

Dung Nham cảm ơn hấn, rồi nói với hai người sau lưng: "Đi thôi, chúng ta phải lên đường ngay!"

Trong lòng Kỷ Nam tức giận, nhưng cũng không có cách nào, buồn bực một lúc, mới cất giọng căm hận nói: "Chờ đó! Đợi ta trở về, nhất định sẽ xin mệnh lệnh rồi đánh đuổi hết những người Nam quốc đó đi, để chúng không dám đặt chân vào Đại Dạ* của chúng ta nữa bước!"

(* - Đại Dạ và Dạ quốc là 1.)

"Thật là uy phong!" Dung Nham hờ hững nói: "Thiên hạ rộng lớn như vậy, chẳng lẽ Kỷ tiểu tướng quân muốn mở rộng bản đồ Đại Dạ đến tận chân trời sao?"

Kỷ Nam sùng sốt, về mặt lập tức trở nên nghiêm túc, "Không, ta cũng không có ý muốn đi xâm lược các nước khác. Giữa các nước láng giềng mà có sự thân thiết hòa thuận thì đương nhiên là không thể tốt hơn, nhưng mà những người Nam quốc vừa rồi thật sự là đáng giận! Nếu bọn chúng tiến vào thành trì của chúng ta để bắt phạm nhân tức là đã mượn đất để đi lại, lẽ ra phải càng nên cẩn thận mới đúng! Vì sao lại dám phi ngựa trên đường phố? Quân đội Đại Dạ chúng ta có mệnh lệnh rõ ràng: Quấy nhiễu dân chúng, xử lý theo quân pháp! Bọn chúng ở trên lãnh thổ của chúng ta, thì nên tuân thủ luật pháp của chúng ta, dựa vào cái gì mà đã không tuân theo lại còn dám hung hấn ương ngạnh như vậy?!"

"Khu vực biên cảnh không giống như ở Thượng Kinh, từ trước đến giờ vẫn lộn xộn như vậy." Dung Nham không muốn nói thêm nữa, "Chúng ta đi thôi."

Kỷ Nam cau mày xoay người lên ngựa, lại chợt nghe A Tùng hô to bên tai: "Là xú lão đầu kia! Xú lão đầu đang bị bắt đi!"

Kỷ Nam và Dung Nham cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám lính Nam quốc kia đã thôi bắt người, lúc này đang quay trở về, vẫn tùy tiện cao giọng hét to như trước, dọc đường quấy nhiễu vô số dân chúng.

Đằng sau ngựa, bọn chúng dùng dây thừng trói bốn năm người, họ nghiêng ngả lao đảo chạy theo, nhìn vào cách ăn mặc thì đều là dân chúng nghèo khổ mà thôi, đầu phải là thương nhân trốn thuế gì.

Tiểu lão đầu hôm qua bày quầy đồ chữ đang ở chính giữa, tội nghiệp ông cụ tuổi già sức yếu, căn bản không theo kịp con ngựa cao to, đoạn đường này gạch đá lại gồ ghề, ông cứ chạy được vài bước lại bị ngã một lần, khắp người đều đã bị thương, sức lực đã cạn kiệt, lại bị dây trói kia kéo lê về phía trước thật mạnh, nên chỗ cổ tay đã bị dây thừng mài rách, máu tươi đầm đìa, trông vô cùng đáng thương.

A Tùng cũng không cần nói nhiều, trở tay rút búa nhỏ tinh xảo bên hông ra, nhảy lên, lướt đi giống như một con chim lớn, gọn gàng linh hoạt chặt đứt mấy sợi dây thừng kia, lại đuổi theo ném hết đám người đang cười ngựa xuống đất.

"Tiểu tặc từ đâu tới!" Đám người Nam quốc kia sau khi bò dậy thì mắng to, vừa mắng vừa "Keng! Keng!" rút ra bội đao, bao vây A Tùng.

"Ta mới không phải là tiểu tặc, " A Tùng bừa bãi quay đầu nói với Tiểu lão đầu mở sạp đồ chữ kia, "Xú lão đầu! ông trốn thuế thật sao?"

Tiểu lão đầu lắc đầu liên tục, "Thuế đầu người là hàng năm đúng hạn nộp lên trên, còn mở quầy bán hàng thì lại tính theo ngày, hàng ngày có quan sai đại nhân tới thu, ta chưa bao giờ trốn thuế."

"Có nghe hay không!" A Tùng xoay xoay đầu nhỏ của chiếc búa nạm vàng khảm ngọc trong tay hất, "Các ngươi chưa thém hỏi rõ ràng đã bắt người à? Huống chi nếu như quả thật bắt thương nhân trốn thuế, cũng không nên đối xử thô bạo như vậy, người Nam quốc các ngươi không phải luôn giảng lễ pháp nhân nghĩa à? Còn không mau nhận lỗi với người ta!"

"Phi--!" Đầu lĩnh người Nam quốc kia hung hăng nhổ một bãi nước miếng, "Ông mày nói hấn trốn thuế thì tức là hấn trốn thuế! Hấn trốn bốn năm tiền thuế trà tổng cộng là một trăm hai mươi lăm lượng bạc! Không nộp được bạc thì quay về lao động để trả!"

"Oan uổng quá!" Tiểu lão đầu kia nước mắt ngang dọc, "Ta ở tại Linh Châu thành này sắp được hai mươi năm, chưa từng về Nam quốc, ở đâu ra có tiền thuế trà!"

Giữa lúc tranh chấp, trong đám người chen chúc vây xem, có người hô to: "Quan sai đại nhân nha môn quận tới rồi!"

A Tùng nghe vậy, chống nạnh cười lạnh, "Tôi đúng lúc lắm! Ta đây muốn nhìn xem, trên lãnh thổ Đại Dạ của chúng ta, đám người Nam quốc các ngươi không cho chúng ta mặt mũi, hung hãn làm bậy thế nào!"

Nhóm quan sai hơn mười người không thém phân trần lời hết tất cả những người có liên quan về nha môn. Kỷ Nam thấy thế, vội vàng kéo ống tay áo Dung Nham: "Nhị ca?"

Dung Nham cũng không có vẻ gì là gấp gáp, đi cùng hấn theo đám người xem náo nhiệt đến nha môn.

A Tùng vào nha môn sẽ không thể tự ra ngoài được nữa.

Ngày hôm đó cũng không thẳng đường ngay, giải người đi xong thì không có động tĩnh gì nữa, nhưng người xem náo nhiệt vẫn tiếp tục ở trước cửa nha môn nghị luận xôn xao, không lâu sau quan sai mang gậy gộc ra, như hung thần ác sát đánh đuổi đám người xung quanh đi.

Nơi này cách kinh thành những mấy chục ngày đường, viện binh là nước ở xa không giải được con khát ở gần, Kỷ Nam nghĩ thầm, vậy thì không thể làm gì khác hơn là xông vào, cứu A Tùng ra rồi nói sau.

"Đi theo ta." Dung Nham chợt mở miệng, thấp giọng nói, rồi vòng qua cửa trước uy vũ rộng lớn của quận nha*, hấn tung người, nhẹ nhàng bay lên tường cao của hậu viện.

(* - nha môn quận.)

Kỷ Nam cũng đi lên theo hấn, ngó xuống bên dưới thì thấy những người Nam quốc mới vừa rồi cười ngựa đi bắt người, một nam tử mặc áo choàng màu xám đang chấp tay thi lễ với mấy người đó: "Ngày mai chi sợ vẫn phải làm phiền mấy vị đi một chuyến, thêm lần này nữa thôi. diendannleequyid0nn Không vì cái gì khác, những ngày gần đây Thứ Sử đại nhân đi tuần, ngay gần nơi của chúng ta, nếu việc này làm âm lên, truyền đến tai lão nhân gia hấn, những ngày về sau của chúng ta sẽ rất khổ sở, vì vậy đành phải thỉnh cầu các vị cùng nhau vượt qua chuyện này."

"Hiểu rồi!" Mấy người Nam quốc kia dường như có quen biết với người mặc áo bào màu xám, vỗ vỗ bả vai hấn cười ha hả, "Luc này xuất hiện một tiểu tử thoỉ không biết từ đâu đến làm trở ngại mọi chuyện, thật là khiến cho quận trưởng đại nhân thêm phiền toái rồi!"

"Không phiền toái, không phiền toái!" Người mặc áo bào xám cười thoải mái, "Vùng khi ho cò gáy này nhiều điều dân, quấy nhiễu các vị, mong các vị bao dung, lượng thứ!"

Sau khi hai bên qua lại khách sáo vài câu, mấy người Nam quốc lên một chiếc xe ngựa, lập tức ra khỏi thành. Kỷ Nam nhìn người mặc áo bào xám kia quen đường trở về từ cửa sau quận nha, dọc đường cười nói chào hỏi với mấy tên quan sai, bỗng chốc hấn đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của vị đại thúc trung niên đã gặp lúc sáng kia!

Vì sao người Nam quốc ở trong thành Linh Châu mà không kiêng nể gì mà bức hiếp dân lành? Hóa ra "hảo hữu" của quận trưởng không chỉ có những

phú thương trốn thuế kia, mà còn cả đám quân lính Nam quốc đang phụng mệnh bắt người này nữa!

Bọn chúng ba phe cấu kết với nhau, bắt những người dân vô tội để báo cáo kết quả công tác cho xong chuyện!

Thật đúng là vô liêm sỉ!

Kỷ Nam giận đến mức cắn chặt răng, hai tay cũng đã run rẩy. Dung Nham đứng ngay cạnh hắn, thấy thế buồn cười nhìn hắn một cái, nhắc nhở: "Kỷ Nam?"

"...Há?" Kỷ Nam phục hồi tinh thần lại, "Nhị ca! Bây giờ có đi cứu A Tùng ra ngoài không?"

"Cứu như thế nào? Đây quận nha, luật pháp Đại Dạ có văn bản quy định rõ ràng, xông vào quan phủ là phạm pháp." Dung Nham cười nói.

"Tại sao chứ? Rõ ràng là bọn chúng phạm pháp trước!"

"Thì biết làm sao?" Dung Nham vẫn thoải mái cười nói như cũ, "Chẳng lẽ bởi vì bọn chúng không tuân thủ kỷ cương luật pháp, mà chúng ta lấy bạo chế bạo hay sao?"

Kỷ Nam nghẹn lời, tức giận nhàu mày, "Vậy huynh nói xem phải làm sao bây giờ?!"

Dung Nham chỉ cười không nói.

Ngày hôm sau cuối cùng cũng thẳng đường, nhưng mà A Tùng lại bị người ta lôi kéo lên thêm

Từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng của quận trưởng, chủ vị không người ngồi, người mặc áo bào màu xám ngày hôm qua đúng là sư gia, lúc này đứng ở trước công đường, nghiền ngẫm từng chữ một, hồi hộp một lượt tính danh quẻ quán và phạm phải chuyện gì.

Ngoài dự đoán chính là mấy người thiếu chút nữa bị lính Nam quốc bắt đi kia, mới một hai câu đã quỵ xuống nhận tội, rằng quả thực mình là thương nhân Nam quốc trốn thuế, không phải bị bắt nhầm, dĩ nhiên bọn họ cam tâm tình nguyện bồi sung mấy lần tiền phạt, chỉ cầu thanh thiên Đại lão gia có thể xử lý nhẹ.

Sư gia vắn vè ria chuột, tươi cười hớn hở, không nói gì nữa giờ tay sai người xách A Tùng tới, miệng quát "Điều dân vô lương, dám mưu toan châm ngòi khiêu khích bang giao giữa hai nước".

Ngày hôm qua A Tùng đã chịu không ít khổ sở, mộng bị nện hai trượng, đau khủng khiếp, lúc này đứng lên phản kháng cũng không mãnh liệt lắm, chưa được bao lâu đã bị đám quan sai ba chân bốn cẳng đè xuống.

Một trận chiến diễn ra, hắn "Oa" một tiếng kêu to, hộ thể chân khí trong cơ thể mạnh mẽ lao tới, đám quan sai đều bị bật ra ngoài, sau khi đứng lên lại càn ra tay ác độc để đối phó hắn, trong lúc nhất thời, trên công đường hỗn loạn vô cùng.

Ngày hôm qua, lúc mới đầu Kỷ Nam thấy lo sợ bất an, sợ A Tùng ở bên trong bị thiệt thòi. Nhưng lại nghĩ đến Dung Nham có thể nói là cưng chiều A Tùng vô cùng vẫn có bộ dáng khí định thần nhàn, liền nghĩ rằng trong lòng hắn chắc hẳn đã có dự tính.

Huống hồ hiện giờ trong suy nghĩ của Kỷ Nam thì dường như Dung Nham không có gì là không làm được, nên hắn cũng mỗi mắt mong chờ, xem chuyện của A Tùng này, Dung Nham định làm thế nào thay hắn đòi lại.

Trong này đang hỗn loạn, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng trống "Tùng Tùng" - trước cửa lớn của quận nha có treo một cái trống kêu oan, bất cứ người nào có oan khuất đều có thể đánh trống khởi kiện, lúc này đang có người dùng hết khí lực bản thân để nâng dùi đánh mạnh vào mặt trống.

Không phải ai khác, chính là tiểu lão đầu đã dùng câu đó chữ ngầm chế nhạo A Tùng "Ngu xuẩn".

Mới vừa rồi, đám người kia trăm miệng một lời nói không bị bắt nhầm cũng không bị oan uổng, ông bị kẹp ở bên trong còn chưa kịp nói đã được phóng thích cùng họ.

Tiếng trống kia vừa vang lên, dựa theo luật pháp Đại Dạ, thì tất nhiên quận trưởng phải tự mình thẳng đường.

Nhưng thời gian đã qua vài canh giờ, mọi người đợi đến lúc mặt trời sắp xuống núi, mới thấy một nam tử tai to mặt lớn, mặc một bộ quan phục, bụng to béo phệ khoan thai bước tới.

A Tùng cũng không giúp làm người, tiểu lão đầu kia vô cùng nghĩa khí, trước mặt quận trưởng đại nhân khai ra mình bị bắt đi như thế nào, A Tùng gặp chuyện bất bình cứu người ra sao, sư gia giam bọn họ lại và thả người Nam quốc đi như thế nào, rồi lại đe dọa mấy người bọn họ nhận tội và đổ vạ cho A Tùng ra sao, từng sự việc một được bẩm báo vô cùng chi tiết.

Tiểu lão đầu kia nói tỉ mỉ, quận trưởng cũng thật sự lắng tai nghe, trong lòng Kỷ Nam cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Ái ngờ, sau khi quận trưởng nghe xong, lại bất chợt nói một câu như vậy: "Kẻ này có phải là bị điên rồi không?"

"Bẩm đại nhân, kẻ này quả thực là điên rồi!" Sư gia lập tức trịnh trọng bẩm báo, "Chẳng qua là cũng giả ngây giả dại, giống như điều dân kia, mưu toan vu tội cho quý sứ Nam quốc!"

"Chính xác!" Quận trưởng gật đầu, "Tên này trốn thuế của Nam quốc, khi trở về nhẹ thì bị sung quân lưu đầy, nặng thì đầu rơi xuống đất, cho nên mới suy nghĩ như vậy. Cấu kết với tên nhóc miệng còn hơi sữa này để không bị bắt trên phố không được, lại quay lại đánh trống kêu oan để trả thù, chắc! Thật sự là hồ thẹn cho thuần phác dân phong của Dạ quốc ta!"

Quận trưởng này thật đúng là có tài văn chương, chỉ tiện mở miệng mà cũng thành văn.

Bên này hần ăn nói lung tung, bên kia sư gia sử dụng ngòi bút như thần, xoạt xoạt vài nét bút đã viết xong lời khai, ném xuống trước mặt tiểu lão đầu nọ, muốn ông đồng ý nhận tội.

Tiểu lão đầu bị thiết không ngừng, luôn miệng kêu oan uống, lại bị tên nha dịch lưng hùm vai gấu kia tay nắm tay mười, đánh đến mức trong miệng đầy máu, giữa lúc đầu óc mê muội bị ép buộc ấn dấu tay.

Tình trạng của A Tùng bên kia cũng tương tự, không cần quận trưởng đại nhân nói thêm nữa, sư gia cũng tùy tiện gán cho hần một tội danh, cũng muốn A Tùng in dấu tay trên tờ khai như thế. A Tùng đã giận dữ đến mức đáy mắt cũng đỏ lên, ôm hông mạnh mẽ nhảy dựng lên, búa nhỏ và cung tên đều đã bị tịch thu, hần một thân da mịn thịt mềm mà muốn cùng đám người kia liều mạng.

Kỷ Nam đã sôi máu từ lâu, cũng không thèm nhìn xem đến tột cùng Dung Nham có kế hoạch gì nữa, hét lớn một tiếng muốn nhảy vào bên trong. Dung Nham đã nhìn thấy bụi đất tung bay ở đầu con phố dài bên kia, duỗi tay ra, không chừa Kỷ Nam vào trong ngực, "Đừng đi, lại đây."

Đám người vừa tới chỉ cười ba con ngựa, người đầu lĩnh nọ mặc thường phục nhưng lại đi giày quan, phong trần mệt mỏi, từ trên ngựa nhảy xuống còn chưa đứng vững, đã lao thẳng tới nha nội, có nha dịch bước tới ngăn cản, bị hần quay đầu quát một cây roi, che mặt ngã xuống đất không dậy nổi.

"Người vừa tới là ai!" Sư gia cố làm ra vẻ hăm dọa nói, "Lại dám tự tiện xông vào quận nha môn!"

Người nọ cũng không ngừng bước chân, chỉ rút khỏi lệnh bài bên hông ra đập vào một bên mặt của sư gia ria chuột kia, khiến hần đau đớn hét thảm một tiếng.

Đợi đến lúc hần nhìn rõ khỏi lệnh bài đó, lại phát ra một tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết khác: "Thuộc, thuộc, thuộc hạ tham kiến Thứ Sứ đại nhân!"

Người vừa đến chính là Thứ Sứ Linh Châu, chỉ thấy sắc mặt hần vô cùng lo lắng, đi vào bên trong công đường, cũng không thèm nhìn đến quận trưởng đang vội vàng chào đón, chỉ tìm kiếm bốn phía, rốt cuộc cũng trông thấy người đang ôm hông.

Lúc nhìn thấy thiếu niên đang dựa vào cây cột màu đỏ của công đường, hai mắt hần sáng lên, bước vài bước đến định quỳ xuống vãn an tạ tội, nhưng nghĩ lại thấy không ổn lắm, nên lui ra phía sau một bước hành lễ, diennndanle3quyid00n rồi lại bước lên, nhỏ giọng hỏi vô cùng cung kính: "Thỉnh đi giá tới nơi khác nói chuyện, có được không ạ?"

A Tùng nhìn đám quan viên đang quỳ trên đất và dân chúng đang lấp ló ngoài cửa, bắt gặp Dung Nham đứng trong đám người hơi gật đầu với hần, hần liền quay đầu hừ một tiếng với Thứ Sứ kia, sau đó để quận trưởng đi trước dẫn đường, vào bên trong nội đường.

Dung Nham buông cánh tay ôm Kỷ Nam ra, Kỷ Nam cũng không lên tiếng, một lúc lâu sau mới bắt chợt hỏi một câu nhạt nhẽo: "Không có việc gì chứ?"

Thấy tình huống diễn ra như vậy mà hần cũng không hỏi gì nhiều, Dung Nham liền nở nụ cười, gật đầu nói: "Không có việc gì. Chuyện tỏ về uy phong này, hần là người thành thạo nhất rồi."

Nói xong hần vỗ nhẹ vai Kỷ Nam, "Đi thôi, chúng ta đi về khách điểm đợi hần, nhân tiện thu dọn một chút - đã nán lại đây thêm hai ngày rồi, hoa đào ở Thượng kinh...có lẽ sắp tàn hết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Có người nói rằng trên đời này không có điều gì mà hần không làm được, người ta còn nói rằng trên đời này chắc chắn không có ai là không ái mộ hần. Hần là người mà từ Hoàng đế chí tôn của vương triều Đại Dạ cho đến đám trẻ em ở bách tính đều mở miệng ca tụng khen ngợi - Nhị hoàng tử Điện hạ Mộ Dung Nham.

May mà khi bọn họ trở về, hoa đào ở Thượng Kinh vẫn chưa tàn hết!

Bánh xe ở phía sau xe ngựa ma sát với sỏi đá trên mặt đất phát ra âm thanh nho nhỏ, âm thanh này kết hợp với tiếng vó ngựa thanh thúy, vang lên trên quan đạo rộng rãi thông suốt.

Từ khi mượn chiếc xe này, hai tai Kỳ Nam rốt cuộc cũng được yên tĩnh hơn nhiều.

Mấy ngày đầu khi bọn họ vừa ra khỏi thành Linh Châu, đều phải đi trên con đường nhỏ trong núi, bởi vì trước đó cái móng xinh đẹp non mềm của A Tùng bị đánh gãy rụng, nên sưng lên thật to.

Đường nhỏ xóc nảy, hần cười ngựa xiêu xiêu vẹo vẹo, mặc dù trên yên ngựa đã buộc đệm lót bằng bông rất dày, nhưng thỉnh thoảng bị va chạm, hần vẫn đau đến mức kêu thê thảm.

Kỳ Nam và Dung Nham thì có vẻ như gan dạ, chỉ đáng thương con ngựa mà A Tùng cưỡi, bị âm thanh quái dị ngày hôm đó dọa cho không thể chịu đựng được, nên nhân lúc bọn họ nghỉ trọ ban đêm, đã gãy ra khỏi dây cương rồi bỏ chạy.

Mấy ngày tiếp theo, A Tùng và Dung Nham đành phải cưỡi chung một con ngựa. Vài ngày chạy trên đường lại tiếp tục xóc nảy không ngừng, nên miệng vết thương kia đã bắt đầu bị viêm, lần này hần càng bị đau nhức đến mức kêu oa oa mỗi ngày.

May mà khi đó bọn họ cũng đã ra khỏi vùng núi, đi trên quan đạo chưa được bao lâu thì gặp một trạm dịch, Dung Nham lập tức bỏ ra một số tiền lớn tìm một chiếc xe ngựa cho A Tùng nằm, hần mượn một xa phu để đánh xe, còn bản thân vẫn ngày ngày cưỡi ngựa cùng Kỳ Nam.

Lúc này, hải tử tinh ranh kia càng giống một vị chủ tử xinh đẹp đang điều võ dương oai, mỗi bên một người bảo tiêu* cưỡi con ngựa cao to đi theo bảo vệ, mỗi ngày hần nằm thoải mái trong xe, nhàn nhã ngâm nga mấy điệu hát dân gian. Dung Nham mua rất nhiều đồ ăn vặt cho hần giải sầu. Có lúc ngoài trời xuất hiện cơn mưa phùn, Dung Nham và Kỳ Nam nhìn buồn bực mặc áo tơi, còn hần lại đẩy cửa sổ nhỏ trên xe ra, nói mai thường mưa ngọt như mật, hưng phấn bưng bưng làm một bài thơ rắm chó không kêu**, bộ dáng kia khiến người ta nhìn không khỏi thấy ngứa răng.

(* - người hộ vệ; ** - diễn đạt không lưu loát.)

Từ khi ra khỏi thành Linh Châu, Kỳ Nam cũng không còn trêu đùa với A Tùng như trước nữa.

Thứ nhất là bởi vì trên người hần có thương tích, đánh nhau với hần có vẻ giống như khi dễ người tàn tật. Thứ hai...Ngày ấy sau khi Thứ Sử Linh Châu trò chuyện với A Tùng một lúc, đã cung kính mời hần ra ngoài, sau đó thẳng đường thăm án ngay trước mặt mọi người, xét hỏi chân tướng một cách rõ ràng, và cách chức điều tra quận trưởng Linh Châu họ Cổ kia, rồi nhốt hần vào đại lao.

Lúc bọn họ rời đi, Thứ Sử đã đích thân đến đưa tiễn, cũng luôn miệng nói vụ án của quận trưởng đã báo cáo khẩn cấp lên Thượng Kinh, nhất định sẽ xử nghiêm theo luật pháp, thỉnh hần yên tâm.

A Tùng lười biếng phát tay, "Tùy người thôi... Tiểu lão đầu kia đã được thả ra chưa?"

"Đương nhiên! Hạ thần... thần... khụ khụ, bản quan là quan phụ mẫu của dân chúng Linh Châu, nhất định sẽ không để mặc cho một con dân bị oan khuất như vậy! Người nọ đã được thả về rồi, cũng đã thỉnh đại phu đến trị liệu những vết thương trên người, thỉnh điện...thỉnh ngài yên tâm!"

"Vậy thì được rồi, ta phải đi đây! Người hãy đảm đương chức quan phụ mẫu của mình cho thật tốt!" A Tùng cười hi hi xoay người lên ngựa như không có việc gì - khi đó móng hần bị thương nhưng vẫn chưa sưng tấy nhiễm trùng, nên ở trước mặt người khác, hần vẫn là một trang tiểu nam tử hán kiên cường.

"Nhị ca, Nhị ca...Nhị ca!" Bên kia vừa có tiếng gọi âm ỹ vừa có tiếng gõ cửa sổ, Kỳ Nam hoàn hồn, nhú nhú mày, người này thực sự là đáng ghét a!

Dung Nham thúc ngựa đi qua, nghiêng người cúi đầu nhẹ giọng hỏi hần làm sao vậy.

"Còn bao lâu nữa mới đến trạm dịch kế tiếp vậy? Đệ đói bụng!" Giọng nói của thiếu niên trong xe ngựa vang dội, đầy khí lực. Đoạn đường này được chăm sóc, nên vết thương trên móng hần đã khỏi đến tám chín phần rồi.

"Trong xe có chuẩn bị điểm tâm, nếu đệ đói bụng thì ăn trước một ít đi, sắp đến nơi rồi." Dung Nham cười trả lời. Thiếu niên không nhìn thấy đường thực ra lúc này bọn họ đã đi đến vùng ngoại thành của Thượng Kinh rồi.

"Đệ không muốn ăn điểm tâm! Đệ muốn ăn cháo thịt! Cùng với mấy thứ dưa muối giòn giòn cơ!" A Tùng bắt khẩn gỗ mạnh lên cửa sổ.

"Được rồi, sắp đến rồi." Dung Nham tiếp tục kiên nhẫn vỗ về hần.

Nói thật, Kỳ Nam thật sự rất bội phục Dung Nham, đoạn đường này bất kể A Tùng gây ra tai họa gì, đưa ra bao nhiêu yêu cầu kỳ quặc quá đáng không biết liêm sỉ, nhưng chưa hề thấy hần có chút xiu không kiên nhẫn.

Khi còn ở Linh Châu, lúc Dung Nham không đồng ý xông vào quận nha cứu người, hại da thịt A Tùng bị chịu khổ, ban đầu Kỳ Nam còn có chút không

hiểu chuyện này. Về sau, lúc A Tùng thay thuốc đau đến mức kêu trời kêu đất, vẻ mặt bi thương, ghé vào lòng Dung Nham nói lời ân hận, diện+dan+le+quy+don+com thì Kỷ Nam mới biết: Hóa ra hôm đó A Tùng bị bắt đi, ban đêm một mình Dung Nham lên vào quận nha gặp hắn.

Nghe A Tùng khóc lóc kể lể, rằng chính hắn không tin có ai dám vô cớ hạ độc thủ với hắn, nên tỏ vẻ anh hùng không cần để Dung Nham lặng lẽ cứu ra ngoài, chính vì vậy sau đó mới bị đánh.

Lần đầu tiên Kỷ Nam gặp người làm ca ca đến mức này.

Ừm, đương nhiên, hắn cũng lần đầu tiên thấy có đệ đệ ngu xuẩn đến mức này.

Tâm tình cũng thật là tốt a, Kỷ Nam vừa oán thâm lung tung đôi huynh đệ kia, vừa híp mắt nở nụ cười trước cảnh xuân ấm áp tươi vui.

Nhà hắn đã rất gần rất gần rồi!

Lúc này, phía trước quan đạo bỗng nhiên có bụi đất tung bay và tiếng vó ngựa rầm rầm, Kỷ Nam ghim ngựa dừng lại, nhìn sang Dung Nham, Dung Nham gật đầu ý bảo hắn đứng yên đó đừng nhúc nhích, còn hắn lại thúc ngựa đi lên trước nghênh đón.

Đám người vừa tới là quan binh, mặc y phục màu đen có hoa văn đỏ, là quân phục cấm vệ quân của Đại Dạ, người người như tiên y nô mã*, đúng là cả một đội cấm vệ quân của hoàng cung!

(* - Mặc áo tiên đứng cạnh một con ngựa quý.)

"Hu!"

Một tiếng khẩu lệnh vang lên, toàn bộ ngựa cách Dung Nham năm trượng đều bị ghim cương dừng lại, không thấy hỗn loạn một chút nào.

Cấm vệ quân nhao nhao nhảy từ trên ngựa xuống, bước đi như bay, thẳng đến trước mặt Dung Nham, đồng loạt quỳ xuống hành lễ: "Chúng thần tham kiến Nhị hoàng tử Điện hạ! Bệ hạ và Kỳ đại tướng quân đã đích thân đến ngoài thành, chúng thần phụng khẩu dụ của Bệ hạ, đi trước cung nghênh Nhị hoàng tử Điện hạ, Lục hoàng tử Điện hạ và Kỳ tiểu tướng quân! Dọc đường Điện hạ đã cực khổ rồi!"

Nhị hoàng tử vô thượng * tôn quý của vương triều Đại Dạ khẽ vuốt ống tay áo, hoa văn rồng bốn móng màu vàng chỗ ống tay áo chói mắt dễ thấy, hắn nở nụ cười mê người ấm áp hơn cả gió xuân: "Mời đứng dậy! Đã lâu không gặp, các vị sư phó."

(* - hết sức, tối cao.)

Những cấm vệ quân này theo lời đứng dậy, trên mặt mọi người tràn đầy ý cười chân thành, xem ra không chỉ là nghênh đón một vị hoàng tử bình thường trở về.

Dạ quốc trọng võ, nên bình thường con cháu hoàng gia cũng hay so tài thực sự, hắn không chỉ là người có tu vi võ công đứng đầu trong số rất nhiều nhi tử của Hoàng đế, mà ngay cả trong số những nam tử hán anh dũng của hoàng thất và trong triều đình, cũng không có ai vượt trội hơn hắn.

Cưỡi ngựa bắn cung, khinh công nganh quyền, binh pháp luật lệ, những gì nam tử nên học nên biết như văn chương và võ thuật không có gì hắn không giỏi không thông, ngay cả thi từ ca phú cũng không ngoại lệ. diễn, đàn, lê, quý. đôn Trong triều có vị quan văn là người Nam quốc, là người có phẩm chất thanh cao kiên quyết nhất, ngay cả hoàng đế cũng phải hỏi ý kiến một vài lần, nhưng khi thấy chữ viết và thơ của hắn cũng phải thu lại về mặt khinh thường mà gật đầu khen ngợi.

Có người nói rằng trên đời này không có điều gì mà hắn không làm được, người ta còn nói rằng trên đời này chắc chắn không có ai là không ái mộ hắn.

Hắn là người mà từ Hoàng đế chí tôn của vương triều Đại Dạ cho đến đám trẻ em ở bách tính đều mở miệng ca tụng khen ngợi - Nhị hoàng tử Điện hạ Mộ Dung Nham.

Khi Dung Nham xoay người, cố ý nhìn về phía Kỷ Nam, lúc ấy Kỷ Nam đã xuống ngựa, mặt không chút thay đổi đứng đó, cũng đang nhìn hắn.

Ra khỏi Ám Dạ cốc, thì hắn cũng không còn là Dung Nham nữa rồi.

Hắn đã nói, và Kỷ Nam cũng nhớ kỹ.

Đi về phía trước một chút, tòa thành Thượng Kinh nguy nga cao ngất đã ở ngay trước mắt, phóng tầm mắt nhìn về phía trước, trước cửa thành là một màu đen kịt, tất cả đều là người và ngựa.

Hai người cưỡi hai con ngựa đứng ở chính giữa, khí thế xuất chúng, d = đ = l = q = đ = c = o = m chính là vị hoàng đế anh danh cái thế * Mộ Dung Thiên Hạ và đệ nhất Đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến Kỳ Đình.

(* - anh danh: tên tuổi anh hùng; rạng rỡ; lẫy lừng. Cái thế: hơn người; hơn đời; có một không hai.)

Mộ Dung Nham đi chậm lại, Kỷ Nam cũng thế, thiếu niên ở phía sau xe ngựa lại nhô đầu ra nhìn. Vừa thấy phụ hoàng tự mình ra đón, hắn cao hứng lập

tức chui từ trong xe ra, ngẫm nghĩ một chút vẫn muốn cố tình khoe khoang một chút, vì thế hắn liền đề khí sử dụng khinh công từ đằng xa, ngả ngón lướt qua Mộ Dung Nham và Kỷ Nam, xê dịch nhảy nhót ngang dọc vài cái, đã tới trước mặt hoàng đế đầu tiên.

"Phụ hoàng!" Thiếu niên Mộ Dung Tổng chưa quỳ lạy hành lễ, đã vô cùng cao hứng nhào đến.

Trong tên hắn có chữ "Tổng", có khả năng dung túng cho hành vi như vậy của hắn. Hậu cung của Hoàng đế có ba ngàn giai lệ, nhưng cũng chỉ có một người được làm Hoàng hậu, dd~đđ~lll~qq~đđ vị Hoàng hậu này xuất thân từ danh môn cự kỳ có tiếng tăm - Tổng gia, nàng hiền thực đoan trang, ôn nhu thánh thiện, là mẫu nghi thiên hạ. Hoàng đế tỏ ra vô cùng yêu thương và cảm tạ nàng, nên lấy họ của nàng đặt tên cho nhi tử của bọn họ, chính là Mộ Dung Tổng.

Không phải thiếu niên vô danh vô lại xấu tính, cũng không phải tiểu thư đồng mỹ mạo có thể tùy tiện trêu ghẹo, "A Tùng" và "Dung Nham" đều là tên giả dùng để hành tẩu ở bên ngoài mà thôi, hắn là Lục hoàng tử của Đại Dạ - Mộ Dung Tổng.

Hoàng đế đối với đích tử * duy nhất do hoàng hậu sinh ra này từ nhỏ đã vô cùng yêu thương, lúc này xuống ngựa, mặc kệ hắn tới gần, đưa tay ra nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn bóng: "Nhìn con quả thật là có tiến bộ, thân thủ rất tốt - Nghe nói, con bị thương?"

(* - con trai trưởng do vợ cả sinh.)

"Dạ!" Mộ Dung Tổng cao hứng phấn chấn gật đầu, "Có bị thương!" Nói xong lại vỗ vỗ ngực, "Nhưng mà bây giờ đã không sao nữa rồi!"

"Không sao là tốt rồi. Từ lúc Thái hậu nghe tin con bị thương, ngày đêm lo lắng không thôi, mẫu hậu con lại càng sốt ruột vạn phần, thiếu chút nữa đã bị bệnh một trận. Trước tiên con hãy mau chóng hồi cung gặp các nàng một chút, để cho các nàng được yên tâm."

"Vậy nhi thần xin được cáo lui trước!" Mộ Dung Tổng trả lời, rồi lui về phía sau một bước, cuối cùng hành lễ, "Đa tạ phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Sau đó, hắn cũng không chờ Hoàng đế cho phép hắn đứng dậy, đã nhảy lên mây trượng bỏ chạy, một đại đội cấm vệ quân ở phía sau hắn vội vàng cuống quýt đuổi theo, bảo hộ tiểu hoàng tử được chiều chuộng này.

Lúc này Dung Nham và Kỷ Nam mới đến bên cạnh, cùng nhau lật người xuống ngựa, sóng vai quỳ gối xuống trước mặt Mộ Dung Thiên Hạ, quy quy củ củ hành đại lễ tham bái.

"Đứng lên đi!" Mộ Dung Thiên Hạ bước lên một bước, giơ hai tay song song nâng hai người dậy. Hai người trước mắt này đều là những mỹ thiếu niên nhanh nhẹn, trường thân ngọc lập*, một người bên hông đeo lệnh bài Thanh Long, người còn lại đeo lệnh bài Bạch Hổ. Mộ Dung Thiên Hạ quan sát mỗi người một lát, rồi quay đầu cười nói với Kỷ Đình bên cạnh: "Kỷ đại tướng quân, theo ý ngươi, Nhị hoàng tử của trẫm phong thái xuất chúng, hay nhi tử của ngươi thoát tục bất phàm?"

(* - cao lớn vững chãi, ta để nguyên Hán Việt cho hay.)

"Nam tử hán trước tiên vẫn nên bàn về tu vi chiến tích, rồi mới đến diện mạo bên ngoài." Kỷ Đình trầm giọng nói, vẫn trước sau như một nói năng thận trọng. Kỷ Nam được Hoàng đế nâng, di~ễn~đà~n~*lê~qu~ý~*đô~n không tiện ngắt đầu, ánh mắt lại dán chặt vào vạt áo triều phục của phụ thân, kiểu dáng kia hắn quen thuộc vô cùng, giờ phút này ở ngay gần trước mắt, chân thực mà rõ ràng giống như đã thấy trong mộng.

Hoàng đế nghe vậy cười to, lắc đầu không thôi, cuối cùng thả tay hai người ra.

Sau đó ông tiến lên, giống như đối đãi với người ngang vai vế, đầm một quyền thật mạnh vào vai nhi tử, về mặt có chút đắc ý, cao giọng nói: "Nhưng mà trẫm lại cảm thấy, Nhị hoàng tử của trẫm bất luận là nội ngoại tu vi hay thân thái bộ dáng, đều là ngàn dặm mới tìm được một!"

Kỷ Đình vẫn như cũ không lộ vẻ xúc động chút nào, nhàn nhạt nói rằng: "Nhị hoàng tử là trích tiên* chuyển thế, dĩ nhiên là ngàn dặm mới tìm được một."

(* - tiên hạ phàm, tiên giáng trần, tiên mắc họa.)

"Được phụ Hoàng và Đại tướng quân tán thưởng, hài nhi cảm thấy thực hổ thẹn." Mộ Dung Nham mỉm cười khom người.

"Trẫm đã chuẩn bị một buổi văn yến* long trọng cho con." Mộ Dung Thiên hạ dặt tay nhi tử, có nhi tử như thế này, ông vô cùng đắc chí vừa lòng: "Tất cả mọi người đang chờ để được thấy phong thái của môn chủ Thanh Long!"

(* - yến tiệc buổi tối.)

Kỷ Đình cũng không giống như Mộ Dung Thiên Hạ, ông không có bất kỳ lời khen ngợi hay bày tỏ gì đối với việc nhi tử trở về. Thậm chí một câu an ủi ông cũng không có, lên ngựa kéo dây cương, đi trước làm gương, đi về hướng Kỷ phủ.

Tư thế cưỡi ngựa của ông lúc nào cũng mạnh mẽ ngay thẳng, lưng eo thẳng tắp giống như thiết bản*, Kỷ Nam cưỡi ngựa đi theo phía sau ông, mắt không chớp nhìn bóng lưng phụ thân, cho dù về mặt ông vô cùng nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng cuối cùng khoe miệng vẫn không nhịn được hơi giương lên.

(* - tầm sát.)

Cuối cùng hắn cũng trở về, trong lòng phụ thân cảm thấy vui mừng, hẳn biết.

Trần Nam Vương Kỷ Đình năm nay đã năm mươi tuổi, ngoài đường nữ Tiểu Ly, thì Kỷ Nam là đứa con nhỏ tuổi nhất của ông.

Trước Kỷ Nam có ba người ca ca - Kỷ Đông, Kỷ Tây, Kỷ Bắc. Kỷ Bắc lớn hơn Kỷ Nam một tuổi, lẽ ra là Đông, Tây, Nam, Bắc lần lượt tiếp xuống, Kỷ Bắc phải tên là "Nam", di~ễn.đ~ân.l~ê.q~uý.đ~ôn nhưng Kỷ đại tướng quân lại cố ý không cho phép - Kỷ gia kế thừa tước vị Trần Nam Vương, nên ông muốn giữ lại chữ "Nam" này cho đích tử mà Trần Nam Vương phi sinh ra.

Khi đó Trần Nam Vương phi đã gả cho Kỷ Đình sắp được mười năm mà vẫn không sinh được một mụn con.

Vì cái chữ "Nam" này, mà người vừa mới sinh hạ Kỷ Bắc - Diễm Dương công chúa Liên Nguyệt - còn chưa ngồi vững, đã giống như nổi điên gây náo loạn cả Kỷ phủ đến mức người ngã ngựa đổ, người người kêu khổ không ngừng.

Diễm Dương công chúa là tỷ tỷ ruột cùng mẹ sinh ra của đương kim Hoàng thượng, là trưởng công chúa được tiên Hoàng thương yêu nhất, khi còn trẻ, nàng là nữ tử đẹp nhất Đại Dạ. Sau khi gả vào Kỷ gia, nàng đã một mạch sinh cho Kỷ Đình ba người con trai.

Lúc Kỷ Bắc được sinh ra, bụng của Vương phi vẫn như cũ không có chút xú tin tức, Kỷ Đình thì vẫn cố chấp như cũ giữ lại chữ "Nam" đó, cũng giống như Trần Nam Vương Phi vị kia.

Điều này làm cho người đường đường là trưởng công chúa Đại Dạ không sao nuốt trôi con giận này.

Bà vú nói cho Kỷ Nam biết, khi đó Diễm Dương công chúa đại náo, đến mức kinh động đến cả Hoàng đế, khiến ông phải đích thân can thiệp. Mất thấy vị trí chính phi của mẫu thân có khả năng không giữ được, thì đúng lúc này, bà có Kỷ Nam.

"Mẫu thân con là người có tâm địa Bồ Tát, cả đời làm việc thiện, con chính là phúc báo lớn nhất của nàng." Khi còn bé, bà vú thường xuyên vừa yêu thương xoa đầu Kỷ Nam vừa nói như vậy.

Bà vú là nha hoàn hồi môn mà mẫu thân mang theo từ nhà mẹ đẻ, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, làm bạn với mẫu thân cả đời, bà đối xử với Kỷ Nam giống như con đẻ của mình.

Kỷ Nam về nhà, người đầu tiên kích động rơi lệ cũng là bà.

"Thiên di đừng khóc, cha con đang ở phía sau." Kỷ Nam một tay lôi kéo mẫu thân một tay lôi kéo bà, nhỏ giọng nói.

"Ai...Ai ai! Ta không khóc!" Thiên di cuống quýt lau nước mắt, người nào cũng biết rằng Kỷ Đình ghét nhất là nữ nhân trong nhà khóc sụt sướt, "Ta đến phòng bếp nhỏ xem mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa, con trò chuyện với mẫu thân đi!"

Lúc bà ra ngoài cũng mang theo tất cả hạ nhân, nên nhất thời trong phòng chỉ còn lại Kỷ Nam và Trần Nam Vương phi ở cùng nhau. Vương phi đỡ tay Kỷ Nam, chưa kịp nói chuyện, đã bị một trận khó thở, Kỷ Nam vội vàng đứng lên, vỗ nhẹ lưng bà, "Nương, người đừng nóng vội, con đã trở về rồi!"

"...Dọc đường đều ồn cả chứ? Vì sao đi trên đường không gửi tin tức về? Phụ thân con mang tin tức từ trong cung về, nói con kết giao cùng hai vị hoàng tử có đúng không? Nghe đâu còn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn? Con có bị thương không? Nghe nói Lục hoàng tử chỉ toàn gây chuyện thị phi!" Vương phi hỏi dồn dập nhiều câu cùng một lúc.

Kỷ Nam cười, bốn bề vắng lặng, hắn liền ngã vào lòng mẫu thân, giống như làm nũng lắc lắc, "Trên đường không tiện dùng bò câu đưa tin...Đúng là đã xảy ra rất nhiều chuyện, sau này con sẽ từ từ kể cho nương nghe. Thân thể của nương đã tốt hơn chưa?"

"Đã khỏe hơn rất nhiều rồi, phụ thân con mời một vị thần y từ trong cung tới, một năm qua ta ăn được hoàn*, mùa xuân năm nay cũng không bị ho khan nữa. Đúng rồi, chờ thêm mấy ngày nữa thần y tới đây, cũng nên thỉnh hắn bắt mạch cho con, mấy năm qua con dùng thuốc kia, di~ễn+đ~ân+n~l~ê+quý.đ>>ôn cũng không biết có ảnh hưởng gì tới thân thể hay không..." Vương phi ôm hài tử đã lâu chưa về nhà của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, trên gương mặt vốn dĩ rất xinh đẹp, lại nhuộm thêm một chút dịu dàng thánh thiện nơi khóe mày đuôi mắt, đúng lúc này Kỷ đại tướng quân đẩy cửa vào nhìn thấy, bước chân không khỏi nhẹ đi rất nhiều.

(* - thuốc viên.)

Kỷ Nam thấy phụ thân tiến vào, lập tức gãy ra khỏi lòng mẫu thân, theo thói quen đứng nghiêm như trong quân đội, nghiêm giọng vấn an: "Phụ thân."

"Ngồi đi." Kỷ Đình khẽ gật đầu, "Đêm nay con cũng đừng đến doanh trại nữa, ở lại nói chuyện với mẫu thân."

"Vậy thì tối nay cũng để hắn nghỉ lại chỗ ta đi?" Vương phi không nhịn được mở miệng, hỏi xong lại dường như cảm thấy không ổn lắm, nên cúi đầu ngượng ngùng cười.

Kỷ Đình nhìn bà, trên gương mặt xưa nay vốn dĩ uy nghiêm lại xuất hiện nụ cười dịu dàng hiếm thấy.

Buổi tối khi tắm rửa, Vương phi sai người khênh thùng tắm vào nội thất, sau khi đổ đầy nước ấm vào thùng, bà cho tất cả thị nữ lui ra, tự mình kỳ lưng giúp Kỳ Nam.

Tóc dài thấm đầm nước, vừa đen lại vừa bóng, uốn lượn theo thất lưng tinh tế, mặc dù vẫn chưa đến tuổi dậy thì, nhưng chỉ cần nhìn vào đường cong duyên dáng mềm mại của tắm thân trần kia thì biết ngay đó là nữ tử.

Vương phi vén tay áo, cẩn thận xoa tinh dầu hoa hồng lên người nàng, mùi thơm thanh nhã và bọt trắng nõn nà làm cho tiểu cô nương đang lười biếng ngâm mình trong nước kia thoải mái thở dài một hơi: "Thật là thoải mái a... Hồ tắm trong Âm Dạ cốc dẫn nước lưu huỳnh từ trên núi xuống, tuy rằng rất có lợi với thân thể và luyện công, nhưng mà sau khi ngâm trong nước, trên người cứ có mùi thuốc, rất là khó ngửi!"

Đường đường là môn chủ Bạch Hồ môn phái của Âm Dạ cốc, mà lại dầu miệng lên oán giận hồ nước nóng được xem là bảo vật của cốc... là khó ngửi.

Đúng vậy a, đích thực là "Nàng".

Trần Nam Vương truyền lại chữ "Nam" mà cả đời ông lấy làm kiêu ngạo cho đích nữ của mình - Kỳ Nam chính là một nữ hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thì ra, đôi mắt đào hoa hút hồn của Dung Nham là được thừa hưởng từ mẫu phi Diêu thị của hắn.

Điện Sơ Hoa có kiến trúc rất rộng rãi khoáng đạt, kế núi gần sông, là nơi có phong cảnh đẹp nhất trong số các cung điện trong hoàng cung Đại Dạ. Ngày trước, chỉ khi các Quốc vương ở những nước bạn bè thân thiết tới thăm, hoặc là chỉ những thần tử của Đại Dạ lập nên chiến công to lớn được ghi tạc vào sử sách, thì Hoàng đế mới thiết yến ở điện Sơ Hoa để thể hiện sự long trọng.

Nhưng hôm nay, Mộ Dung Thiên Hạ đã phá lệ một lần - để ăn mừng tân môn chủ Thanh Long Mộ Dung Nham trở về, diene+daan+lee+quy+doon+com ông không chỉ dùng thân phận Đế vương cao quý đích thân cười ngửa ra khỏi thành nghênh đón, lại còn hạ lệnh sắp xếp yến tiệc tại điện Sơ Hoa, ăn mừng trắng trợn.

Tất cả vương công quý thần đều được nhận thiệp mời, nhộn nhịp đến đây chiêm ngưỡng phong thái tân môn chủ Thanh Long.

Việc này đã được bố trí trong khoảng thời gian dài, ngay từ đầu, khi trong cung bắt đầu lan truyền tin đồn, hai vị Thái hậu Đoan Mật và Từ Hiếu cũng đều phê bình kín đáo đối với chuyện thiết yến ở điện Sơ Hoa: Hoàng đế phong nhã tài hoa, đến nay vẫn chưa lập Thái tử, nhưng lần này huy động nhiều nhân lực để chuẩn bị tiệc tẩy trần cho Nhị hoàng tử Điện hạ long trọng như vậy, chỉ sợ là có vẻ hơi thiên vị, khó tránh khỏi sẽ khiến thần dân liên tưởng đến việc lập Thái tử.

Mẫu phi của Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi và Đoan Mật Thái hậu đều là người của bộ tộc Thiên Mật, còn Từ Hiếu Thái hậu lại là bác ruột của đương kim Hoàng hậu, bởi vậy trong triều luôn có một bộ phận thần tử chia ra đứng ở hai phe của hai vị Thái hậu, một phe ủng hộ Đại Hoàng tử, một phe ủng hộ Lục hoàng tử Mộ Dung Tổng. Nhóm người này khi nghe được tin đã lập tức hành động, dâng tấu chương đôn dập để góp ý khuyên giải, nhưng đều bị Hoàng thượng lần lượt bác bỏ.

Mộ Dung Thiên Hạ là một minh quân, nhưng không có nghĩa là tính khí của ông cũng tốt, lần này hễ ai muốn mượn cơ hội thúc giục ông lập Thái tử, đặt điều cho Nhị hoàng tử và xuất thân mẫu phi của hắn, hay mượn chuyện đề phi báng Nhị hoàng tử bụng dạ khó lường, đều bị ông răn dạy thật nghiêm khắc và phạt bổng lộc, có kẻ còn nghiêm trọng đến mức bị giáng xuống ba cấp quan.

Sau khi bãi triều, cả trong cung lẫn ngoài cung nhất thời hỗn loạn vì mấy lời đồn nhảm nổi lên. Vốn dĩ trước khi Mộ Dung Nham tới Âm Dạ cốc, trong triều đã có người nói hắn sẽ là Thái tử, di!ên.đầ!n.l!ê.qu!ý.đ!ôn tương lai sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Bây giờ, khi mọi người thấy Hoàng đế phá lệ cũ và hết sức che chở như vậy, lại càng nói chắc như đinh đóng cột, giống như ngôi vị Hoàng đế kia sẽ rơi vào tay Mộ Dung Nham ngay trong ngày mai.

Trên điện Sơ Hoa, sắc xuân tươi đẹp ấm áp.

Màn đêm vừa buông xuống, hoa đăng ở bốn phía nội cung đã được thắp sáng, vô số tỷ nữ xinh đẹp mặc trang phục mùa xuân mới nhất của năm nay, lựa mỏng tung bay, duyên dáng như tiên tử, đang nhón chân nhẹ nhàng đi qua đi lại trong lầu các mái cong kia.

Trước điện, năm sáu người vũ cơ mặc sa mỏng thật dài, dáng dấp xinh đẹp, nhẹ nhàng xoay tròn theo nhạc điệu đàn sáo. Rượu dùng hoa đào ủ thành,

bên ngoài điện hoa rơi là tả, khi thị nữ bên cạnh bước lên rót rượu, một đóa hoa trắng mịn hồng hào từ cánh tay áo nàng rơi ra, nhẹ nhàng dạo chơi rồi rót xuống cạnh ngón tay Mộ Dung Nham, hắn cầm lên, cười dịu dàng.

Lúc này yến tiệc đã gần kết thúc, Hoàng đế cũng có vài phần men say, đang nâng ly nói chuyện năm xưa cùng vài vị lão thần có tiếng tăm, khi nói về lúc gặp phải nguy hiểm trên chiến trường năm đó, bên dưới liền có một tràng âm thanh tán thưởng ngợi ca, Mộ Dung Thiên Hạ lập tức đập bàn cười to: "Những cái này vẫn chưa là gì! diễn' đaàn' le' quuy' đoôn So với trận chiến ở Thanh Châu năm ấy, ba ngày ba đêm trẫm không ngủ không nghỉ, cầm một vạn binh mã để kháng cự mười vạn đại quân của quân địch ròng rã mười ngày. Cuối cùng, trẫm và Kỳ Đình trước sau bọc đánh giáp công*, mười vạn tặc tử trang bị kỹ càng bị giết một nửa, đầu hàng một nửa! Vui sướng vô cùng!"

(* - vây đánh từ sau lưng và hai phía.)

Nói tới chỗ này, thần thái ông vốn đang phấn khởi, lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì đấy liền âm thầm thở dài, nhìn sang Dung Nham đang ngồi bên tay phải, khẽ giọng xúc động nói: "Mẫu phi của Nham nhi...cũng bị bệnh nặng trong thời điểm đó. Nhưng chiến sự ở tiền phương quá mức căng thẳng, trẫm một bước cũng không thể ly khai, cuối cùng cũng không kịp trở về gặp mặt nàng lần cuối. Đây cũng là việc khiến trẫm phải ăn năn cả đời a!"

Mộ Dung Nham nghe vậy buông mắt xuống, sau một lúc lâu mới thấp giọng trả lời: "Là Mẫu phi phúc bạc."

Mộ Dung Thiên Hạ nghe hắn nói như vậy, vẻ mặt nhất thời càng thêm bi thương, không khỏi thở dài một tiếng, "Nếu như hôm nay nàng còn sống...nhất định sẽ cảm thấy rất vui mừng."

Nàng sẽ vì con trai của nàng mà cao hứng, cũng sẽ nói những lời giống như lúc Kỳ Đình truyền lại lệnh bài Bạch Hồ cho Kỳ Nam: Giang sơn và ngôi vị Hoàng đế là được tổ tiên truyền lại, chỉ có lệnh bài Thanh Long mới đại diện cho Mộ Dung Thiên Hạ, là vật truyền thừa mà cả đời phụ thân cảm thấy tự hào nhất.

Mẫu phi, hài nhi là niềm kiêu hãnh lớn nhất của phụ Hoàng a, nếu như người ở đây, sẽ cao hứng biết bao nhiêu?

Điều cung cực kỳ yên tĩnh, trong rừng đào lớn trước chính điện, Mộ Dung Nham ngồi trên chiếu, dựa vào một gốc đào, toàn thân được bao phủ bởi những cánh hoa, đang ngửa mặt hơi cười cười.

Đây là cung điện mà mẫu phi Diêu Quý phi của hắn khi còn sống đã ở, cũng là nơi hắn đã lớn lên.

Thông thường, các Hoàng tử Đại Dạ khi đủ mười sáu tuổi, Hoàng đế sẽ ban thưởng một phủ đệ khác ở ngoài cung, nhưng hắn lại bởi vì mẫu phi ra đi sớm, nên năm mười bốn tuổi đã tự thỉnh cầu để xuất cung rồi.

Từ đó đến nay, Điều cung vẫn không có ai ở, Mộ Dung Thiên Hạ vì cảm động và nhớ nhung đến Diêu Quý phi dịu dàng lương thiện ngoan ngoãn nhu thuận, nên vẫn chưa ban nó cho người khác.

Hằng năm mỗi khi hoa đào nở, Mộ Dung Nham đều muốn trở về nơi này một chuyến.

Khi mẫu phi còn sống yêu hoa đào nhất, mảnh rừng đào này là do trước kia phụ hoàng đặc biệt ban thưởng cho bà, rất được mẫu phi ưa thích. Ngày còn nhỏ, mẫu phi thường ôm hắn vào trong cánh rừng này chơi đùa, có khi phụ hoàng hạ triều đi tới, bịt mắt chơi trốn tìm cùng mẫu từ bọn họ. Khi ấy hắn đã bắt đầu học võ, chơi đùa lại càng vui vẻ, die-ễn+đa-an+l-eê+qu-y+đoôn ven tay áo từ từ leo lên trên cây, mẫu phi bị dọa kêu lên thất thanh, phụ hoàng lại vội vàng đưa tay ôm hắn vào ngực rồi giao cho mẫu phi - kẻ nào có thể che mắt được Hoàng đế đây?

Chớp mắt một cái, mẫu phi đã qua đời sắp được mười năm rồi. Ngày hai mươi tám tháng sau chính là ngày giỗ của bà.

Mẫu phi, sẽ rất nhanh thôi. Mộ Dung Nham nhìn những ngôi sao xinh đẹp trên bầu trời, thì thầm nói nhỏ, hài nhi sắp thực hiện được ước muốn của người rồi.

Khi xuất cung thì đêm cũng đã khuya, Mộ Dung Nham không ngồi xe. Bởi vì hắn đi đến Điều cung, nên không mang theo tùy tùng bên người, chỉ một người một ngựa, không nhanh không chậm đi ra cửa cung.

Chỉ chốc lát sau, ở phía sau vang lên một tiếng vỗ ngựa khác, Mộ Dung Nham còn chưa quay đầu thì khước miệng đã giương lên, chờ cho người nọ mang theo mùi thuốc vài chục năm cũng không đổi đuôi kịp đến nơi, hắn nghiêng đầu cười nhẹ: "Cậu."

Người vừa tới chừng hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt hòa nhã, ánh mắt kiên nghị mà nhu hòa, trên gương mặt có tướng mạo từ bi khoan dung mà chỉ thấy thuốc mới có, ông mặc trang phục của Thái y ở Thái y viện, tay áo rộng rãi, khi cử động thì tỏa ra mùi thuốc quanh quần không bay đi.

Mộ Dung Nham thì có diện mạo phong lưu tuấn tú điển đào chúng sinh, mà người hắn gọi là cậu này lại có mặt mày ôn hòa, không khiến người khác có cảm giác bị áp bách chút nào. Nhưng lúc này khi ông cười, thì cũng có vài phần giống Mộ Dung Nham - Thì ra, đôi mắt đào hoa hút hồn của Dung Nham là được thừa hưởng từ mẫu phi Diêu thị của hắn.

"Ban nãy ở tiệc tối nhìn từ xa, điện hạ dường như gầy và đen đi một chút." Diêu Viễn cười nói.

"Vâng, đoạn đường này bị gió thổi nắng chiếu, cũng không dễ dàng gì." Mộ Dung Nham thấp giọng trêu chọc, nhưng thấy Điều Viễn nheo mắt, hơi dừng lại một chút, tiếp theo lại không nhìn được cười ra tiếng.

Hai cậu cháu vừa đi vừa nói chuyện cũng đã đến cửa cung, quan binh đang trực thấy người tới là Nhị hoàng tử Điện hạ và Điều quốc cữu, thì niềm nở vô cùng chạy tới mở cửa cung cho qua.

Ra khỏi cửa cung thì hai người được cưỡi ngựa nhanh nên sóng vai phi ngựa như bay, .c0om thoát nhìn như đã lâu không được cưỡi ngựa nên rất thiết tha - nam nhi Đại Dạ đều lớn lên ở trên lưng ngựa, nên thiết tha tự tình như vậy, có vẻ không được bình thường cho lắm.

Nhưng ngay sau đó, ở trong tiếng gió vu vu, hai người dùng nội lực để bí mật nói chuyện, Điều Viễn hỏi: "Người còn lại đã tìm được chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vị Kỳ tiểu tướng quân kia không phải là hấn sao?"

"Lúc đầu cháu cũng tưởng chính là hấn...Trên đường đi có nhiều bất tiện, cháu chưa kịp điều tra cẩn thận. Cậu có thể đi vào Kỳ phủ một cách thuận lợi đúng không? Việc này, cần phải có được ngày sinh tháng đẻ của hấn mới có thể tính toán cẩn thận được."

"Được."

Ngày hôm sau, từ trên xuống dưới Kỳ phủ vô cùng náo nhiệt.

Kỳ Đông đã đi tiền tuyến đánh giặc từ mấy tháng trước, không có ở Thượng Kinh. Kỳ Bắc và Kỳ Tây thì phải luân phiên trực ban nên đêm qua không được về nhà, sáng nay tập thể dục buổi sáng ở quân doanh xong, thì lập tức nóng lòng vội vội vàng vàng chạy về.

Sau khi vào phủ, huynh đệ hai người lao thẳng tới hậu viện, khi ấy Kỳ Nam đang chơi đùa với Tiểu Ly ở trong sân, hai người kia vừa bước tới, chưa thềm nói năng gì đã nâng nằng lên, hét to một tiếng "A" rồi dùng sức ném lên thật cao.

Kỳ Bắc và Kỳ Tây quanh năm ở trong quân đội, nên khí lực rất lớn, trên tay lại còn cố ý sử dụng nội lực, nên lúc này Kỳ Nam vốn có vóc người nhỏ xinh bị bọn họ ném lên cực cao, thiếu chút nữa là bay qua tường vây. Tiểu Ly ở bên dưới bị dọa đến mức thét chói tai không ngừng.
điễn⇒đài⇒kê⇒quý⇒đôn Ở giữa không trung, Kỳ Nam lại như một con diều hâu xinh đẹp trở mình, rồi vũng vàng rơi xuống đất, sau đó đứng dậy cười nắc nẻ: "Hai người các huynh thật là!"

Mặc dù không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng tình cảm của bốn "nhị tử"* Kỳ gia lại vô cùng tốt. Đại ca Kỳ Đông là người chững chạc nhất, Kỳ Tây hiền lành phúc hậu, Kỳ Bắc thì lại bướng bỉnh thích ồn ào, còn Kỳ Nam... Ừm, đáng đáp của Kỳ Nam là đẹp nhất nhất.

(* - Nhị tử là con trai, chỗ này để trong ngoặc kép là bởi vì trong bốn người có Kỳ Nam là nữ đóng giả nam)

Xa cách đã lâu nhưng huynh đệ vẫn rất tình cảm, Kỳ Bắc cười tit mắt nheo mắt Kỳ Nam, chắc chắc cảm khái: "Lão Nhị ngươi xem, Tiểu Tử của chúng ta năm năm không gặp, có phải da thịt còn mềm mịn hơn so với trước kia hay không hả?"

"Kỳ Tây thành thật gật đầu: "Đúng là ngày càng xinh đẹp rồi."

"Theo ta thấy, là vì Đại nương xinh đẹp hơn nương của chúng ta đi? Bộ dáng của tiểu tử này so với ba người chúng ta đều đẹp hơn một chút." Kỳ Bắc xoa cằm cảm khái.

Kỳ Nam đang muốn nói coi chừng bị Nhị nương nghe được huynh lại bị đánh, thì khước mắt nhảy dựng lên, chỉ thấy Diễm Dương công chúa đã lao thẳng từ dưới mái hiên tới, lúc này bà cũng không cần Liên ma ma đỡ, điên cuồng chạy đến, không thềm nói năng gì, che đầu nhắm mắt cào cào Kỳ Bắc một trận.

Trong sân vừa bùng nổ, Kỳ Đình và Vương phi vốn đang ở trong nhà, nghe thấy bên ngoài ầm ỹ nên đi ra xem, thấy Diễm Dương công chúa lại gây ồn ào, đang đuổi theo nhị tử nhà mình ra sức đánh, trăm vàng hoa lệ trên đầu bà lệch sang một bên, theo động tác của bà lắc lư dữ dội, trông vừa tức cười vừa khả ái.

"Chàng đưa bọn nhỏ đến doanh trại đi, mọi người đều ở trong này thì nàng sẽ càng cảm thấy bế tắc." Trần Nam Vương phi sai Thiển đi đi qua hỏi nguyên do, rồi quay đầu nhẹ nhàng nói với Kỳ Đình.

Ở chung vài chục năm, bà còn hiểu Diễm Dương công chúa hơn cả Kỳ Đình.

Kỳ Đình khẽ gật đầu, lại thấp giọng dặn dò một lần nữa chuyện vừa mới thương lượng: "...Khung xương của người luyện võ vốn dĩ phát triển chậm hơn người bình thường một chút, hưởng hồ thân thể Tiểu Tử... Chậm một chút cũng có lợi đối với nó*. Nàng đừng quá lo lắng, sức khỏe của chính mình quan trọng hơn."

(* - Ở đây nguyên văn là “nàng”, nhưng mình đổi thành “nó” cho hợp với xưng hô giữa bố mẹ và con cái.)

"Biết rồi, ta không sao." Vương phi khẽ thở dài, "Là ta suy nghĩ chưa sâu xa, Điều thái y là Hoa Đà chuyển thế, y thuật cao minh, nếu như hấn bắt mạch phát hiện ra điều bất thường, thì thật đúng là gay go rồi. May mà, vẫn chưa nói với hấn chuyện của Tiểu Tử, chờ hấn tới ta không nói là được."

Kỷ Đình yên tâm gật đầu, bấy giờ mới đi vào trong sân, quát nhẹ một tiếng, một đám ba người đang can ngăn ầm ỹ Kỷ Tây Kỷ Bắc Kỷ Nam lập tức ngừng lại trong nháy mắt. Kỷ Bắc đẩy nhẹ nương của hắn ra, hai ma ma tỉnh ý liền vội vàng vàng đi lên đỡ lấy. "Huynh đệ" ba người nhanh chóng sửa sang lại dung nhan, sau đó xếp thành hàng, đi theo sau Kỷ Đình, tới quân doanh.

Đúng lúc này, hạ nhân Kỷ phủ dẫn một vị khách tiến vào, một tiểu nha hoàn dẫn đầu chạy vào bẩm báo với Trần Nam Vương phi: "Vương phi, Điều thái y đến."

"A... mau mời hắn vào đây." Dứt lời Vương phi tự mình đi xuống bậc thềm đỡ lấy Diễm Dương công chúa, "Thôi nào Diễm Dương, con trai của mình thì mình còn so đo cái gì a, Kỷ Bắc tính nghịch, khi nào về kêu phụ thân hắn giáo huấn hắn là được. Người vào phòng ta ngồi một lát đã, mấy ngày trước không phải người nói ngược bị khó chịu hay sao? Vừa đúng lúc Điều thái y tới đây, để hắn xem cho người một chút..."

Diễm Dương công chúa vẫn đang chống nạnh thờ hờn hờn không thôi, nhưng được Vương phi khuyên nhủ dịu dàng như vậy, lại bất giác cảm thấy ủy khuất, lấy khăn che mặt khóc thút thít... đi-iên+đề-nê-quu-y+đo-đ-n Hai người đi vào trong, gã sai vặt dẫn Điều Viễn đi tới bên này, trùng hợp gặp Kỷ Đình và ba "Nhị tử" của ông. Điều Viễn mỉm cười chào hỏi qua loa với bọn họ, ánh mắt dừng lại trên người Kỷ Nam đứng sau cùng trong chốc lát.

Trần Nam Vương phi vẫn có bệnh cũ từ trước, tiếp tục ăn được hoàn để điều trị là được. Nhưng Diễm Dương công chúa thì hỏa khí trong tâm và tính đều dôi dào, Điều Viễn kê một phương thuốc thanh nhiệt hạ hỏa, rồi dặn dò bà phải nghỉ ngơi một chút, lại suýt nữa bị bà sa sầm mặt quở mắng cho một trận.

Lúc ra khỏi Kỷ phủ thì trời cũng sắp tối, ông cũng không quay về Thái Y viện trong cung nữa, mà tiện đường đi tới phủ đệ của Nhị hoàng tử.

Trong thư phòng rất yên tĩnh, chỉ có vài tiếng vang nhỏ gần như không thể nghe thấy, là một đoạn tàn hương an thần rơi xuống bên cạnh lư hương, rồi lập tức tàn ra thành bụi nhỏ.

Mộ Dung Nham đứng trước bàn học, cổ tay áo bên phải đã vén lên một đoạn, trong tay cầm một cái bút, hắn vẫn duy trì tư thế kia không nhúc nhích, diễn toán * đã vài canh giờ rồi.

(* - tính toán theo nguyên lý, công thức.)

Một lát sau, rốt cuộc hắn cũng dừng lại ngòi bút, tập trung suy nghĩ trong chốc lát, rồi "Bốp" một tiếng ném bút, mực nước vẩy lên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết một vệt vừa đậm vừa to, nhìn thật ghê người.

"Không đúng." Mộ Dung Nham ngã ngối xuống ghế, xoa mi tâm rồi đưa ra kết quả vấn tất. Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, bộ dạng cũng có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Thôi diễn tinh tú* là một chuyện cực kỳ hao tổn tinh thần, ở Dạ quốc chỉ có quốc sư mới tinh thông thuật này, cho nên nhiều đời quốc sư có tuổi thọ không dài, đều là vì chuyện này mà lo lắng hết lòng. đi-;ễn-đ;à-n'lê+qu-y;đ+ô-n Người ngoài không biết, vẫn cứ nói rằng bọn họ vì tiết lộ thiên cơ nên bị giảm thọ.

(* - tính toán chòm sao, thiên văn, bát tự...)

"Cậu, bát tự này là do chính miệng Trần Nam Vương phi nói ư? Có khả năng bị sai ở đâu hay không?" Hắn buông ngón tay ở giữa lòng mày xuống, nhìn về phía Điều Viễn, ánh mắt hơi lộ vẻ nóng.

Điều Viễn cũng nhúu chặt mày, nghĩ trước nghĩ sau, chậm rãi lắc đầu, "Vương phi chỉ có duy nhất một nhị tử, sao có thể nhớ lầm ngày sinh tháng đẻ của hắn được? Lúc nói về Kỷ tiểu tướng quân, nàng có vẻ cực kỳ quan tâm yêu thương, huống hồ ta hỏi khéo léo nhanh nhẹn, nàng sẽ không nói sai đâu."

"Vậy thì chắc chắn không phải hắn rồi." Mộ Dung Nham phát tay áo hất giấy xuống đất, hung hăng mím môi, rồi thở dài một tiếng. "Nhưng khi còn ở Dạ cốc, A Tổng và hắn cũng có xích mích, đi-ien-da+n-l'e-qu'y-do;n-co+m rồi sau đó cháu quan sát thiên tượng* đêm đó, đúng như lời lão quốc sư nói, người nọ đã xuất hiện rồi. Nếu không phải Kỷ Nam, thì là ai chứ?"

(* - hiện tượng thiên văn.)

"Điện hạ, xin đừng vội vàng nóng nảy quá." Điều Viễn trầm giọng khuyên hắn, "Theo như Điện hạ tính toán, bát tự của Kỷ tiểu tướng quân và người nọ chỉ có một cái đại vận chưa khớp nhau, vậy người này nếu không phải là hắn, thì chắc chắn sẽ có quan hệ vô cùng thân thiết với hắn."

"Đúng là như vậy."

"Hôm nay dù Vương phi không để ta bắt mạch cho tiểu tướng quân, nhưng cũng nói bóng nói gió hỏi không ít về khí huyết vận hành, có khả năng Kỷ tiểu tướng quân có bệnh cũ, mà Kỷ gia lại không muốn cho người ngoài biết chuyện này, cho nên Vương phi có vẻ ưu sầu lo lắng, muốn nói lại thôi."

"Bệnh cũ?" Dung Nham không nhanh không chậm cân nhắc hai chữ này.

"Đoạn đường này người đi cùng hắn, có từng phát hiện ra điều gì bất thường hay không?"

Mộ Dung Nham suy tư giây lát rồi lắc đầu nói: "Kỷ Nam có nội lực bình thường, khinh công thì tốt hơn một chút, cách hành võ thì cũng giống như ở quân

đội của Kỷ gia, không có gì hiếm lạ. Hắn là người cực kỳ thông minh, có thiên phú về binh pháp bày trận, chỉ là vẫn còn quá trẻ, dieen-daan-lee-quuy-doon-coom tính tình còn chưa kiên quyết lắm. Về sau cháu lại thấy có gì đó không ổn, nên từng tìm cơ hội bắt mạch cho hắn, bây giờ nghĩ lại, khí huyết trong cơ thể hắn quả thật có chút ngưng trệ, không nhanh nhẹn dồi dào bằng những nam hài tử cùng tuổi, nhưng ngoài cái đó ra, không thấy có điều gì khác thường nữa."

"Người từng chẩn mạch cho hắn?" Diêu Viễn hỏi, "Vậy thì thật là lạ, nếu như không có điều gì bất thường thì vì sao Vương phi phải lo lắng như vậy a?"

Y thuật của Mộ Dung Nham là do ông tự mình truyền thụ, ít nhất cũng có năm phần tài giỏi, so với ngự y bình thường còn hơn gấp trăm lần.

Mộ Dung Nham cẩn thận hồi tưởng lại mạch tượng của Kỷ Nam ngày hôm đó, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy hình như có một chỗ đặc biệt, cảm giác khác thường kia chỉ chột lóe lên, giống như đuôi cá trơn trượt, khiến hắn không thể đưa tay bắt lấy ngay được.

"Có lẽ...là do y thuật của cháu chưa tinh thông." Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: "Cháu sẽ điều tra từ chỗ này, bất kể người đó là Kỷ Nam hay là người thân bên cạnh hắn, nhất định phải tìm ra."

Diêu Viễn khẽ gật đầu, "Nếu ta có cơ hội sẽ đích thân chẩn mạch cho Kỷ tiểu tướng quân."

"Như vậy là tốt nhất." Mộ Dung Nham nói xong, thông thả bước đến bên cửa sổ, "Ầm" một chương cửa sổ ra.

Bên ngoài trời đầy sao, hắn chấp tay phía sau, ngẩng đầu nhìn, trên mặt lại không có chút xú tâm tư thương thức cảnh đẹp, dĩ-ễn-đa-àn~le.ê-qu,yý~doon lúc này trong cặp mắt hoa đào hoa phong lưu từng khiến muôn vàn thiếu nữ Thượng Kinh say mê chỉ hiện lên tinh quang, đã không còn thấy người dịu dàng lười biếng của trước kia nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mùa xuân buồn ngủ gì gì đó thật là ác liệt! Một ngày ngủ mười sáu tiếng mà giờ mí mắt vẫn cứ đánh nhau! Ta không phải heo ta không phải heo ta mới không phải là heo a!

Lão quan của ta, sau một năm nằng nề mềm mại rốt cục cứng rắn lên! Ghét bỏ ta viết cổ ngôn, gào khóc kêu muốn xem hiện ngôn, xem lão quan đi - -

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Kỷ gia nguyện chiến đấu vì mỗi một tác lãnh thổ của Đại Dạ, bất kể chiến tranh ở trong triều đình có ý nghĩa như thế nào, khi đối mặt với kẻ địch xâm lăng, nằng chỉ có một chữ: Chiến!

Nói đến thật đúng là cảnh xuân tươi đẹp, thời tiết thuận hòa. Mọi năm vào thời điểm này, nhóm nương nương trong cung đều đã thay đổi trang phục mùa xuân nhẹ nhàng, chải đủ loại kiểu tóc tinh xảo, sau đó kết bạn với nhau đi dạo Ngự hoa viên hoặc là tụ tập bắt bướm, tóm lại là khiến trong cung náo nhiệt hẳn lên.

Nhưng năm nay lại vô cùng bất thường, đã nhiều ngày nay đám nữ quyến trong cung không chỉ có không ra ngoài chơi đùa, .coôm mà tất cả mọi người đều không có việc gì thì tự giác đóng cửa không ra ngoài, ngay cả việc tranh thủ tình cảm hay ghen tuông đấu võ mồm cũng ít đi rất nhiều.

Sắp có chiến tranh, các nàng cũng đã biết chuyện này.

Chuyện bắt đầu từ mấy ngày trước đó.

Thứ Sử Linh Châu tóm tắt vụ án rồi đặc biệt cử một người tới Thượng Kinh bẩm báo, chính vì vậy mà chuyện Lục Hoàng tử bảo bối tâm can của Từ Hiếu Thái hậu bị thương và chịu không ít cực khổ đã đến tai bà. Thái hậu vô cùng đau lòng, giận tím mặt, tự mình can thiệp vào việc này, hạ chỉ đốc thúc các quan viên cùng phe với mình phải trừng phạt thật nặng.

Hoàng đế là con đẻ của Từ Hiếu Thái hậu, bình thường vô cùng hiếu thuận, nên việc này cũng theo ý lão nhân gia bà mà làm. Khi nhóm người Mộ Dung Nham từ Linh Châu trở lại Thượng Kinh, tên Ngự Sử hồ đồ họ Cố ở thành Linh Châu kia đã bị roi đòn.

Lẽ ra thì việc này nên dừng lại ở đó, tân Ngự Sử cũng đã đi nhậm chức. Nhưng lại có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, mấy tên lính người Nam quốc có liên quan đến vụ án kia, một ngày nào đó lại bị chết trong nhà không sót một tên nào. Người Nam quốc một mực khẳng định chuyện này chắc chắn có liên quan đến vụ án Ngự Sử Dạ quốc, vì vậy đòi vào thành Linh Châu tìm hung thủ.

Vị tân Ngự Sử vừa nhậm chức không biết là con một sách từ đâu tới, không thêm nói hai lời, lôi đám người Nam quốc hung hãn này ra đánh một trận đứ

đội, trong lúc xung đột lại lỡ tay đánh chết hai người.

Lần này thì đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ rồi.

Nam quốc luôn luôn tự phụ rằng mình là nước đứng đầu, không chỉ xem thường Dạ quốc. mà hàng năm còn khấu phạt bút trụ*, bắt Dạ quốc phải cống nạp cho chúng. Mà Dạ quốc, từ khi Mộ Dung Thiên Hạ kế vị đến nay, luôn chăm lo việc nước, nên vận mệnh quốc gia hưng thịnh, tính tình người dân thì luôn dũng mãnh, vì vậy trên dưới cả nước đã sớm không để Nam quốc mục nát suy đồi kiêu căng ngạo mạn vào trong mắt.

(* - miệng chê bút trách.)

Hai nước có quan hệ tồi tệ như vậy đã được vài chục năm, trong lúc đó sứ giả hai bên cũng không qua lại thăm viếng.

Hiện giờ, có sự việc ở thành Linh Châu châm ngòi, tất nhiên Nam quốc sẽ mượn cớ để gây chuyện, nhưng nào ngờ Dạ quốc cũng đã bắt mối với bọn chúng lâu lắm rồi, nên hai bên tức khắc dùng cứng đối cứng, mất thấy chuyện này phải dùng chiến tranh để giải quyết rồi.

Trong điện Bảo Hòa, Hoàng đế ngồi trên xích đu ở trước cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, nét mặt ôn hòa, dường như không khí khẩn trương trong cung những ngày gần đây không ảnh hưởng tới ông chút nào.

Phía trước xích đu có một chiếc bàn nhỏ bằng trúc, tay trái Mộ Dung Nham kéo ống tay áo bên phải, để lộ ra cánh tay phải thon dài ưu mỹ, hấn đang không nhanh không chậm ngâm một ấm trà trông có vẻ vừa phức tạp vừa tinh xảo, bộ dáng vô cùng thảnh thơi.

Ở đằng trước, Mộ Dung Tổng đáng đi đi lại lại, so với phụ thân và huynh trưởng đang bình tĩnh, thì thần sắc của hắn có chút không kiên nhẫn.

"Khỏi bẩm Bệ Hạ, Kỳ tiểu tướng quân đến." Đại thái giám bên người Hoàng đế tiến vào, nhẹ giọng bẩm báo: "Đại hoàng tử Điện hạ...Bởi vì đêm qua xử lý công sự, đi nghỉ quá muộn, nên sáng nay dậy muộn một chút... Lúc này cũng đang trên đường tới."

"Chỉ sợ là hắn vẫn chưa dậy đi?" Mộ Dung Thiên Hạ nhướn mi, buông quyển sách trong tay ra, "Bây giờ là giờ nào rồi, d.đ.l.q.đ.c.0.m thật sự là càng lúc càng kỳ quái, tiếp tục sai người đi thúc giục! Để cho Kỳ Nam tiến vào trước đã!"

Đại thái giám nghe lệnh lui xuống, chỉ chốc lát sau Kỳ Nam đã được dẫn vào. Bởi vì nàng vừa mới từ quân doanh trực tiếp đi đến đây, nên chỉ mặc áo giáp tơ vàng bên ngoài áo ngắn vải thô, gọn gàng linh hoạt, thần sắc có vẻ khoan khoái nhẹ nhàng.

Nàng vẫn an Hoàng đế và hai vị Hoàng tử, Hoàng đế ban thưởng cho nàng được ngồi.

"Kỳ nam, hôm nay cũng không phải là thương nghị đại sự gì trong triều, nên ngươi không cần gò bó quá." Hoàng đế hiền lành nói. Ông và Kỳ Đình có nửa đời giao tình, vừa là quân thân vừa là bạn chí giao, Kỳ đại tướng quân coi trọng đích tử này, cho nên ông đối xử với Kỳ Nam cũng có vài phần khác biệt.

"Vâng ạ" Kỳ Nam vô tâm vô tư trả lời một tiếng.

"Hiện giờ mười vạn đại quân Nam quốc đã áp sát, chiến sự ở Linh Châu hết sức căng thẳng, ngươi thấy thế nào?" Tư thế của Hoàng đế vẫn như cũ, nhàn nhả đặt câu hỏi.

Mộ Dung Nham giống như đang say mê trong hương trà, Mộ Dung Tổng thì lại bước tới đây, đứng bên cạnh Kỳ Nam.

Kỳ Nam cũng không suy nghĩ nhiều, ngẩng đầu đáp nhanh gọn: "Kỳ gia nguyện chiến đấu vì mỗi một tấc lãnh thổ của Đại Dạ."

Hoàng đế sừng sốt, sau đó mỉm cười nói: "Trẫm không hỏi ngươi có nguyện ý xuất chinh không, ngươi là đích tử của Đại tướng quân uy vũ dũng mãnh phi thường, dĩ nhiên trẫm biết ngươi có thiên phú đánh giặc."

Nhưng đánh giặc dù sao cũng là một chuyện hao người tốn của. Đại quân Nam quốc tiếp cận, đưa ra thuyết pháp cò hiệu, dĩi&ẽn~đa&àn~le&ê~qu'yý~đ&ôn nếu như Dạ quốc đồng ý ấn nói khép nép kết thúc vụ án này, lại bồi thường thêm một chút, thì có lẽ không cần đánh.

Hoàng đế nói như vậy, Mộ Dung Tổng ở một bên bật cười khúc khích, ngay cả Mộ Dung Nham cũng hơi cười cười, nhẹ nhàng nhìn về phía Kỳ Nam.

Lúc này Kỳ Nam mới suy nghĩ kỹ, Hoàng đế là hỏi quan điểm của nàng về chuyện này, nàng ghen một lúc lâu, mới đỏ mặt quỳ xuống, "Thần ngu dốt!"

"Đừng dậy đi, đứng dậy đi!" Hoàng đế cười ra hiệu cho Mộ Dung Tổng đỡ nàng dậy, "Mấy người các ngươi đều là thanh niên tài tuấn hiếm có, trẫm coi trọng các ngươi, muốn nghe quan điểm của các ngươi đối với chuyện ở Linh Châu, có ý kiến gì cứ việc nói."

Mộ Dung Tổng nâng đỡ Kỳ Nam, ngón tay lại gầy gầy bên trong cánh tay nàng, Kỳ Nam giật mình, thiếu chút nữa cho hắn một cước ngay tại chỗ.

Nàng không dấu vết tránh khỏi tay Mộ Dung Tổng, nghiêm mặt trả lời câu hỏi của Hoàng đế: "Bẩm Hoàng thượng: Thần đã từng có kinh nghiệm ở Linh Châu, người Nam quốc ở trên lãnh thổ Dạ quốc của chúng ta không để kỷ cương luật pháp vào trong mắt, luôn hung hãn ngang ngược, quấy nhiễu con dân của chúng ta, quả thực đáng hận! Tiền Ngự Sử có tội, bọn chúng cũng là đồng phạm, nên dùng luật pháp để răn đe, nếu không vùng biên cảnh Linh Châu sẽ không có ngày lành."

Hoàng đế gật đầu, "Ý ngươi nói, mấy kẻ Nam quốc kia vốn dĩ đáng chết?"

Ánh mắt Kỳ Nam trong suốt, nàng lắc đầu thản nhiên nói: "Thần không hề cho rằng bọn họ đáng chết, nhưng Nam quốc mưu toan dùng mấy tội nhân này để tuyên chiến với Đại Dạ, Đại Dạ tuyệt đối không chấp nhận sự sỉ nhục này!"

Suy cho cùng vẫn là người trẻ tuổi chưa từng ra chiến trường, Mộ Dung Thiên Hạ âm thầm cảm khái, hạo nhiên chính khí, nhiệt huyết sôi nổi, cực kỳ giống Kỳ Đình năm đó.

"Nham nhi, con cảm thấy lời nói của Kỳ tiểu tướng quân có lý hay không?" Hoàng đế cũng chưa nói đúng sai, mà chuyển hướng sang Mộ Dung Nham.

Mộ Dung Nham không nhanh không chậm hót bọt trà, "Kỳ tiểu tướng quân đã nói, thì đương nhiên có lý, " hần chậm rãi nói, "Nhưng mà, ta cũng muốn hỏi tiểu tướng quân một câu: Tiểu tướng quân đã từng đến thành Linh Châu, lại có tình hữu độc chung* với mỹ thực** Linh Châu. diễn~đàan~lê~quy~đôn.co0m Ta nghĩ trong ký ức ngươi vẫn còn nhớ như in cảnh tượng mới đây dân chúng địa phương sinh hoạt an nhạc tri túc*** chứ? Nhưng một khi khai chiến, thành Linh Châu kia sẽ là biên quan tiền tuyến, lửa đạn và thương vong sẽ biến nơi đó thành một địa phương hoàn toàn khác - Kỳ Nam, thành Linh Châu trong trí nhớ của ngươi sẽ biến mất."

(* - tình yêu duy nhất cả đời, tiếp xúc lâu dài nảy sinh tình cảm.

** - thức ăn ngon.

*** - yên vui đầm ấm.)

Khi hần nhắc tới câu "tình hữu độc chung với mỹ thực Linh Châu", ngay lập tức Kỳ Nam nhớ lại đêm đó bản thân mình phải chống đỡ cái bụng to tròn, còn hần thì ẩn vào huyết nội quan của nàng, sau đó nắm tay nàng đi dạo ở thành Linh Châu suốt một đêm.

Cả cuộc đời này, nàng sẽ không thể nào quên được vị công tử trẻ tuổi tao nhã mặc áo bào xanh nhạt đứng trước sạp đồ chữ ấy.

Kỳ Nam nhất thời nghẹn lời.

Tưởng rằng nàng như vậy là đã dễ dàng bị Mộ Dung Nham thuyết phục, Mộ Dung Tổng thờ dài nhẹ nhõm, tâm tình khôi phục, hần cười hi hi chen vào nói: "Phụ hoàng, con cũng hiểu được trận chiến này không có gì tốt!"

"Ồ...? Nói nghe thử xem." Hoàng đế luôn coi con trai bảo bối của mình là một thứ đồ chơi nhỏ nhỏ đáng yêu, nên lúc này cười đùa nói.

"Thành Linh Châu nằm kế biên Lạc Thành của Nam quốc, còn khoảng một hai tháng nữa là hoa lựu nở rồi! Nếu lần này đánh nhau, thì năm nay chúng ta cũng không có lựu ngon để ăn nữa!" Mộ Dung Tổng nghiêm trang nói.

Hoàng đế cười ha ha

"Lời ấy sai rồi, " Lúc này, từ xa một người tao nhã nhưng lại có giọng nói lạnh lẽo bước tới, "Dùng máu người tưới lên đất Lạc Thành, hoa lựu năm nay sẽ nở càng rực rỡ hơn so với những năm trước."

Người nọ di chuyển cực nhanh, vừa dứt lời, thì một bóng dáng màu tím mang theo hơi lạnh bức người đã xuất hiện trước mặt mọi người, diễn~đàan~lee~quy~doon~coom chỉ thấy bộ dáng tươi cười của hần còn lạnh lẽo hơn rất nhiều so với giọng nói của hần, "Lục đệ cứ yên tâm, đệ thích ăn quả lựu như vậy, chắc chắn lựu năm nay sẽ thơm ngon hơn nhiều so với những năm trước."

"Oe..." Mộ Dung Tổng bị hần miêu tả mà thay đổi sắc mặt, chỉ muốn nôn, "Đại ca huynh đừng nói nữa, đời này ta cũng không ăn lựu nữa..."

Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi lập tức ngồi xuống trước mặt Hoàng đế, méo mó có hơn không lên tiếng chào hỏi.

Có lẽ bởi vì mang huyết thống của bộ tộc Thiên Mật, nên diện mạo của hần cực kỳ đẹp, nếu như đem so sánh với phong thái xuất chúng danh chấn Thượng Kinh của Nhị hoàng tử điện hạ đang ngồi cách đó một cái bàn trúc, cũng không thua kém chút nào.

Đại khái là Hoàng đế cũng đã quen với bộ dáng hết sức khinh cuồng không coi ai ra gì của hần, nên chỉ nhú nhú mày, chứ không thấy tức giận.

Mộ Dung Lỗi tiện tay cầm ly trà mà Nhị hoàng tử điện hạ đã cất công dùng mấy chục bước mới ngâm ra được, súc súc miệng, không chút để ý hỏi: "Bao giờ thì xuất chinh?"

"Ai nói chúng ta sẽ đánh nhau với Nam quốc!" Mộ Dung Tổng cãi lại, nói xong, bất an nhìn sang Nhị ca hần, thấy Mộ Dung Nham vẫn bất động như núi, hần bấu môi, nghiêng đầu không thèm nhìn Mộ Dung Lỗi.

"Không đánh?" Mộ Dung Nham lạnh lùng cười rộ lên, "Vì sao lại không đánh?! Từ khi Đại Dạ khai quốc tới nay, đều bị Nam quốc áp đảo. Trước kia bọn chúng quốc phú lực cường*, Dạ quốc đánh không lại, bây giờ Nam quốc chỉ còn lại một cái thùng rỗng mà Dạ quốc vẫn sợ hay sao? Sợ chúng cái gì? À...mồm mép vẫn nhân Nam quốc có tiếng là lợi hại, sợ bị bọn chúng chửi mắng vài câu hay sao?"

(* - dân giàu nước mạnh.)

Hoàng đế lắc đầu, "Lỗi nhi vẫn luôn xử lý mọi chuyện cực đoan như vậy - một khi tuyên chiến với Nam quốc, chưa nói đến việc tướng sĩ quân ta hi sinh là điều không thể tránh khỏi, hơn thế nữa dân chúng ở miền biên cương sẽ phải chịu cảnh lầm than."

"Lửa đạn và thương vong sẽ biến nơi đó thành một địa phương hoàn toàn khác' có phải không?" Mộ Dung Lỗi nghiêng ngả câu nói lúc hấn vừa mới tiến vào nghe được, nhìn về phía Kỳ Nam, "Vị này, Kỳ tiểu tướng quân, thành Linh Châu trong ký ức của người chỉ có khung cảnh bách tính an nhạc tri túc thôi sao? Vậy còn những kẻ coi thường luật pháp, hung hãn ngang ngược, quấy nhiễu con dân của chúng ta thì sao? Còn có, khi A Tổng bị thương người cũng ở đó, Ngự Sử tiền nhiệm của Linh Châu vì cái gì mà chết? Nếu không đánh giặc, Linh Châu có thực sự an ổn, hòa thuận vui vẻ với láng giềng Nam quốc hay không?"

Lần cuối cùng gặp mặt, cách đây đã hơn năm năm, nhưng Kỳ Nam vẫn nhớ như in hấn. Thấy hấn nhìn thẳng vào mình, không tự chủ được ưỡn thẳng sống lưng, hấn lại chính miệng hỏi nàng, nàng lại càng hung phấn, ánh mắt lấp lánh nhìn hấn. Mộ Dung Lỗi đợi một lát không nhận được câu trả lời, lòng mây nhu lại, lạnh giọng quát: "Trả lời!"

"Đại ca, " Rốt cuộc Mộ Dung Nham cũng lên tiếng giải vây, "Lần đầu Kỳ Nam tiến cung kiến giá*, ứng đối không thỏa đáng, thỉnh đại ca khoan dung một chút."

(* - vào cung gặp thánh thượng.)

Đại hoàng tử quay đầu, nhìn hấn một cái, "Được rồi, như vậy đệ nói xem, trận này có nên đánh hay không?"

"Nên." Mộ Dung Nham hơi cười, "Câu nói kia ta vẫn chưa nói xong - Lửa đạn và thương vong sẽ biến nơi đó thành một địa phương hoàn toàn khác, có lẽ về sau, Đại quốc và Nam quốc sẽ mất vài năm thậm chí lâu hơn để đánh giặc co. Nếu không nắm chắc mười phần thắng, thì trận chiến này sẽ phải trả một cái giá vô cùng lớn."

"Nói hay lắm! Khá khen cho Nhị hoàng tử điện hạ mưu tính sâu xa, xử sự thích đáng a!" Mộ Dung Lỗi vỗ tay hoan nghênh, nửa thật nửa giả khen ngợi.

Mộ Dung Nham rũ mắt xuống, cũng không thấy được vẻ mặt của hấn như thế nào, chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng mà lạnh nhạt của hấn: "Không dám nhận, đa tạ đại ca khích lệ."

Mộ Dung Lỗi thu lại nụ cười, quay sang Kỳ Nam, "Vậy còn Kỳ tiểu tướng quân, người có thể nắm chắc mười phần thắng hay không?"

Kỳ gia nguyện chiến đấu vì mỗi một tác lãnh thổ của Đại Dạ, bất kể chiến tranh ở trong triều đình có ý nghĩa như thế nào, khi đối mặt với kẻ địch xâm lăng, nàng chỉ có một chữ: Chiến!

Trong phòng này tập trung bốn nam nhân có thân phận tôn quý nhất vương triều Đại Dạ, sóng quý vân quyết*, chỉ có chính bọn họ mới có thể hiểu đằng sau mỗi câu nói có hàm ý gì. Kỳ Nam hoàn toàn không hiểu cũng như không rõ, nhưng chính nàng đã nói qua: Kỳ gia nguyện chiến đấu vì mỗi một tác lãnh thổ của Đại Dạ, bất kể chiến tranh ở trong triều đình có ý nghĩa như thế nào, khi đối mặt với kẻ địch xâm lăng, nàng chỉ có một chữ: Chiến!

(* - vô cùng quý quyết, xảo trá.)

"Thắng, hoặc là chết." Nàng trả lời thật bình tĩnh.

"Tốt." Mộ Dung Lỗi ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Thiên Hạ, "Phụ hoàng, khi nào thì xuất chinh?"

Trong chốc lát, Đại Hoàng tử như gió cuốn mây tan, gợn găng xé nát đập vỡ một cuộc "nói chuyện phiếm" mơ hồ. Từ đầu đến cuối, Hoàng đế vẫn im lặng không tiếng động nhìn, vẻ mặt ánh mắt không biểu lộ chút cảm xúc gì, khiến người khác không nhìn ra được ông có tán thành hay không. Bây giờ, khi Đại hoàng tử đặt câu hỏi, ông nở nụ cười, trong nụ cười ôn hòa thậm chí còn có một chút dung túng. Mới vừa rồi khi phong vân nổi lên, nhưng ở trong mắt ông, các nhi tử của mình chỉ là đang chơi một ván cờ thú vị mà thôi.

Kỳ Nam không hiểu chính sự, nhưng nàng cũng là người thấu hiểu lòng người, lúc này Hoàng đế thoải mái tươi cười như vậy, khiến nàng mơ hồ ý thức được bản thân mình đã bị kéo vào ván cờ kia.

Chẳng qua nàng không biết mình là quân cờ trong tay ai, Đại hoàng tử, hay là Mộ Dung Nham?

"Việc hệ trọng như vậy, mà mấy người các người bàn bạc qua lại ở chỗ này là có thể quyết định rồi hả?" Mộ Dung Thiên Hạ cười mắng, "Ngày mai lâm triều trăm sẽ thương lượng thêm cũng các đại thần. Nếu như thật sự muốn đánh, thì cũng phải thỉnh quốc sư tính toán ngày cho thật tốt mới có thể xuất chinh."

"Nhi thần lỗ mãng, phụ Hoàng anh minh." Ngay cả vãi lạy Đại Hoàng tử cũng không muốn làm, chỉ thần nhiên nịnh hót một câu. Hấn ngao mạn như vậy, Hoàng đế thấy những cũng không tức giận, chỉ phát tay, "Đều trở về cả đi, trăm muốn nghỉ ngơi một lát đã. Người đâu, đưa tiễn Kỳ Nam, lần đầu 'hấn' tiến cung, nếu chạy đi mất, sau này ai sẽ đánh giặc cho trăm?"

Hoàng đế nói hài hước, một đám thái giám thị nữ đều che miệng cười, khắp phòng chỉ có Đại Hoàng tử chống tay lên trán, bộ dáng lười biếng ưỡn oải, hoàn toàn bất đồng với sự sắc bén nhanh nhẹn lúc vừa rồi, dường như hấn đều thờ ơ không quan tâm tới tất cả mọi người cũng như tất cả mọi việc quanh mình. Hai vị Lục, Nhị hoàng tử và Kỳ Nam một trước một sau đi ra ngoài, nhưng hấn lại động cũng chưa động.

Mộ Dung Thiên Hạ hơi nhường mị, Đại thái giám ngay lập tức dẫn theo mọi người đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại phụ tử hai người. Mộ Dung Lỗi miễn cưỡng nâng mắt nhìn phụ thân hần, "Thật sự muốn đánh?"

"Không thể tránh được." Hoàng đế uống một ngụm trà ấm áp vào miệng, một mùi hương thơm ngát nhất thời ủa vào tận đáy lòng, thần trí càng thêm thư thái minh mẫn. Ông cười rộ lên, Nham nhi thật đúng là mọi việc đều tinh thông.

Mộ Dung Lỗi thu hết toàn bộ sự tán thưởng và biểu tình hưởng thụ kia vào đáy mắt, lạnh lùng cười, "Đánh nhau, không sợ tân môn chủ Thanh Long thương tâm hay sao?"

"Ừ. Tính tình của Nham nhi...Giống nẫu phi hần, ôn nhu chung tình." Mộ Dung Thiên Hạ đặt ly trà xuống, thờ dài, dường như đang phiền muộn và tiếc nuối: "Nhưng người Nam quốc ngoan cố như vậy, nếu ta không cho bọn chúng chút giáo huấn thì chúng sẽ không biết điều."

"Cái này cũng không nhất định, " Mộ Dung Lỗi nói đùa, "Còn phải xem, Hoàng đế kế nhiệm của Dạ quốc là ai"

Bị vạch trần ý đồ như vậy, Hoàng đế cũng không truy cứu hần, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Trong lòng ta đã có dự tính."

"Tất nhiên là trong lòng phụ Hoàng đã tính trước, mỗi khi đắc tội với ai đó chuyện gì lại kêu con tới, ai có thể so thông minh lanh lợi với người được a?" Nói xong hần đứng lên, lười biếng hoạt động cổ, bộ dáng ủ rũ mưòi phần, "Diễn trò cũng đã xong rồi, nhi thần cáo lui."

"Con cũng bót phóng túng đi một chút, thân thể quan trọng hơn cả." Dường như Hoàng đế không đành lòng, nhin không được nói một câu, nhưng lại thấy được sự lạnh lùng trong ánh mắt của Mộ Dung Lỗi, nên hơi nhếch môi. Trái lại lần này hần lại quy củ hành lễ cáo lui, nhưng mà Hoàng đế nhìn vào ánh mắt hần, lại càng cảm thấy bất đắc dĩ hơn so với thái độ ngạo mạn vô lễ trước đó.

Mộ Dung Nham và Mộ Dung Tổng đi đằng trước, Kỳ Nam và tiểu thái giám dẫn đường đi ở phía sau, một nhóm bốn cưỡi cùng ra khỏi điện Bảo Hòa, dần dần Mộ Dung Tổng tụt lại phía sau, cách xa bóng dáng xanh nhạt kia, hần phát tay đuổi tiểu thái giám đi cạnh Kỳ Nam đi.

"Lục điện hạ muốn đích thân đưa thần xuất cung sao?" Kỳ Nam nghi hoặc đánh giá hần.

"Ta có lời muốn nói với ngươi!" Mộ Dung Tổng cầm ống tay áo Kỳ Nam, vẻ mặt có chút lo lắng, "Chuyện thành Linh Châu, nếu như thật sự phải xuất chinh, ngươi đừng đi!"

Kỳ Nam còn chưa phản ứng kịp, Mộ Dung Nham đi phía trước đã phát hiện ra người nào đó tụt lại phía sau, xoay người gọi: "A Tổng?"

Mộ Dung Tổng trả lời, rồi vội vã đi lên phía trước, nhưng vẫn nhỏ giọng bỏ lại một câu: "Nhớ kỹ không được đáp ứng! Để cho người khác đi!"

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Đứng, " Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cười rộ lên, giống như tuyết liên hoa nở trên núi băng, "Mộ Dung Nham, " Giọng nói của hần cực khề, như là lời tiên đoán vắng lại từ phía chân trời, "Ta lại càng hiểu rõ một chuyện: Ngươi không làm Hoàng đế được."

Mộ Dung Tổng nói câu không đầu không đuôi kia xong thì bị kêu đi, không có thời gian để giải thích. Kỳ Nam mơ hồ trở về nhà, bẩm báo với Kỳ Đình công việc khi vào cung ngày hôm nay, lúc này mới hiểu được một vài chuyện trong đó.

"Lục hoàng tử luôn luôn đồng khí liên chi* với nhị Điện hạ, nên chắc chắn lúc này lập trường cũng giống nhau, không ủng hộ việc hai nước khai chiến." Kỳ Đình trầm ngâm trong giây lát rồi nói.

(* - có cùng suy nghĩ và hành động.)

"Vâng!" Kỳ Nam vội vàng gật đầu, nghĩ một chút lại lắc đầu phủ nhận nói: "Nhị điện hạ không như vậy."

Kỳ Đình chậm rãi lắc đầu, "Tính tình và tâm tư của Nhị điện hạ vô cùng kín đáo, tuyệt đối sẽ không nói thẳng ra. Huống hồ thân phận của hần đặc biệt, trong chuyện này hần sẽ phải kiêng dè - mẫu phi Diêu quý phi của Nhị điện hạ có xuất thân từ Nam quốc."

Kỳ Nam kinh ngạc, rồi sau đó trong nháy mắt nàng ngộ ra, hôm nay có một vài lúc Mộ Dung Nham hơi trầm mặc khó hiểu, thái độ của Hoàng đế mập

mờ không rõ, ánh mắt và lời nói bóng gió của Mộ Dung Tổng, từng sự việc lướt qua trước mắt nàng... Thậm chí khi còn ở thành Linh Châu, nàng tỏ ra khó chịu vì đám quân lính Nam quốc quấy nhiễu dân chúng trên đường phố, thì Mộ Dung Nham lập tức thay đổi thái độ thân thiết, rồi lạnh lùng nói với nàng: "Thiên hạ rộng lớn như vậy, chẳng lẽ Kỳ tiểu tướng quân muốn mở rộng bản đồ Đại Dạ đến tận chân trời hay sao?"

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó hẳn cảm thấy buồn rầu khó xử đến mức nào?

Hóa ra hẳn có một nửa dòng máu Nam quốc, trong lòng Kỳ Nam có chút khó chịu suy nghĩ, chẳng trách!

"Phụ thân, " Sau khi im lặng một lúc lâu, Kỳ Nam mới mở miệng, thanh âm chua chát, "Những chuyện này...Con đều không hay biết. Hôm nay vào cung ngay cả đường cũng không nhớ, Thánh Thượng hỏi cũng trả lời không được tốt, hình như con không..."

"Không, Kỳ Nam, con trả lời rất đúng, " Kỳ Đình ngắt lời nàng, nói rõ từng câu từng chữ: "Trách nhiệm của con cháu Kỳ gia là bảo vệ từng tấc lãnh thổ của vương triều Đại Dạ và ngàn vạn dân chúng. Chúng ta là quân nhân, không phải chính khách*, con không cần phí tâm tư suy đoán thánh ý."

(* - người làm chính trị.)

"Vâng ạ!" Kỳ Nam thấp giọng trả lời, "Hài nhi đã hiểu."

"Phải rồi, con và hai vị Nhị, Lục hoàng tử thật sự có tư giao* rất tốt?" Kỳ Đình tò mò hỏi.

(* - giao tình riêng.)

Kỳ Nam do dự chốc lát, gật đầu trả lời: "Lục hoàng tử đối xử với người khác rất thân thiện, Nhị điện hạ... cũng rất tốt."

"Nhị điện hạ...quả thật là nhân tài hiếm có, văn thao vũ lược không có gì là không tinh thông." Kỳ Đình không tự chủ được khê thờ dài, "Nhưng Tiểu Tử con phải nhớ kỹ: Con bảo vệ chính là Đại Dạ, ngôi vị Hoàng đế thuộc về ai...không quan trọng, ít nhất đối với con mà nói, là không quan trọng." Đường như nhớ đến chuyện cũ, nên giọng nói của ông có chút trầm thấp.

Kỳ Nam nghiêm túc gật đầu nói: "Hài nhi sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của phụ thân, nhất định không phụ vinh quang của tổ tiên Kỳ gia chúng ta!"

"Ta tin tưởng con. Từ nhỏ đến giờ, con chưa từng phụ sự mong đợi của ta." Kỳ Đình nở nụ cười hiếm thấy, "Xem tình hình hôm nay, nếu như phải xuất chinh, nhất định con sẽ phải đi. Chi bằng con hãy sớm chuẩn bị để sẵn sàng đi thôi."

"Hài nhi biết! Nhưng chỗ nương..Vẫn nên không nói cho người biết, miễn cho người phải lo lắng. Mấy ngày gần đây, sức khỏe của nương lại có chút không ổn rồi."

Kỳ Đình cũng gật đầu, "Tâm tư của nàng quá nặng, quá mức sầu lo vì thân thể của con - chờ đến cuối năm sau, ta sẽ lo liệu cho hôn sự của con và Tiểu Ly, đến lúc đó, có lẽ nàng sẽ an tâm một chút."

Tiểu Ly cũng họ Kỳ, là bé gái mồ côi được Trần Nam Vương Phi nhận nuôi, cùng tuổi với Kỳ Bắc, Tiểu cô nương vốn dĩ sinh ra đã yếu ớt, từ nhỏ có chút mơ hồ, đến bây giờ thì cả ngày ờn ào đòi tu tiên. Đã sắp là cô nương gia đến tuổi cập kê rồi, lại được nuôi dưỡng trong Trần Nam Vương phủ chặm tay là có thể bông* như vậy, nhưng mà đến một nửa người tới cửa cầu hôn cũng không có.

(* - quyền thế rất lớn.)

Về sau Thiên Di đưa ra một biện pháp: Không bằng "gả" Tiểu Ly cho Kỳ Nam, vừa có thể che giấu được giới tính chân thật của Kỳ Nam, cắt đứt nỗi lo về sau; thứ hai, Tiểu Ly sẽ không cần phải rời xa Vương phủ, sẽ được bảo vệ cả đời.

Kỳ Nam nghe phụ thân nói xong, lại sững sờ một chút, do dự nói: "Phụ thân, lần này con trở về, phát hiện Kỳ Tây và Kỳ Bắc hình như đều có chút...yêu mến Tiểu Ly, có lẽ hôn sự từ từ hãy đề cập đến? Con và Tiểu Ly từ nhỏ lớn lên cùng nhau, con hi vọng nàng được vui vẻ."

Kỳ Đình không trả lời, chỉ nặng nề nhìn nàng một cái, Kỳ Nam bị nhìn lại cúi đầu, ngay sau đó ấp úng nhận sai: "...Mọi chuyện nghe theo lời phụ thân."

Ngày hôm sau lên triều, Hoàng đế giống như tán gẫu với các đại thần, kể lại chuyện bốn người trẻ tuổi đối thoại ở điện Bảo Hòa ngày hôm qua.

Các đại thần nghe xong, đều ngầm hiểu.

Các phe phái trong triều, đơn giản là hùa theo hai vị Thái hậu hoặc là Hoàng đế. Tiêu biểu như Đại hoàng tử và Lục hoàng tử, đại diện cho hai vị Thái hậu Đoan Mật và Từ Hiếu. Nhị hoàng tử điện hạ lại là người mà Hoàng thượng vừa ý nhất.

Kỳ Nam thì nghe theo sự chỉ đạo của Kỳ Đình, trong triều, toàn bộ trung thần tướng lĩnh thiết cốt tranh tranh* đều đã bắt mắt với Nam quốc kiêu ngạo hung hãn từ lâu.

(* - chỉ người có cốt khí, nhân tài xuất chúng, ý chí cứng như sắt thép, ngay thẳng kiên trung.)

Nếu bốn người này đều đã chủ trương thực hiện khai chiến, thì tất cả các đại thần cũng đạt được sự nhất trí trước nay chưa từng có - Đánh!

Không cần tốn nhiều sức để thực hiện giấc mộng vài thập niên qua, tất nhiên là Hoàng đế vô cùng đắc ý.

Nhưng ông vẫn kiên trì như cũ, ông để ý nhất là nhi tử của mình, trên mặt cũng không có lộ ra nửa phần chờ mong với trận chiến này.

Tỷ như hôm qua khi đến chỗ Quốc sư cầu ngày lành để xuất chinh, ông phái Mộ Dung Nham đi, mà không giống như thường ngày, hề có chiến sự quan trọng là tự mình đi tới.

Quốc sư là chức quan vô cùng đặc biệt của vương triều Đại Dã, thậm chí hán cũng không được tính là một chức quan thực sự, hán không có thủ hạ, không có thượng cấp, cũng không có bổng lộc.

Nhưng tất cả người dân Đại Dã đều phải nghe hán, bao gồm cả Hoàng đế. Không một người dân nào có thể ra lệnh bắt hán làm bất cứ chuyện gì, cũng bao gồm cả Hoàng đế. Nếu hán muốn bất cứ thứ gì ở Đại Dã, đều có thể lấy đi bất cứ lúc nào, đương nhiên, không bao gồm ngôi vị Hoàng đế.

Mà hán lại vì Đại Dã mà dâng hiến ra, hán nguyện hi sinh tuổi thọ của mình để trao đổi với ông trời vận mệnh tương lai của Đại Dã.

Vị quốc sư hiện tại này chính là cô nhi được lão quốc sư thu dưỡng, cùng tuổi với Dung Nham, bởi vì cùng có tướng mạo xuất chúng và tài năng kiến thức nên thường bị người ta đem ra so sánh với nhau. Nhưng mà, người đời đều nói quốc sư đại nhân quanh năm có vẻ mặt như hàn băng, vẫn là Nhị hoàng tử điện hạ có đôi mắt hoa đào dịu dàng kia thân thiện gần gũi hơn một chút, bởi vậy danh tiếng và sự ủng hộ dành cho Mộ Dung Nham vẫn luôn nhiều hơn hán.

"Đừng cười với ta." Mộ Dung Nham mang theo nụ cười còn say lòng người hơn gió xuân vừa mới đẩy cửa đi vào, trong phòng đã truyền ra giọng nói lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào của quốc sư đại nhân, "Mộ Dung nhị, bộ dáng tươi cười của ngươi thực sự khiến người khác chán ghét."

"Ngộ Bạch, " Mộ Dung Nham vẫn giống như được tắm gió xuân như trước, cất giọng nói hòa nhã dịu dàng, "Có lẽ trên đời này chỉ có mình ngươi không muốn nhìn thấy ta nở nụ cười."

"Đó là bởi vì chỉ có mình ta mới hiểu rõ con người thật của ngươi." Lời nói còn chưa dứt, Trần Ngộ Bạch đã từ đằng sau tầng tầng lớp lớp màn che bằng lụa màu đen đi ra.

Nhìn qua thì hán trẻ tuổi hơn so với Mộ Dung Nham một chút, hán mặc y phục màu đen, tóc đen, con ngươi cũng màu đen. Cả người giống như đang tựa lưng vào một ngọn núi băng không lồ, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng áp bách và lạnh lẽo.

"Cầm lấy." Còn cách một đoạn khá xa thì hán dừng lại, búng tay một cái, một tấm giấy lụa có bìa màu đen và đường vân màu vàng, chuyên dùng trong Hoàng thất Dã quốc, mang theo một luồng khí lạnh, như một lưỡi dao phi tới Mộ Dung Nham.

Mộ Dung Nham nhẹ nhàng đưa tay lên đỡ lấy, mở ra nhìn, thấy bên trên có hàng chữ như rồng bay phượng múa viết một chuỗi ngày tháng, phần đề tên ghi Trần Ngộ Bạch đứng theo phong cách phách lối kiêu ngạo của Huyền Vũ môn chủ.

"Ngày lành xuất chinh? Chà, khả năng tiên đoán của ngươi càng ngày càng tiến bộ hoàn mỹ rồi." Nụ cười của Mộ Dung Nham trông càng có vẻ phóng túng hơn.

Khuôn mặt tuấn tú vạn năm không có biểu tình của quốc sư rốt cuộc cũng giật giật một chút, rồi sau đó hán dùng ánh mắt ghét bỏ như nhìn thấy con chuột con gián liếc mắt nhìn Nhị hoàng tử tôn quý một cái, khoanh tay lạnh nhạt nói: "Sư phụ cũng đã chết rồi, nếu như ngươi có vấn đề gì khó hiểu, có thể theo xuống dưới đất mà hỏi ông. Ta cũng không muốn phải chết sớm giống như ông, nên sẽ không vì ngươi mà tiết lộ thiên cơ."

Mục đích đến đây còn chưa kịp nói ra, đã bị người ta dùng một lời từ chối, tươi cười của Mộ Dung Nham rốt cuộc cũng thu lại một chút, "Như vậy, thì làm theo phương thức của ngươi đi - ngươi giải đáp cho ta một vấn đề, ta sẽ làm một chuyện cho ngươi. Là như vậy đúng không?"

Quốc sư có thể biết trước chuyện tương lai, nên tất nhiên có không ít quan lại quyền quý cầu tới cửa, quy củ của Trần Ngộ Bạch là: Hán giải đáp một vấn đề cho ngươi, thì lúc sinh thời ngươi phải nghe theo sự phân phó của hán một lần.

Quốc sư trẻ tuổi cuối cùng cũng đáp lại bằng một nụ cười nhạt nhẽo như có như không, "Đối với người khác thì là như vậy, nhưng đối với ngươi thì không - ta không muốn có bất cứ sự liên quan nào với ngươi."

Mộ Dung Nham gật gù đầu, "Ngươi sợ ta."

Về mặt quốc sư không chút thay đổi, "Tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được."

"Mỗi người đều có thiên mệnh, sư phụ cũng không phải bởi vì ta mà chết - Cho đến ngày hôm nay, hán là ngươi phải hiểu rõ chuyện đó hơn ta mới phải."

"Đúng, ta hiểu rõ." Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cười rộ lên, giống như tuyết liên hoa nở trên núi băng, "Mộ Dung Nham, " Giọng nói của hán cực khế, như là lời tiên đoán vắng lại từ phía chân trời, "Ta lại càng hiểu rõ một chuyện: Ngươi không làm Hoàng đế được."

Sắc mặt Mộ Dung Nham lập tức thay đổi.

Nếu như có người thấy được cảnh tượng này, nhất định sẽ cảm thấy đã gặp phải chuyện hiếm lạ: Trên bậc thang, quốc sư đại nhân luôn luôn lạnh lùng như huyền băng ngàn năm lại hơi nở nụ cười. Mà trong đình viện, Nhị hoàng tử điện hạ nổi danh về ôn nhu và phong lưu ở Thượng Kinh, lúc này mặt mũi

lại như ảo ảnh trong sương mù không có chút biểu tình, sát khí nổi lên dày đặc, vừa lạnh lẽo vừa tàn bạo!

"Năm đó sư phụ dùng hai mươi năm dương thọ, để giúp người tìm ra hai vì tinh tú cản trở sao Đế vương của người, nhưng mà khi đó, hai người kia còn nhỏ, nên ánh sáng cũng không được rõ ràng. Sư phụ chỉ nói hai người kia có ảnh hưởng rất lớn đối với chuyện người có thể kế vị hay không, cũng không thể tính ra được là tốt hay xấu." Bộ dáng tươi cười của Trần Ngô Bạch càng tăng thêm, dù sao có thể chứng kiến người trước mắt đột nhiên biến đổi sắc mặt, cũng là một trong những thách thức khó khăn của cuộc đời hắn, "Hiện giờ hai vì tinh tú kia đã tỏa sáng rạng rỡ, sự đã thành kết cục đã định - Mộ Dung Nham, người không thể làm Hoàng đế được rồi."

Sát khí! Sát khí ngập tràn toàn bộ đình viện, dày đặc mà ác liệt.

Tóc đen và hắc y trên người Trần Ngô Bạch vô hình trung đã khiến cho không khí đáng sợ nơi đây không gió mà bay. Hắc lơ đằng, ngón tay trắng xanh thon dài cử động giống như đang thổi bụi trên y phục, làm cho khối sát khí đang đập vào mặt kia hóa thành vô tung vô ảnh.

Mộ Dung Nham buông tay áo xuống, không nói một lời, sắc mặt không chút thay đổi, cũng có vẻ nguy hiểm tột cùng, dường như chỉ cần chạm vào là bùng nổ.

Thật lâu sau, hắc bổng nhiên nở nụ cười.

Sát khí ngập trời theo nụ cười này của hắn mà nhất thời tan biến thành mây khói, hoa cỏ cây cối trong viện vẫn nhẹ nhàng đung đưa, vẫn tươi đẹp rực rỡ trong những ngày cuối xuân, không bị thiệt hại một chút gì.

Nhưng mà, trên mái hiên phía sau hai người, đôi chim nhỏ mới vừa rời còn vui vẻ mổ thức ăn, giờ phút này đã lẳng lặng nằm nơi đó, không còn chút sinh khí.

"Thôi. Nếu người đã không muốn thì thôi vậy. Ta không bức người." Mộ Dung Nham lại khôi phục thành Nhị điện hạ trầm tĩnh điềm đạm, hắn nở nụ cười dịu dàng mà hòa nhã, "Nhưng mà, dù sao cũng là sư huynh đệ đồng môn, người không giúp ta, thì ta vẫn muốn quan tâm tới sư đệ người - toán nhân bất toán kỳ*, Ngô Bạch, chính người cũng phải cẩn thận mọi chuyện."

(* - tính toán cho người khác nhưng không tính toán được cho mình.)

Sắc mặt Trần Ngô Bạch đang nghiêm nghị dày sát khí bỗng nhiên khẽ biến đổi.

Tinh tú thôi diễn và kỳ môn bát quái* được kế thừa từ sư phụ, đúng như lời Mộ Dung Nham nói, toán nhân bất toán kỳ. Nói cách khác, Trần Ngô Bạch có thể tính toán tương lai cả một đời cho một người chưa từng gặp mặt, nhưng lại không thể nào biết được bất cứ điều gì trong tương lai của chính mình.

(* - tính toán chòm sao và bát quái.)

Thế nhân đều nói quốc sư đại nhân là trích tiên giáng thế *, nhưng suy cho cùng hắn cũng không phải là thần tiên, hắn có thất tình lục dục, và khát vọng được biết mọi chuyện.

(* - thần tiên chuyển thế, tiên hạ phàm.)

Trên mặt Trần Ngô Bạch ngập tràn vẻ âm tình bất định.

Mộ Dung Nham lại cười vô cùng thoải mái, rũ nhẹ ống tay áo, không chút do dự đi ra ngoài.

"Ngày xuất chinh, nhớ chú ý đến Đại hoàng tử." Sau lưng vang lên giọng nói rét lạnh, hắc bổng dừng bước chân, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, chỉ nghe thấy giọng nói của Trần Ngô Bạch càng thêm khẽ khàng: "Chuyện người muốn biết, đến lúc đó tự nhiên sẽ có đáp án."

"Tốt." Mộ Dung Nham âm thầm thở dài nhẹ nhõm, khi quay lại, trên mặt hắn đã lại hiện ra nụ cười ôn nhu điên đảo muôn vàn thiếu nữ Thượng Kinh, "Ta đây không cần phải nói đa tạ rồi."

Quốc sư trẻ tuổi cười lạnh một tiếng, xoay người vào trong, không thèm liếc hắn thêm một cái nào nữa.

Trong vòng mười dặm bên ngoài phủ Quốc sư không có một bóng người, cảnh sắc lại vô cùng tươi đẹp. Hoa đào hai bên đường đều đã tàn, nhưng lúc này hoa sơn chi * lại vừa mới nở, dọc đường là những cây hoa trắng như băng tuyết kéo dài liên miên không ngừng.

(* - hoa dành dành)

Mộ Dung Nham ngồi trên lưng ngựa đi qua, chỉ cảm thấy lồng ngực ngập tràn hương thơm của loài hoa diễm tục* kia.

(* - đẹp nhưng tầm thường.)

Cái người giống như trích tiên kia, cư nhiên lại yêu thích loài hoa tầm thường này. Hắn dùng roi ngựa cuốn lấy một cành, rồi cười lạnh lùng.

Vì cái gì mà cuối cùng Trần Ngô Bạch lại tiết lộ ra rồi? Bởi vì trên đời này luận về tinh tú thôi diễn, ngoại trừ chính hắn, thì Mộ Dung Nham là người giỏi

nhất. Lão quốc sư chỉ có hai đồ đệ chính là hai người bọn hắn, quốc sư vị truyền cho Trần Ngộ Bạch, nhưng kỳ thật lão quốc sư vẫn thiên vị đệ tử là Mộ Dung Nham hơn.

Năm đó, Mộ Dung Nham và Diêu Viễn mưu đồ đại sự, lão quốc sư đã sớm đoán ra, nhưng cũng không tố giác hắn, ngược lại tự nguyện dùng hai mươi năm dương thọ để bồi dưỡng tinh tú, tính toán được một việc vô cùng quan trọng đối với hắn.

Khi đó hai vị tinh tú quan trọng này quay xung quanh sao Đế vương của Mộ Dung Nham vẫn còn tối tăm u ám. Dựa theo lời tiên đoán của lão quốc sư, đợi một thời gian nữa, sự thành hay bại, là dựa vào hai người này.

Trong đó, có một người đích xác là Mộ Dung Tổng - đích tử do chính cung Hoàng hậu sinh ra, là người có huyết thống thuần khiết cao quý nhất của vương triều Đại Dạ, cũng là người vừa sinh ra đã có điều kiện thuận lợi nhất để kế thừa ngôi báu.

Nhiều năm qua, Mộ Dung Nham không lúc nào không đưa hắn đi cùng mình, dạy hắn, bảo vệ che chở hắn vô cùng cẩn thận. Mộ Dung Thiên Hạ có nhiều con cái như vậy, cũng có vài người huynh đệ cùng một mẹ sinh ra, nhưng không có người nào có thể so sánh được với tình nghĩa giữa huynh đệ bọn họ.

Mộ Dung Nham dạy bảo Lục đệ này cũng thật tốt: khờ khạo hoạt bát, thẳng thắn thích làm bậy, tâm địa thuần lương, mọi sự vô ưu*.

(* - không buồn phiền lo âu vì bất cứ chuyện gì.)

Trong hoàng cung Đại Dạ cũng không có bất kỳ vị hoàng tử nào có thể thoải mái thư thái bằng Mộ Dung Tổng.

Đến bây giờ, chỉ cần Mộ Dung Nham cần, thậm chí A Tổng sẽ cam tâm tình nguyện chết vì Nhị ca, càng không nói tới sẽ nhường ngôi vị Hoàng đế mà ngay từ đầu hắn đã không cần.

Huống chi, A Tổng được dạy bảo "tốt" như vậy, căn bản là không có thực lực để tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với Mộ Dung Nham.

Trước kia lão quốc sư vẫn chưa tính ra được hai vị tinh tú kia là "trở ngại" hay "hỗ trợ" của hắn, nhưng từ A Tổng là có thể đoán ra, người còn lại có lẽ cũng có ích đối với hắn. Kỳ Nam là tướng tinh, nếu người còn lại thật sự là "hắn", có lẽ sẽ trở thành cánh tay trái bờ vai phải của hắn, vì hắn mà gây dựng một nửa giang sơn?

Trên roi ngựa đính nhựa hoa sơn chi, trong lúc vung vẩy có mùi hoa lượn lờ, hương thơm đã nhạt đi một chút, cũng không còn khó ngửi như trước nữa. Khóe môi Mộ Dung Nham thoáng hiện lên nụ cười, dường như thiên hạ kia cũng chỉ như con tuần mã, mặc hắn rong ruổi...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Bên dưới tiểu y vẫn còn một lớp nữa, không phải y phục, mà là tầng tầng lớp lớp vải trắng rộng rãi quấn quanh, có nơi quấn ít nơi quấn nhiều, như là một làn da thứ hai dính sát vào người Kỳ Nam, bao bọc thân thể "hắn", không lộ ra một chút xíu đường cong lồi lõm nào.

Ngày xuất chinh hôm đó vô cùng kỳ quái, rõ ràng giờ lành là giờ Thân, nhưng lại thông báo giờ Dần phải tập hợp.

Thời gian đến lúc bình minh vẫn còn sớm, nhưng bốn phía quảng trường đã cắm đầy những cây đuốc bằng gỗ thông to lớn, đang lép bép cháy sáng trong tiếng khản cầu trong trẻo mà lạnh lùng của quốc sư trên đài cao.

Hoàng đế ngồi ở ghế chủ vị, chúng đại thần đứng bên tay trái, còn các vị hoàng tử ngồi theo thứ tự bên tay phải. Mộ Dung Lỗi hiển nhiên ngồi ở chiếc ghế đầu tiên là ngay sau lưng Trần Ngộ Bạch.

Kỳ Nam mặc một bộ khôi giáp màu trắng bạc do Trần Nam Vương đặc biệt gấp rút làm ra, đứng ở trong đội ngũ tướng lĩnh, thanh tú mà rần rờ như một cây nhô trong sáng sớm mùa xuân.

Đại tướng quân quả nhiên không đoán sai chút nào, sau khi ngày xuất chinh được định ra, chiếu thư bổ nhiệm lập tức xuống đến nơi, Kỳ Nam được phong làm phó tướng trong lần xuất chinh này - sau đại ca Kỳ Đông, đời này của Kỳ gia lại có thêm một vị tướng quân.

Lời cầu khẩn của quốc sư tuy dài dòng nhưng vô cùng tốt đẹp, giọng nói cũng nhẹ nhàng êm ái giống như tiên nhạc trên trời. Kỳ Nam lắng nghe, không khỏi thất thần, tầm mắt dừng lại trên người Đại hoàng tử: Dường như không thể chịu nổi khí lạnh của sáng sớm, nên mặc dù tiết trời đã vào đầu hạ, thế nhưng toàn thân hắn vẫn bọc một chiếc áo lông cáo màu tím, uể oải một mồi dựa trên ghế, tuy rằng trông vô cùng tao nhã, nhưng sắc mặt lại có chút tái

nhọt.

Thời gian đã qua rất lâu, nhưng quốc sư vẫn chưa có chút dấu hiệu muốn kết thúc, đôi lông mày của Đại hoàng tử càng nhíu lại thật chặt, môi mím lại, vẻ mặt hơi hơi không kiên nhẫn.

Thượng Kinh vẫn âm thầm lưu truyền chút chuyện linh tinh về vị Đại hoàng tử này: Nghe nói hần thân mắc một loại kỳ bệnh, mỗi đêm đều phải dùng một loại đan dược được đặc chế mới có thể đi vào giấc ngủ, mà loại đan dược kia phải lấy máu người làm thuốc dẫn, cực kỳ hiệu quả nhưng cũng vô cùng tổn hại sức khỏe. Sau khi ăn vào, ý thức của Đại hoàng tử thường xuyên mơ hồ, lúc thì phát rõ, lúc thì ngủ mê một không dậy nổi. Bởi vậy mỗi khi đêm xuống, người trong phủ Đại hoàng tử luôn cảm thấy run sợ.

Sau khi Kỷ Nam trở về đã nghe được không ít lời đồn như thế, nhưng cảnh tượng Mộ Dung Lỗi một tay thuần con ngựa hung hãn năm năm trước, đã ăn sâu bén rễ trong đầu nàng. Chính vì thế nên những lời đồn nàng chỉ nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc này thấy bộ dáng đứng ngồi không yên hờn của hần, nàng lại không khỏi cũng tin vài phần.

Cùng lúc đó, cũng có một người liên tục thất thần trong tiếng cầu khẩn dài dòng tốt đẹp của quốc sư, cũng chú ý tới nhất cử nhất động của Đại hoàng tử như vậy - Mộ Dung Nham tao nhã ngồi ở vị trí thứ hai, nhìn có vẻ hết sức chăm chú, nhưng kỳ thực hần đang vận nội lực, để nắm giữ chặt chẽ toàn bộ động tĩnh.

Lúc này, quốc sư đã bắt đầu nghi thức tế trời, hần quét mắt xuống, lập tức có thủ hạ đi xuống thỉnh Kỷ Nam tiến lên.

Trước khi quân đội Đại Dạ xuất chinh, cần có quốc sư cầu phúc tế trời, trong đó có một bước cần dùng đến vài giọt máu của một vị chủ tướng phù hợp. Lần xuất chinh này, chủ soái là Hần Đại tướng quân Hần Quân, hần là tướng lĩnh do một tay Kỷ Đình bồi dưỡng nên, chịu sự quản lý của quân đội Kỷ gia. Bởi vậy, mặc dù quân hàm của Kỷ Nam không cao bằng hần, nhưng thân phận lại tôn quý hơn hần, nên liền dùng máu nàng để tế trời.

Kỷ Nam bước đến trước mặt quốc sư, vén cổ tay áo, gật gật đầu với hần, ý nói có thể bắt đầu. Trần Ngộ Bạch ngạo mạn liếc nhìn về phía Mộ Dung Lỗi và Mộ Dung Nham cực nhanh, sau đó khước miệng hần khẽ giương lên, chỉ thấy ống tay áo màu đen tuyền của hần đang đưa theo gió, chứ không thấy trong tay hần có bất cứ đồ sắc bén nào, nhưng Kỷ Nam lại cảm thấy trên ngón tay chợt lạnh, rồi bị cắt vào một vết không dài không ngắn. Quốc sư cảm lấy chiếc bát trên bàn tế, hứng lấy vài giọt máu, sau đó thân nhiên phó người bên cạnh: "Đưa Kỷ tiểu tướng quân xuống băng bó!"

Không cần - Kỷ Nam đang muốn nói, vết thương nhỏ như vậy, đến khi xuất chinh cũng đã lành lại rồi.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, thị vệ kia nghe xong mệnh lệnh của quốc sư, đã cung kính lễ độ dẫn đường phía trước, nàng cũng không muốn phụ ý tốt của người khác, dù sao lúc này cũng vẫn còn sớm, nên đành đi theo hần.

Miệng vết thương của Kỷ Nam vừa mới gặp gió, Mộ Dung Nham đã phát hiện ra Đại hoàng tử bên cạnh có chút bất thường. Nội lực mà hần tản ra để theo dõi động tĩnh lúc trước, bỗng chốc bị đánh trở về, lực đạo này mạnh mẽ tới mức khiến tim phổi của hần bị đảo lộn một trận. Mộ Dung Nham giật mình ngược mắt lên nhìn, thấy Đại hoàng tử không uể oải chán nản như vừa rồi, mà hai mắt hần đang gắt gao nhìn chăm chăm vào miệng vết thương của Kỷ Nam, và phát ra ánh sáng âm u trong đêm tối!

Đó là dấu hiệu cảm xúc của người tộc Thiên Mật đang dao động vô cùng kịch liệt!

"Ngày xuất chinh, nhớ chú ý đến Đại hoàng tử. Chuyện người muốn biết, đến lúc đó tự nhiên sẽ có đáp án."

Lời nói của Trần Ngộ Bạch và cái liếc mắt cực nhanh của hần lúc vừa rồi lần lượt hiện lên trong đầu Mộ Dung Nham, trong nháy mắt, toàn thân hần đều đạt tới tình trạng báo động cao nhất.

Mất thấy Kỷ Nam bị người kia dẫn đến phía sau quảng trường, Mộ Dung Lỗi dường như thở ra một hơi nhẹ nhõm, u quang trong mắt dần dần bớt đi, trên gương mặt hần lại hiện lên ý cười lãnh khốc đến tột cùng, hần hạ mí mắt yên lặng trong khoảnh khắc, sau đó không chút do dự đứng dậy đi theo.

Tìm Mộ Dung Nham đập mạnh, hần cố ý làm ra vẻ mặt tự nhiên như không có chuyện gì, sau đó đứng lên hướng Hoàng đế nhẹ giọng cáo lỗi, rồi chậm rãi theo sau.

Bên kia Kỷ Nam đang đi, trước mặt bỗng lóe lên một bóng dáng màu tím, thị vệ dẫn đường phía trước còn chưa kịp kêu lên tiếng nào, đã mềm oặt rồi ngã xuống. Nàng nhanh chóng lùi lại một bước theo bản năng, khó khăn tránh được một chương của người trước mắt.

"Đại diện hạ!" Nàng trầm giọng kêu lên, trong chớp mắt xuất ra Phụng Thiên kích, lại tránh được một chương ác liệt nữa.

Nghe thấy nàng gọi, Mộ Dung Lỗi thu tay, đứng cách nàng một trượng, trong chốc lát, mới cất giọng nói thô sáo hỏi: "Người là người của tộc Thiên Mật phải không?"

"Ta không phải" Kỷ Nam thu kích lại, lắc đầu phủ nhận.

U quang trong mắt Mộ Dung Lỗi tỏa ra mãnh liệt, giữa lúc chưa có ánh sáng mặt trời càng thêm đáng sợ, giọng nói của hần nhẹ nhàng nhưng vô cùng nguy hiểm: "Nói, dối!"

Lời còn chưa dứt, thân mình hần như một luồng gió lốc cực mạnh trên vách núi đá, điên cuồng đánh úp về phía Kỷ Nam. Kỷ Nam cắn răng một cái, múa

kích nghênh đón, hai người cứng đối cứng từng chiêu một.

Mộ Dung Lỗi cuồng loạn gia tăng nội lực, quả thực như thần như ma, hung hăng cản lại Phương Thiên kích từ tay Kỳ Nam đánh tới. Kỳ Nam vừa nhìn đã cảm thấy không ổn, nhanh nhẹn xoay người đạp lên tường, vuron thân ra định chạy trốn. Mộ Dung Nham lạnh lùng cười một tiếng, kích trong tay tiện đường vạch ra một đường, không cần tốn sức đã tạo ra một vết thương ngay trên eo nàng.

Máu tươi lập tức thấm ra ngoài. Kỳ Nam nhện đau cúi người rơi xuống đất, lại bị hất bay lên rồi tung ra một chưởng mạnh tới mức ngắt đi.

Chung quanh lập tức an tĩnh lại, mùi máu kia nhất thời tỏa ra mãnh liệt, trong không khí cũng chỉ có mùi này ngập tràn. Mộ Dung Nham nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu - chính xác là mùi hoa Thiên Mật không có sai, nhưng cũng chỉ nhàn nhạt, căn bản không giống...nàng. Hắn nhắm mắt lại, nhớ tới mùi máu kia có hương thơm ngào ngạt nồng đậm hơn, về mặt nhất thời thông khổ vô cùng.

Khi Mộ Dung Nham đuổi tới nơi, đã trông thấy một màn khiến hắn kinh hãi không thôi: Đại hoàng tử từ từ nhắm hai mắt đứng lẳng lẳng nơi đó, thần sắc điên cuồng. Trên mặt đất có hai người đang nằm, trong đó có một người mặc bộ khôi giáp màu trắng bạc, lộ ra khuôn mặt non nớt đang dán trên nền đá xanh, đúng là Kỳ Nam!

"Đại ca!" Hắn hoảng sợ kêu nhỏ một tiếng.

Mộ Dung Lỗi khẽ động, mở mắt ra thấy là hắn, lập tức thu lại biểu tình, rồi làm như không có chuyện gì tự nhiên rời khỏi nơi đó.

Mộ Dung Nham vội vàng đi qua ôm lấy Kỳ Nam, thấy hơi thở ấm áp, mạch tượng vẫn đập, cũng không thấy có vết thương nặng. Hắn điểm mấy huyệt đạo chung quanh vết thương của nàng để cầm máu, lúc này từ đằng sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Đệ vừa thấy đại ca đi ra, huynh ấy lại làm sao vậy, sắc mặt tệ như vậy - xú lão hồ?!" Mộ Dung Tổng trợn mắt há hốc mồm nhìn Kỳ Nam mềm yếu ngã trong lòng Nhị ca, mới vừa rồi thần thái còn sáng láng xinh đẹp như vậy mà giờ máu tươi đã loang lổ ngân giáp rồi.

"Nói nhỏ thôi!" Mộ Dung Nham thấp giọng quát hắn.

"Là đại ca làm?! Huynh ấy điên rồi sao? Thực sự là điên rồi có phải hay không?!" Mộ Dung Tổng mở to hai mắt, nhảy dựng lên ba trượng, "Đệ đi gọi ngự y tới!"

"Không thể đi! A Tổng!" Mộ Dung Nham vội vàng gọi hắn lại, "Chỉ còn vài canh giờ nữa đại quân sẽ phải xuất chinh rồi, nếu tin tức Kỳ Nam bị thương lan truyền ra bên ngoài..."

Hắn chưa nói xong, Mộ Dung Tổng đã hiểu được ngay.

Quân đội Kỳ gia là linh hồn của đại quân, Kỳ Nam cũng chính là niềm hi vọng chung của quân đội Kỳ gia, ví như nếu bị người khác biết được hắn bị thương ngay lúc này, lòng quân nhất định sẽ đại loạn.

Hơn nữa, người sẽ gặp nguy hiểm chính là Dung Nham - người mang một nửa huyết thống Nam quốc, hắn lại có mặt ở hiện trường, một khi tin tức ở đây bị truyền ra, không chỉ là đã kích trí mệnh đối với hắn, mà đến lúc đó trong quân, trên triều, trong cung nhất định bốn phía sẽ nổi loạn, trận này còn chưa đánh, Dạ quốc đã tự loạn rồi.

"Đi gọi Diêu quốc cứu tới, động tĩnh nhẹ nhàng một chút, " Mộ Dung Nham cau mày phân phó, "Đệ không cần tới đây nữa, thay ta theo dõi đại ca!"

"Biết rồi!" A Tổng bật dậy rồi xông ra ngoài.

Mộ Dung Nham di chuyển thị vệ đang bị hôn mê, giấu hắn vào trong góc thật kỹ, rồi mới xoay người lại an bài cho Kỳ Nam. Hắn nhìn quanh bốn phía một chút, thấy cách đó không xa có một dãy lều trại trống không, hắn lập tức chọn cái không dễ phát hiện, ôm Kỳ Nam vào trong, rồi cời khỏi giáp trên người "hắn" xuống, xử lý vết thương sau lưng kia.

May mà có ngân giáp cản lại, nên miệng vết thương cũng không sâu, có lẽ Đại hoàng tử cũng không thật sự muốn lấy mạng "hắn". Mộ Dung Nham vừa nghĩ thầm trong đầu, vừa bắt tay vào cời xiêm y sau lưng của Kỳ Nam ra.

Bên dưới tiểu y vẫn còn một lớp nữa, không phải y phục, mà là tầng tầng lớp lớp vải trắng rộng rãi quấn quanh, có nơi quấn ít nơi quấn nhiều, như là một làn da thứ hai dính sát vào người Kỳ Nam, bao bọc thân thể "hắn", không lộ ra một chút xíu đường cong lồi lõm nào.

Đây là trang phục phòng ngự mới của quân lính sao? Mộ Dung Nham cảm thấy có chút kỳ lạ, kiên nhẫn cời xuống từng vòng cho hắn, sau đó hung hăng hít vào một hơi!

"Điện hạ?"

"Đừng vào!" Mộ Dung Nham khẽ quát lên, lại run run rẩy rẩy bắt tay vào quấn lại đám vải trắng kia y như cũ, sau đó cời ngoại bào trên người mình ra, đắp lên người đang hôn mê bất tỉnh, lúc này mới nói: "Cậu! Mời tiến vào nhanh!"

Hiển nhiên là A Tổng đã nói qua về chuyện Kỳ Nam bị thương với Diêu Viễn, nên khi nhìn thấy Kỳ Nam bị gục ở chỗ này, một câu ông cũng chưa hỏi, ông tiến lên bắt mạch cho Kỳ Nam, rồi lấy dược hoàn mang theo ở bên hông, nuốt cho nàng ăn một viên. Tiếp theo, bàn tay ông đưa về phía miệng vết thương bên hông Kỳ Nam, lại bị Mộ Dung Nham ngăn cản.

"Miệng vết thương cháu đã xem qua rồi, chỉ là tổn thương da thịt rất nhỏ, qua mấy ngày sẽ lành." Mộ Dung Nham hiếm khi có chút kích động, "Người không tiện xem..Cậu, nàng đã sắp tinh lại chưa?"

Điều Viễn gật đầu một cái, "Ta cho 'hắn' ăn một viên kim phong ngọc lộ, rất nhanh sẽ tinh lại."

"Vậy để cháu đưa nàng về chỗ cũ, thỉnh người nghỉ biện pháp dẫn nữ quyền Kỳ gia tới - hôm nay các nàng cũng đều đến đây tiễn đưa." Mộ Dung Nham nói xong nhẹ nhàng ôm lấy Kỳ Nam, bước ra bên ngoài, "Cậu, "hắn hạ giọng, "Cháu khẳng định chính là nàng."

Điều Viễn nghe vậy toàn thân chấn động, nhưng thời gian gấp gáp, ông chỉ "Ừ" một tiếng, rồi bước đi thật nhanh.

Kỳ Nam tỉnh lại trong tiếng hô to gọi nhỏ của Diễm Dương công chúa.

"Tiểu Tứ! Tiểu Tứ! Ôi Tiểu Tứ nguoi tỉnh rồi sao! Ôi Tiểu Tứ a!" Diễm Dương công chúa đứng dậy niệm phật, "Cuối cùng nguoi cũng thức dậy, nguoi suýt hù chết bản cung rồi!"

"Nhị nương..." Kỳ Nam cử động, sau lưng cảm thấy đau đốn một hồi, "Bây giờ...là giờ nào rồi ạ?!"

"Giờ Thìn, " Diễm Dương công chúa đáp, "Bản cung tới chỗ Thái hậu thỉnh an, từ trong cung chạy ra định đi đưa tiễn, lại thấy nguoi bị ngất ở dọc đường, bản cung đã cho người đi gọi ngự y, nguoi cảm thấy thế nào rồi? Ngồi dậy xem có bị thương ở đâu không?"

Kỳ Nam bấu môi ngồi dậy, lắc đầu, "Không ạ...Không bị thương ở chỗ nào cả. Không cần phiền thoái ngự y!"

"Vậy máu trên đất này là từ đâu ra?!" Diễm Dương công chúa không tin, "Vừa rồi nguoi bị bất tỉnh, bản cung lại không biết y thuật, không dám tùy tiện động vào nguoi, nguoi vận khí công xem có chỗ nào không ổn hay không?"

"Thật sự không có, máu kia... Máu kia là do kẻ vừa đánh nhau với con lưu lại, hắn bị con đã thương, con... Trước khi hắn chạy thoát con bị hắn thổi mê hương!" Dưới tình thế cấp bách, Kỳ Nam tùy tiện bịa một câu chuyện, "Nhị nương, việc này tuyệt đối không được nói với ai khác! com Kê kia không chừng là thích khách của nước khác, con phải bẩm báo lại cho Đại tướng quân để bàn bạc kỹ hơn mới được, người nhất định phải giả bộ không biết chuyện gì cả!"

"Nguoi không nói bản cung cũng biết!" Diễm Dương công chúa khinh thường, "Bản cung là trưởng công chúa Đại Dạ, có âm mưu quỷ kế nào mà ta chưa từng thấy qua, chuyện nhỏ thế này có là cái gì?"

"Như vậy là tốt rồi!" Kỳ Nam không dấu vết đỡ tường đứng lên, vết thương sau lưng tựa hồ đã ngưng chảy máu, vết thương đã khô nhưng vẫn có chút đau đốn, nàng hơi cử động, cảm thấy không nghiêm trọng lắm, trong lòng yên tâm hơn một chút.

"Nhị nương, con đi trước đây, chỉ còn vài canh giờ nữa là phải xuất chinh rồi, phải đi chuẩn bị một chút." Trong đầu Kỳ Nam đang muốn đi tìm nơi nào có thuốc trị thương và vài băng, nàng cầm tay Diễm Dương công chúa, "Trong nhà dành phiên Nhị nương quan tâm, nếu có thể mùa thu này con sẽ sớm trở về, đưa người tới vùng ngoại ô cưới ngựa ngắm cảnh mùa thu!"

Những ánh tà dương cuối cùng trôi về phía cuối chân trời, ánh trăng cùng những ngôi sao nhỏ lóng lánh bắt đầu xuất hiện trên nền trời xanh đậm.

Điều Viễn có chút trầy trật mới leo lên được nóc nhà, đi lảo đảo một đoạn, mới tìm được Mộ Dung Nham đang đứng bên cạnh chiếc sừng thú của mái hiên cao nhất trong phủ Nhị hoàng tử - hắn đang đứng hóng gió, ung dung thản nhiên thu cảnh tượng ngày đêm giao thoa này vào trong đáy mắt.

"Điện hạ, " Điều Viễn đến bên cạnh hắn, "Đại quân đã ra khỏi Thượng Kinh, nhìn sắc mặt của Kỳ tiểu tướng quân kia vẫn như thường, có lẽ cũng không đáng lo ngại."

"Từ nhỏ nàng đã lớn lên ở trong quân doanh, một vết thương nhỏ như vậy cũng không tính là gì." Mộ Dung Nham quay mặt sang, "Cậu dẫn ai tới tìm nàng?"

"Diễm Dương công chúa." Điều Viễn cũng cười rộ lên, "Trưởng công chúa không câu nệ tiểu tiết, Kỳ Nam chỉ cần thuận miệng bịa ra một lý do là có thể lừa được - có lẽ 'hắn' cũng không muốn ngay trước thời điểm xuất chinh còn xảy ra chuyện."

"Vâng, nàng sẽ không nói ra đâu - nàng và đại ca của cháu cũng từng quen biết." Mộ Dung Nham cười rộ lên, "Nhưng mà cháu nghĩ, trước ngày hôm nay, chắc hẳn nàng không hề biết rằng Đại hoàng tử điện hạ kia - chính là một kẻ điên."

Điều Viễn khẽ gật đầu, "Hành động ngày hôm nay của Đại hoàng tử quả thực khó hiểu - nếu đã là bạn cũ, sao hắn lại xuống tay làm Kỳ Nam bị thương?"

"Máu của Kỳ Nam có chút kỳ lạ - sau khi nàng bị Trần Ngộ Bạch cắt ngón tay thì đại ca đột nhiên khác thường. Nhưng Kỳ Nam không có khả năng là người của tộc Thiên Mật. Khi còn ở Âm Dạ cốc, nàng từng bị thương trước mặt Cố Yên, lúc ấy cháu cũng ở đó, máu của nàng có màu đỏ."

"Cổ Yên không có võ công, nên nàng không phát hiện ra điều khác thường, nhưng không có nghĩa là Đại hoàng tử cũng không nhìn ra. Thiên Mật là Thượng cổ Thần tộc, những thứ chúng ta biết chỉ là số ít trong đó, chưa biết chừng Kỳ Nam thật sự có quan hệ gì đó với bộ tộc Thiên Mật." Điều Viễn trầm ngâm nói, "Nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng - Điện hạ, hôm nay người thực sự quá mạo hiểm, nếu bị kẻ khác biết được người có liên quan đến thương tích của Kỳ tiểu tướng quân, thì người hết đường chối cãi."

"Cháu biết." Mộ Dung Nham cười khỏ, "Nhưng cháu cũng là bất đắc dĩ - cháu đắc tội Trần Ngô Bạch, nên hẳn cố ý hại cháu một phen."

"Quốc sư đại nhân là người thâm sâu không lường được, điện hạ không nên đối địch với hắn." Điều Viễn khuyên giải. Đại hoàng tử là kẻ điên, nhưng vẫn có thể đề phòng, còn vị quốc sư trẻ tuổi kia cũng giống như thần tiên, thật sự là không thể trêu chọc.

"Vâng, là do cháu lúc ấy đã nóng vội." Mộ Dung Nham thở dài một tiếng, nhưng ngay sau đó lại cười rộ lên, "May mà biến nguy thành an, hơn nữa lại còn là tuyệt, xử, phùng, sinh*!"

(* tuyệt xử phùng sinh - từ cảnh khốn cùng tìm được đường sống.)

Hai mắt Điều Viễn sáng lên, vội vàng hỏi: "Nhưng theo như lời điện hạ nói, đã xác định được người nọ là ai rồi sao?"

Mộ Dung Nham mỉm cười gật đầu, cũng chưa trả lời mà hỏi ngược lại: "Mới vừa rồi cậu bắt mạch cho Kỳ tiểu tướng quân, có phát hiện ra điều bất thường hay không?"

Điều Viễn hồi tưởng lại mạch tượng, chậm rãi lắc đầu, "Khí huyết ngưng trệ...theo như lời người nói, còn lại cũng không có gì bất thường."

"Cậu không cảm thấy khí huyết trong cơ thể 'hắn' chuyển động chậm chạp một cách kỳ lạ hay sao? Một thiếu niên mười ba tuổi, lại được tập võ từ nhỏ, mạch tượng làm sao có thể yếu ớt vô lực như một đứa trẻ bảy tám tuổi được chứ?" Ánh mắt Mộ Dung Nham càng lúc càng sáng, "Người không cảm thấy, dường như 'hắn' đang sử dụng một loại bí dược nào đó, để tận lực kiềm chế sự sinh trưởng phát dục hay sao?"

Điều Viễn hoàn toàn tỉnh ngộ, "Hoàn toàn có khả năng!" Nhưng vừa mới nói xong, ông lại lắc đầu, "Không, nguyên nhân khí huyết của 'hắn' bị ngưng trệ là từ hữu mạch khởi, nếu dùng thuốc để ức chế mà không phải là bệnh lý, thì mạch tượng tuyệt đối sẽ không như vậy, mà phải thiên về hữu mạch đại, nam là dương, trái là âm - " Nói tới đây, bỗng nhiên ông nghĩ đến một khả năng, dừng lại, kinh ngạc nhìn sang đứa cháu trai của mình.

Mộ Dung Nham ngheh đón về mặt kính ngọc của ông, chậm rãi gật đầu.

Bất chợt trước mắt hắn hiện ra thất lung thướt tha tron bóng như ngọc thạch kia.

Trong Thượng Kinh, có rất nhiều nữ tử ái mộ hắn. Những thiếu nữ thanh xuân mà hắn đã từng gặp chỉ sợ là nhiều như sao trên trời, thời khắc hương diễm động lòng người cũng đếm không xuê, nhưng chưa bao giờ có một cảnh tượng lại có thể khiến cho hắn tâm thần chấn động như vậy.

"Đại vận nữ là âm, trước kia chúng ta cứ nghĩ mãi không ra vì sao lại có một đại vận kia không phù hợp, dddđllqqđđ hóa ra tất cả là như vậy - Cậu, Kỳ Nam là nữ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

A Tổng quay đầu, dè dặt thanh âm, nói ra lời mà một năm trước vẫn chưa kịp nói: "Trận chiến này bất cứ ai đi cũng có thể đánh thắng, mà ta không hi vọng người cầm quân đánh thắng Nam quốc là người - Nhị ca đối xử với người rất khác biệt, ta không muốn người làm tổn thương hắn."

Kỳ Nam không thể thực hiện lời hứa với Diễm Dương công chúa - mùa thu trở về đưa bà đi cưỡi ngựa ngắm cảnh. Thời điểm nàng quay về đã là đầu hạ năm sau rồi. Mặc dù quân đội Nam quốc không dừng hẳn thiện chiến như Đại Dạ, nhưng lại vô cùng sĩ diện, cố gắng giữ cái thanh danh "Mẫu quốc"* mà chặt vật chống đỡ một năm.

(* - nước đứng đầu một bang.)

Trận này Dạ quốc thắng vô cùng nhẹ nhàng, không chỉ bảo vệ được thành Linh Châu, mà còn đẩy lùi quân đội Nam quốc ra thật xa, tất cả quân lính đóng quân ở Lạc Thành đều chạy tan tác.

Đại tướng quân Hàn Quân hạ lệnh, giống y như tác phong kỷ luật trước sau như một của quân đội Kỳ gia, không được giết, đốt, đập phá, cướp đoạt, không được tùy tiện quấy nhiễu dân chúng. Mật khác còn phái một tiểu đội, đi tiêu diệt đám thổ phi thừa dịp loạn lạc mà cướp bóc ở xung quanh. Dân chúng ở Lạc Thành không những không phải chịu cảnh lầm than, mà ngược lại còn chung sống với quân đội Dạ quốc vô cùng hòa thuận.

Trong trận chiến này Kỳ Nam đã lập được chiến công to lớn đầu tiên.

Hàn Quân có ý muốn rèn luyện nàng, vài lần giao cho nàng chỉ huy những chiến dịch quan trọng, quân đội Kỳ gia do thiếu tướng quân của bọn hắn dẫn dắt, mỗi người đều như được thổi vào một luồng khí huyết mới mẻ, trên dưới đồng lòng, bách chiến bách thắng.

Trong suốt một năm này, trong những trận chiến lớn nhỏ, Kỳ Nam đã vài lần áp dụng những thứ đã học được ở Âm Dạ cốc, kỳ môn trận pháp và vũ khí kiểu mới thay nhau ra trận, không chỉ khiến cho quân địch trở tay không kịp, mà ngay cả những chủ tướng của Đại Dạ cũng đều tấm tắc ngạc nhiên.

Người Nam quốc bảo thủ đến tận xương tủy, nên đã bao giờ được trông thấy những thứ mới lạ như vậy? Chưa chiến cũng đã khiếp đảm vài phần.

Càng về sau, đám nam nhi nghịch ngợm trong quân đội Kỳ gia dọa dẫm Nam quốc thành nghiện, đôi khi chỉ là một vòng trận tiền, nhưng lại cười đùa âm ỷ, gây ra động tĩnh vô cùng lớn, dọa cho người Nam quốc tưởng rằng có chiêu gì phía sau, rõ ràng đã đến trước trận chiến, nhưng lại không dám tiến lên khiêu chiến.

Người dân Dạ quốc tôn sùng sức mạnh, kính trọng cường giả, nên Kỳ Nam bách chiến bách thắng khiến cho nàng giống như một ngôi sao mới, từ từ tỏa sáng rực rỡ trong đại quân.

Rất nhiều năm về sau, khi Đại Dạ trở thành quốc gia hưng thịnh cường đại nhất, những người năm đó đã từng tận mắt chứng kiến vị Thần Vũ tướng quân vương cũng đã chết đi. Trên sử sách đã ghi lại rằng: Năm đó, tướng quân vương còn chưa cột tóc, đã theo quân xuất chinh, cùng man Nam đánh một trận, không uổng phí quân lính tốt, giành được thắng lợi vô cùng to lớn, cũng là khởi đầu truyền kỳ cả đời.

Khi đại quân trở về còn khí thế hơn nhiều so với lúc xuất chinh. Tù binh thu được và đủ loại chiến lợi phẩm đều đi theo quân ngũ, kéo dài trùng trùng điệp điệp trên vạn dặm đường.

Các chiến sĩ của quân đội Đại Dạ ai ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực. Dọc đường hành quân, dân chúng địa phương đứng chật ních ven đường không chỉ đưa nước trà đồ ăn thức uống, mà có phú hộ còn dựng sân khấu, khua chiêng gõ trống vô cùng náo nhiệt, để ăn mừng Dạ quốc cuối cùng cũng được nở mày nở mặt.

Kỳ Nam không đi theo đại tướng quân, mà vẫn theo sát đội ngũ. Ở đó có tù binh Nam quốc bị quân đội Dạ quốc bắt giữ. Nếu không có ai quát bắt ngừng lại, thì không chỉ đám quân lính sẽ tùy ý đánh chửi ngược đãi tù binh, mà ngay cả dân chúng vây xem cũng sẽ trắng trợn dùng đá tảng ném vào bọn họ.

Nhưng dù sao tù binh thì cũng có cha mẹ người thân luôn tâm niệm lo lắng, ở trên chiến trường bọn họ là quân nhân, bây giờ không còn chiến tranh nữa, nếu vẫn còn sống, thì ít nhất bọn họ vẫn là một con người.

Đại quân vừa đi đến ngoại thành Thượng Kinh, thì Hoàng đế đã sớm phái rất nhiều người tới đón.

Phía trước dừng lại, đội ngũ phía sau cũng từ từ đi chậm lại, Kỳ Nam xuống ngựa uống nước nghỉ ngơi, chợt thấy kỵ binh thông tin phi ngựa tới, từ xa đã kêu lên thật to: "Phó tướng quân! Đại tướng quân thỉnh người mau mau đi lên phía trước!"

"Là người nào tới hả?" Kỳ Nam vừa cười hỏi, vừa xoay mình lên ngựa.

"Là Nhị hoàng tử Điện hạ!" Linh thông tin kia hiển nhiên cũng là người vô cùng ủng hộ Mộ Dung Nham, nên mặt mày hớn hở kích động không thôi.

Về mặt Kỳ Nam cũng khẽ biến đổi không dễ gì phát hiện, rồi lập tức "Ừ" một tiếng không rõ ràng, sau đó cũng không nói thêm gì nữa mà thúc ngựa đi lên đường trước.

Xa cách một năm, người này lại càng có vẻ rắn rỏi anh tuấn uy vũ hơn nhiều so với năm trước. Tựa như một khối mỹ ngọc, được mài dũa qua nhiều năm tháng, nên càng lúc càng sáng bóng rực rỡ.

Từ rất xa, Kỳ Nam đã trông thấy hắn, vẫn là xiêm y màu xanh nhạt, vạt áo khẽ bay bay, hắn nở nụ cười giữa ánh nhìn chăm chú của ngàn vạn người xung quanh, dường như mọi ánh mắt trong thiên hạ này đều tập trung trên người hắn, như là lẽ đương nhiên.

Trong lúc nàng đến gần thì thực ra Mộ Dung Nham cũng đang cẩn thận đánh giá nàng.

Mới một năm, mà vóc dáng nàng đã thay đổi không ít, mặc dù đang ngồi trên lưng ngựa, nhưng cũng có thể nhìn ra nàng đã cao lên không ít.

Hơn nữa, bởi vì lúc này hắn đã có tâm tư khác, nên lại càng nhạy bén phát hiện ra thân hình nàng đã có những biến đổi khác, tuy chỉ có một chút như thế, nhưng cũng đủ để trong đôi mắt hoa đào hẹp dài của hắn hiện lên một tia sáng rực rỡ động lòng người.

"Kỳ Nam." Thông thường nếu như đã thay mặt Hoàng đế tới, thì phải có nghi thức long trọng mới phải, nhưng Mộ Dung Nham cũng không gọi nàng bằng cấp quan, mà chỉ thúc ngựa tiến lên, rồi khẽ mỉm cười gọi thẳng tên nàng.

Dường như Kỳ Nam đối với chuyện này lại vô cùng nhạy cảm, nàng có chút xấu hổ nhìn hắn một cái, sau đó xuống ngựa quỳ gối hành lễ. Mộ Dung

Nham cũng nhanh nhẹn xuống ngựa vurun tay đỡ nàng.

Bàn long thêu bằng kim tuyến ở cổ tay áo cùng với màu áo xanh nhạt và hương thơm đều khiến cho Kỳ Nam cảm thấy vô cùng quen thuộc.

"Đứng lên đi." Hần dụ dằng nói rồi nâng nàng dậy, sau đó cất cao giọng nói với toàn bộ các tướng sĩ vừa thắng trận trở về: "Các vị cực khổ rồi - hoan nghênh về nhà!"

Một tràng tiếng hoan hô và tiếng gào thét kích động đến mức kinh thiên động địa đáp lại hần.

Trước mặt hàng ngàn hàng vạn nam tử hảo hán Đại Dạ, Mộ Dung Nham đỡ tay Kỳ Nam, trầm ồm mà kiên định khẽ mỉm cười.

Đánh thắng được nước láng giềng kiều ngao hơn một trăm năm qua, dĩ nhiên Hoàng đế vô cùng cao hứng. Kỳ Nam vừa bước chân về tới nhà, thì sau lưng những thứ đồ được ban thưởng cũng lần lượt tới. Một nhà Trần Nam Vương quý trên đất tạ ơn lãnh thưởng.

Khi đứng dậy Kỳ Đình nâng đỡ Vương phi, Diễm Dương công chúa ở bên cạnh lập tức có chút mất hứng, ngay cả khi sau đó Kỳ Nam đề bà là người đầu tiên được chọn vật báu vừa được ban cho, bà cũng không thèm đáp lại.

"Bản cung là Trưởng công chúa Đại Dạ có địa vị vô cùng cao quý, có thứ gì quý giá mà chưa được nhìn thấy? Ta không hiếm lạ những thứ này!" Bà sung mặt, Tinh Kỳ ma ma lập tức bước lên đỡ bà, rồi thướt tha duyên dáng đi về hậu viện.

Trưởng tử Kỳ Đông của Diễm Dương công chúa xuất chinh đến phương Bắc đã sắp hai năm, giữa chừng chỉ trở về có một lần, mà lại còn phải lên đường ngay sáng sớm hôm sau. Công chúa đau lòng đưa con lớn của mình, lại thấy Kỳ Nam vừa mới đi một năm đã lập được công lớn trở về, trong lòng bà lại càng cảm thấy Kỳ Đình đã ném cục xương cứng cho Kỳ Đông, còn để dành cơ hội lập công lại cho Kỳ Nam. Ngay từ đầu năm, khi trong quân đội Kỳ gia truyền về tin thắng trận, bà đã bắt đầu náo loạn, hai tháng này vương phủ không lúc nào được yên tĩnh.

Vương phi lại không có tâm tư phân cao thấp cùng công chúa, bà cảm tạ ân huệ xong liền vội vàng kéo Kỳ Nam về phòng. Giữa mẹ con tất nhiên là không thiếu một màn hỏi han ân cần, cuối cùng Vương phi lo lắng hỏi: "Tiểu Tứ, con có cảm thấy...thân thể mình có chỗ nào không ổn hay không?"

"Không có ạ." Ngay từ đầu, Kỳ Nam đã không hiểu bà hỏi gì, nàng cười tí mắt lác đác, "Ồ trong quân ăn no ngủ kỹ, nướng, người xem, con lại cao lên rồi!"

"Không phải..." Vương phi lại gần, ghé vào tai nàng nói nhỏ vài câu.

Mặt Kỳ nam lập tức sung huyết đỏ bừng, nàng cúi đầu im lặng một lúc lâu, mới cất giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Không có..."

"Một chút cũng không có hay sao?" Vương phi vừa nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại vừa lo lắng bất an.

"Một chút... cũng không có." Mặt Kỳ Nam lại càng hồng, nhưng thấy nương nàng có vẻ lo lắng, lại vội vàng trấn an: "Vải quần chật như vậy, có lẽ sẽ không thể nhìn ra chút gì, nương đừng lo lắng."

"Tuổi của con càng lúc càng lớn, sao ta có thể không lo lắng được chứ? Thật sự là không biết sau này phải làm thế nào mới ổn đây, " Vương phi càng nói lại càng cảm thấy đau khổ, hốc mắt cũng đỏ lên, "Lại nói, tất cả cũng đều là sai lầm của ta..."

"Nương!" Kỳ Nam nhảy dựng lên, miễn cưỡng xua tay: "Được rồi, không nói nữa, con phải vào cung rồi!"

Nói xong nàng lập tức bỏ chạy ra bên ngoài, ngay cả Vương phi ở đằng sau gọi nàng thay quần áo nàng cũng không nghe thấy.

Trên đường vào cung, Kỳ Nam ra roi thúc ngựa, phi nhanh như chớp.

Hoàng hôn trong tiết trời đầu hạ ở Thượng Kinh thật sự là vô cùng mát mẻ dễ chịu, nhưng nàng lại cảm thấy từng chút từng chút đều là giày vò. Rất nhiều chuyện nàng nguyện ý dành cả cuộc đời để nỗ lực, nhưng bởi vì từ khi sinh ra đã mang giới tính như vậy, nên cho dù nàng có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng không thể nào xoay chuyển được.

Năm đó có rất nhiều hoàng thân quốc thích muốn gả kiều quý thiên kim của mình cho Kỳ Đình, ngay cả Trưởng công chúa đệ nhất tôn quý mỹ lệ của Dạ quốc cũng vô cùng ái mộ hần, nhưng trong lòng hần, trong mắt hần chỉ có thể chứa được một người là Vương phi.

Vương phi vào cửa chín năm nhưng vẫn chưa sinh được một mụn con, khắp nơi tạo áp lực cho Kỳ Đình khiến ông trong lúc bị bức bách đã bắt đầu dĩ phải lấy Trưởng công chúa. Diễm Dương lấy thân phận công chúa cao quý của một nước gả cho hần, nhưng dưới sự cố chấp của hần, đành phải uất ức làm thiếp, địa vị nhỏ hơn Vương phi.

Mà Kỳ Đình không chỉ ủy khuất một mình Trưởng công chúa mà còn cả toàn bộ hoàng thất Đại Dạ. Hoàng đế và Thái hậu không có lúc nào là không nhìn chăm chăm vào Kỳ gia, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể trở thành cái cớ, vợ chồng Kỳ Đình như bước trên băng mỏng.

Ngay lúc Diễm Dương công chúa liền một lúc sinh ba nhi tử, vị trí chính thể của Vương phi rốt cuộc khó có thể bảo toàn, thì Kỳ Nam ra đời.

Khi nàng sinh ra, bên ngoài cửa sau, thái giám, ma ma, cung nữ, thị vệ từ trong cung tới và những người chờ tin tức cơ hồ đứng đầy cả vườn, người

người trông mong ngóng chờ.

Cuối cùng bên trong cánh cửa cũng truyền ra tiếng khóc vang dội, nhưng phu thê Trần Nam Vương lại nhìn nhau không nói gì - là nữ nhi.

Điều này có nghĩa rằng, Vương phi tối thiểu sẽ phải nhường ra một nửa vị trí chính thể, có địa vị ngang hàng với Trưởng công chúa.

Nhưng không đợi hai vợ chồng họ kịp hốt hoảng, Thiển di đã nhanh chóng cho bà đỡ ăn một viên thuốc, sau đó kéo bà đỡ đang ôm Kỳ Nam ra ngoài cửa, rồi cùng vui mừng mà khóc: "Trời xanh phù hộ! Là một tiểu công tử!"

Vị trí chính phi của mẫu thân cứ như vậy mà được bảo toàn, và Kỳ Nam cũng gian khổ mà bình an trưởng thành cho đến tận bây giờ.

Nếu nàng tới sớm một chút, thì phụ thân sẽ không bị bắt ép nạp thiếp, mẫu thân cũng không cần phải lo lắng suốt nửa cuộc đời. Nếu khi sinh ra nàng là một nam hài tử, thì ngày hôm nay Diễm Dương công chúa gây chuyện như vậy, phụ thân và mẫu thân chắc chắn cũng không cần phải chịu đựng như thế.

Cách cửa cung còn một đoạn đường, thì tiếng gió bên cạnh bỗng nhiên thay đổi, có thêm một con ngựa khác cũng tiến vào, lúc đầu sóng vai đi cùng nàng, sau lại lướt qua nàng đi lên phía trước.

Trong gió truyền đến mùi hương mãi không tan biến, là Mộ Dung Nham.

Hắn không ngoái lại nhìn, cũng không hô quát, chỉ có vạt áo tung bay, khoe mẽ trước mặt nàng. Lòng hiếu thắng của Kỳ nam bị kích thích, đồng thời cũng có cảm giác bị tráng không nói thành lời, nàng không nghĩ ngợi nhiều, thuận thực đề thấp thân thể, đẩy nhanh tốc độ đuổi theo.

Tiếng gió trở nên lớn hơn, vạt vạt trong đất trời dường như đã không còn tồn tại, chỉ có bóng dáng xanh nhạt phía trước, và chính nàng đang phi trong gió.

Mộ Dung Nham chạy đằng trước, thị vệ ở cửa cung quen thuộc hắn, nên vừa thấy đã lập tức mở rộng cửa cung. Hắn và Kỳ Nam một trước một sau, chỉ kém nhau một nửa thân ngựa, khi chạy qua đó, thậm chí gió còn kéo một tên thị vệ ngã về phía sau hai bước.

Sau khi vào cửa cung còn có một đoạn đường dài vừa trống trải vừa rộng lớn, nhưng Kỳ Nam cũng không thể vượt qua hắn, lúc này hai người mới dừng lại. Giờ phút này, toàn thân Kỳ Nam đều cảm thấy thoải mái, trên mặt cũng nở nụ cười.

Mộ Dung Nham vỗ về con ngựa yêu quý vừa mới chạy hết sức còn đang phát ra tiếng thở phì phì dưới thân, rồi cười cười với Kỳ Nam ở đằng xa, sau đó đi về hướng đại điện. Kỳ Nam bị bỏ lại sau lưng hắn rất xa cũng đi theo, dọc đường hai người cũng chưa trò chuyện câu nào.

Đi tới gần đại điện, đã thấy nhóm cung nhân khẩn trương bận rộn đi qua đi lại như con thoi. Kỳ Nam vừa mới ném dây cương cho một tiểu thái giám, thì bên trong đột nhiên có một người lao ra, đoạt lấy dây cương định cướp ngựa. Kỳ Nam tung một cước nhưng lại chỉ đập vào không khí, người nọ túm dây cương nhảy về phía sau, ra về khoe khoang đứng một chân trên lưng ngựa.

Một năm không gặp, Mộ Dung Tổng cao lên không ít, cũng trở mỗ khôi ngô tuấn tú hơn. Nếu như nói dung mạo của Nhị hoàng tử như mỹ ngọc kinh niên, thì hắn lại giống như bảo đao đã tuốt khỏi vỏ, bộc lộ tài năng, thậm chí còn có chút khí thế bức người.

"Xú lão hồ!" Hắn mỉm cười nghiêng đầu gọi to.

Kỳ Nam không để ý tới, quy củ hành lễ với hắn, "Lục hoàng tử Điện hạ mạnh khỏe."

"Vô cùng khỏe!" Hắn nhảy xuống ngựa đi tới, cao hứng phấn chấn nói, "Ta mới học được thêm chút ít công phu! Sau này nếu có đánh nhau ta cũng không sợ người nữa rồi!"

"Thần không dám." Kỳ Nam cúi đầu cười nói.

"Người không dám? Vậy vì sao ta rõ ràng đã bảo người đừng đi đánh trận kia, mà người lại cứ đi?"

"Thần là quân nhân, đánh giặc là trách nhiệm và bổn phận của thần, nếu Lục điện hạ có chủ trương gì nên tấu lên Hoàng thượng mới phải, thần chỉ nghe quân lệnh mà hành sự." Kỳ Nam không cứng không mềm trả lời hất.

"Người lại chối bay chối biến." Thiếu niên xinh đẹp bĩu môi, "Ta...không phải là có ý không muốn đánh Nam quốc, chỉ là, ta không muốn người đi."

Kỳ Nam ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hắn một cái.

A Tổng lại đang nhìn vào bên trong đại điện phía trước, ở đó, Dung Nham đang tán gẫu cùng vài vị đại thần, cho dù chỉ là tán gẫu, hắn cũng luôn khiến người khác phải chú ý như vậy, càng lúc càng có nhiều vị đại thần tới đó. A Tổng quay đầu, đề thấp thanh âm, nói ra lời mà một năm trước vẫn chưa kịp nói: "Trận chiến này bất cứ ai đi cũng có thể đánh thắng, mà ta không hi vọng người cầm quân đánh thắng Nam quốc là người - Nhị ca đối xử với người rất khác biệt, ta không muốn người làm tổn thương hắn."

Kỳ Nam quả thực là sững sờ một chút, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, cổ sức nấp máy môi, chậm chạp nói, "Lục điện hạ, Kỳ gia tồn tại vì mục đích bảo vệ Đại Dã, ta thân là con cháu Kỳ gia, tuyệt đối không dám quên gia huấn."

"Cái người này..." A Tổng thất vọng, trợn mắt nghiêm túc nhìn Kỳ Nam một cái, "Thôi, trận chiến này cũng đã kết thúc rồi, người cũng đã lập được công, nói lại những chuyện này có tác dụng gì nữa đâu. Nhưng mà, Kỳ Nam, người phải nhớ kỹ, Nhị ca của ta đối xử tốt với người như vậy, về sau người không được phụ hân!"

Vấn yển vô cùng náo nhiệt, bởi vì trong lòng Hoàng đế cảm thấy cao hứng, nên đã ban thưởng cho rất nhiều người, cả sảnh đường đều hân hoan.

Kỳ Nam được Hoàng đế hạ chiếu, phong cho làm Tả tướng quân, là chức vị đứng sau quan cửu phẩm, "hân" còn nhỏ tuổi mà đã được làm chức quan này, thật sự là hiếm thấy. Văn võ bá quan trong triều đều chúc mừng Kỳ Đình, khen hân hồ phụ vô khuyến tử, một nhà vẻ vang.

Kỳ Nam theo hầu bên cạnh phụ thân, bị mời rượu rất nhiều. Kỳ Đình thấy hai má nàng đã ửng hồng, tìm cơ hội đưa nàng ra ngoài cho tỉnh rượu.

Ánh trăng bên ngoài vô cùng đẹp, mặt trăng tròn đầy treo trên bầu trời, nàng liếc mắt nhìn một cái, giống như bị sừng thú trên mái hiên thu hút, Kỳ Nam phun một ngụm rượu, mũi chân điểm một cái bay lên.

Hóa ra trên này đã có người, hân đang đưa lưng về phía nàng, thưởng thức ánh trăng.

"Huynh lúc nào cũng mặc xiêm y màu này, không thấy chán hay sao?" Kỳ Nam dẫm lên ngói bước qua, cất giọng nói mang theo ý cười hỏi - nàng say rồi.

Mộ Dung Nham xoay người lại nhìn nàng một cái, sau đó cúi đầu nhìn xiêm y của chính mình, cười cười lắc đầu, hỏi lại: "Sao người lại lên đây?"

"Nhìn thấy ánh trăng này, liền nghĩ đến xiêm y của huynh, nên không kiềm chế được mà lên đây."

Lúc này Kỳ Nam đã đến gần hân, lấy ra đồ vật gì đó trong lòng ngực, rồi dùng lực ném qua, "Cái này...cho huynh!"

Mộ Dung Nham vươn tay bắt lấy, mở ra nhìn, là một quả lựu, dường như là vừa mới thành hình dạng đã bị người ta hái xuống, nhỏ nhỏ nhắn nhó núp ở trong một cái khăn vuông.

"Lúc ta đi, hoa lựu ở Lạc Thành còn chưa rụng hết, ta đã cố ý đến hỏi dân chúng địa phương, họ nói rằng năm nay mưa thuận gió hòa, nên cây lựu kết quả sớm hơn những năm trước, nếu không thì vào thời điểm đó quả lựu cũng không lớn được như thế này." Nàng say rượu nên giọng nói có chút mơ hồ, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc nói từng câu một: "Ta cố ý mang cái này về cho điện hạ, là muốn nói cho người: Không chỉ có thành Linh Châu, mà dân chúng ở Lạc Thành cũng đang sống rất tốt."

Chiến trường vô tình, nhưng điều này chỉ đúng với những kẻ địch đã quấy nhiễu Đại Dạ. Trước kia, khi còn ở Âm Dạ cốc nàng đã từng nói với hân: Cả đời này, những kẻ mà nàng giết, đều là những kẻ đáng phải chết.

Nàng chưa từng nuốt lời. Hân lo lắng thương xót những con dân của quốc gia kia nhưng lại bất lực, vậy nên nàng thay hân bảo vệ họ, tựa như nàng bảo vệ con dân Đại Dạ.

"Đa tạ." Mộ Dung Nham nhận lấy trái lựu đã biến thành màu đen kia, giọng nói không thể trầm hơn nữa.

"Không, " Kỳ Nam lắc đầu, "Là ta nợ huynh một câu cảm ơn."

"Hả?"

"Ngày xuất chinh ấy...Kỳ thật chính huynh mới là người đầu tiên tìm thấy ta đúng không?" Kỳ Nam ngẩng gương mặt tròn bóng lên, dừng cảm thảng thán đón lấy ánh trăng sáng vắng vặc, "Tuy rằng huynh dùng thuốc không có mùi, nhưng miệng vết thương lại lành rất nhanh... Hơn nữa, nội lực không chỉ không bị hao tổn, mà ngược lại sau khi tỉnh dậy, khí tức lại càng thông thuận hơn một chút."

Mặc dù say rượu nên lớn mặt, nhưng nàng cũng không định nói hết toàn bộ: Kỳ thật là nàng nhớ rõ mùi hương trên người hân - ngày hôm ấy sau khi tỉnh lại, nàng đã ngửi thấy mùi hương ấy trên người mình.

Mộ Dung Nham hiềm thấy có lúc thất thần, sau đó mới nở nụ cười, hân không thừa nhận, cũng không nói thêm bất cứ điều gì, chỉ nặng nề quay lưng lại, chừa cho nàng một bóng dáng tuần tú.

Suy cho cùng Kỳ Nam vẫn là người trẻ tuổi, bị gió ở nơi này thổi qua, nên đã tỉnh rượu hơn phân nửa. Nàng hồi tưởng lại những gì chính mình vừa nói, nhất thời trong lòng như có con hươu chạy qua, hoảng hốt không biết phải làm thế nào mới tốt, nàng xoay người vội vàng vàng nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

"Mẫu phi đã vì chữ 'Tình' này mà phải lỡ dở cả cuộc đời, cháu tuyệt đối không đi theo vết xe đổ của bà. Cậu, Đại Dạ mắc nợ mẫu phi cháu, cháu nhất định phải thay bà đòi lại - ngôi vị Hoàng đế này, cháu nhất định phải có." Mộ Dung Nham nhẹ nhàng vỗ về hai thanh nẹp dày trên cánh tay trái, thấp giọng oán hận thề.

Một năm sau, khi tiết trời vào đầu thu...

Mỗi khi đến mùa thu, mã trường Ngọc Hà sẽ đưa một số lượng lớn những con ngựa tốt nhất khỏe mạnh nhất tới Thượng Kinh.

Những con ngựa được xuất từ mã trường Ngọc Hà tuy tốt nhưng lại vô cùng hung hãn, trong số những con ngựa vừa mới trưởng thành được đưa đến vào mùa thu năm nay, cứ mười con thì có đến năm sáu con có tính tình nóng như lửa. Những con ngựa này thường được cấp cho quân đội Kỳ gia dùng mãnh thiện chiến. Ở Đại Dạ, có được một con ngựa tốt còn khiến cho nhóm quân lính vừa mới lập công hưng phấn hơn là có được một chức quan.

Ngoài quân nhân, thì những nam nhi khỏe mạnh khác ở Thượng Kinh cũng vẫn có cơ hội để sở hữu những con ngựa quý này: Người nào muốn thì phải tự mình đến mã trường của quân doanh, có thể chọn bất cứ con ngựa nào. Nhưng nếu chọn được rồi thì cũng không phải dùng tiền bạc là có thể mua được, mà phải tự mình ra trận, nếu thuần hóa được ngựa quý và nó nhận chủ thì mới có thể cưỡi đi.

Dường như mỗi lần đều có một binh sĩ như vậy xuất hiện, khiến Thượng Kinh đều chấn động một thời gian. Nhưng hai mươi năm qua, người xuất sắc nhất chính là Đại hoàng tử Mộ Dung Lỗi, hắn chỉ dùng một tay đã có thể thuần phục được con ngựa hung hãn kiêu căng, khiến Kỳ tiểu tướng quân đã chứng kiến cách đây nhiều năm trước nhưng vẫn nhớ mãi không quên đến tận bây giờ.

Năm nay, khi ngựa vẫn còn đang trên đường tới thì A Tổng đã nóng lòng muốn thử, bèn hẹn Kỳ Nam đến để được chọn ngựa đầu tiên.

Hắn thích thú vô cùng, vừa vào mã trường đã xoa hai tay, lúc thì túm lông bờm của con này, lúc thì ném cà rốt cho con kia ăn. Một con Ô Vân Đạp Tuyệt bị hắn chọc trúng hốc mắt, đau đến mức phát cáu, lồng lộn nổi điên khiến chuồng ngựa lung lay sắp đổ, tiểu thái giám đang cầm cà rốt đứng bên cạnh Mộ Dung Tổng thấy vậy sợ quá ném túi cà rốt đi rồi ôm đầu bỏ chạy.

Kỳ Nam nhìn thiếu niên nghịch ngợm đang cầm roi đuổi theo tiểu thái giám ở đằng xa, đau đầu thở dài, quay sang hỏi người bên cạnh: "Nghe nói, hôm trước hắn chọc cho Trịnh Đại học sĩ tức giận bỏ đi đúng không?"

"Đâu chỉ có chọc giận - hắn còn ném Trịnh Đại học sĩ vào trong ao, khiến ông suýt nữa thì chết đuối. Hôm qua, Đại học sĩ quỳ cả ngày bên ngoài thư phòng của phụ Hoàng, cầu xin được từ quan về cố hương." Mộ Dung Nham nói xong, bắt đầu đi lác đác: "Trong triều đã không còn văn thần nào đồng ý dạy hắn học nữa, phụ Hoàng mệnh cho ta tạm thời dạy hắn một thời gian."

"Lại là huynh à?" Kỳ Nam nhún mày, "Kỳ mã, bắn tên, binh pháp, kiếm pháp... Bây giờ lại còn phải dạy hắn đọc sách viết chữ nữa sao?"

Mộ Dung Nham cong khóe môi, quay đầu lại, thấp giọng ôn nhu nói: "Yên tâm, cũng không vất vả lắm đâu."

Kỳ Nam dừng lại, mặt đỏ tai hồng cãi lại một câu: "Ai thêm lo lắng huynh vất vả..."

Hắn không nói lời nào, đôi mắt đào hoa xinh đẹp sáng lấp lánh nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

"Nhìn cái gì vậy!" Kỳ Nam đe dọa không đủ khí thế, luống cuống vùng roi ngựa lên, lại lấp bắp thúc giục: "Huynh... mau đi chọn ngựa đi..."

"Người chọn đi." Mộ Dung Nham mỉm cười, lại nói thêm một câu, "Hôm nay ta cũng dùng một tay, thế nào?"

Kỳ Nam từng miêu tả với hắn về hình ảnh Đại hoàng tử năm đó dùng một tay thuần hóa con ngựa kia, tư thái tung bay. Đó là hình tượng mà Kỳ Nam đã hướng tới từ khi còn nhỏ, cũng khiến nàng sùng bái Mộ Dung Lỗi đến tận bây giờ, thậm chí trước khi xuất chinh không hiểu sao bị hắn đá thương, nàng cũng chưa từng để lộ ra hay trách móc hắn.

Lúc ấy, khi Mộ Dung Nham nghe xong thì vẻ mặt cũng thản nhiên như thường, nhưng lúc này tự nhiên hắn nhắc lại, có lẽ, trong lòng hắn vẫn hơi để bụng.

Kỳ Nam nghĩ đến hắn vẫn để ý chuyện kia, lỗ tai nàng bỗng nhiên hồng rực lên, nàng xoay người chạy tới hướng mã trường, lại vừa vận dụng phải một nam tử áo tím. Nàng bị dọa đến mức lui hẳn về ven đường rồi cúi đầu xuống hành lễ, nhưng Đại hoàng tử ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không muốn, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Kỳ Nam chọn trúng con Ô Vân Đạp Tuyệt kia. Kể ra trong toàn bộ mã trường thì nó chính là con ngựa tốt nhất, tính tình cũng dữ dằn nhất. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nó, nàng đã rất thích, nhưng đáng tiếc phụ thân đã sớm có nghiêm lệnh, cấm nàng và các ca ca tham gia náo loạn thuần ngựa.

Thật ra ngày từ đầu, Mộ Dung Nham cũng không quan tâm đến con ngựa quý kia.

Tựa như Hoàng đế đã nói, tính tình của hắn giống mẫu phi hắn, sâu trong nội tâm là tính cách uyên chuyển nhưng lạnh lùng của người Nam quốc, chứ

không nhiệt huyết quyết đoán như nam nhi Đại Dã.

Thuần phục ngựa trong doanh trại là truyền thống trong vài chục năm qua của Đại Dã, nhưng những năm trước, hãn chưa tham dự một lần nào. Ở Đại Dã, một con tuần mã cũng được coi là một nam tử hán biết cười giỡn, nhưng đối với hãn mà nói, đây chẳng qua chỉ là một loài súc vật có bốn chân, hãn có hàng ngàn biện pháp khiến cho nó phải nghe theo sự sai bảo của mình, theo hãn thì dùng vũ lực là một chuyện vô cùng kém cỏi.

Con Ô Vân Đạp Tuyết kia mới vừa rồi bị A Tổng trêu chọc, nên lúc này cấu kinh hơn ngày thường rất nhiều, cửa chuồng vừa mở, nó đã vội vàng chạy ra ngoài giống như một con gió, rồi ngửa mặt lên trời hí một cách sáng khoái.

Mộ Dung Nham vào sân, lưng chừng bước tới, nghiêng người né tránh được mấy cú đá hậu đầy cảm phần của nó, sau đó tung người nhảy lên lưng ngựa.

Thân thủ của hãn thật sự là vô cùng lưu loát đẹp mắt, khiến mọi người đứng quanh sân reo hò một trận.

Ô Vân Đạp Tuyết chưa bị ai cười bao giờ nên cấu giận vô cùng, dùng đủ mọi cách để nỗ lực thoát khỏi người trên lưng mình. Trên lưng ngựa, Mộ Dung Nham một tay đối phó con ngựa hung hãn đang phần nộ, tựa hồ có chút khó nhọc, nhưng hãn vẫn rất thận trọng vững vàng.

Con ngựa kia vô cùng thông minh, thấy vùng vẫy tại chỗ không có tác dụng, bắt đầu chạy như điên vòng quanh sân bãi. Bụi đất bị nó hất lên thật cao, dần dần cả người và ngựa đều bị phủ đầy cát bụi.

Mộ Dung Nham trước nay vẫn thích sạch sẽ, chạy vài vòng khiến áo trắng bị dính bụi bẩn, nên hãn mặt xám mảy tro, có chút khó chịu. Cuối cùng, hãn cũng không kiên nhẫn được nữa, ánh sáng lạnh trong mắt chớp lóe, không vui quát khẽ một tiếng, đưa tay nắm chặt đám lông bờm lộn xộn của Đạp Tuyết, dứt khoát khiến cho con tuần mã cao lớn như vậy phải đứng thẳng lên!

Đạp Tuyết bị bắt đứng thẳng nên rên rỉ, người trên lưng dùng một tay chế trụ nó, vô cùng lỗ mãng. Lúc sau, người nọ lại nhẹ nhàng bay quanh nó một vòng rồi quay về trên lưng.

Thân pháp kia nhai đến mức mắt người bình thường khó mà phân biệt được, chỉ có nam tử áo tím đang đứng ở một góc sáng sủa của khán đài là nhìn thấy rõ ràng - Mộ Dung Nham đã thừa dịp hỗn loạn mà hung ác đạp mạnh vài cước vào xương sườn của Đạp Tuyết.

Hành động như vậy khiến Mộ Dung Lỗi khinh miệt cười lạnh ra tiếng.

Suy cho cùng vẫn không phải là một nam nhi có dòng máu Đại Dã thuần khiết a, ngay cả đối xử với một con ngựa cũng không quang minh lỗi lạc.

"Khu... Khu..." Trong lòng hãn nghĩ như vậy, trong tay liền không khống chế được gia tăng lực đạo, A Tổng bị hãn bóp đến mức hít thở không thông, suýt nữa thì bất tỉnh.

"Người..." Hãn thoáng buông ra một chút, thiếu niên xinh đẹp có thể thở được bình thường, lại lập tức tràn trề sức sống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đại ca! Rốt cuộc là vừa rồi huynh cho con ngựa kia ăn cái gì vậy?!"

"À... không có gì, chỉ là một quả táo mà thôi." Nói xong hãn liếc mắt nhìn A Tổng một cái, quả nhiên Lục đệ đáng yêu của hãn đang nghi ngờ nhìn hãn, ánh mắt có chút không tin.

"Chẳng qua, " Trên gương mặt anh tuấn tái nhợt của Mộ Dung Nham nở nụ cười quỷ dị, "có trộn thêm vài giọt máu của ta mà thôi."

A Tổng nghe vậy hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt trừng lớn như chuông đồng - người của bộ tộc Thiên Mật mang trong mình dòng máu bị cấm kỵ, Đại hoàng tử có được sức mạnh khủng bố như không phải của mình chính là bởi vì lý do này. Trong truyền thuyết, máu của thánh nữ Thiên Mật thậm chí có thể đánh thức một con rồng đang ngủ say.

Nhị ca! Khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn của Mộ Dung Tổng trở nên trắng bệch, hãn run rẩy nhìn vào trong sân bãi.

Xương sườn của Đạp Tuyết vừa bị đá mạnh khiến nó đau đến mức sùi bọt mép, động tác cũng trở nên hòa hoãn rất nhiều.

Mọi người đều cho rằng nó đã bị Nhị hoàng tử dùng mãnh phi thương chinh phục, nên ai ai cũng đều hết sức phấn khởi, bàn tán xôn xao.

Ai ngờ ngay sau đó, bước chân của Ô Vân Đạp Tuyết bỗng nhiên lại nhanh hơn, chỉ thấy nó giống như một cơn bão tố quét qua, lao thẳng ra sân bãi, bốn vó mạnh mẽ bay qua hàng rào, hai mắt long sông sọc, phi tới vực sâu dưới vách núi đá.

Lúc này Mộ Dung Nham hoàn toàn có thể mặc kệ con ngựa kia, nhưng nếu làm như vậy, thì hãn sẽ thua.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, hãn từ trên lưng ngựa bay lên trời, trước tiên xông đến, giẫm chân lên vách núi đá rồi mượn lực quay trở về, sau đó vung một chuồng khiến Đạp Tuyết bị trật phương hướng.

Ô Vân Đạp Tuyết bị một lực mạnh mẽ ngăn cản lại càng phát điên, cật vó muốn giẫm lên hãn.

Đúng lúc này Kỳ nam đưa người của mã trường tới, nàng xông lên đằng trước ra sức ném một dây thòng lọng, trúng vào phía sau Đạp Tuyết, nhanh chóng buộc chặt rồi kéo về phía sau.

Nhưng cho dù như vậy cũng vẫn không kịp! Đằng sau Mộ Dung Nham là vách đá, đằng trước là Đạp Tuyết, hãn không có chỗ để né tránh, chỉ kịp giơ

lên cánh tay trái để che mặt. Vó ngựa đập thật mạnh vào cánh tay hấn, nhất thời vang lên một tiếng "rắc rắc" thanh thúy - Hấn gãy tay rồi!

Bên kia nhất thời náo loạn, bọn thị vệ vội vàng vàng lao đến đây, trong quân cũng có rất nhiều người sau khi nghe được tin tức chạy tới hỗ trợ.

Con ngựa này không phải là hung hãn, mà là bị điên rồi, dây thòng lọng bị đứt từng cái từng cái một, mười mấy đại hán vây quanh cũng không thể chế ngự được nó. Mộ Dung Nham sắc mặt trắng bệch, dựa vào vách đá, hấn cúi đầu nên không thấy rõ biểu cảm trên mặt. Kỷ Nam là người đầu tiên vọt tới bên cạnh hấn.

"Ha ha, " Mộ Dung Lỗi giống như một đứa nhóc bướng bỉnh vừa thực hiện được trò đùa dai, hấn cúi đầu cười nhẹ một tiếng, "Dựa vào người mà cũng muốn bắt chước ta..."

"Người điên rồi...Đúng là điên thật rồi!" A Tổng gấp đến độ gân xanh trên trán nổi đầy lên, "Mộ Dung Lỗi! Người là một kẻ thần kinh!"

Trong lòng hấn lo lắng cho thương thế của nhị ca nên la hét ầm ỹ. Mộ Dung Lỗi thấy hấn ồn ào nên bực mình buông tay, hát thiếu niên mỹ mạo được ngàn vạn người yêu thương chiều chuộng kia xuống đất như vứt một cái giẻ lau, sau đó cũng không thèm nhìn hấn một cái nào nữa, vui vẻ thoải mái bước đi.

Trong màn trướng của quân y, Mộ Dung Nham đang nằm trên giường xếp. Đã vào đầu thu, nhưng trên trán hấn lại lấm tấm mồ hôi, đôi môi hoàn mỹ bởi vì đau nhức trên cánh tay mà trở nên trắng bệch, mím chặt lại với nhau.

Sắc mặt Kỷ Nam cũng hơi khó coi.

Tay hấn bị gãy rất nặng, nếu như xử lý không tốt, chi sợ sau này sẽ bị tàn tật. Nếu như Nhị hoàng tử Điện hạ bị phế đi một cánh tay thì không một ai có thể gánh nổi trách nhiệm này, bởi vậy nhóm người quân y đều rất khiêm tốn tự nhận mình có y thuật thấp kém, nên nhún nhường không dám tiến lên.

Mộ Dung Nham lớn lên từ trong hoàng cung, nơi chuyên đầu đá lẫn nhau, nên vô cùng quen thuộc những chuyện này. Hấn cũng không nhiều lời mà cho tất cả bọn họ đều lui ra ngoài.

Nàng thấy hấn nằm lê loi một mình như vậy, trong lòng cảm thấy buồn bực không nói nên lời, bèn gọi người đun ấm nước mang lên. Nàng cũng không thèm để ý thuộc hạ liên tục nói bóng gió ngăn cản, vẫn vén tay áo tự mình rửa sạch miệng vết thương cho hấn.

Nữ hài tử trời sinh đã cẩn thận, hơn nữa nàng đã nhìn quen những vết thương đáng sợ hơn trên chiến trường nên cũng không e ngại, bắt tay vào làm vô cùng nhanh chóng và nhẹ nhàng. Nàng khéo léo tránh chỗ xương bị gãy, làm sạch vết máu dính trên da thịt, khiến cho Nhị hoàng tử từ trước tới nay vốn yêu thích sạch sẽ cảm thấy thoải mái lên không ít.

"Nếu ta làm huynh đau thì cứ nói ra." Kỷ Nam thấp giọng nói.

Trên trán Mộ Dung Nham túa ra đầy mồ hôi, nhưng hấn vẫn cố gắng cười, nói với nàng, "Không đau."

"Tiểu tướng quân!" Thủ hạ vội vàng tiến vào, thấp giọng bẩm báo: "Đã cho mời Điều thái y tới, chắc cũng sắp đến nơi rồi ạ!"

Kỷ Nam gật đầu đứng lên, người nọ ra ngoài, nàng quay đầu lại thấy Mộ Dung Nham đã ngồi dậy.

"Huynh nằm xuống đi, không phải quân y đã nói đoạn xương bị gãy nằm đúng chỗ hiểm, không thể tùy tiện chạm vào hay sao? Đừng lộn xộn nữa, mau nằm xuống đợi Điều thái y tới!" Kỷ Nam đi qua dìu hấn, lại bị hấn kéo ống tay áo, nàng hơi giãy dụa hấn liền kêu đau, Kỷ Nam đành phải vội vàng ngồi xuống cùng hấn.

"Miệng vết thương đau lắm phải không?" Nàng không tự chủ được nhíu mi, "Huynh cố nhịn một chút, Điều thái y sẽ tới ngay thôi."

Mộ Dung Nham yên lặng gật đầu, lại khẽ thở dài, "Như thế này thật đúng là không tốt - còn chưa thuận được ngựa cho người, đã bị gãy một cánh tay."

Hấn là kẻ mà trên trời dưới đất không có gì là không biết, không có gì là không làm được, nhưng lúc này đầu tóc rối tung, dung mạo lộn xộn, không còn vẻ ung dung thoải mái trước sau như một nữa, vẻ mặt hiếm thấy có chút bất đắc dĩ, điều này khiến trong lòng Kỷ Nam cảm thấy mềm nhũn, lời nói còn chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt ra, nàng nói đùa: "Ha ha! Đây có được gọi là 'Tiền mất tật mang' hay không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, đôi môi tái nhợt của Mộ Dung Nham đã sung sướng giương lên, đôi mắt đào hoa phong lưu nheo lại nhìn nàng. Kỷ Nam bị hấn nhìn mà nghẹn họng trân trối, bây giờ mới phản ứng kịp, lại vội vàng vàng giải thích: "Không phải...Ý của ta là bị lỗ mất con ngựa kia, không phải nói..."

"Ta biết chứ, " Mộ Dung Nham nhanh chóng tiếp lời nàng, cười tít mắt, "Kỷ tiểu tướng quân rất rộng rãi phóng khoáng, không đến mức chỉ vì một con ngựa mà đi so đo với ta."

"Đương nhiên là không!" Kỷ Nam đứng lên, nói xong lại cảm thấy có chỗ không đúng, trong đầu nhất thời cảm thấy mơ hồ, rối loạn, chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình đi cho xong, người nọ lại vẫn cứ nhìn chằm chằm vào mình, nhìn cái gì chứ... Nhìn đến mức nàng muốn đào một cái lỗ mà chui xuống luôn rồi! Hồn đàn!

"Nhị điện hạ! Tiểu tướng quân! Điều thái y đã tới!" Bên ngoài trướng truyền đến tiếng bước chân, sau đó có người lớn tiếng thông báo. Màn trướng bị vén lên thật mạnh, Điều Viễn vô cùng lo lắng tiến nhanh vào.

"Ta ra ngoài trước đây!" Kỳ Nam nhân cơ hội này vội vã chạy trốn.

Ngày hôm sau, quá nửa Thượng Kinh đều biết chuyện Nhị hoàng tử thuần ngựa không được, ngược lại còn bị gãy tay. Tất cả thiếu nữ Thượng Kinh đều lo lắng đến mức hoa dung thất sắc *, ăn không ngon ngủ không yên.

(* - dung nhan xinh đẹp sợ hãi hoảng hốt.)

Sau ngộ thiện *, Điều Viễn tới quý phủ, kiểm tra vết thương của Mộ Dung Nham một chút, lại cố định thêm hai chỗ nữa trên cánh tay cho hắn.

(* - bữa trưa.)

"Vết thương này của Điện hạ cần phải được chăm sóc tinh dưỡng thật cẩn thận trong vòng một trăm ngày, cánh tay trái tuyệt đối không được cử động, nếu không hậu quả khó lường."

Mộ Dung Nham cười khổ gật đầu, "Cậu, cháu biết rồi, cháu sẽ cẩn thận."

"Ta vừa mới từ trong cung trở về, Lục hoàng tử Điện hạ đã bẩm báo lại với Từ Hiếu Thái hậu chuyện Đại hoàng tử đã gây ra, cứ nghe Từ Hiếu Thái hậu giận dữ, buổi sáng còn gọi Hoàng Thượng tới, hung hăng quở mắng một trận, thì lúc này chắc chắn sẽ thay người đòi một lời giải thích." Điều Viễn đi qua đóng cửa sổ trúc lại, rồi tiếp tục nói: "Doan Mật Thái hậu nghe tin cũng lập tức sai người tuyên Đại hoàng tử Điện hạ vào cung để hỏi han, nhưng đến lúc ta xuất cung, cung nhân vẫn chưa mời được hắn tới."

"Cháu đã nghĩ suốt cả đêm vẫn không hiểu hắn làm như vậy là có âm mưu gì." Sắc mặt Mộ Dung Nham trầm xuống, "Chẳng lẽ lại đúng như Tiểu Lục nói, hắn bị điên thật?"

"Cũng không phải." Điều Viễn lắc đầu, dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Điện hạ, có lẽ thần cũng biết sơ sơ một vài chuyện."

"Nếu cậu không ngại thì nói ra cho cháu tham khảo một chút."

"Bảy năm trước khi Đại hoàng tử đến quân doanh thuần ngựa, thần cũng có mặt ở đó." Điều Viễn nhớ lại hình ảnh của Mộ Dung Lỗi lúc đó: Trẻ tuổi còi mõi, tư thế oai hùng tràn trề sức sống. Đó cũng là thiếu niên giỏi nhất, ưu tú nhất mà ông từng gặp, "Khi đó còn có một người đi cùng Đại hoàng tử điện hạ, tình huống lúc ấy cũng có chút tương tự với điện hạ ngày hôm qua: Lúc ấy Đại hoàng tử cũng vì nàng ta mà dùng một tay thuần ngựa, cũng tặng con ngựa đó cho nàng."

"Là Cô Minh Châu." Mộ Dung Nham lập tức đoán ra được ngay đáp án.

"Đúng là Thiên Mật sứ tiền nhiệm. Những năm gần đây, tính tình Đại hoàng tử điện hạ thay đổi lớn như vậy chắc hẳn là có liên quan đến việc nàng ta sống chết không rõ. Hôm qua... Có thể do hành động của Điện hạ đã khiến Đại hoàng tử Điện hạ nhớ tới nàng."

Trong chốc lát, Mộ Dung Nham không biết nên khóc hay nên cười, sau một lúc, hắn mới lắc đầu thở dài, nói: "Chỉ vì một nữ nhân mà ra nông nổi này sao."

Điều Viễn nghe giọng điệu của hắn rất không tán thành, ông thấy thế cười hỏi: "Vậy còn Điện hạ thì sao? Liệu có vương vấn nhi nữ tình trường như thế không?"

"Cậu, người cũng biết rõ cháu có ý đồ khác với Kỳ Nam." Mộ Dung Nham lập tức hiểu ông đang ám chỉ chuyện gì.

Từ sau khi tỷ ty ra đi, Mộ Dung Nham rất hiếm khi thẳng thắn mà nhạy cảm như vậy. Điều Viễn nhớ tới một vài chuyện thú vị ảm áp của hắn khi còn nhỏ, không khỏi "ha ha" cười rộ lên, "Nham nhi, lòng người không thể khổng chế được, cho dù cháu là chủ nhân của trái tim mình, nhưng một khi đã dụng tâm, thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày cháu động lòng."

"Không," Mộ Dung Nham nghiêm mặt, "Cháu sẽ lấy nàng, nhưng cái mà cháu thật sự lấy được chính là quân đội của Kỳ gia sau lưng nàng, cháu tuyệt đối sẽ không vì thứ tình cảm tầm thường của nữ nhi mà phá hủy đại cục."

Điều Viễn cũng không muốn tranh cãi sâu thêm với hắn nữa, ông gật đầu, nói: "Hy vọng cháu sẽ không hối hận."

"Mẫu phi đã bị chữ 'Tình' này làm lỡ dở cả cuộc đời, cháu tuyệt đối không đi theo vết xe đổ của bà. Cậu, Đại Dạ mắc nợ mẫu phi cháu, cháu nhất định phải thay bà đòi lại - ngôi vị Hoàng đế này, cháu nhất định phải có." Mộ Dung Nham nhẹ nhàng vỗ về hai thanh nẹp dày trên cánh tay trái, thấp giọng oán hận thề.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

"Ngày hôm qua, người nào đã thờ hồng học xoay người chạy trốn hả? Ta vất vả giả bộ ngủ để trốn tránh Khấu Khấu đến tận trưa, vừa nghe thấy người tới đã lập tức ngồi dậy, nhưng người được lắm, dám bỏ mặc ta rồi chạy mất." Mộ Dung Nham cúi đầu thổi thổi ly trà nóng, hạ mí mắt, vô cùng uất ức kể lại, "Người có biết nàng bắt ta nướng toàn bộ dê, khiến miệng vết thương bị đau cả đêm không hả?"

Lục hoàng tử ngây thơ xinh đẹp đáng yêu như vậy, cho dù người có là ai cũng không thể hãm hại a!

Ngày hôm ấy, sau khi Mộ Dung Tổng hồi cung, vết bóp trên cổ đã hiện ra rõ ràng, ứ máu tím đỏ, năm ngón tay in hằn rõ nét trên chiếc cổ nhỏ dài trắng như tuyết của hắn, khỏi phải nói có bao nhiêu kinh khủng.

Hoàng hậu nương nương ôn nhu nhân thực vừa nhìn thấy đã "rầm" một cái ngất lịm đi.

Lúc trước Từ Hiếu Thái hậu nghe được tin Nhị hoàng tử bị ngã gãy tay ở mã trường đã đau lòng vô cùng, liên tục niệm phật. Lúc này, cung nhân lại chạy tới báo Lục hoàng tử bị trọng thương, Hoàng hậu nương nương ở bên kia cũng đã hôn mê bất tỉnh rồi. Ngay lập tức, lục phủ ngũ tạng của Thái hậu như bị thiêu đốt, vội vàng vàng chạy tới, thấy dấu vết kia nhìn thật là ghê người, thế này còn không phải muốn bóp chết đứa cháu bảo bối ngoan ngoãn của bà hay sao! Thái hậu kinh hãi thiếu chút nữa ngừng thở đi ngay tại chỗ.

Trong cung nhất thời rối loạn thành một đoàn.

Nhưng có kẻ lại vẫn ngại chưa đủ loạn! Hắn cố ý đè thấp cổ họng nặn ra giọng nói khàn khàn đục đục, khóc lóc đứt quãng kể về chính mình trong lúc vô tình đã phát hiện âm mưu hạ độc của Đại hoàng tử như thế nào, sau đó lại bởi vì ngăn cản mà phải chịu khổ bị Đại hoàng tử cưỡng ép ra sao, tiếp theo lại bị kéo đến một góc mã trường, cùng hung thủ chứng kiến cảnh Nhị ca nhà hắn bị con ngựa được hung hãn cao lớn như ngọn núi kia, giẫm đạp giày vò đến nổi huyết nhục mơ hồ như thế nào,...

Cảnh tượng kia vừa nghe thôi cũng đã thấy thương tâm muốn rơi lệ, lại thêm lời bộc bạch như moi hết cả tâm can ra kia, cùng với thanh âm khàn khàn thê lương quả thực như muốn khóc ra máu, khiến Từ Hiếu Thái hậu nghe xong mà nước mắt tung hoành.

Sau khi thương tâm khóc lớn một hồi, Thái hậu nương nương ngưng đập bàn giận dữ, sai người lập tức đi mời Hoàng đế tới.

Hoàng đế nghe xong thái giám bên người bẩm báo khẩn cấp, cũng không thêm để ý chính mình đang cùng các vị đại thần khác thương nghị đại sự ở biên cương, vội vàng chạy tới. Khi đến nơi, chỉ thấy Lục hoàng tử luôn vui vẻ hoạt bát đang nằm hấp hối, còn Từ Hiếu Thái hậu đang ở bên cạnh vừa vỗ về vết thương trên cổ hắn, vừa đắp giường khóc lóc âm ỉ.

Từ Hiếu Thái hậu cũng không phải là Thái hậu có xuất thân từ Hoàng hậu, trước kia ở trong cung, bà đã phải nếm không ít cực khổ mới có thể nuôi lớn Mộ Dung Thiên Hạ, vì vậy sau khi Mộ Dung Thiên Hạ kế vị, vô cùng hiếu thuận với bà, gần như là ngoan ngoãn phục tùng. Lúc này thấy Thái hậu khóc lóc thương tâm như vậy, cũng chưa cần hỏi cơ sự thế nào đã quý xuống nhận sai.

Sự việc từ một cái quý này của Hoàng đế mà trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Ban đầu, trong triều chỉ có vài vị đại thần liên kết với nhau dằng dặt, vừa tỏ ý bất bình cho Nhị Hoàng tử Điện hạ, vừa chỉ trích Đại hoàng tử bụng dạ khó lường, mưu đồ đại vị, thỉnh cầu Hoàng thượng trừng phạt hung thủ. Hành động này vừa xuất hiện, trên dưới trong triều đã có một tràng âm thanh hòa theo.

Tiếp theo hai vị Từ Hiếu Thái hậu và Hoàng hậu nương nương vì lo lắng cho hai vị Lục - Nhị hoàng tử mà cơm nước không vô, lần lượt bị bệnh. Hậu cũng bỗng chốc vô chủ, trong cung người người hốt hoảng.

Sau đó, Đoan Mật Thái hậu cũng không ngồi yên, đánh đòn phủ đầu, nghiêm khắc yêu cầu Hoàng đế điều tra rõ việc này, hơn nữa chính bà còn phải Thiên Mật sứ đi điều tra trước.

Mà từ đầu đến cuối, Hoàng đế vẫn chưa tỏ bất cứ thái độ gì.

Bên ngoài bởi vì hắn mà náo loạn vô cùng, còn Mộ Dung Nham thì lại trốn tránh một mình, cực kỳ nhân hạ.

A Tổng nhân cơ hội Từ Hiếu Thái hậu và Hoàng hậu đều ốm nằm giường, không còn ai ngày đêm canh giữ hắn nữa, nên cũng không cần tiếp tục giả bộ bị thương nặng, hắn liền mang theo tiểu thái giám chuẩn ra khỏi cung đi chơi.

Phủ đệ của Nhị hoàng tử có tiếng là tinh mịch và đẹp đẽ, khắp nơi là phong cảnh tinh tế, thấp thoáng bóng cây xanh. Trong phủ có một hồ nước trong suốt đến mức nhìn thấy đáy và một dòng suối nhỏ quanh co uốn lượn khắp tòa nhà. A Tổng đang xắn tay áo, men theo bờ suối mò cá, trên bờ chính là tiểu thái giám ngày hôm trước vứt túi cá rồi rồi bị đánh, hôm nay không cầm cá rồi mà cầm cá, nhưng bởi vì vạt áo quá nhỏ không chứa được hết, có mấy con cá nhảy ra ngoài, vì thế hắn lại bị A Tổng đuổi theo đập cho một cước ngã gục xuống đất.

Kỷ Nam đi dọc theo con suối nhỏ để vào trong tòa nhà, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng hét to và cầu xin tha thứ bên bờ suối, nàng đến gần, kịp thời kêu lên một tiếng: "Lục điện hạ!"

A Tổng quay đầu lại trông thấy nàng, lập tức cao hứng buông tiểu thái giám đang khóc lóc đáng thương trong tay mình ra, vui vẻ chạy tới, "Xú lão hồ! Ngươi đã đến rồi sao! Đèn thăm Nhị ca của ta sao?"

"Nếu không thì để làm gì chứ? Đến xem ngươi khi dễ hạ nhân như thế nào hay sao?" Kỷ Nam có chút bất đắc dĩ, lại hỏi tiếp: "Cổ ngươi đã khỏi chưa?"

"Đã không sao từ lâu rồi! Ngươi nhìn này!" A Tổng vui vẻ xoay đầu qua lại, đã linh hoạt như lúc ban đầu, "Thật ra cũng không có việc gì, ta cố ý giả bộ để lừa tên thần kinh kia, lúc này phụ hoàng cùng Hoàng tổ mẫu và Mẫu phi đang hận không thể lột một lớp da của hắn. Đồ hán lần sau dám khi dễ ta và Nhị ca nữa!"

Kỷ Nam không biết hắn làm như vậy là tốt hay không nữa. Hành vi cáo trạng sai này thực sự khiến nàng cảm thấy không vui, nhưng hành động lần này của A Tổng là bởi vì xót xa cho cánh tay của Nhị ca hán chứ không phải chính hắn, điều đó trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Nàng suy nghĩ một lát nhưng cũng không nói thêm gì nữa, mà tiến thẳng vào tòa nhà trúc mà Mộ Dung Nham thường ở.

"Này! Ngươi ở lại đây chơi với ta một lát đi! Lúc này vào chỗ Nhị ca của ta không tiện lắm!" A Tổng ở đằng sau không cam lòng nhảy dựng lên.

Kỷ Nam cứ nghĩ rằng Lục hoàng tử nói đùa, ai ngờ rằng lúc này, nàng thật đúng là không tiện đi vào.

Bên cửa sổ kia không biết là tiểu thư nhà ai, toàn thân mặc một bộ xiêm y đỏ tươi sáng chói, màu đỏ vốn là màu sắc tươi đẹp nhưng có chút tầm thường, nhưng khi nàng ấy mặc vào người lại khiến cho người khác cảm thấy phong tình vạn chủng. Tóc nàng vừa đen vừa bóng bệnh như mây, cổ tay trắng nõn như tuyết, mắt ngọc mây ngài, đích thật là một cô nương khuynh quốc khuynh thành, so với cảnh xuân còn rực rỡ hơn gấp nhiều lần.

Kỷ Nam sững sờ ở cửa, nàng ấy lại vô cùng thoải mái ra đón, liếc mắt đánh giá Kỷ Nam một cái, rồi nở nụ cười ngọt ngào, hỏi: "Vị này là Kỷ tiểu tướng quân đúng không?"

Kỷ Nam "Ừm" một tiếng.

"A... Ta đã sớm nghe nói đích tử bảo bối của Trần Nam Vương có tướng mạo còn hơn cả Phan An *, nào ngờ không chỉ hơn đứt Phan An, mà ngay cả Nhị hoàng tử Điện hạ của chúng ta cũng không sánh bằng ngươi nha!"

(* - Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: "mặt tựa Phan An" để miêu tả những người đàn ông đẹp.)

Tiểu cô nương kia xem ra cũng xấp xỉ tuổi Kỷ Nam, giọng nói thanh thúy dễ nghe như tiếng chuông gió ở trước cửa sổ trúc, bộ dáng xinh đẹp như vậy, nói chuyện lại vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên, không hề ngượng ngập như những thiếu nữ bình thường khác.

"Ngươi không biết ta ư?" Nàng nghiêng đầu hỏi Kỷ Nam.

Kỷ Nam lắc đầu, từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ gặp một tiểu cô nương như vậy, nếu đã gặp qua một lần, chắc chắn sẽ không thể nào quên.

"Cũng đúng thôi, ta nghe nói năm ngươi tám tuổi đã đi Âm Dạ cốc, nhận được lệnh bài Bạch Hồ mới trở về, hai năm qua lại nam chinh bắc chiến, lập được không ít chiến công, chắc hẳn là không có thời gian để kết bạn đúng không?" Nàng như hiểu ra, cười xinh đẹp, thoải mái nói: "Ta là Khấu Khấu, cháu gái của Thủy Thừa tướng, ngươi đã nghe thấy tên ta bao giờ chưa?"

Kỷ Nam sững sờ, vẫn tiếp tục lắc đầu, ở Thượng Kinh có rất nhiều nhân vật phong lưu, lời đồn đãi cũng bay đầy trời, nhưng nàng chưa bao giờ quá mức để ý đến.

"Được rồi, "Gương mặt mỹ lệ của Thủy Khấu Khấu có chút bất đắc dĩ, "Ngươi thật đúng là quê mùa."

Kỷ Nam quả thật không chịu đựng được ánh mắt ngập nước xinh đẹp của nàng ấy, không muốn tranh luận nữa, nhẹ giọng hỏi: "Nhị hoàng tử Điện hạ có ở đây hay không?"

Thủy Khấu Khấu quay trở lại trước cửa sổ, tiếp tục dọn dẹp sách vở và tranh đã khô nét mực, cười cười chỉ vào phòng trong: "Hắn đang nghỉ ngơi, nếu như ngươi có việc gấp tìm hắn, để ta gọi hắn dậy?"

Ngữ khí của nàng ấy rất quen thuộc giống như một nữ chủ nhân, khiến trong lòng Kỷ Nam không khỏi chùng xuống, im lặng một lát, nàng lắc đầu áp ứng cự tuyệt: "Không cần đâu...Ta chỉ đến để xem vết thương trên tay hắn đã đỡ hơn chưa thôi, nếu như hắn ngủ...Vậy thì ta đi đây."

"Đừng đi mà!" Thủy Khấu Khấu đặt tờ giấy trong tay xuống, bước tới giữ nàng lại, "Hắn ngủ rồi, một mình ta ở đây không cảm thấy thú vị chút nào! Nếu ngươi đã đến đây thì trò chuyện cùng ta đi! Cũng ở lại đây dùng bữa tối luôn. Ta mới đi nghỉ hè ở Hạ Thành về, có mang tới thịt dê non nổi danh nhất Hạ Thành, buổi tối mấy người chúng ta cùng nhau nướng rồi ăn, thịt dê vừa thơm lại vừa non mềm ăn rất ngon. Chúng ta tự làm cũng rất thú vị nữa, ngươi thấy được không?"

Kỷ Nam đang muốn mở miệng từ chối nàng, thì phòng trong truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó là bóng dáng áo bào màu xanh nhạt lấp ló ở cửa, là Mộ Dung Nham tới!

Mộ Dung Nham bước vào cửa thấy Khấu Khấu đứng cạnh Kỷ Nam, hắn sững sốt một lát, sau đó quay sang nói với Kỷ Nam, "Người đến từ khi nào vậy? Sao ta không thấy hạ nhân tới thông báo?"

"Ta vừa đến." Kỷ Nam hạ mí mắt.

Khấu Khấu nghiêng mặt cười, "Điện hạ, muội cũng tới đây được vài canh giờ rồi, cũng đã sai người đi thông báo vài lần rồi. Thế là thế nào hả? Hóa ra huynh nghe tin muội tới đây, nên cố ý ngủ nướng không dậy nổi đúng không?"

"Không dám!" Mộ Dung Nham nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Kỷ Nam.

"Phải rồi, ngày hôm đó Kỷ tiểu tướng quân đã cứu huynh một mạng, muội không nên ăn dấm chua của 'hắn'." Khấu Khấu giống như trêu đùa nói.

Kỷ Nam cười gượng một tiếng, ngẩng đầu lên liếc nhìn cánh tay bị thương của Mộ Dung Nham, vấn an một câu, rồi mới nghiêm túc hỏi: "Tay của Nhị điện hạ đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Mộ Dung Nham hơi cười với nàng, gật đầu nói: "Cũng không còn đau như mấy hôm trước nữa, xương cốt cũng bắt đầu liền lại rồi, chỉ cần không động tới nó, sẽ khỏi nhanh thôi."

"Vậy là tốt rồi! Cha ta ủy thác cho ta tới hỏi thăm sức khỏe Nhị hoàng tử Điện hạ, ông nói chờ ông tra rõ chuyện này, nhất định sẽ tự mình tới cửa giải thích với ngài. Ông nói thành thật xin lỗi ngài, vì đã để xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong quân vậy."

"Kỷ Nam - "

"Ta còn phải trở về bẩm báo với cha ta! Xin cáo từ!"

Lúc Kỷ Nam trở lại Kỷ phủ, người đang đợi nàng không chỉ có mình Kỷ Đình.

"Đây là Thiên Mật sứ, tới điều tra về sự việc Nhị hoàng tử Điện hạ bị ngã ngựa. Nàng có chuyện muốn hỏi con." Kỷ Đình nói ngắn gọn xong, lập tức đi ra khỏi thư phòng.

Hôm nay được nhìn thấy liên tiếp hai tuyệt sắc giai nhân, Kỷ Nam có chút hoa cả mắt. Dù là những cô nương có dung mạo đứng đầu, nếu như nói Khấu Khấu là tuyệt sắc của nhân gian, thì vị này cũng không hề tầm thường.

"Thiên Mật sứ, mời ngồi xuống nói chuyện!" Kỷ Nam khách khí nói.

"Cứ gọi ta là Tàn Tang đi!" Giọng nói của mỹ nhân cũng vô cùng êm tai, "Kỷ tiểu tướng quân vừa trở về từ phủ đệ của Nhị hoàng tử Điện hạ sao?"

Mặt Kỷ Nam nóng lên, gật gật đầu, "Phụ thân sai ta đến hỏi thăm thương thế của Nhị hoàng tử Điện hạ."

"Lúc này đúng là khiến Trần Nam Vương phải khó xử rồi, " Giọng điệu Tàn Tang có chút tiếc hận, "Ba vị kia đều là hoàng tử, hơn nữa đều là những người đứng đầu để được chọn làm thái tử, phía sau lại có hai vị Thái hậu, việc này xử lý như thế nào thì cũng đều không ổn."

Nàng nói chuyện trực tiếp như vậy, khiến Kỷ Nam muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ đành giương mắt nhìn thẳng vào nàng mà nói: "Cô muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi, ta nhất định sẽ nói thật. Trên đời này, trắng đen đúng sai không thể đảo lộn được, người ta chỉ cần làm đúng việc mình cần phải làm là tốt rồi."

Thiên Mật sứ có một mái tóc chỉ thuần khiết một màu tím vô cùng xinh đẹp, lúc này nàng đang nở nụ cười, trong sách thường nói, mỹ nhân cười một cái thì khuyên thành, cười thêm một cái nữa thì khuyên quốc. Trước kia Kỷ Nam cảm thấy những lời như vậy có chút phóng đại, nhưng ngay bây giờ, khi nhìn thấy nụ cười rực rỡ trước mắt này, nàng đã hoàn toàn tin rằng đó là sự thật.

"Đoan Mật Thái hậu tất nhiên không muốn chuyện này ảnh hưởng tới Đại hoàng tử. Còn Hoàng thượng, chắc chắn là cũng rất đau lòng vì Nhị hoàng tử Điện hạ, nhưng nếu chỉ vì một cánh tay của Nhị hoàng tử Điện hạ thì hắn là ngài ấy cũng không đến mức đi hỏi tội Đại hoàng tử đâu. Về phần Từ Hiếu Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, chỉ cần Nhị hoàng tử Điện hạ khuyên bảo Lục hoàng tử, thì chuyện này sẽ cho qua." Trong lời nói của Tàn Tang vừa có tiết tấu lại vừa có khí phách ngạo mạn, lười biếng không chút để ý, khiến cho lòng người cảm thấy yên tĩnh, không khỏi sẽ tin phục lời nói của nàng. "Kỷ Nam, ta tới đây cũng không phải là muốn hỏi người chuyện gì, cũng không phải muốn xúi giục người đổi trắng thay đen, chẳng qua là nhiều thêm một việc không bằng bớt đi một việc. Ta cũng chỉ muốn hoàn thành sớm để báo cáo kết quả nhiệm vụ mà thôi."

"Vậy cô tìm làm người rồi, ta sẽ không hợp tác với cô, bất kể cô có hứa hẹn với ta điều kiện gì." Kỷ Nam đứng lên, "Hoàng thượng phái người tới cũng được, hai vị Thái hậu nương nương phái người tới cũng được, ta sẽ được hỏi thì sẽ trả lời, nhưng chỉ trả lời những gì mà ta tận mắt được chứng kiến, tuyệt đối không thiên vị."

Dường như Tàn Tang cũng không ngờ nàng lại thẳng thắn dứt khoát như vậy, khẽ gật đầu, cũng đứng lên, "Như vậy, ta cũng không có tìm làm người, " nàng cười, "Mà hắn là nên đi tìm người thứ hai mới đúng."

"Mời." Ký Nam khách khí tiễn khách.

Ngày hôm sau, quả nhiên Hoàng thượng phái quan viên tới hỏi, Kỷ Nam tướng quân lúc đó đang trong mã trường nghe thấy tin tức này, liền vội vàng đi qua.

Khi nàng cưỡi ngựa ra khỏi cửa cung, phía đối diện có một chiếc xe ngựa đi tới, khi đi ngang qua, nàng nghe thấy bên trong xe vang lên giọng nói quen thuộc quá khứ: "Dừng xe."

Nàng hơi do dự một chút, rồi xoay người xuống ngựa hành lễ, "Nhị điện hạ."

Gã sai vật nhảy xuống xe rồi đi tới nhắc bức màn lên, Mộ Dung Nham ngó khuôn mặt tuấn mỹ vô song ra hỏi, "Kỷ Nam, người đang vội về hay sao?"

Có vài hạ nhân đang đứng phía sau, nên Kỷ Nam không dám thất lễ, vì thế chỉ đành cung kính hỏi Nhị điện hạ có gì phân phó.

"Vào trong ngồi cùng ta một chút đi, ta có chuyện muốn nói cùng ngươi." Hắc nói xong lui vào bên trong một chút để nhường chỗ, Kỳ Nam không còn cách nào khác đành phải lên xe.

Gã sai vật theo hầu thấy nàng tiến vào, lại nhận được ánh mắt ra hiệu của Mộ Dung Nham nên nhanh trí đi ra ngoài, chỉ chừa lại hai người kia ngồi đối mặt với nhau. Mộ Dung Nham nghiêng mặt, nhìn chằm chằm vào nàng, cho đến tận khi nàng không nhìn được, nhúm mày nhìn lại hắn, hỏi, "Có việc gì sao?"

"Cháu gái nhỏ của Thủy Thừa tướng cảm thấy khá là hứng thú với Kỷ tiểu tướng quân." Hắc chống má nhìn nàng, thanh âm trầm thấp vô cùng, "Nhờ ta hỏi một câu, không biết tiểu tướng quân cảm thấy nàng thế nào?"

"Rất đẹp." Ký Nam tránh ánh mắt của hắn, nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời thản nhiên qua quýt.

"Như vậy để ta nói với nàng, người cũng có chút động lòng với nàng được không?"

"Huynh nói hươu nói vượn cái gì vậy!" Kỳ Nam lập tức quay đầu, thấp giọng quát hấn.

"Mới vừa rồi không phải người khen nàng đẹp hay sao?"

"Khen nàng ta đẹp là có ý với nàng ta chắc?!"

"Như vậy ta đây ngay cả khen nàng ta đẹp còn chưa nói một câu, vì sao ngươi lại phán định rằng ta có ý với nàng ta?" Có người khí định thần nhàn, cuối cùng cũng nói ra câu nói kia.

Kỷ Nam bấu môi, "Ta phán định như vậy lúc nào?"

"Ngày hôm qua, người nào đã thử hồng học xoay người chạy trốn hả? Ta vất vả già bộ ngủ để trốn tránh Khẩu Khẩu đến tận trưa, vừa nghe thấy người tới đã lập tức ngồi dậy, nhưng người được lắm, doo doo doo doo doo dám bỏ mặc ta rồi chạy mất." Mộ Dung Nham cúi đầu thối thối ly trà nóng, hạ mí mắt, vô cùng uất ức kể lại. "Người có biết nàng bắt ta nướng toàn bộ dê, khiến miệng vết thương bị đau cả đêm không hả?"

"Huỳnh dùng tay trái rồi sao?!"

"Không có." Mộ Dung Nham thở dài, giọng điệu vô cùng oán giận: "Cái gì mà thịt dê tươi ngon chứ, còn dai hơn cả thịt bò, thật là khó ăn, mùi vị còn nặng hơn cả sơn dương. Ta tắm rửa tận ba lần, biết vậy không đông vào cho xong."

Kỷ Nam không nghiêm túc được nữa, mím môi nở nụ cười. Hắn thấy nàng cười, vẻ ai oán trên mặt cũng biến mất không còn dấu vết, hắn bung tách trà ấm đặt vào trong tay nàng. Kỷ Nam uống cạn, đúng lúc này xe ngựa cũng dừng lại, hắn mỉm cười cầm tay nàng: "Đi thôi!"

Câu trả lời của Mộ Dung Nham cũng không sai biệt lắm với Kỷ Nam. Đạp Tuyết vốn là con ngựa khỏe mạnh hung hãn hiếm có, lại là lần đầu tiên bị người ta huấn luyện, nên nóng nảy tức giận, thả làm ngọc vỡ, nên tự làm hại mình và cũng đã thương người khác.

Câu hỏi của Lý đại nhân rõ ràng là đã bị kẻ khác giật dây, hẳn không ngừng khéo léo dụ dỗ hỏi vài thứ, dường như muốn Đại hoàng tử ngồi vững vào tội danh cố ý mưu sát. Nhưng Mộ Dung Nham từ đầu đến cuối không phối hợp với ý định này của hắn, có cái gì trả lời cái đó, nhiều hơn một chữ cũng không nói.

Nhưng còn chưa được một nửa, bình phong vĩ đại thêu hoa và chim đằng sau quan viên đã "rầm rầm" một tiếng đổ xuống đất. A Tống từ phía sau nổi gân đùng đùng đi tới, mạnh mẽ đá một cước khiến Lý đại nhân kia ngã xuống đất, rồi tự mình cầm bút "loạt xoạt" viết vào bản án kia.

"A Tổng!" Mộ Dung Nham đứng bật dậy, trầm giọng quát hấn dừng lại.

Mộ Dung Tổng ném bút, bước qua quan viên đang nằm trên mặt đất kia, tới trước mặt Nhi ca nhà hân. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ bừng lên, ánh

mắt tròn nhìn lại: "Vì cái gì mà huynh lại không nói thật? Con ngựa kia căn bản là có vấn đề! Nhị ca, huynh sợ kẻ nào chứ?! Có phụ Hoàng và Hoàng tổ mẫu ở đây, huynh sợ cái gì chứ?!"

"Đệ càng ngày càng vô lý rồi." Sắc mặt Mộ Dung Nham đen lại hoàn toàn, "Mau nâng Lý đại nhân dậy ngay!"

"Đệ không! Đại ca có thể giết đệ Thiên Mật sứ đổi lời khai của người làm chứng, thao túng tình tiết vụ án, đệ cũng có thể một tay che trời như vậy! Đệ không tin mình không trừng trị được hắn!" A Tổng nóng nảy rút búa nhỏ bên hông ra, khua khua trước mặt Lý đại nhân đang nằm trên đất, "Nếu hôm nay ngươi không đưa được Đại hoàng tử ra hỏi tội, thì ta sẽ chém ngươi!"

"Vô liêm sỉ!" Mộ Dung Nham nổi giận, thân mình nhanh như tia chớp, những người xung quanh chỉ cảm thấy một bóng trắng lóe lên trước mắt, nháy mắt hắn đã đến bên cạnh Lục hoàng tử, gọn gàng linh hoạt như một con dao, đánh ngã thiếu niên đang hùng hổ vung búa kia.

Kỷ Nam vội vàng nâng Lý đại nhân đang bị dọa sợ dậy, sau đó lại gọi hạ nhân nâng Lục hoàng tử ra ngoài xe ngựa.

Sắc mặt Mộ Dung Nham đã khôi phục như lúc ban đầu, trước khi lên xe, hắn kéo Kỷ Nam qua một bên, thấp giọng thờ dài: "Không thể đi về cùng người được rồi, ta phải đưa Tiểu Lục hồi cung đây. Chuyện ta ngã ngựa bị thương, có lẽ phải giải quyết nhanh chóng, nếu không sẽ khiến cả triều đình lẫn lòng dân hoảng sợ, trong cung ngoài cung không ngừng đồn đại thì sẽ khiến tình trạng trở nên bất ổn. Nếu có thể giải quyết xong sớm, đêm nay ta sẽ đi tìm người, được không?"

"Được." Kỷ Nam cúi đầu, "Ta cũng có chuyện muốn hỏi huynh."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Người nọ nói rất đúng, đứa nhỏ này vô cùng giống mẫu phi của hắn, cho dù trong lòng có mang nỗi oán hận, hay cho dù đầy bụng văn chương tài hoa, nhưng cuối cùng sâu trong nội tâm vẫn không thể may mắn thoát khỏi cái gọi là lương thiện và nặng tình. Người như vậy... không thể nào thống trị được Vương triều Đại Dã.

Mộ Dung Nham hồi cung nhưng vẫn chưa đi tới chỗ Hoàng đế ngay, mà đưa Tiểu Lục Hoàng tử đang ỉu xiu tới thẳng chỗ Từ Hiếu Thái hậu.

Tới trước mặt Thái hậu, trước tiên hắn "bùm" một tiếng quỳ xuống, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh dập đầu với Từ Hiếu Thái hậu, rồi tự nhận chính mình không biết cách dạy bảo ấu đệ, đã cô phụ sự mong đợi của Thái hậu, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, thỉnh Thái hậu nương nương hãy trách phạt thật nặng.

A Tổng thấy vẻ mặt của hắn nghiêm túc như vậy, cũng lập tức hốt hoảng, vội vàng quỳ xuống theo, rồi thành thành thật thật kể lại chuyện hắn giả bệnh lừa Đại hoàng tử, và sau lưng không hề quan viên xuyên tạc vụ án, mọi chuyện đều nói ra một cách rõ ràng.

Từ Hiếu Thái hậu nghe xong lập tức đập bàn nói "Hoàng thượng!", rồi lại túm A Tổng qua đánh nhẹ hai cái, mới quay đầu lại nói: "Nham Nhi mau đứng lên nói! Lý đại nhân bên kia liệu có chắc chắn không? Việc này nếu bị tiểu nha đầu Thiên Mật sứ kia nắm được, A Tổng sẽ không xong mất! Kẻ sai sẽ trở thành chúng ta rồi!"

"Hoàng tổ mẫu yên tâm, tất cả đã có tôn nhi." Ngay sau đó, Mộ Dung Nham đã trầm giọng đáp.

Thấy hắn bình tĩnh như vậy, Từ Hiếu Thái hậu cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi buông tiếng thờ dài, bà tự mình bước tới nâng hắn dậy, "Cực khổ cho Nham Nhi của ta rồi, mỗi lần Tiểu Lục không biết sống chết đi gây chuyện, đều là cháu phải thay nó đi thu thập tàn cuộc."

"Rõ ràng chuyện này là do Đại ca gây ra..." Thiếu niên xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất không cam lòng lâu bầu một câu.

"Ngươi còn dám nói à!" Thái Hậu vươn tay ấn đầu hắn thật mạnh, "Nếu không phải tại ngươi hồ nháo, thì lúc này nhất định Ai gia đã có thể thay Nhị ca ngươi đòi lại công đạo rồi! Nhưng bây giờ ngươi đã để lại nhược điểm, nếu Ai gia lại có tình tra rõ việc này, thì Đại Hoàng tử tất nhiên là sẽ bị xử phạt, nhưng chính ngươi cũng chạy không thoát! Bây giờ chính ngươi đã hại Nhị ca ngươi phải gãy tay một cách vô ích rồi, hiểu chưa hả?!"

Thiếu niên sững sốt, sau một lúc lâu, trong mắt hắn nổi lên một tầng hơi nước, "Nhị ca...", hắn ngừng đầu tha thiết nhìn Mộ Dung Nham.

Mộ Dung Nham bước lên một bước, khẽ đưa tay kéo hắn dậy, dịu giọng trấn an: "Không sao đâu."

Hắn lại xoay người cười với Từ Hiếu Thái hậu: "Hoàng tử mẫu, nếu việc đã đến nước này, thì bỏ qua đi ạ. Phụ Hoàng đã vì đại sự trong triều mà ngày đêm phải lo lắng vất vả rồi, sự việc giữa huynh đệ chúng cháu chỉ bé như hạt vừng mà thôi, thật sự là không nên lại đi quấy rầy người nữa."

"Cháu có thể nghĩ như vậy, đương nhiên là tốt nhất." Thái hậu cảm tay hắn, nhìn qua thì vô cùng thương tiếc đau lòng cho tôn tử biết hiếu lý lẽ này, "Nhưng mà, đã khiến cháu phải chịu uất ức rồi."

"Phen này Thái hậu nương nương đối với Điện hạ,... chắc hẳn là sẽ phải nhìn bằng con mắt khác rồi." Buổi tối, khi Điều Viễn đổi thuốc cho Mộ Dung Nham, đã vô cùng cảm khái nói.

Thuốc mỡ kia bôi trên da thịt có cảm giác mát lạnh, khiến nụ cười nơi khóe miệng của Mộ Dung Nham cũng lạnh hơn một chút, hắn thân nhiên khẽ nói: "Trong mắt bà, cháu và Đại ca cũng không khác nhau nhiều lắm, nếu như may mắn có chỗ bất đồng, thì cũng chỉ bởi vì A Tổng ý lại cháu mà thôi. Thái hậu nương nương có nhiều tôn tử như vậy, nhưng chỉ có tên của Tiểu Lục mới chính là họ của bà."

"Cũng đúng. Nhưng mà,... việc này rốt cuộc Điện hạ định xử lý như thế nào?"

"Không cần làm gì hết. Thiên mật sứ kia tuy tuổi còn trẻ nhưng lại rất có thủ đoạn, ngay cả Trần Ngộ Bạch mà nàng ta cũng chèo kéo được. Hoàng thượng thì lại vẫn luôn tín nhiệm quốc sự, cho nên chắc chắn cũng đã bị thuyết phục rồi. Mà Đoan Mật Thái hậu nếu đã muốn nàng ta bảo vệ Đại hoàng tử, thì tất nhiên là đã cố gắng hết sức để bình ổn lại chuyện này. Hiện giờ cháu chỉ cần nén giận là được." Mộ Dung Nham vỗ về vết thương trên cánh tay trái rồi trầm giọng nói.

"Điện hạ, thứ cho thần nói thẳng: Lần này Đại hoàng tử và Lục hoàng tử đều có sai lầm, Điện hạ cần gì phải nén giận, sao không để hai người bọn hắn đấu nhau cho hai bên cùng tổn hại?"

Mộ Dung Nham nghe vậy rồi nghĩ tới cái gì đó, bỗng nhiên khẽ cười, "Tất nhiên là cháu sẽ không phải chịu thiệt hoàn toàn." Hắn dừng lại một chút rồi nói, "Mấy hôm trước Thiên Mật sứ đã từng tới đây cùng cháu làm một vụ giao dịch, điều kiện là phải bỏ qua cho Đại hoàng tử lần này."

"Hả...?" Điều Viễn tò mò, "Vậy nàng ta trao đổi cái gì với Điện hạ?"

"Vâng... Là một thứ rất thú vị." Mộ Dung Nham cười rộ lên.

"A... thần lớn mật đoán một chút... có liên quan đến Kỳ tiểu tướng quân chăng?" Tươi cười của Điều Viễn cũng có một chút thoải mái nhẹ nhàng.

Mộ Dung Nham chỉ cười mà không nói.

"Xem ra thứ kia quả thật là thú vị, mới đáng để Điện hạ vì nó mà buông tha cho hai vị Hoàng tử."

"Không, Tiểu Lục đã vì cháu mà làm những chuyện kia, nói sao thì nói, cháu cũng nên bảo vệ hắn." Nhớ tới A Tổng cố chấp mà vụng về bảo vệ mình, Mộ Dung Nham cười rộ lên.

Đứa nhỏ này... Nhìn thấy nụ cười của hắn, Điều Viễn im lặng trong khoảnh khắc, rồi mới đứng dậy thu dọn hòm thuốc chuẩn bị rời khỏi.

Người nọ nói rất đúng, đứa nhỏ này vô cùng giống mẫu phi của hắn, cho dù trong lòng có mang nỗi oán hận, hay cho dù đầy bụng văn chương tài hoa, nhưng cuối cùng sâu trong nội tâm vẫn không thể may mắn thoát khỏi cái gọi là lương thiện và nặng tình. Người như vậy... không thể nào thống trị được Vương triều Đại Dã.

Mộ Dung Nham lại không hề biết được suy nghĩ trong lòng ông, thấy cậu mình đột nhiên xuất thần, hắn chỉ nghĩ rằng ông lại nhớ tới mẫu phi. Hắn đi qua, nhẹ giọng hỏi: "Cậu, người lại nhớ nhung Nam quốc ư?"

"Hai chữ Nam quốc đã khắc sâu vào máu thịt của ta, không có một khắc nào tách rời, cho nên không thể nói là nhớ nhung được." Điều Viễn khoác hòm thuốc lên, vỗ về bả vai cháu trai mình, "Yên tâm, ta đã đáp ứng với tỷ tỷ rằng sẽ thay nàng chăm sóc cháu, nếu cháu chưa thành gia lập nghiệp, chưa được ổn định, thì ta có làm sao cũng sẽ không đi."

"Chờ đến tương lai... Cậu, chờ đến tương lai cháu có được thiên hạ Đại Dã, người Dã quốc và người Nam quốc nhất định sẽ không giương cung bạt kiếm như hiện tại nữa." Nhị hoàng tử vẫn còn trẻ tuổi nên trong lòng ngực hắn có vô số khát vọng và ý tưởng, nhưng toàn bộ đều bị vế ngoài tao nhã lễ độ của hắn kìm nén quá sâu, ngẫu nhiên hăng hái nhắc tới với người thân cận một lần như vậy, khiến hắn trông có vẻ vô cùng khát khao và tha thiết, "Đến lúc đó, cháu và cậu sẽ cùng trở về."

Điều Viễn nhìn người thân còn lại duy nhất trên cõi đời này của ông đang đứng trước mắt, không rõ đến tận cùng là có tâm tình gì, ông chỉ nhàn nhạt cười: "Lời nói này nếu như là của Nhị Hoàng tử Dã quốc, thì quả thật khiến thần cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng nếu là của cháu, Nham Nhi, so với sự hùng tài vĩ lược của cháu bây giờ, cậu lại càng mong muốn được nhìn thấy cháu vô lo vô nghĩ, hài lòng vui vẻ như trước đây."

"Cậu..." Mộ Dung Nham nghi hoặc kêu lên.

Điều Viễn phát hiện mình lỡ lời, lắc đầu tự giễu một cái, rồi thân thiết nhắc nhở hắn: "Không phải Điện hạ còn có ước hẹn dưới ánh trăng hay sao? Thần xin cáo từ trước."

Ước hẹn dưới ánh trăng hôm nay, cũng vừa vặn là ngày trăng tròn và đẹp nhất.

Dường như Kỳ Nam đã đến được một lúc, nàng đang đứng trước mái hiên ngắm trăng, khoe mắt lợn tóc đều tăn ra khí lạnh của đêm cuối mùa thu. Mộ Dung Nham lặng yên không tiếng động tới gần, vốn định hù dọa nàng một chút, ai ngờ nàng lại vô cùng nhạy bén, nhanh nhẹn xoay người vừa vặn bắt gặp hắn.

Chỉ thấy hắn giấu tay trái của mình trong ống tay áo rộng rãi, còn tay phải thì đang cầm hai vò rượu, áo bào xanh nhạt được khoác thêm một lớp ánh trăng nhàn nhạt, cười mỉm chậm rãi bước đến.

Hắn đến gần sóng vai cùng nàng, đưa cho nàng một vò, Kỳ Nam nhận lấy mở ra, một mùi rượu nồng đậm xông vào mũi, là Nữ Nhi Hồng hảo hạng hiếm có.

"Điều Thái y cho phép huynh uống rượu hay sao?" Kỳ Nam tu một ngụm, rồi nghiêng đầu nhìn lớp vải băng bó thật dày trên cánh tay trái của hắn.

"Tối nay như vậy sao có thể không cho phép chứ?" Hắn nhẹ giọng hỏi lại.

Kỳ Nam giật mình, có chút không rõ tư vị gì, nàng buông vò rượu trong tay xuống, liếc hắn, "Chuyện...đã giải quyết xong rồi sao?"

"Ừ, " Mộ Dung Nham ngẩng đầu ngắm ánh trăng, ánh mắt có chút xa xăm mênh mang, "Là do ta sơ suất mà té ngựa, không liên quan gì tới người khác."

"..." Kỳ Nam đáp ứng hai tiếng, nhưng cũng không biết nói cái gì cho phải. Chuyện này cứ qua đi trót lọt như vậy đương nhiên là tốt nhất, ngoại trừ Mộ Dung Nham, thì tất cả mọi người đều được vui vẻ, ngay cả phụ thân của nàng cũng sẽ không phải khó xử.

Chỉ là, giờ phút này nghe hắn nói ra thân nhiên như vậy, khiến trong lòng Kỳ Nam cảm thấy khó chịu không nói nên lời. Từ nhỏ, nàng đã được giáo dục rằng làm người quan trọng nhất chính là trung thực, nhưng nếu muốn vì nước vì dân thì dù trắng đen phải trái có rõ ràng ở trước mắt, thì cũng phải quên đi chính bản thân mình.

Người đang đứng trước mắt đã chân chân thực thực làm được điều này, nhưng nàng lại cảm thấy bất bình thay hắn vô cùng.

"Tiểu Tứ, " Hắn ôn nhu thân thiết gọi tên nàng, " Không cần phải nghĩ nhiều, tự bản thân ta có cân nhắc."

Kỳ Nam im lặng không nói, chỉ liên tục uống vào vài ngụm rượu, nhưng uống vội quá nên bị sặc khiến cho mặt đỏ tai hồng.

Mộ Dung Nham cười cười nhìn nàng, cầm lên vò rượu bên cạnh tay nàng chậm rãi uống vào hai ngụm, tiếc nuối than một tiếng: "Sớm biết rằng rượu này ngon như vậy, tối hôm qua ta đã giấu một cái dùi dê đi rồi."

Kỳ Nam hí hóp mắt nhìn hắn, "Không phải huynh nói thịt dê kia vừa già vừa gầy hay sao hả?"

"Không liên quan gì đến thịt, " khoe miệng hắn cong cong, "Mà phải xem là đối ẩm* cùng người nào."

(* - uống rượu.)

Nói xong, hắn cố ý liếc nhìn nàng một cái, cười nhấp thêm một ngụm rượu nữa, rồi thở phào nhẹ nhõm, "Tiểu Tứ, tối hôm nay hãy cứ giống như lúc chúng ta chưa lên Thượng Kinh, gọi ta một tiếng Nhị ca đi."

"Nhị ca" Nàng đổi cách xưng hô cũng thật nhanh, quay lại cười cười với hắn, rồi tiếp tục nói: "Ta có lời muốn hỏi huynh."

"Hỏi đi." Hắn cười dịu dàng.

"Một năm trước, ngày ta xuất chinh đi Nam quốc, huynh đã cứu ta." Nàng dừng lại một chút, ánh mắt đang nhìn hắn chuyển sang nhìn về phía trước, "Cho nên, khi đó huynh đã biết rồi đúng không?"

Sau khi nàng hỏi ra miệng, ngược lại có thêm dũng khí hơn, bèn quay đầu nhìn vào mắt hắn, không ngờ lại đúng lúc sa vào một mảnh mênh mông trong mắt hắn. Hắn nhẹ nhàng cười, hỏi lại nàng: "Đương nhiên, nếu không một năm này ta thành cái gì rồi hả? Tiểu Tứ, tuy rằng ta không phải là người quá mức nghiêm túc, nhưng hai chữ "khinh bạc" này, cũng không phải tùy tiện với ai cũng làm"

Ngữ khí của hắn dịu dàng, ám chỉ rõ ràng như vậy. Kỳ Nam có chút bất đắc dĩ, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa đầy mười sáu tuổi, cho dù ngày đêm được tôi luyện cùng vũ khí và chiến tranh, nhưng trong lồng ngực của nàng vẫn có một trái tim thiếu nữ mềm mại đang đập..."Nhị ca, " nàng vô cùng khó khăn mở miệng: "Không cần đâu."

Mộ Dung Nham nheo mắt, tia sáng ôn nhu lấp lánh trong đôi mắt dần dần phai nhạt đi.

Hắn mỉm môi không nói một lời, chỉ nhìn nàng.

Kỳ Nam uống một ngụm rượu để ổn định lại tinh thần, mới tiếp tục nói: "Huynh chắc chắn cũng biết chuyện nhà ta: Nếu như không có ta là đích tử, mẫu thân ta chẳng những không giữ được vị trí chính thê, mà sự việc này đã giấu diếm nhiều năm như vậy, chỉ sợ bà còn phải gánh trên lưng tội danh khi quân, mà cha ta và ta cũng trốn không thoát trách nhiệm... Cho nên, ta nhất định vẫn phải là đích tử của Trần Nam Vương, Tiểu Tứ thiếu gia của Kỳ gia,

và tướng quân của Đại Dạ. Ta đã sớm nghĩ chu đáo rồi, cả đời này ta sẽ sống vì Đại Dạ, vì Kỳ gia, chứ không phải vì bản thân mình."

Nàng biết, ở bên Nam quốc, nếu một nữ tử bị một nam tử nhìn thấy da thịt thì phải gả cho hắn, nếu không, vì thanh danh đành phải đi tìm chết. Nhưng nàng là người Dạ quốc, nữ hài tử Dạ quốc vừa tiêu sái lại vừa dũng cảm, dám yêu dám hận, không câu nệ lễ pháp. Huống chi nàng cũng khác với những nữ hài tử bình thường của Đại Dạ, cho nên hẳn thật sự không cần phải chịu trách nhiệm với nàng.

Mà nàng cũng không có cách nào cho hắn cơ hội được chịu trách nhiệm!

"Nhị ca, huynh vô cùng khác biệt với những nam tử mà ta đã từng gặp. Từ nhỏ, ta đã sùng bái những đại anh hùng giống như cha ta, ta có ba người ca ca võ công xuất chúng, ta đã từng chứng kiến Đại hoàng tử dùng một tay chế ngự con ngựa hung hãn, còn có, ở trong Âm Dạ cốc, ta đã từng gặp qua rất nhiều cao thủ võ lâm, người người đều có năng lực phi phàm. Nhưng trong số những đại nhân vật như vậy, cho tới nay cũng không có ai giống như huynh, xử lý mọi chuyện không dùng đến vũ lực, ung dung thản nhiên mà vẫn giải quyết được rất nhiều chuyện. Huynh cùng tất cả mọi người bất đồng, nên chẳng trách có rất nhiều cô nương tốt như vậy thích huynh." Kỳ Nam nói đến đây chợt nhớ tới rất nhiều chuyện đã qua. Từ chuyện hắn dạy nàng luyện kiếm, đến dọc đường từ Âm Dạ cốc trở về Thượng Kinh, và thời gian hai năm qua gắn bó với nhau, nàng chợt phát hiện ra từng chuyện từng chuyện, một chút nàng cũng chưa hề quên.

Nàng hít vào một hơi, tiếp tục nói: "Bởi vì ta lo lắng thân phận của mình bị bại lộ, nên ta không có nhiều bằng hữu, huynh là một trong số không nhiều đó, ta thật lòng hi vọng huynh được vui vẻ. Cho nên tối hôm nay, chúng ta hãy thẳng thắn với nhau, huynh cũng không cần phải tiếp tục băn khoăn nữa."

Hiển nhiên là nàng đã sớm nghĩ thật tốt lý do dễ thoái thác, lưu loát trôi chảy khiến người khác không thể nói gì. Nói tới đây, hai hàng lông mày của Mộ Dung Nham rớt cuộc cũng nhú lại, hắn có chút bất đắc dĩ cắt ngang lời nói của nàng: "Tiểu Tử, nàng cũng không phải là nỗi băn khoăn của ta."

"Nhưng huynh là." Kỳ Nam chặn lại, "Nhị ca, huynh khiến ta cảm thấy khó xử."

Ánh trăng càng lúc càng sáng rõ, mái hiên này chính là nơi cao nhất trong Kỳ phủ rộng lớn, hai người cơ hồ đang đứng đối mặt với nhau dưới ánh trăng tròn. Trên gương mặt tròn bóng của Kỳ Nam lộ ra vẻ bướng bỉnh, trong ánh mắt có sự kiên trì khiến người khác không thể bỏ qua. Xưa nay Mộ Dung Nham vốn là người miệng phun hoa sen, nhưng lúc này ngay cả một chữ cũng không nói nên lời.

Trên đời này cuối cùng cũng có người có thể khiến cho hắn nói không ra lời, nhiều năm dốc lòng tôi luyện như vậy mà lại cũng có người hắn không đối phó nổi.

"Ài," Một lúc lâu sau hắn mới hạ mí mắt, thờ dài, "Uống rượu thôi..."

"Đa tạ." Kỳ Nam thấp giọng nói, coi như hắn đã cam chịu.

Mộ Dung Nham đành phải cười khò một tiếng.

Sau nửa đêm, trăng càng lúc càng lớn hơn, tròn hơn và sáng hơn. Gió đêm cũng càng lúc càng lạnh hơn. Mộ Dung Nham đứng trong tiểu viện trước tòa trúc lâu của chính mình, một mình ngắm trăng, một mình uống rượu.

Đứa nhỏ kia, cũng thật là đặc biệt a! Hắn nhớ tới đôi mắt phượng đơn thuần của Kỳ Nam, trong lòng âm thầm thờ than một tiếng như vậy.

Kể ra thì, đây cũng là lần đầu tiên hắn bị một nữ nhân cự tuyệt a.

Vậy cũng tốt, mặc dù hắn muốn lấy chính là Kỳ phủ và quân đội Kỳ gia sau lưng nàng, nhưng mà đời người dài như vậy, bầu bạn với một người thú vị như thế vẫn khiến cho tâm tình hắn cảm thấy sung sướng hơn là một người không thú vị.

Nói đến "thú vị", người nào đó nheo lại cặp mắt đào hoa phong lưu mị hoặc chứng sinh, bởi vì hắn nhớ tới người so với đệ nhất mỹ nhân Thượng Kinh Thủy Khấu Khấu vẫn còn quốc sắc thiên hương hơn vài phần - Thiên Mật sứ.

Đêm hôm đó khi nàng ta tới, Mộ Dung Nham đang luyện chữ, sau khi gần viết xong một thiếp hắn mới đặt bút xuống, quay đầu cười với vị khách không mời mà đến kia, "Đội lâu rồi."

"Không sao, ta vừa mới đợi ở bên Kỳ tiểu tướng quân còn lâu hơn." Tàn Tang mỉm cười, trong trúc lâu nhất thời tỏa ra ánh sáng tươi đẹp.

"Đi về không công?" Mộ Dung Nham cũng hơi cười rộ lên.

"Cũng không tính là như vậy, ít nhất nàng so với Mộ Dung Tổng thì thông minh hơn, tuy nhiên cũng giống hắn, dùng tim dùng phổi mà quan tâm người." Tàn Tang chớp mắt, thu hết vào trong đáy mắt vẻ mặt của hắn không sót chút gì. "Điện hạ, giữa người và ta mình nhân bất thuyết ám thoại*: Tâm của Đại hoàng tử hoàn toàn không ở nơi đây, chỉ bằng người giờ cao đánh khẽ bỏ qua việc này, cũng khiến ta bớt chút hơi sức."

(* - người quang minh chính đại không nói lời mờ ám.)

"Người sai rồi, sự thật đúng là đã qua rồi." Hắn dừng lại một chút rồi nói.

Ý cười trên môi Tàn Tang càng sâu, "Như vậy kết quả là như thế nào?"

"Chưa nói đến việc tâm của hấn không ở nơi này, mà ngay từ đầu ta chưa từng coi trọng hấn. Nhưng, chuyện này cũng không có nghĩa là ta phải nén giận." Mộ Dung Nham thu lại ý cười, vỗ về cánh tay trái, thân nhiên nói, "Huống hồ lúc này, ta cũng không cần phải hao tổn tâm lực, không phải sao?"

"Ta biết ngay mà, " Tần Tang thở dài, "Kỳ thật Điện hạ còn lâu mới hiền lành để nói chuyện như lời đồn đại trên phố."

Mộ Dung Nham cũng không hề giả vờ nguy trang trước mặt nàng nữa, cười một cách lười biếng.

"Điện hạ, người còn nhớ rõ một năm trước Quốc sư đã khiến người phải chịu thiệt thòi không?" Tần Tang giả hoạt cười rộ lên, "Tuy rằng người đã có được chân tướng mà mình mong muốn, nhưng trong thâm tâm của người không cảm thấy có một chút kỳ quặc hay sao? Vợ chồng Trần Nam Vương không có quan hệ gì với bộ tộc Thiên Mật, nữ nhi bọn họ sinh ra, làm sao có thể mang trong mình dòng máu khiến cho Đại hoàng tử phát điên phát khùng được chứ?"

Khi nàng nói tới hai chữ "nữ nhân", vẻ mặt của Mộ Dung Nham cũng thay đổi, chờ nàng vừa dứt lời, hấn đã âm âm u u mở miệng: "Tần Tang, tốt nhất người đừng nghĩ cách ở chỗ này. Theo như chính lời của người vừa nói, ta không hề hiền lành như lời đồn ngoài đường phố đâu."

Về mặt như bị giẫm lên chân đau của hấn khiến Tần Tang che miệng cười rộ lên.

"Đưa ra điều kiện đi." Hấn đã không còn kiên nhẫn nữa, lạnh lùng nói.

"Người giúp ta bình ổn chuyện này, để ta báo cáo kết quả công tác với Thái hậu nương nương cho tốt."

"Có thể."

"Điện hạ thật đúng là sáng khoái!" Tần Tang đứng lên, cử động duyên dáng tỏa ra mùi hương thần bí giống như hương hoa lan mà lại không phải là hoa lan, nàng tới bên cạnh Mộ Dung Nham, cất giọng vô cùng nhỏ nói: "Năm đó, Trần Nam Vương phi mãi không thể có con, là ta đã trợ giúp bà, trong vị thuốc cầu tử* kia dùng máu của ta làm thuốc dẫn, cho nên trong máu của Kỳ Nam mới có mùi thơm của hoa Thiên Mật mà chỉ Thánh nữ Thiên Mật mới có. Người cũng biết, Cổ Minh Châu từng là Thánh nữ Thiên Mật, máu của nàng và máu của ta không dễ dàng phân biệt, mà Đại hoàng tử đối với toàn bộ sự tình có liên quan đến nàng, đều trở nên mất đi lý trí."

(*-thuốc cầu con cái)

Mộ Dung Nham nheo mắt lại... Thì ra là như vậy!

"Năm đó, vì để cho thân phận nữ nhân của Kỳ Nam không bị phát hiện, ta lại cấp cho Vương phi thêm một loại thuốc, dùng để ức chế khí huyết vận hành trong cơ thể Kỳ Nam. Nhưng vị thuốc này lại có chút ảnh hưởng đối với thân thể nàng, hai năm qua, Vương phi liên tục nhờ người tới tìm ta, để hỏi kế sách." Ngón tay nàng vờ vẽ một viên đan dược màu xanh miết, rồi đưa đến tay hấn. Nàng cười vui vẻ, "Vì để cảm tạ Điện hạ đã giúp ta sớm hoàn thành nhiệm vụ, nên ta sẽ đưa viên thuốc này cho Vương phi."

Mộ Dung Nham từ từ nhắm hai mắt lại ngửi mùi hương dược liệu quanh quẩn. Hiện giờ ánh trăng tịch tịch, chỉ có một mình hấn đang đứng giữa đất trời, hấn lấy viên thuốc kia ra từ bên hông, nắm trong lòng bàn tay, lặng lẽ vuốt ve.

Chuyện càng lúc càng thú vị hơn, cũng khiến cho hấn càng lúc càng chờ mong hơn.

Người nào đó bởi vì những lời đồn đãi bình luận mà phải chịu áp lực, tu thân dưỡng tính rất nhiều năm, lúc này bên môi lại treo nụ cười ác liệt như một tiểu nam hài mới mười mấy tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Kỳ Nam đang cảm thấy buồn cười, thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói dịu dàng kia gọi tên của nàng: "Kỳ Nam, nàng qua chỗ ta đi."

Chuyện Đại hoàng tử đầu độc khiến Nhị Hoàng tử bị thương cứ như vậy bị áp xuống không hề cập tới.

Hai vị Thái Hậu thì đều có tâm tư bao che, nên rất bình tĩnh.

Riêng Hoàng đế, mặc dù đã được Quốc sư đại nhân khuyên không nên truy cứu nữa, nhưng ông vẫn muốn tự mình giáo huấn nhi tử của mình, nên phạt

Đại hoàng tử bỗng lộc và gán chức quận trưởng Thượng Kinh cho hắn.

Theo như lời của Mộ Dung Thiên Hạ thì, ông muốn dùng chức quan có tiếng là công việc phức tạp này để Đại hoàng tử bớt đi cái tính không tập trung.

Nhưng mà ngay từ đầu, Mộ Dung Lỗi đã chẳng thêm quan tâm, trong phủ của hắn nuôi nhiều môn khách như vậy, ai ai cũng tranh nhau khoe mẽ, thay hắn bày mưu tính kế. Vì vậy, hắn ném đại đa số công việc cho những người này xử lý, chuyện nào cũng làm vừa nhanh vừa tốt. Hơn nửa tháng trôi qua, chẳng những hắn không phải vất vả vì chuyện này chút nào, mà trái lại còn hoàn thành vô cùng xuất sắc, khiến dân chúng và văn võ bá quan trong triều đều tán dương hắn.

Về phần Lục hoàng tử, bởi vì sự tình còn chưa phát triển đã bị Mộ Dung Nham che dấu, nên Hoàng đế cũng không truy cứu đến cùng, mà chỉ quát tháo hắn đôi ba câu, rồi phạt hắn đóng cửa chép sách một tháng.

Nhưng mà có người xem ra, bị phạt đóng cửa không ra ngoài và chép mấy cuốn sách đến đọc hắn cũng không lưu loát kia, thì nghiêm trọng hơn rất nhiều so với việc bị phạt bổng lộc!

Cho nên hắn mang một bụng bất mãn và không phục, oán khí ngất trời. Bởi vì không được ra khỏi cửa, nên đành phải ở trong cung lăn qua lăn lại, lẽ dĩ nhiên đám nô tài hạ nhân bị hắn chinh đến mức gà bay chó sủa, ngay cả Từ Hiếu Thái hậu và Hoàng hậu nương nương cũng không thể may mắn tránh thoát.

Cuối cùng, Thái hậu cũng không thể nào chịu nổi sự quấy nhiễu này nữa, đành phải dùng đến linh dược vạn năng: Nhị hoàng tử Điện hạ.

"Không được! Tay của Nham Nhi cần phải được tinh dưỡng thật tốt. Về phần Tiểu Lục, trăm đã xem xét chọn một vị sư phó thay cho Nham Nhi." Hoàng đế cự tuyệt yêu cầu của Từ Hiếu Thái hậu.

Thái hậu thở dài, "Trừ Nham Nhi ra, còn vị sư phó nào có thể trị được Tiểu Lục đây?"

"Trị không được thì đánh! Trăm không tin phạt hắn mà hắn vẫn không sợ!" Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống.

"Ài, Hoàng thượng không cần nói lời ngoan độc trước mặt Ai gia. Trong lòng Ai gia biết, đây là Hoàng thượng đang trách Ai gia làm hư Tiểu Lục." Hốc mắt Từ Hiếu Thái hậu nhất thời đỏ ửng, "Cũng đúng, tất cả đều là do lỗi của Ai gia..."

"Mẫu hậu..." Thấy mẫu thân rơi lệ, Hoàng đế lập tức thấp giọng xin tha.

Mộ Dung Nham thấy đã đến thời khắc quan trọng, liền bước lên trấn an Thái hậu, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Hoàng tử mẫu, Tiểu Lục vẫn đang ở độ tuổi bướng bỉnh, kỳ thực không cần phải để ý."

"Nham nhi..." Thái hậu lại bắt đầu nghẹn ngào.

"Vết thương của hải nhi cũng đã khôi phục được sáu bảy phần rồi, bắt đầu từ ngày mai sẽ lại tiến cung hàng ngày. Tiểu Lục bị phạt đóng cửa suy nghĩ, vừa đúng lúc này mượn cơ hội khuyên bảo hắn chăm chỉ có chí tiến thủ." Mộ Dung Nham chậm rãi nói, "Nhưng mà sợ rằng con chỉ có thể dạy hắn đọc sách viết chữ. Mặc dù cánh tay trái đã gỡ thanh trúc nẹp, nhưng cử động vẫn rất bất tiện."

"Tốt Tốt Tốt! Vô công chúng ta sẽ đi tìm người khác dạy! Chỉ cần Nham Nhi đồng ý ở bên cạnh theo dõi hắn là tốt rồi!" Thái hậu vội vàng nín khóc mỉm cười, cảm động đến rơi nước mắt vỗ tay hắn.

Mộ Dung Nham cười ôn nhu, "Không biết tôn nhi tiến cử một người có được hay không?"

"Nham nhi mau nói đi!"

"Là Kỳ tiểu tướng quân của Trần Nam Vương gia, tuổi của 'hắn' cũng xấp xỉ với Tiểu Lục, hai người có tư giao rất tốt, từ khi quen biết nhau ở Ám Dạ cốc đến nay thì ở chung khá hòa thuận. Mặt khác tiểu tướng quân còn là môn chủ Bạch Hồ, là một thiếu niên chín chắn, võ công cũng không tầm thường, lại có tác phong quân đội nghiêm chỉnh, vô cùng thích hợp để giáo huấn tính tình Tiểu Lục."

"Người này là tốt nhất rồi!" Thái hậu vui mừng quá đỗi, "Cứ quyết định như thế đi!"

Ngày hôm sau Kỳ Nam phụng chỉ tiến cung, Tiểu Lục hoàng tử nghe tin đã cố ý ngênh đón từ xa ở cửa cung.

"Xú lão hồ!" A Tổng thấy nàng tới, thiếu chút nữa bỏ nhào vào nàng, hắn vô cùng cao hứng đó mà, "Người đến đây thật ư?! Ta còn cho rằng hoàng tử mẫu chỉ thuận miệng nói như vậy thôi!"

"Kháng chi sẽ bị mất đầu đó!" Kỳ Nam bắt đầu đi nói.

Nàng thật sự không hiểu nổi, đường đường là một nam hải tử, như thế nào mà chuyện luyện võ thú vị như vậy còn phải chỉ định sư phó thì mới hài lòng? Từ khi nàng biết đi đã học trung bình tấn, trong nhà thì có phụ thân và các ca ca ân cần dạy bảo, trong quân đội Kỳ gia thì phạm là người biết võ công đều là sư phó của nàng.

Hiển nhiên là A Tổng không biết nàng đang oán thầm hắn, hắn trời sinh đã có sở trường khiến người khác phải đau đầu. Dọc đường đi về điện Triều Dương của hắn, hắn luôn miệng âm ỉ nói về kế hoạch kết bạn vui đùa.

Kỷ Nam yên lặng lắng nghe, chờ cho hắn hơi ngừng lại, nàng mới "Ừm" một tiếng, rồi tiếp tục nói: "Lục điện hạ nghĩ muốn vui đùa như thế nào thì vui đùa thế ấy."

Tĩnh quang trong mắt A Tổng bắn ra bốn phía.

"Chỉ cần ngươi đánh thắng được ta, toàn bộ đều nghe theo ngươi." Kỷ Nam nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu.

"Ngươi thực sự cho rằng ta đánh không lại ngươi?" Thiếu niên xinh đẹp bĩu môi, "Nếu không phải sợ ngươi thua sẽ không chơi với ta nữa, thì ngay bây giờ ta cũng có thể khiến ngươi răng rơi đầy đất."

Kỷ Nam không lên tiếng, bắt đầu xắn tay áo, A Tổng lập tức lui về phía sau hai bước, "Cái kia...Hôm nay ta ăn sáng vẫn chưa được no, nếu ngươi đánh ta thì chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Hai người đấu võ mồm trêu ghẹo nhau, không bao lâu đã đi tới bên ngoài điện Triều Dương.

Các hoàng tử khác, trước khi đến tuổi trưởng thành thì đều sống cùng mẫu phi của mình, chỉ có cái kẻ trước mắt này vì quá mức âm ỉ, nên Hoàng thượng vô cùng đồng tình với Hoàng hậu nương nương trời sinh đã thích yên tĩnh, mới cấp cho hắn điện Triều Dương để ở một mình.

Điện Triều Dương có diện tích vô cùng rộng lớn, trong điện có đầy đủ mọi thứ từ đỉnh đài lầu các đến nhà thủy tạ hồ nước, đồ trang trí ven đường cũng xa hoa vô hạn. A Tổng cho người lui ra, tự mình đưa Kỷ Nam đi thăm quan xung quanh.

Đi đến phía bên tay phải chính điện nơi hắn ở, Kỷ Nam cười rộ lên, chỉ vào một mảnh rừng trúc lớn, nói: "Trong điện Triều Dương này, nơi nơi đều có khác tên của ngươi, chỉ riêng nơi này không có."

"Vì sao?" A Tổng hưng trí bừng bừng.

"Rừng trúc này...hắn là phải ở trong quý phủ của Nhị hoàng tử điện hạ mới đúng." Kỷ Nam nhớ tới người thanh nhả như trúc kia, không khỏi mỉm cười nói.

A Tổng chỉ cười không nói, kéo cánh tay nàng, lập tức đi sâu vào trong rừng trúc kia.

Kỷ Nam cứ nghĩ rằng hắn đang cất giấu bảo bối gì ở trong đó, hai người bước nhanh vào, chỉ thấy phía sau rừng trúc hóa ra còn có một khoảng trời riêng, là một khu đất trống bằng phẳng rộng lớn, trên đất trồng bày các vật dụng và bàn trà đan xen vô cùng hợp lý, có một người cao lớn rắn rỏi, đang đưa lưng về phía bọn họ, tập trung luyện chữ trước bàn trúc.

Nghe được tiếng bước chân, hắn cầm bút xoay người lại, thấy là hai người họ, liền cười dịu dàng một tiếng.

Kỷ Nam cơ hồ là lập tức ngừng thở, phản ứng đó sau này khi nàng nhớ lại cảm thấy không sao hiểu được.

A Tổng đứng một bên cột nhà gọi to: "Nhị ca! Sư phó của đệ đến!"

"Kỷ tiểu sư phụ." Hắn cũng hồ nháo theo.

Kỷ Nam nóng mặt, cúi đầu vấn an hắn.

Mộ Dung Nham cười yếu ớt xua tay, "Nơi này chỉ có thầy trò, không có quân thần. Kỷ Nam, Hoàng thượng và Thái hậu đã chọn nàng, vậy cứ dựa theo quy củ của nàng mà làm. Trong quân đội Kỷ gia, huấn luyện tân binh bắt đầu từ bước nào?"

"Là đứng trung bình tấn." Kỷ Nam trả lời xong mới bừng tỉnh đại ngộ, có chút đồng tình liếc nhìn Lục Hoàng tử đã hóa đá trong nháy mắt bên cạnh.

"Tốt" Mộ Dung Nham tỏ ý khen ngợi gật đầu một cái, rồi phân phó thị nữ bên kia: "Đi lấy cho Lục hoàng tử của các ngươi mấy nén nhang tới đây."

"Không cần a!" A Tổng đau khổ kêu lên một tiếng, đang muốn giờ trò vô lại không nghe theo, lại bị Mộ Dung Nham lạnh lùng nhìn một cái. Lúc này, hắn mới không dám nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi tới rừng trúc cạnh đó, mảy chau mặt ủ hạ thất lưng chùng chân đứng tấn.

Kỷ Nam đi qua, tận tâm tận sức uốn nắn tư thế cho hắn, cuối cùng chỉ vào một nén hương bên cạnh hắn, "Nén hương này cháy xong là có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng nếu lười biếng, thì có một phạt mười."

"Như vậy, lại mang thêm một sọt hương tới cho Lục hoàng tử đi!" Giọng nói dịu dàng bên kia đúng lúc vang lên, "Chuẩn bị khi cần đến."

Lời vừa nói ra, người nào đó vốn còn mang vẻ mặt cầu xin không cam không nguyện, như bị sét đánh, ngay sau đó lập tức ưỡn ngực thót bụng, tinh thần phấn chấn hơn hẳn, cũng không dám lười biếng chút nào nữa.

Kỷ Nam đang cảm thấy buồn cười thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói dịu dàng kia gọi tên của nàng: "Kỷ Nam, nàng qua chỗ ta đi."

"Điện hạ." Kỳ Nam đi qua, ngập ngừng gọi, thấy trên mặt hắn cũng không có vẻ gì là không vui, nên nàng bạo gan hơn một chút, nghiêng đầu nhìn hắn viết chữ. Một trận gió thổi qua khiến giấy tờ trên bàn bị lộn xộn, tay trái của hắn không tiện, nên nàng đưa tay ra sắp xếp lại giúp hắn, rồi dè dặt giấy xuống cẩn thận.

Mộ Dung Nham liếc nhìn nàng một cái, cười nhỏ giọng hỏi: "Xưa nay trừ bỏ binh pháp bày trận thì nàng thường đọc sách gì?"

"Đọc nhiều nhất là vũ khí và ghi chép về địa lý,...truyện kỳ về nhân vật, sử sách của các triều đại và dã ký, cổ sự tiểu thuyết cũng có đọc. Mẫu thân của ta thích đọc sách, nên trong thời gian không cần thao luyện ta đều ở trong thư phòng cùng bà." Nàng nhẹ giọng đáp, "Vậy còn điện hạ, thích đọc sách gì?"

Có lẽ hắn không ngờ nàng lại có đáp có hỏi, dừng bút một chút, mới tiếp tục viết xuống, rồi mở miệng thân nhiên nói: "Thích nhất là thi từ ca phú, nhưng hầu hết nam nhi Đại Dạ không thích những thứ này, cho nên bình thường chỉ có lúc ở một mình ta mới đọc. Tiểu tướng quân đại khái là cũng không thích những loại văn tự ươn ẹo như vậy đúng không?"

"...Khi còn nhỏ ta cũng yêu thích một bản trúc chi từ*, mẫu thân ta dạy ta từng trang từng trang một. Về sau bị phụ thân phát hiện, ông không dám nói mẫu thân làm sai, nhưng lại bắt ta mỗi ngày đứng trung bình tấn thêm một canh giờ."

(* - một loại thơ dân gian, hình thức thất ngôn tuyệt cú, lời thơ mộc mạc, giản dị, có âm điệu. Lúc đầu nói về tình yêu nam nữ, sau dùng để ca ngợi phong cảnh và con người ở từng vùng)

Nàng nói có vẻ nặng nề, nhưng hắn nghe xong lại cười rộ lên, đứng thẳng, đưa bút trong tay cho nàng: "Lại đây, viết cho ta xem."

Kỳ Nam nghiêng đầu, nghiêm túc yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, tiếp nhận bút của hắn, rồi bước tới trước bàn, nhắc cổ tay tập trung viết xuống.

Ký ức trước kia đã lâu như vậy nhưng dường như vẫn rõ nét như lúc ban đầu. Nàng yên lặng viết một cách trôi chảy, thậm chí còn có thể nhớ được khi đó, hắn mai ở bên ngoài thư phòng đang tỏa ra hương thơm.

Kỳ Nam như đang mở ra một chiếc hộp, bên trong vẫn còn nguyên vẹn hình ảnh chính mình khi còn là đứa bé mềm mại nhỏ bé.

"Nơi này." Giọng nói trầm thấp mà ôn nhu đã kéo suy nghĩ của nàng về, nàng phục hồi tinh thần, thấy Mộ Dung Nham dựa vào quá gần, cơ hồ dán sát vào người nàng, hắn cũng đã nắm tay nàng, tay cầm tay vì nàng mà sửa lại một câu cuối.

Sửa xong, hắn tự cầm lên, nhìn toàn bộ một lượt, rồi tự nở nụ cười, "Là Thủ lệ châu cổ khúc nha...Trí nhớ của nàng thật là tốt."

Trong không gian ngập tràn hương thơm của mực và trúc, Kỳ Nam không dám ngẩng đầu lên, trái tim trong lồng ngực đang đập điên cuồng, so với khi ra trận giết địch còn đập nhanh hơn rất nhiều.

Bên này rừng trúc, ánh nắng mặt trời chiếu xuống âm ập, ánh sáng loang lổ từng chấm từng chấm giữa những thân cây trúc cao gầy, hai người cứ viết rồi lại dừng một chút, thỉnh thoảng nhỏ giọng thì thầm vài câu.

Bên kia rừng trúc lại là một mảnh trời đất tăm tối, Tiểu Lục Hoàng tử xinh đẹp mềm mại đầu đầy mồ hôi, trừng mắt nhìn, đã đứng lâu như vậy mà cây hương kia mới cháy hết một phần ba, hắn khóc không ra nước mắt.

Tin tức Nhị Hoàng tử Điện hạ và Trần Nam Vương gia Tiểu Tướng quân cùng nhau dạy học Lục hoàng tử truyền ra ngoài, không tới mấy ngày, điện Triều Dương đã có khách tới thăm.

A Tổng có nền tảng tốt do thời gian dài được Mộ Dung Nham chỉ dạy, lại là một người vô cùng lanh lợi, có khả năng lĩnh hội cực kỳ nhanh, cho nên chỉ là trung bình tấn đơn giản thì còn lâu mới làm khó được hắn, mấy ngày trôi qua hắn đã có thể thoải mái mà duy trì được thời gian rất lâu. Vì vậy, Kỳ Nam bắt hắn vác thêm bao cát ở trên tay và trên lưng để gia tăng độ khó.

A Tổng vất vả chịu đựng, không ngừng kêu khổ. Kỳ Nam còn đang muốn hù dọa hắn, thì khước mắt bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng đỏ tươi lóe lên từ rất xa, ngay lập tức, thị nữ đứng bên cạnh Dung Nham liền cung kính bẩm báo: "Nhị điện hạ, Khấu Khấu tiểu thư tới của Thủy Thừa Tướng gia."

"Mời vào." Mộ Dung Nham liếc nhìn Kỳ Nam đứng cách đó không xa, nhàn nhạt phân phó.

Thủy Khấu Khấu vẫn hoạt bát xinh đẹp giống như bước ra từ bức họa, nàng vui vẻ tự nhiên đi vào rừng trúc, thấy A Tổng mặt mày đau khổ đứng tấn, nàng tò mò dừng lại, hỏi Kỳ tiểu sư phụ bên cạnh: "Kỳ Nam, người dạy hắn cái này sao?"

"Đúng...Nhị điện hạ nói cứ dựa theo phương pháp huấn luyện trong quân đội Kỳ gia, cho nên bước đầu tiên là học đứng tấn." Kỳ Nam trả lời.

"Ha ha..." Khấu Khấu buồn cười, "Người có biết không? Hiện giờ trong Thượng Kinh đều đang bàn tán: Nhị hoàng tử Điện Hạ tài hoa nổi bật đệ nhất Thượng Kinh, Kỳ tiểu tướng quân có công trạng xuất sắc, là thiếu niên anh hùng. Hai người này một văn một võ liên thủ với nhau truyền dạy, thì nhất định sẽ sửa đổi thành hay. Hai ngày nay, nhóm vương công đại thần trong triều đều vất óc suy nghĩ, tranh nhau cướp đoạt muốn đưa con trai của mình tới nơi này, dựa hơi Lục hoàng tử Điện hạ, để được theo học người và Nhị điện hạ đó!"

Nàng nói chuyện khéo léo thú vị, khiến Kỳ Nam không nhịn được cười rộ lên: "Ta thì không có vấn đề gì, huấn luyện trong quân cũng đều có nhiều người

như vậy."

Khấu Khấu liếc nhìn bóng dáng xanh nhạt đang viết chữ trước bàn trúc kia, ghé sát vào Kỳ Nam, hạ giọng cười nói: "Người thì không sao, nhưng vị kia lại vô cùng có vấn đề. Vài năm trước, ta từng liên tục cả một tháng, ngày nào cũng đăng môn bài phòng từ sáng sớm, cầu hắn dạy ta một khúc cầm đã thất truyền từ lâu, về sau ta ngay cả ông nội cũng kéo tới đây, nhưng hắn vẫn không chịu đáp ứng. Người này nha, nhìn thì vô cùng hiền lành thân thiện, nhưng thật ra nội tâm của hắn lại ngạo mạn hơn so với bất cứ ai khác, không dễ dàng đi dạy người khác."

Kỳ Nam nghe nàng nói xong, nhớ tới bộ kiếm pháp rườm rà dưới ánh trăng ở Âm Dạ cốc, buồn mắt xuống, "Ừm" một tiếng.

"Này..." A Tổng đứng một bên cắn răng, run run rẩy rẩy nhắc nhở hai người: "Các người...Đừng chỉ lo cho chính mình a...Cũng nói cho ta... nghe một chút... dù sao cũng khiến tinh thần được hưng phấn...Ta... sắp, không, đứng, vững, nữa, rồi!"

"Người tự tìm!" Từ trước tới nay Khấu Khấu cũng không sợ hắn, nên nàng tùy ý cười trêu nói.

So sánh với nàng, thì Kỳ Nam thật sự là hòa ái hơn nhiều: "Không sao, không kiên trì được nữa thì nghỉ ngơi một chút, sau một lúc thì bắt đầu lại từ đầu." Nói xong nàng chỉ chỉ giò trúc dưới chân hắn, bên trong đó chứa đầy hương để tĩnh thời gian.

A Tổng thống khổ nhắm mắt lại, nghĩ thầm, nếu sớm biết như vậy, có cho hắn mượn gan trời hắn cũng không dám làm loạn như vậy, bây giờ thì rước phải hai sát tinh, bẽ khổ vô biên a...

Khấu Khấu đương nhiên là tới tìm Mộ Dung Nham, nàng cố ý nói giỡn thì thầm với Kỳ Nam, mà bên kia hắn một chút phản ứng cũng không có, nàng không còn cách nào khác, đành phải tự mình qua đó bắt chuyện với hắn.

"Oa? Vì sao hôm nay huynh không tập viết chữ theo mẫu nữa?" Nàng cười hỏi

Mộ Dung Nham mắt cũng không chớp, nhàn nhạt "Ừm" một tiếng.

"Kỷ tiểu tướng quân thật là đáng yêu." Nàng cầm lấy một tờ đang đặt một bên để hong khô, làm như không chút để ý khen.

Ai ngờ Mộ Dung Nham lại gật đầu đồng ý với lời của nàng: "Đúng thế."

Khấu Khấu bị á khẩu nói không nên lời, sau một lúc lâu mới âm thầm thờ dài, đôi dè tài: "Nhị điện hạ đang viết cái gì vậy?"

"Trúc chi từ." Hắn dùng bút lại một chút, tự mình chỉnh sửa lại một tập dày đã viết xong đang xếp chồng lên nhau kia, tờ nào cũng là chữ tiểu Khải cực nhỏ, chữ viết rõ ràng, tinh tế ngay ngắn, đây hẳn là một trong số ít những việc mà hắn dụng tâm để làm trong những năm gần đây. Lật xem một lát, hắn không khỏi có vẻ mặt đắc ý, "Còn có mười hai bài nữa là xong rồi."

"Tập này để làm gì vậy?" Khấu Khấu thắc mắc.

Hắn cười, lại cầm bút, trả lời đơn giản: "Tặng một người."

"Người nào vậy?" Thiếu nữ khuyên thành cười có chút mất tự nhiên, "Khiến Nhị hoàng tử Điện hạ hao tổn tâm tư như vậy?"

"Là một người đáng giá để hao tổn tâm tư." Hắn cười càng thêm âm áp, nhưng rõ ràng là không muốn nói tiếp nữa, nên đôi dè tài câu chuyện: "Muội đi theo Thủy Thừa tướng tiến cung sao?"

"Vâng, Hoàng thượng triệu ông nội tới để mật đàm về chiến sự ở biên giới phía Tây. Một tháng qua, người Tây Lý liên tục tấn công có quy mô, quân báo nguy cấp không ngừng. Hoàng thượng lại chuẩn bị phái đại quân đến để trợ giúp." Khấu Khấu là điển hình cho thiếu nữ quý tộc Đại Dạ, phóng khoáng coi mở, như một đấng nam nhi quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự, "Trên đường tới đây, muội có nói với ông nội là, nên phái Đại hoàng tử đến đó, hẳn so với người Tây Lý còn đã hơn!" Nàng kéo nhẹ ống tay áo bên trái của hắn, bắt mắt oán giận nói.

Mộ Dung Nham nghe vậy nhú mi, quay đầu khẽ quát nàng: "Tiểu hài tử chỉ hay nói hươu nói vượn!"

Khấu Khấu nghe được câu "Tiểu hài tử" của hắn, lại thấy cao hứng hơn một chút, cười thật xinh đẹp với hắn.

Ở đằng xa, Kỳ Nam không nghe được nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sườn mặt anh tuấn ôn nhu như vậy của Mộ Dung Nham, mà thiếu nữ mỹ lệ kia đang ngửa mặt nhìn hắn cười vô cùng vui vẻ. Như vậy, chắc hẳn lời nói của hắn phải vô cùng dịu dàng thân thiết.

Hắn luôn luôn đối xử với mọi người dịu dàng thân thiết - Trong thâm tâm, Kỳ Nam tự nói với chính bản thân mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tiểu cô nương luyện thạch dừng cảm đã chạy đi xa, trong gió vẫn còn thoang thoảng hương thơm của hoa sơn chi. Trước mắt Mộ Dung Nham hiện ra con đường hai bên nở đầy hoa sơn chi, đi đến cuối con đường, là có thể nhìn thấy nam nhân như trích tiên vô hi vô bi kia. “đi-ên-đà-nhà-qu-ý-đồ-nhĩ đến khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo không chút biểu tình như khối băng đó, mà hắn không thể kìm nén được nở nụ cười trầm thấp: “Trần Ngộ Bạch... Không phải là ta không báo thù, mà là chưa tới thời điểm a!”

Tây Lý trong miệng Khẩu Khẩu, nằm về phía Tây của Dạ quốc, là một dân tộc sống trên thảo nguyên, có lịch sử du mục đã lâu đời, người dân sống trong tộc đều giỏi cưỡi ngựa bắn cung, dũng mãnh phi thường.

Là nước láng giềng, nhưng đã nhiều năm nay, Tây Lý vẫn như hồ rình mồi với Đại Dạ, vài năm gần đây lại càng thêm điên cuồng ngang ngược, liên tục gây rối quấy nhiễu dân chúng ở vùng biên giới giữa hai nước. Hai năm trước, Kỳ Đông đã dẫn binh tới nơi đó, nhưng suốt hai năm, hắn không chỉ không đánh bại được, mà ngược lại còn làm mất một tòa thành trì, binh lính tổn thất, tình hình tương đối thê thảm.

Diễm Dương công chúa đã từng có ý đồ lên lút bức bách Hoàng đế điều Kỳ Đông về, nhưng không ngờ rằng việc này lại bị Kỳ Đình phát hiện, chuyện bất thành, mà ngược lại khi bà trở về còn bị giáo huấn một trận.

Trong lòng Trường công chúa có nộ khí không nín nhịn được, vì chuyện Tây Lý, mà không biết bao nhiêu lần náo loạn cả Kỳ phủ.

Những ngày gần đây, thế công của Tây Lý mãnh liệt, chiến sự ở biên quan căng thẳng, Kỳ Đông cũng đã không gửi thư về nhà suốt nửa tháng nay, nên Diễm Dương công chúa lo lắng vô cùng, ăn không ngon ngủ không yên, cả người gầy đi một vòng lớn. Trần Nam Vương phi cả ngày ở bên cạnh an ủi bà.

Nhưng khi trở về phòng, Vương phi lại lặng lẽ nói chuyện với Kỳ Nam và Thiển di rằng: Bản thân bà cũng cảm thấy nóng ruột vô cùng, tựa hồ có linh cảm không tốt.

Thật không may: Dự cảm của Trần Nam Vương phi lại vô cùng chính xác.

Ngày hôm đó, theo thường lệ Kỳ Nam đang ở điện Triều Dương, bỗng nhiên có cung nhân dẫn theo một tên hạ nhân nhà nàng vội vàng đi tới. Đúng lúc ấy, nàng đang cùng Mộ Dung Nham luyện chữ, đi-ên-đà-nhà-qu-ý-đồ-nhĩ nghe thấy thanh âm bẩm báo mới ngẩng đầu lên, cổ tay không hiểu sao lại run lên, nhất thời một giọt mực lớn rơi xuống, làm bản luôn tờ giấy mà nàng vát và cả ngày mới hoàn thành.

"Chuyện gì vậy?" Nàng hạ bút xuống hỏi.

"Tứ thiếu gia! Nô tài đến để truyền lời của Vương phi: Thịnh người cấp tốc về phủ ạ!" Hạ nhân kia chần chừ trong chốc lát, lại tiếp tục nói: "Đại thiếu gia... không tìm thấy Đại thiếu gia."

"Cái gì gọi là không tìm thấy?" Kỳ Nam kinh hãi, ngay sau đó lại cố gắng tự bình tĩnh lại, rồi hỏi: "Có phải tiền tuyến đã truyền tin tức về trong quân hay không hả?"

"Vâng! Nói là Đại thiếu gia mang binh ra khỏi doanh trại, định tập kích người Tây Lý bất ngờ, nhưng cho đến nay vẫn chưa trở về... Sống chết chưa rõ."

Trong đầu Kỳ Nam nổ "Ầm" một tiếng.

Nơi đó là chiến trường, không phải sống thì tức là chết, nào có chuyện sống chết không rõ? Huống chi đã qua hơn nửa tháng, nếu như đến nay chưa về, e rằng chỉ có một kết cục...

Chết, không, thấy, xác.

Cổ họng nàng nhất thời nghẹn lại, không thốt nên lời.

"Người đâu, chuẩn bị ngựa!" Sau lưng nàng, Mộ Dung Nham đã thay nàng cất giọng phân phó.

"Kỳ Nam..." Hắn bước lên một bước, nhỏ giọng nhắc nhở nàng.

Kỳ Nam cắn răng gật gật đầu, bước nhanh ra khỏi điện cùng hắn, hai người đồng thời xoay mình lên ngựa, ra roi thúc ngựa xuất cung.

Kỷ phủ quả thật cũng không rối loạn như trong tưởng tượng, người gác cổng vẫn như thường lệ, thấy bọn họ đến, ân cần chạy tới dắt ngựa.

Nhưng khi tiến vào trong phủ, là có thể thấy nhóm hạ nhân vội vàng đi qua đi lại, hầu như trên mặt họ đều mang vẻ lo lắng, khác hẳn với thường ngày.

Mộ Dung Nham vẫn còn có thời gian âm thầm quan sát những điều này, nhưng Kỷ Nam lại vội vàng vàng đi thẳng đến Tây viện.

Nơi đó là chỗ ở của Diêm Dương công chúa.

Vừa vào sân, Kỷ Nam đã mơ hồ nghe thấy tiếng khóc trong phòng, trong lòng Kỷ Nam cảm thấy căng thẳng vô cùng, do đó nàng đẩy cửa ra bước nhanh vào, Mộ Dung Nham cũng theo sát phía sau, cũng không hề phòng nàng bỗng nhiên dừng lại giữa đường, nên hần thiếu chút nữa đã đụng vào nàng.

"Làm sao vậy?" Hần cũng dừng lại, nắm lấy khuỷu tay nàng, nhỏ giọng hỏi

Sắc mặt Kỷ Nam vô cùng không tốt, nàng quý xuống, cung kính lễ độ nhẹ giọng kêu lên: "Phụ thân".

Mộ Dung Nham ngẩng đầu nhìn, người đang ngồi ngay ngắn ở giữa phòng khách kia, không phải Đại tướng quân Kỷ Đình hay sao?

Chỉ thấy thần sắc của ông vẫn trầm ổn kiên nghị như cũ, nhưng trong cặp mắt hồ kia, lại có vẻ bi thương tiêu điều nặng nề mà ngày thường không bao giờ có.

Chính chiến trên lưng ngựa gần như cả một đời, ông so với Kỷ Nam càng hiểu rõ chiến trường tàn khốc đến mức nào. Đại nhi tử của ông... Đứa con đầu tiên của ông..

Kỷ Nam quý xuống, Kỷ Đình cũng chậm rãi đứng lên, khoát tay áo, trầm giọng nói: "Con vào trong giúp nương con khuyên nhủ nàng.. Trong quân có việc, Kỷ Tây Kỷ Bắc tạm thời không kịp về."

"Vâng!" Kỷ Nam đáp rồi đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong.

Mộ Dung Nham không tiện đi vào nội đường, đành phải ở lại trước mặt Kỷ Đình. Hần trấn an Đại tướng quân vài câu, rồi đứng dậy cáo từ. Trong lòng Kỷ Đình đang rối loạn, nên không giữ lại nữa.

Mộ Dung Nham đã tới Kỷ phủ rất nhiều lần, nên khi ra ngoài cũng không cần đến người hầu dẫn đường.

Dọc đường từ Tây Viện đi ra bên ngoài, hần vẫn đi lẻ loi một mình, cũng chưa có nhiều hạ nhân của Kỷ phủ nhận ra hần.

Đi đến cửa Thiên viện, bỗng nhiên có một bóng dáng nho nhỏ nghiêng ngả lao đảo chạy tới, khi lướt qua hần lại bị vấp một cái, loạng choạng thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hần vươn tay ra đỡ, người kia lại giống như tóm được một cọng rom cứu mạng, lập tức đảo ngược lại tóm lấy cánh tay hần, vội vàng nhỏ giọng cầu xin: "Cứu mạng! Cứu mạng với!"

Mộ Dung Nham nhanh chóng đánh giá nàng một chút, phát hiện là một tiểu cô nương chừng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng thanh thanh tú tú, chỉ là trên người lại mặc một bộ quần áo đạo sĩ vừa cổ quái vừa buồn cười, bao bọc thân thể nhỏ bé kia lại, khiến người khác không muốn nhìn ngắm chút nào.

"Có người đang đuổi theo ngươi sao?" Hần hỏi

Kỷ Tiểu Ly mạnh mẽ gật đầu, gương mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Bỗng nhiên có một mùi hương nhàn nhạt theo động tác gật đầu của nàng truyền tới, Mộ Dung Nham cảm thấy dường như hần đã ngửi thấy mùi hương này ở đâu đó, lòng hần khẽ động, mỉm cười với nàng: "Như vậy, ta giúp ngươi che giấu, làm cho bọn họ không thể tìm thấy ngươi, có được hay không?"

Tiểu cô nương nghe vậy lại mạnh mẽ gật đầu một lần nữa, biểu tình kia quả thực là đã cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Hần vừa giấu nàng xong, thì lập tức có hai lão ma ma qua đây tìm, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Nửa gương mặt của hai người đều đã đen tuyền, xưa nay trên đầu luôn có cung trang tỉ mỉ cẩn thận, giờ phút này lại rối bù lộn xộn, quần áo trên người cũng đã rách tung tóe thành vài cái lỗ lớn, toàn thân chật vật không chịu nổi, biểu tình trên mặt thì hung tợn như muốn ăn thịt người.

"Này! Tên kia đứng lại! Có hay không nhìn thấy..." Một người nhìn thấy Mộ Dung Nham cúi đầu đi qua, lập tức nghiêm nghị quát lên, đợi hần ngẩng đầu lên, hai người thấy rõ ràng thì đều bị dọa nhảy dựng cả người lên, song song quý xuống. "Lão nô tham kiến Nhị hoàng tử Điện hạ! Nhị hoàng tử Điện hạ thứ tội!"

"Mời hai vị ma ma đứng lên." Mộ Dung Nham dừng lại một chút, rồi cười ôn hòa hỏi thăm: "Đây là... Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có chuyện gì... Không có chuyện gì." Hai người ấp úng không thừa nhận, hiển nhiên là cũng đang cảm thấy chột dạ vì chính mình đã không làm được chuyện gì tốt.

"Ta mới từ chỗ Diễm Dương cô cô ra đây, trước mắt ở nội viện có nhiều người, nên ta cũng không tiện đi vào, không thể trực tiếp an ủi cô cô vài câu. Cho nên thỉnh hai vị trở về, thay ta truyền đạt lại." Hắn cũng không tiếp tục hỏi nữa, giống như không phát hiện bộ dáng hai người đang chật vật, dịu giọng nói.

Hai vị ma ma còn chưa biết chuyện của Kỳ Đông, lúc này nghe hắn nói đến, mới vội vàng dập đầu không ngừng, sau khi đứng lên lại hốt ha hốt hoảng đi nhau bước đi.

Thấy hai người kia đã đi khuất bóng dáng, Mộ Dung Nham mới ngẩng đầu kêu lên: "Được rồi, các nàng đã đi xa rồi."

Trên đỉnh núi già ngay phía sau hắn, thiếu nữ nhỏ nhắn lộ cái đầu ra, rồi thở dài một hơi nhẹ nhõm thoải mái, "Vây xin người hãy thả ta xuống dưới!"

Sân và cổng của Kỳ phủ cao rộng, những thứ đồ trang trí trong phủ đều mang theo hơi thở trầm ổn, lộ ra tác phong của một vị Đại tướng. Ngay cả núi già này cũng làm giống như thật, thế núi hiểm trở, chỗ cao nhất cách mặt đất e rằng phải đến bảy, tám thước. Kỳ Tiểu Ly ngay cả liếc mắt nhìn xuống dưới một cái cũng thấy đầu vàng mắt hoa, đương nhiên nàng không dám tự mình nhảy xuống.

Nàng thấy Mộ Dung Nham chỉ ngửa mặt cười cười, không hề có ý tứ muốn thả nàng xuống dưới, nàng không khỏi sốt ruột, che mắt yếu yếu ớt ớt khóc lên.

"Đừng khóc, trả lời ta mấy vấn đề, ta sẽ lập tức đưa người xuống đây." Mộ Dung Nham không nhanh không chậm nói.

Nàng vừa nghe xong, lập tức ngừng khóc, chỉ thút tha thút thít nói: "Vây người... hồi mau lên đi!"

"Mùi hoa son chi trên người người, là từ đâu mà có?" Mới vừa rồi, hắn cảm thấy được mùi thơm quen thuộc, là hương thơm của hoa son chi tươi mới, nhưng bây giờ đã sớm qua mùa hoa son chi rồi.

"Là..." Nàng đang muốn bật thốt ra, thì lại đột nhiên dừng lại, nhớ đến lời nói mà người đưa cho nàng hoa son chi đã nói, lại bịt miệng khóc lên: "Không thể nói a... Hu hu hu... Nói ra sẽ bị hắn hạ độc chết!"

Mộ Dung Nham mỉm cười, trong lòng dĩ nhiên đã có đáp án. Hơn nữa đáp án này quả thật là khiến cho hắn sung sướng vô cùng, vì thể giọng nói của hắn càng thêm ôn hòa: "Được, vậy chúng ta đổi sang cái khác có thể nói có được không?"

"...Được!"

"Người biết sinh thần* của chính mình hay không?"

(* - ngày sinh.)

"Biết!" Lần này tiểu thiếu nữ hoan hô một tiếng, rồi thẳng thắn dứt khoát nói ra.

"Tốt lắm" Mộ Dung Nham hòa ái khen ngợi, hai tay ở sau lưng nhanh chóng bấm bấm, tính toán không lộ ra chút sơ hở nào, ngay sau đó, nụ cười của hắn càng thêm âm áp.

Đờ Kỳ Tiểu Ly xuống dưới xong, chỉ có trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, nhưng nàng đã thật sự ngừng khóc, lau nước mắt, quay lại vái hắn vái cái, "Cảm ơn người đã che giấu giúp ta!"

"Hai ma ma kia, là do người làm bị thương mà thành ra như vậy à?" Mộ Dung Nham cười hỏi.

"Không phải!" Kỳ Tiểu Ly ủy khuất nói: "Là do các nàng muốn ném bảo bối của ta đi lung tung, một viên bị rơi rồi nổ vào người các nàng..."

Mộ Dung Nham mỉm cười: "Đừng lo lắng, bây giờ các nàng cũng không rảnh để quan tâm tới người đâu, người cứ yên tâm mà trở về đi."

Nàng gật đầu, đi ra ngoài hai bước lại chạy về, xòe ra một một thứ gì đó trông giống như đá cuội màu vàng nhạt, vô cùng cẩn thận đặt vào tay Mộ Dung Nham, "Đây là bảo bối mà ta đã luyện rất lâu mới được, tặng cho người một cái! Nếu như người gặp phải nguy hiểm, cứ lấy cái này ném vào người xấu! 'Oành' một tiếng là nổ tung rồi! Nhưng mà, chắc chắn là sẽ không nổ chết người đâu, người cứ yên tâm!"

"Như vậy sao..." Mộ Dung Nham nâng bảo bối nổ không chết người này lên, cố gắng lắm mới nén được cười, nghiêm túc gật đầu với nàng, "Thật sự đa tạ người."

"Đừng khách khí!"

Tiểu cô nương luyện thạch dừng cảm đã chạy xa, trong gió vẫn còn thoang thoảng hương thơm của hoa son chi. Trước mắt Mộ Dung Nham hiện ra con đường hai bên nở đầy hoa son chi.

Đi đến cuối con đường, là có thể nhìn thấy nam nhân như trích tiên vô hi vô bi kia.

Nghĩ đến khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo không chút biểu tình như khối băng đó, mà hắn không thể kìm nén được nở nụ cười trầm thấp: "Trần Ngô Bạch... Không phải là ta không báo thù, mà là chưa tới thời điểm a!"

Ở Tây viện của Kỳ phủ, suốt cả một ngày Diễm Dương công chúa khóc lóc nức nở không thôi, một giọt nước cũng chưa uống. Chờ đến khi buổi tối Kỳ Tây và Kỳ Bắc từ quân doanh gấp gấp trở về, thì bà đã suy yếu đến mức hai mắt cũng không có khí lực để mở ra, thật lâu sau mới nhận ra hai người bọn họ.

"Nhi tử..." Bà lôi kéo tay hai nhi tử, lại nhớ tới đại nhi tử của mình cũng có dáng điệu nụ cười và giọng nói giống với hai nhi tử trước mắt, nhất thời bà lại cảm thấy thương tâm muốn chết, hai hàng nước mắt chảy dọc theo gương mặt tái nhợt diễm lệ, thê lương bị ai đến mức khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

"Ta muốn con của ta..." Bà lớn tiếng khóc lên, nhưng ngay sau đó lại hôn mê bất tỉnh. Kỳ Tây tay mắt lạnh lẽo ôm lấy nương hân, đám ma ma và nô bộc nhất thời hỗn loạn, kẻ mớm nước cho bà, kẻ lại dứt cho bà miếng nhân sâm.

"Tiểu Tứ! Lại đây!" Kỳ Bắc thấy chính mình không xen vào được, thừa dịp loạn kéo Kỳ Nam ra gian ngoài của đình viện, "Đại ca thật sự... Cuối cùng thì họ đã nói như thế nào?"

Kỳ Nam kéo hân tới chỗ cách xa cửa sổ một chút, rồi mới áp ứng nói: "Nghe nói người Tây Lý phái binh đi tập kích ban đêm, thiêu đốt không ít lương thảo của chúng ta. Đại ca giận dữ, lập tức dẫn quân ra khỏi doanh trại truy kích... Sau đó cũng không thấy tin tức nữa. Trong quân đã phái đi vài đội người để tìm huynh ấy, nhưng mà không những không tìm được huynh ấy, mà nhiều binh lính như vậy cũng không có một ai trở về."

Kỳ Bắc cũng giống y như nàng khi lần đầu tiên nghe được tin tức, sắc mặt lập tức trắng xanh.

"Ta muốn đi tìm huynh ấy!" Hân nghiêm mặt, hung tợn thấp giọng thề.

"Kỳ Bắc, mấy ngày trước đây, khi 'đệ' ở trong cung đã nghe được tin tức: Hoàng thượng có ý muốn phái thêm một đại quân tới Tây Lý để viện trợ." Kỳ Nam trầm giọng nói, nàng đã suy nghĩ chuyện này suốt cả một buổi chiều, "Hiện giờ Kỳ Đông không rõ tung tích, 'đệ' nghĩ có lẽ chuyện này sẽ nhanh chóng tiến hành thôi."

"Ta sẽ đi xin chỉ thị!" Hai mắt Kỳ Bắc lập tức phát sáng, "Ta muốn đi tìm đại ca! Nhất định ta sẽ đưa được hân trở về!"

"Không, chuyện này không đơn giản như vậy."

"Là sao?" Kỳ Bắc nghi ngờ hỏi.

"Chủ soái ở tiền tuyến Tây Lý là Đại tướng quân Ngô Kiên, trong quân báo gần đây nhất mà hân gửi, đã vạch tội đại ca, nói Kỳ Đông từ khi xuất chinh, thường xuyên hành sự mà không thương lượng với hân. Thân là phó soái, nhưng lại tự chủ trương, nhiều lần làm trái quân lệnh, cuối cùng đã gây nên hậu quả xấu."

"Đại ca tuyệt đối không phải loại người như vậy!" Kỳ Bắc nhảy dựng lên, thất thanh phản bác, cảm hận đến mức dung nhan cũng trở nên vằn vẹo, "Ngô Kiên ý vào việc có chỗ dựa là cha nuôi hân, nên lúc nào cũng coi quân đội Kỳ gia của chúng ta là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, chắc chắn lúc này hân đã nhân cơ hội để trả thù, nói xấu đại ca!"

"Cho nên 'đệ' tính toán, sáng sớm ngày mai sẽ tiến cung diện kiến Hoàng thượng. Kỳ Bắc, ba người chúng ta cùng nhau đi, cho dù không mang binh đi theo cũng được, nhất định phải có một người tìm được đại ca!" Kỳ Nam nhỏ giọng nói, "Lát nữa huynh vào trong, bí mật nói với Kỳ Tây. Việc này ngàn vạn lần đừng để cho cha mẹ và Nhị Nương nghe được!"

"Ừ!" Kỳ Bắc gật đầu thật mạnh, đang muốn xoay người rời đi, lại bỗng nhiên cảm thấy có chỗ kỳ quái: "Tiểu Tứ, làm sao mà 'đệ' biết trong quân báo của Ngô Kiên viết như vậy?"

Kỳ Nam bị hân hỏi bất ngờ như vậy, nhất thời sững sốt, áp ứng một lúc lâu, mới nhanh trí thúc giục nói: "...Huynh mau vào trong đi thôi! Hình như Nhị nương tỉnh rồi đó."

Quả nhiên Kỳ Bắc không hỏi nhiều nữa, bước vài bước vọt vào trong.

Kỳ Nam thở dài một hơi nhẹ nhõm, rồi không khỏi nắm thật chặt bức thư giấu trong ống tay áo.

Chuyện Ngô Kiên vạch tội Kỳ Đông trong quân báo, chính là viết trong bức thư mà buổi chiều Mộ Dung Nham phái tâm phúc bí mật đưa tới cho nàng.

Trong thư, ý của hân là, chỉ sợ vậy cánh của Ngô Kiên trong triều sẽ mượn chuyện này mà nhắm vào quân đội Kỳ gia và Kỳ phủ, mong nàng đề phòng nhiều hơn. Hân cũng khuyên nàng nên cân nhắc tình thế, đừng nên xin ý chỉ đi Tây Lý, mà nên ở lại Thượng Kinh sẽ tốt hơn.

Kỳ gia đòi đòi thể thể toàn tâm toàn ý thủ hộ Đại Dã, vậy mà lại bị người ta gièm pha như vậy. Trong đêm cuối mùa thu rét buốt, Kỳ Nam ngẩng đầu ngắm nhìn ánh trăng lạnh lẽo thê lương nơi cuối chân trời mà thở dài, chuyện trong triều đình, quả thực là nàng không hiểu một chút gì hết.

Trong khi Kỳ Nam ngắm trăng thở dài, thì Mộ Dung Nham cũng đang đứng bên cửa sổ của trúc lâu, khoanh tay thưởng thức ánh trăng ở phía xa xa kia.

"Đêm khuya, sương xuống nhiều, Điện hạ hãy chú ý đến thân thể của mình." Diêu Viễn bụng một tách trà nóng, nhẹ nhàng nói sau lưng hắn.

"Trận chiến với Tây Lý lần này, sẽ rất khó khăn." Mộ Dung Nham cẩn thận phân tích những chòm sao phức tạp trên bầu trời, rồi thờ dài: "Quả thực là hung hiểm vô cùng!"

Diêu Viễn đang cúi đầu dùng trà, nghe vậy đặt tách trà xuống, nở nụ cười, "Điện hạ, quân Tây Lý càng hung ác nham hiểm, thì lại càng có thể hạn chế được sự tiêu hao của lương thảo và binh lực của Đại Dạ, việc này hẳn là vô cùng có lợi với Điện hạ." Nụ cười của ông tương đối có thâm ý, "Đây là chuyện tốt mà, không biết Điện hạ đang lo lắng cái gì vậy?"

"Cháu đang suy nghĩ, Ngô Kiến kia là người của Đaoan Mật Thái hậu, hiện giờ hẳn đang có ý đối phó với Kỳ gia, liệu có phải là Đaoan Mật Thái hậu đã có điều hoà nghị với cháu và Kỳ Nam hay không?" Mộ Dung Nham khẽ nhủ mảy, nói.

"Điện hạ quá lo lắng rồi, " Diêu Viễn cúi đầu thổi ly trà, "Hành động lần này của Đaoan Mật Thái hậu có lẽ chỉ là muốn lật đổ Kỳ gia, do đó mới xúc tiến để Đại hoàng tử đem quân đi Tây Lý."

"Không, " Mộ Dung Nham lắc đầu, lạnh lùng khinh thường cười, "Từ khi Cố Minh Châu mất tích, Đại ca đã không khác gì phế nhân rồi, Đaoan Mật Thái hậu so với ai cũng đều hiểu rõ chuyện này hơn."

"Sao Điện hạ có thể dùng tâm tư của bản thân để suy đoán tâm tư của Thái hậu nương nương được chứ?" Diêu Viễn không đồng ý, cười nói: "Tộc nhân Thiên Mật cuồng nhiệt thành tính, vì vậy tuyệt đối không thể nhận định theo lẽ thường được. Đại hoàng tử là hi vọng duy nhất của Đaoan Mật Thái hậu, nếu như không tới cuối cùng, thì bà sẽ không thể nào buông tha cho hắn."

"Đều là những kẻ điên." Mộ Dung Nham vỗ về cánh tay trái vẫn chưa hoàn toàn hồi phục của mình, chán ghét thấp giọng khinh thường nói.

"Cho nên thần nghĩ rằng, Điện hạ cần phải thúc đẩy Kỳ tiểu tướng quân dẫn binh đi, mà không nên để cho Đại Hoàng tử có cơ hội để lợi dụng."

"Trong lòng cháu đã có dự tính." Mộ Dung Nham nhàn nhạt nói, giọng điệu tuy rằng chắc chắn, nhưng trong ánh mắt kia vẫn lóe lên một tia do dự.

"Thật sự là cháu có biện pháp có thể khiến cho nàng lãnh binh đi Tây Lý." Sau một lúc lâu, hắn xoay người lại nói, giống như là đã hạ quyết tâm, "Cháu phải... để cho nàng đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sau lưng, Mộ Dung Nham vẫn còn đứng trong gió, kể từ khi Kỳ Nam bắt đầu hiểu chuyện tới nay, đây là lần đầu tiên mà nàng phải rơi nước mắt.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, hai huynh đệ Kỳ Tây Kỳ Bắc và Kỳ Nam đã lặng yên không một tiếng động thức dậy, cùng nhau tụ họp ở cửa sau Kỳ phủ.

"Phụ thân đã dậy chưa?" Kỳ Nam tới trễ nhất, khom lưng xuất hiện, nhẹ giọng hỏi. Đêm qua Kỳ Đình ngủ lại ở Tây viện của Diễm Dương công chúa.

Kỳ Tây lắc đầu, "Đêm hôm qua nương ta bị giật mình tỉnh lại rất nhiều lần, mọi người trong nhà bị bà âm ỷ nên không dám ngủ, phụ thân ở bên cạnh chiếu cố bà cả một đêm, vừa rồi mới nằm ngủ thôi."

"Vậy là tốt rồi!" Kỳ Nam yên lòng

"Nhưng mà sớm muộn gì ông cũng sẽ biết..." Tỉnh tỉnh Kỳ Tây thành thực, hắn cũng sợ uy nghiêm của phụ thân nhất, "Không nghe lệnh chủ soái, tự mình hành động, nhẹ nhất cũng bị đánh năm mươi quân côn..."

Kỳ Nam cũng đã sớm cân nhắc đến chuyện này, nàng mấp máy môi, thấp giọng nói: "Đệ' không lo lắng được nhiều như vậy, nếu có thể cầu được thánh chỉ, năm trăm quân côn cũng đáng!"

"Nếu đã hạ quyết tâm rồi thì đừng nói nhiều nữa. Chúng ta phải mau vào cung cầu kiến Hoàng thượng trước lúc lâm triều, nếu chậm trễ sẽ sinh biến!" Kỳ Bắc thấp giọng nói, "Đi mau lên!"

"Đi!" Ba người xoay mình lên ngựa, trong tia nắng ban mai lò mờ, phi ngựa như bay tới Hoàng cung.

Bởi vì hàng ngày Kỷ Nam tiến cung dạy Lục Hoàng tử học, nên Thái hậu đã đặc biệt ban thưởng cho nàng một tấm lệnh bài, để nàng có thể tùy ý ra vào. Dựa vào tấm lệnh bài này, mà ba người bọn họ đã thuận lợi đi vào cung.

Dọc đường, Kỷ Nam tìm một cung nhân quen biết, lén hỏi mới biết được, lúc này Hoàng thượng cũng vừa mới thức dậy.

"Vừa kịp!" Nàng vui mừng khẽ nói với Kỷ Tây và Kỷ Bắc.

Kỷ Bắc gật đầu, "Chúng ta tới bên ngoài tầm cung cầu kiến!"

Thế là Kỷ Nam dẫn đường, đúng lúc gặp Mộ Dung Thiên Hạ ra khỏi tầm cung, đang chuẩn bị lâm triều, ba người cũng không phân trần một chữ mà lập tức quay xuống.

Ba đôi đầu gối nện xuống nền gạch đá xanh của Hoàng cung tạo nên một tiếng vang dội.

Cùng thời điểm đó, Mộ Dung Nham cũng gõ vang cửa phủ Quốc sư.

Lúc này là sáng sớm tinh mơ, nên Quốc sư đang luyện kiếm trong sân. Cửa vừa mới bị đẩy ra, mũi kiếm đã lao tới, cách giữa trán Mộ Dung Nham không đầy một tấc.

"Sư đệ thực sự là vẫn khách khí như trước a." Mộ Dung Nham vẫn tán gẫu như bình thường.

Hắn nghiêng đầu khó khăn lắm mới né được một kiếm có khí thế như hồng kia, trong ống tay áo rộng rãi, bàn tay phải của hắn khẽ nhúc nhích, hai ngón tay đã kẹp chặt lấy mũi kiếm đen tuyền sắc nhọn kia.

Ngón tay của hắn trắng nõn như ngọc thạch, thon dài trơn bóng, nổi bật trên thanh Huyền Thiết Kiếm hàn quang mênh mông, khiến chính hắn cũng phải ngây ngốc nhìn.

Đáng tiếc, người cầm kiếm là Trần Ngô Bạch, hắn không thèm để ý, chém xuống hai ngón tay chưởng mắt kia.

Cho nên, hắn thừa dịp Mộ Dung Nham đang phân tâm thương thức ngón tay hoàn mỹ không tỳ vết của chính mình, mà âm thầm trút ra nội lực, trên tay mạnh mẽ xoay chuyển một cái, mũi kiếm dựng thẳng lên, Huyền Thiết Kiếm vốn chém sắt như chém bùn kia khó khăn xẹt qua hai ngón tay chưởng mắt kia, nguy hiểm vô cùng.

"Hì..." Mặc Dù Mộ Dung Nham ứng biến vô cùng nhanh, nhưng mà ngón tay hắn vẫn bị cắt một đường, đau nhức khiến hắn phải nhíu mày.

Huyền Thiết Kiếm gặp máu, kêu ong ong không ngừng, Quốc sư đại nhân lấy khăn tay ra vừa cẩn thận lau chùi nó, vừa mở miệng lạnh giọng hỏi: "Có việc?"

"Nếu như không có việc gì, hà tất ta phải tìm tới cửa chịu một kiếm của ngươi?" Mộ Dung Nham vờ mặt đau khổ đáp.

"Sở thích của ngươi luôn luôn đặc biệt, " Trần Ngô Bạch thường thức mũi kiếm sáng như tuyết, không chút để ý liếc mắt nhìn hắn, "Nói thí dụ như...tự mình chuốc lấy cực khổ."

Mộ Dung Nham trong ngoài đều bị tổn thương, khóe miệng lại không khống chế được giật giật một phen. Yên tĩnh một lúc, Quốc sư vẫn cẩn thận tỉ mỉ vuốt ve thanh Huyền Thiết Kiếm của hắn, không tiếp tục đặt câu hỏi nữa, vì thế hắn chỉ có thể tự mình mở miệng: "Hôm nay, lúc lâm triều, phiền ngươi cố gắng khiến Kỷ Nam xuất chinh Tây Lý."

"Ta đâu có tham gia vào chính sự."

"Nhưng nhất định là ngươi có biện pháp." Mộ Dung Nham bước lên phía trước vài bước, cách Trần Ngô Bạch chừng mười bước, hắn cười như có ngụ ý, nói: "Vị Thiên Mật sứ tân nhậm kia, so với Cố Minh Châu còn đẹp hơn... mà dường như so với Cố Minh Châu cũng càng khó đối phó hơn?"

Vụ việc Đại Hoàng tử hạ độc khiến ngựa bị hoảng sợ ngày trước, chính là Quốc sư đại nhân đã thuyết phục Hoàng thượng nên dần xếp ỏn thỏa. Mà chuyện này, lại xảy ra sau đêm mà Thiên Mật sứ tới thăm phủ Quốc sư.

"Là càng dễ tiện hơn." Trần Ngô Bạch lạnh lùng trả lời, nói xong hắn gật gật đầu, nhìn về phía Mộ Dung Nham, "Nhưng mà, thật ra lại không khác ngươi là mấy!"

Những câu mà hắn nói so với thanh Huyền Thiết Kiếm trong tay còn sắc bén hơn nhiều, nhưng Mộ Dung Nham đang có việc cầu người, nên không thể làm gì khác, chỉ thờ dài nói: "Cũng sắp đến giờ lên triều rồi, Ngô Bạch, việc này ngươi có giúp hay không?"

Trần Ngô Bạch cũng không thèm nhìn hắn cái nào, "Nếu như ta không giúp, ngươi làm khó để được ta chắc?"

"Ừm..." Mộ Dung Nham lại còn nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cười toe toét, cất giọng chậm rãi nói đùa: "Nổ chết người?"

Nói xong, chẳng biết từ lúc nào, trong tay bàn tay phải vừa mới bị Huyền Thiết Kiếm cắt vào của hắn đã có thêm một thứ gì đó trông giống một viên đá cuội màu vàng nhạt.

Huyền Thiết Kiếm "Keng" một tiếng ra khỏi vỏ, về mặt lúc này của Trần Ngộ Bạch quả thực là quyết tâm muốn chặt đứt cánh tay kia xuống.

Mộ Dung Nham cũng không ứng chiến, hắn chỉ ý vào khinh công độc nhất vô nhị của mình mà bay nhẹ nhàng để né tránh. Nhất thời trong viện thanh nhã không nhiễm bụi trần của phủ Quốc sư, nơi nơi đều là đao phong khiếp người và bóng dáng màu xanh nhạt.

"Ha!" Trần Ngộ Bạch lạnh giọng quát chói tai, ông tay áo thiếp vàng thêu rồng đẹp đẽ quý giá của Mộ Dung Nham theo tiếng quát này mà rách ra.

"Này!" Sắc mặt Mộ Dung Nham căng thẳng, tay phải nhất thời nâng lên cao, làm bộ như muốn ném thật.

Đường đường là Quốc sư của Đại Dạ, lại bị "bào bối" nổ không chết người này hù sợ, liên tục thu hồi thế kiếm.

"Chắc..." Mộ Dung Nham cau mày, nhìn ống tay áo bên trái nát vụn mà thở dài, ngẩng đầu phiền muộn cảm khái: "Ngộ Bạch, hiện giờ trong sự môn ngoại trừ người thì chỉ có ta, nhưng mà vì sao mỗi lần chúng ta gặp mặt, lúc nào cũng cãi nhau ầm ĩ như vậy hả?"

Trần Ngộ Bạch lưu loát thu kiếm vào vỏ, cười lạnh một tiếng: "Bởi vì người muốn chết?"

"Không, đó là bởi vì sự đệ người vẫn nghịch ngợm giống như trước đây." Động vào chỗ đau của Quốc sư đại nhân, hiển nhiên tâm tình có chút tốt lên, "Chớp mắt một cái, sự đệ người cũng đã đến tuổi lấy vợ rồi, chắc chắn, thời gian trôi qua thật nhanh a..."

"Mộ, Dung, Nham," Sắc mặt Quốc sư trẻ tuổi lập tức như hàn băng, hắc y trên người hắn cư nhiên không gió mà bay, "Người thật sự cho rằng, mỗi một lần ta đều bị người áp chế hay sao?"

"Ta cũng không muốn ép người. Ngộ Bạch, cái cảm giác vận mệnh của chính mình bị người khác dắt đi, cả ta và người hiện giờ đều đã được biết rõ mùi vị rồi." Mộ Dung Nham thấy mình đã thật sự trêu chọc khiến hắn phát cáu, vội vàng không dấu vết vòng sang chuyện khác, "Tại sao lại không chân thành hợp tác, theo ý nguyện chứ?"

"Theo ý nguyện?" Trần Ngộ Bạch lạnh lùng cười rộ lên, "Người muốn cái gì? Kỳ Nam hay là Dạ quốc?"

"Tất cả"

"Chỉ có thể chọn một."

"Cái sau."

"Tốt!" Trần Ngộ Bạch vỗ tay một cái, "Mộ Dung Nham, đánh cuộc một chút đi? Nếu như ta thua, ta hứa sẽ vì người mà cống hiến sức lực ba lần. Nhưng nếu như người thua là người, từ nay về sau ta đến chỗ nào, thì người phải tránh đi mười dặm."

"Đánh cuộc gì?" Điều kiện như vậy khiến Mộ Dung Nham không chút do dự.

"Đánh cuộc người sẽ vì Kỳ Nam mà đánh, mất, thiên, hạ!" Trần Ngộ Bạch gần từng tiếng, "Nếu như người dám đánh cuộc cùng ta ván này, chuyện xuất chinh đi Tây Lý, ta sẽ làm theo mong muốn của người, được không?"

"Được!" Trong đôi mắt đào hoa sáng lấp lánh của Mộ Dung Nham xẹt qua một tia sáng bức người, "Nhưng mà, sao có thể chỉ dùng mình ta để đánh cuộc chứ... Ta muốn thêm một điều khoản."

"Người nói đi!"

"Kỳ Tiểu Ly - Ta cá là Trần Ngộ Bạch người, sẽ vì nàng mà đánh, mất, chính, mình." Mộ Dung Nham cũng nặng nề rít từng chữ một, "Nếu ta thua, đừng nói là mười dặm, hay tránh người ngàn dặm, mà kiếp này ta sẽ không đặt chân vào Dạ quốc một bước nào nữa. Nhưng nếu người thua, thì từ nay về sau phải nghe theo mệnh lệnh của ta. Như thế nào?"

Trần Ngộ Bạch nghiêm túc nhìn vị sư huynh này của hắn một cái, sau đó cười lạnh một tiếng, rồi chậm rãi dựng thẳng bàn tay trái lên, "Thành, giao!"

Bốp! Bốp! Bốp!

Một ván cược vô cùng hấp dẫn, thế nhưng phong vân khó lường!

Từ phủ Quốc sư trở về, thì trời cũng đã sáng rõ.

Cánh tay trái của Mộ Dung Nham vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, còn tay phải thì vừa mới bị Huyền Thiết Kiếm chém vào, cho nên lúc này cả hai tay đều không thể không chế dây cương. Nhưng mà dù sao hôm nay cũng không có việc gì, nên hắn dứt khoát bỏ ngựa lại, một mình chậm rãi tiêu sái trên đường.

Thượng Kinh đã bắt đầu vào đông, nên vào sáng sớm, trên tán cây và những bụi hoa đều phủ đầy sương, dưới ánh nắng ban mai của tiết trời đầu đông, tỏa ra những tia sáng lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Mẫu phi của hân có rất nhiều đồ trang sức, nhưng trong đó, bà yêu thích nhất một thứ, có tên gọi là "Sương Mai".

Để có được "Sương Mai", người ta phải mua về một trăm lẻ tám nàng tiên cá vừa mới biết yêu, rồi lại gom góp giọt lệ đầu tiên rơi vì tình của các nàng, sau đó lại được năm trăm thợ thủ công danh tiếng nhất chung sức hợp tác, mất tám năm tròn mới chế tác thành. Đó là vật độc nhất vô nhị trên đời này.

Năm đó, phụ hoàng của hân đã nhờ "Sương Mai" mà chiếm được trái tim của mẫu thân hân. Mẫu thân cũng vì thế mà ruồng bỏ gia tộc, thậm chí cả đất nước của bà, khó khăn gian khổ đến bên phụ hoàng.

Lúc lâm chung, bà rơi lệ không ngừng. Khi ấy, Mộ Dung Thiên Hạ vẫn đang ở chiến trường, còn cậu thì không thể ngủ lại hậu cung vào ban đêm, cho nên bên người bà chỉ có một mình Mộ Dung Nham nhỏ tuổi canh giữ cả một đêm.

"Mẫu phi, " Trong đêm khuya yên tĩnh, hân lau lệ cho bà, nhẹ giọng an ủi bà: "Phụ hoàng đã đánh thắng trận, sắp trở về rồi, người nhất định phải đợi phụ hoàng!"

Mẫu phi sắc mặt trắng nhợt, chậm rãi lắc đầu, trong đôi mắt phượng đã từng khiến không biết bao nhiêu nam tử tài tuấn quý tộc của Nam quốc phải khuynh đảo, đã tràn đầy thương tiếc và không cam lòng, "Nham nhi, " bàn tay lạnh lẽo của bà vỗ về hân, giọng nói yếu ớt run rẩy, "Xin lỗi... Mẫu phi xin lỗi con!"

Khi đó, Mộ Dung Nham vẫn còn chưa hiểu câu nói "Xin lỗi" kia.

Nhưng về sau, hân đã dần dần ý thức được, bất luận hân biểu hiện ưu tú bao nhiêu, cũng không thể vượt qua được chuyện hân mang một nửa dòng máu người Nam quốc, rốt cuộc hân cũng hiểu rõ câu nói mà mẫu phi đã nói khi lâm chung.

Bà biết, bởi vì thân phận của bà, nên con trai bà vĩnh viễn sẽ không được người dân Dạ quốc hoàn toàn tin tưởng và chấp nhận.

Câu "Xin lỗi kia" là của một nữ nhân đã vì tình yêu mà vứt bỏ tất cả, trong lúc lâm chung dù vô cùng sợ hãi lạnh lẽo nhưng vẫn cảm thấy áy náy... bởi vì, tình yêu của bà đến cuối cùng lại hóa thành bụi gai trải dọc đường đời của đứa con trai duy nhất của bà.

Mẫu phi của hân, đã rơi nước mắt như vậy mà chết đi.

Mà hết thấy những điều này, từ việc mẫu phi của hân khi còn sống chỉ là đoá hoa nhất thời, cho đến việc hân sinh ra đã phải chịu cực khổ, Mộ Dung Thiên Hạ đều nhìn thấu, nhưng cũng chỉ là nhìn thấu mà thôi. Cho tới lúc Mẫu phi của hân qua đời, cũng đã có một danh phận là phi tần. Mà hân, cho tới nay, dù đã nỗ lực hơn các Hoàng tử khác gấp trăm ngàn lần, nhưng vẫn chỉ sống trong sự ngờ vực.

Nhưng mà không sao hết, cũng may là hân đã trưởng thành, nếu như người khác không thể cho hoặc là không muốn cho, thì hân chỉ có thể tự mình động thủ, tranh giành cũng được, cướp đoạt cũng được, tính kế cũng được, giết chóc cũng được, nếu hân đã muốn, thì đều có thể đạt được.

Kỷ Nam ngồi ở khúc rẽ của bức tường bên ngoài phủ đệ của Nhị hoàng tử trọn vẹn một canh giờ mới thấy hân đi về.

Trông hân có vẻ không được vui lắm. Bộ dáng tươi cười như gió xuân trước sau như một, nay đã không thấy bóng dáng, mà thay vào đó là biểu tình muốn cướp đoạt, lạnh lẽo đến thấu xương, dường như cho dù ngay lúc này trời có sụp xuống, hân cũng không quan tâm.

Kỷ Nam đã từng thấy hân có dáng vẻ thần bí khó dò, không gì không làm được, hăng hái, cung chiêu bất đắc dĩ, ôn nhu đa tình, thậm chí còn có không đứng đắn trên đời. Trong mỗi trường hợp, phản ứng của Nhị hoàng tử Mộ Dung Nham luôn không giống nhau, nhưng chưa bao giờ, nàng thấy hân như bây giờ, toàn thân hân đều tỏa ra hơi thở hung ác lạnh lùng và bị quan chán đời.

"Điện hạ..." Thậm chí hân còn không nhìn thấy nàng, chỉ mím môi lạnh lùng nhìn thẳng con đường phía trước, trực tiếp bước qua người nàng.

Nhờ tiếng gọi khẽ này của nàng, mà Mộ Dung Nham giống như được thoát khỏi một sự trói buộc vô hình nào đó. Hân dừng lại, quay đầu nhìn nàng một cái, chậm chạp nở nụ cười ấm áp, lại khôi phục thành Nhị hoàng tử Điện hạ giống như bình thường, "Sao nàng lại tới đây?"

Hân bước tới gần, Kỷ Nam mới phát hiện thêm một chuyện quái dị hơn nữa: Tay áo bên trái của hân bị người ta rạch một đường dài tới trên khuỷu tay, khiến tay áo bị bung ra, tung bay phấp phới trong cơn gió của buổi sớm mai, giống như đôi cánh của con bướm trắng.

"Huy nh..." Trong phút chốc, Kỷ Nam kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

Mộ Dung Nham lại âm thầm cười, cuốn tay áo bên trái ra đằng sau, dịu dàng hỏi nàng: "Tại sao không vào bên trong đợi ta? Ngồi ở đây làm gì vậy?"

Kỷ Nam cúi đầu, ánh mắt nàng vẫn nhìn chăm chú vào tay áo trái của hân, nghe hân hỏi cũng không đáp lời, chỉ lắc đầu không ngừng.

"Nàng sao vậy?" Mộ Dung Nham bước lên một bước, tới gần nàng một chút, đưa tay xoa đầu nàng, "Tiểu Tứ?"

Kỷ Nam mạnh mẽ ngẩng đầu, một đêm chưa ngủ, nên sắc mặt nàng hơi kém, hốc mắt lại ửng hồng. Nàng nhìn hân không chớp mắt, ánh mắt kia vô cùng

phức tạp, nhưng lại cực kỳ đơn thuần.

"Chắc, " Mộ Dung Nham thấp giọng dịu dàng nói, "Kỷ tiểu tướng quân của chúng ta đang muốn khóc nhè hay sao?" Hắn thoải mái trêu đùa, cũng không tỏ ra kinh ngạc với nét mặt ngưng trọng của nàng lúc này.

Nhưng đáng về tri kỷ ôn nhu như vậy lại càng khiến sống mũi Kỷ Nam cay cay.

"Vừa nãy khi lâm triều, Hoàng thượng đã hạ chỉ, mệnh cho ta chỉ huy mười vạn đại quân tới Tây Lý, viện trợ Ngô Kiên tướng quân, đoạt lại thành trì đã mất, lấy lại thanh danh của Đại Dạ chúng ta!" Nàng nói ra tin tức khiến lòng người phấn chấn như vậy, nhưng giọng điệu vẫn trầm thấp mà dè dặt, "Đa tạ huynh... Điện hạ! Đa tạ."

"Cảm tạ ta?" Mộ Dung Nham cười hỏi lại, "Quốc sư có nói gì hay sao?"

Kỷ Nam lắc đầu.

"Vậy vì sao nàng phải cảm tạ ta?"

Kỷ Nam do dự một lát, mới nhẹ giọng nói: "Lúc lâm triều Hoàng thượng đã nói: 'Điện hạ lập quân lệnh trạng*... Nếu như phải ta lĩnh binh, Điện hạ nguyện tự mình xin đi giám quân, đi Tây Lý cùng ta, không thắng không về.'"

(* quân lệnh trạng - giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh.)

Giám quân... Không thắng không về... Trong nháy mắt, nụ cười trên khóe miệng của Mộ Dung Nham đã hoàn toàn biến mất.

Trần, Ngô, Bạch!

"Điện hạ, " Kỷ Nam vẫn cúi đầu, thanh âm vẫn trầm thấp mà nghẹn ngào như cũ, "Còn có một câu, mà ta vẫn muốn nói với huynh."

Hôm nay, nàng ăn mặc gọn gàng, tóc buộc đơn giản, vài sợi rủ xuống trán, bởi vì nàng cúi đầu nên mấy sợi tóc bị gió thổi phát qua mặt nàng, khiến Kỷ tiểu tướng quân trông có vẻ yếu đuối mỏng manh mà ngày thường hiếm thấy.

"Cứ nói đi đừng ngại." Mộ Dung Nham vốn dĩ đang muốn câu giận đến mức muốn cắn người, cũng không khỏi dịu xuống.

Có thể là bởi vì giọng nói của hắn dịu dàng hơn so với lúc trước, nên Kỷ Nam rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, hốc mắt còn đỏ hơn lúc nãy. Nàng dừng cảm nhìn thẳng vào mắt hắn, mở miệng nói: "Xin lỗi."

Ba chữ vô cùng đơn giản này lại khiến cho Mộ Dung Nham cảm thấy chấn động

Nước mắt của mẫu phi trước lúc lâm chung và hốc mắt hồng hồng của Kỷ Nam ở trước mắt chồng chất lên nhau, khiến trái tim của hắn cảm thấy đau đớn lạ thường.

"Nàng..." Hiếm khi lại thấy hắn bị nghẹn lời, một lát sau hắn mới khôi phục, giọng cười, hỏi: "Vì cái gì mà nàng phải xin lỗi ta?"

Kỷ Nam chỉ mỉm môi, nhìn hắn, mà không trả lời.

Mộ Dung Nham thấy nàng như vậy, vẻ mặt dần dần trở nên phức tạp.

"Được rồi, nếu đã không muốn nói thì đừng nói. Nàng trở về đi, sắp tới phải xuất chinh, nàng hãy chuẩn bị mọi thứ cho tốt." Giọng nói của hắn dịu dàng thân thiết, nhưng hai tay ở sau lưng lại nắm chặt thành quyền.

"Còn nữa, Tiểu Tứ, bất kể nàng xin lỗi ta vì điều gì, thì ta cũng sẽ thông cảm."

Ánh mắt của hai người giao nhau, mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng Kỷ Nam lại cảm thấy dài đằng đẵng. Nàng âm thầm hít sâu một hơi rồi xoay người lại, không quay đầu mà tiêu sái rời đi.

Vừa rồi, nàng cũng chưa nói sự thật, bởi Hoàng thượng đã dặn nàng không được nói cho bất cứ kẻ nào: Lúc sáng sớm, khi nàng và hai ca ca cùng nhau quỳ bên ngoài tâm cung để cầu kiến, thì chỉ có một mình nàng được tuyên vào. Khi ấy, Hoàng thượng đang thay quần áo, duỗi hai tay đứng hiên ngang, vây xung quanh ông là một đám cung nhân vừa đứng vừa quỳ.

Kỷ Nam cũng không ngại, quỳ gối xuống trước mặt ông, lớn tiếng bẩm báo ý định của mình.

Hoàng thượng nở nụ cười, chỉ thuận miệng hỏi một câu, nhưng lại khiến cho Kỷ Nam bị dọa đến mức suýt chút nữa là hồn bay phách tán: "Chẳng phải Nhị Hoàng tử đã nói cho ngươi biết, Ngô Kiên vạch tội Kỷ Đông rồi hay sao? Sao ngươi không nghe lời khuyên của hắn ở lại Thượng Kinh bảo vệ Kỷ phủ, mà lại muốn xin đi tiền tuyến?"

Kỷ Nam nghe vậy, sắc mặt trở nên trắng xanh nhợt nhạt, trên lưng cũng lập tức túa ra mồ hôi lạnh.

Nhưng nàng vẫn thẳng tắp quỳ, quật cường mà trầm mặc.

Hoàng đế cũng mặc kệ nàng quý như vậy, ông thay quần áo súc miệng, để chuẩn bị lâm triều như bình thường.

Mất thấy khoảng cách tới lúc lâm triều đã càng ngày càng gần, lòng Kỳ Nam nóng như lửa đốt, nhưng cũng đúng lúc này, có cung nhân tiến vào bẩm báo: Quốc sư cầu kiến.

"Tuyên vào!" Dường như Hoàng đế cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào, còn nói với Kỳ Nam đang quỳ dưới đất: "Kỳ tiểu tướng quân, Nhị Hoàng tử của trẫm quả thực là vô cùng có bản lĩnh a... Ngươi xem, một canh giờ trước hán mới đến thăm phủ Quốc sư, nhanh như vậy mà Quốc sư đã bị hán thuyết phục để tới đây nói giúp ngươi rồi"

"Hoàng thượng... Anh minh!" Việc đã đến nước này, Kỳ nam cũng không còn lời nào để nói.

"Vì một phen khổ tâm của Nhị Hoàng tử, nên trẫm sẽ để cho ngươi dẫn binh đi." Giọng điệu của Hoàng thượng càng lúc càng nhẹ nhàng, tới đây tưởng chừng như đang nói chuyện phiếm với nàng, "Kỳ Nam, trẫm có chút tò mò: Hán giúp đỡ ngươi nhiều như vậy, làm mọi chuyện vì ngươi, phải chăng là mắc nợ ngươi cái gì?"

Kỳ Nam cảm thấy miệng mình đắng ngắt, nàng khó khăn trả lời: "Chưa từng ạ."

"Ồ...?" Hoàng đế còn chưa nhú mày xong, Quốc sư đã đi vào, ông cũng chỉ có thể dừng lại: "Được rồi, ngươi lui xuống đi, tình hình cụ thể của việc phái binh, lát nữa khi lâm triều sẽ bàn bạc lại."

Lúc này, vị Quốc sư trẻ tuổi cũng đã đến nơi, toàn thân hán mặc một bộ y phục bằng tơ lụa đen tuyền lạnh lẽo, đáng vẻ như một trích tiên lạnh lùng, hơi thở không có lấy một tia ấm áp, điều này khiến cho Kỳ Nam không khỏi nhớ tới một người khác: Một người ấm áp nhất mà nàng từng gặp.

Hán ấm áp như vậy, tốt như vậy, nhưng nàng lại không thể yêu... Cho nên, Điện hạ, xin lỗi!

Sau lưng, Mộ Dung Nham vẫn còn đứng trong gió, kể từ khi Kỳ Nam bắt đầu hiểu chuyện tới nay, đây là lần đầu tiên mà nàng phải rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Xa rồi Thượng Kinh ngập trong vàng son, mặc dù hán vẫn mặc y phục màu xanh nhạt kia, nhưng dần dần, hán đã không còn là vị hoàng tử luôn mỉm cười dịu dàng ở Thượng Kinh nữa. Cuộc sống trong quân đơn giản, lòng người ngay thẳng. Ngày thường ở Thượng Kinh, hán luôn xuất hiện với bộ dáng kia, nhưng ở nơi này lại không cần dùng đến. Hán cũng từ từ buông xuống, và cuối cùng cũng đã tìm lại được chính mình.

Mấy ngày sau, đại quân chuẩn bị xuất chinh.

Trong Kỳ phủ, bọn hạ nhân bận rộn tới lui để chuẩn bị cho Kỳ Nam lên đường. Lúc này, Kỳ Nam đang ở trong phòng Trần Nam Vương phi, bị Vương phi và Diễm Dương công chúa một trái một phải kéo tay.

"Tiểu Tứ, " Giọng nói của Diễm Dương công chúa khàn khàn, mấy ngày qua bị bệnh, trông bà đã gầy đi rất nhiều, "Van con, hãy cố gắng tìm Kỳ Đông trở về, ta ngày đêm đều mong ngóng có thể được nhìn thấy nó..."

"Nhị nương, xin người hãy yên tâm!" Kỳ Nam nắm chặt tay bà, dịu dàng an ủi, giọng nói cực kỳ chắc chắn, "Con sẽ cố gắng hết sức, nhất định có thể tìm được đại ca!"

"Tiểu Tứ..." Diễm Dương nhìn không được bật khóc, bà lấy khăn tay che mặt, bước đến trước mặt Vương phi và Kỳ Nam, rồi bắt chọt quỳ xuống, "Tỷ tỷ, " bà ngửa mặt, rơi nước mắt, bi thương nhìn Vương phi, "Ta hung hăng, càn quấy, kiêu ngạo suốt nửa đời người, từ trước tới nay cũng không coi tỷ tỷ ra cái gì... Là bởi vì ta không cam lòng, là bởi ta không hiểu chuyện, ta hồ đồ. Thực xin lỗi! Tất cả là do ta không tốt... Bây giờ ta chỉ cầu mong hài tử của ta có thể bình an trở về, chỉ cần nó có thể trở về bên cạnh ta, kiếp này nếu như ta còn có nửa phần bất kính với tỷ tỷ, thì ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống, ruột tan bụng nát, chết không được từ tể..."

"Đừng nói như vậy! Diễm Dương, muội mau đứng lên đi!" Hai mắt Vương phi cũng đã đỏ ửng, bà vội vàng cúi xuống đỡ Diễm Dương công chúa, "Chúng ta là người một nhà, Kỳ Đông là đại ca của Tiểu Tứ, việc này là trách nhiệm của nó, muội ngàn vạn lần đừng nói những lời đại dột như vậy nữa."

Diễm Dương công chúa và Vương phi nắm tay nhìn nhau, khóc lóc nức nở.

Kỳ Đình đứng ở một bên nhìn không nổi nữa, nâng tay sai người đỡ Diễm Dương công chúa về phòng nghỉ ngơi.

Người vừa đi, trong phòng cũng đã yên tĩnh lại, Vương phi cũng không kìm nén được mà rơi lệ. Bà biết trước khi xuất chinh kiêng kỵ nhất là điều này, nên đã yên lặng không tiếng động tựa vào tháp cạnh cửa sổ, cúi đầu lặng lẽ lau nước mắt.

Kỷ Nam bước qua kéo kéo tay áo bà, nhỏ giọng gọi: "Mẫu thân."

Vương phi xoay người lại, ôm cổ nàng, nghẹn ngào nói: "Nhị nương của con có ba nhi tử, mà còn như vậy, nương thì chỉ có mình con thôi! Tiểu Tứ, nếu như con gặp phải chuyện bất trắc, thì nương phải làm sao đây?"

Kỷ Nam vỗ nhẹ lưng bà, thật lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng trả lời: "Chết trận ở sa trường, vì nước quên thân, là niềm vinh quang lớn nhất của con cháu Kỷ gia, nếu như thật sự con có một ngày như vậy, mẫu thân, xin người hãy cho con được kiêu hãnh."

Vương phi lập tức khóc không thành tiếng, "Được..." Bà trả lời, nhưng giọng nói đã run rẩy đến mức lạc cả đi.

"Kỷ Nam, " Kỷ Đình mở miệng ngắt lời hai mẹ con, "Lại đây, ta có lời muốn nói với con."

Kỷ Nam ôm mẫu thân thêm một lát, rồi nhỏ giọng an ủi hai câu, lúc này mới đi tới trước mặt phụ thân, quỳ xuống nghe giáo huấn: "Xin phụ thân dạy bảo."

Kỷ Đình cúi đầu nhìn nữ nhi đang quỳ gối dưới chân mình, Kỷ Nam như vậy quả thật là giống ông ngày còn trẻ: Anh dũng, quả cảm, chính trực, thậm chí cũng quên đi bản thân như vậy.

Chỉ là, khi đó, ông vì Đại Dạ mà cam tâm tình nguyện hiến dâng tất cả, còn nàng, là bởi vì phụ thân của nàng ích kỷ yếu đuối, nên từ khi sinh ra đã bị tước đoạt đi chính mình.

Người đời chỉ biết rằng đây là hài tử được ông yêu thương nhất, coi trọng nhất. Nhưng mà không ai biết, thật ra, đây là người mà ông có lỗi nhất.

"Từ nhỏ tới lớn, ta đã từng nói với con rất nhiều lần, chiến trường chính là số mệnh của quân nhân chúng ta, ta biết con không sợ." Ông ngồi xuống, khẽ cúi đầu, giọng nói trầm trầm: "Ta chỉ mong con sẽ sớm chiến thắng trở về."

"Vâng!" Kỷ Nam cung kính trả lời, "Phụ thân, " nàng ngẩng đầu, ánh mắt kia trong suốt, khiến cho Kỷ Đình không dám nhìn thẳng.

"Phụ thân... Hài nhi có một chuyện muốn thỉnh cầu người."

"Con nói đi."

"Ngày đó, chính con đã xúi giục Kỷ Tây và Kỷ Bắc cùng nhau vào cung diện thánh, đại ca hiện giờ sống chết chưa rõ, chỉ còn lại ba huynh đệ chúng con, lẽ ra là nên cùng tiến cùng lui, nhưng thỉnh phụ thân xem xét đến chuyện Nhị nương vẫn còn đang bị bệnh, mà thả Kỷ Tây Kỷ Bắc ra đi ạ!" Nàng dừng cảm nói xong.

Ngày hôm ấy, khi nàng từ chỗ Mộ Dung Nham trở về, thì Kỷ Tây và Kỷ Bắc cũng đã chịu phạt quân côn xong. Bởi vì nàng mang theo hoàng mệnh sắp phải xuất chinh, nên Kỷ Đình không thể phạt nàng, chỉ có thể xách hai người Kỷ Tây và Kỷ Bắc vào từ đường, bắt đóng cửa suy ngẫm, đến nay vẫn chưa thả bọn họ ra.

"Lúc này, bọn chúng đang ở trước nhà chờ để đưa tiễn con rồi." Kỷ Đình trầm giọng nói, ông cũng đã sớm biết nàng sẽ thừa dịp ngày hôm nay để nói ra, "Kỷ Nam, mọi chuyện trong nhà đã có ta, con ở ngoài không cần phải lo lắng."

Lời này của ông đều có ngụ ý cả, khiến nàng lại nhớ tới câu chữ trong bức thư ngày hôm đó của Mộ Dung Nham, nhất thời, nàng cảm thấy nhói đau trong lòng, không khỏi nghẹn lời. Cuối cùng, nàng đập đầu một cái trước cha mẹ, rồi không chút do dự bước ra ngoài.

Trước đài Diêm Tướng, mười vạn nam nhi thiết huyết* của Đại Dạ tập kết thành quân, tất cả bọn họ đều mặc áo giáp, đứng hiên ngang, binh khí trong tay sắc bén, lưỡi đao phát ra ánh sáng lạnh lùng, làm tôn lên những gương mặt thiếu niên kiên nghị, nhất thời ngàn vạn sát khí nghiêm trang kết thành một luồng khí phách hào hùng xông thẳng lên trời.

(* - ý chỉ kiên cường và giàu lòng hi sinh.)

Trên đài Diêm Tướng, Quốc sư vừa hoàn thành nghi lễ, cũng là lúc Hoàng đế hạ lệnh: Xuất chinh!

Toàn thân Kỷ Nam mặc một bộ khôi giáp màu bạc, ngồi trên lưng ngựa. Nàng đang ở đội ngũ tiên phong, giờ cao Phương Thiên kích, nhất thời mười vạn nam nhi bên dưới đồng thanh hô to: "Giết!"

Âm thanh kia quả thực giống như tiếng sấm nổ, như tiếng gầm cuộn cuộn cuốn đi cát bụi, làm tay áo Dung Nham tung bay phấp phới. Hắn đang đứng bên cạnh Kỷ Nam, trong mười vạn áo giáp kia, chỉ có mình hắn mặc y phục hoa lệ màu xanh nhạt thêu rồng bằng kim tuyến, thanh nhân mã tào nhả, không chút nào giống như đang đi tới chiến trường để giám quân.

Nhưng phong thái của hắn ung dung như vậy, cùng với Kỷ Nam vừa uy nghiêm lại vừa cẩn thận, tuy rằng trái ngược nhau, nhưng kết hợp lại, thì trở thành một viên thuốc an thần trong đại quân: chủ soái có dũng, giám quân có mưu. Trận chiến này muốn không thắng cũng khó!

Trong vòng mười ngày đi đường, Nhị hoàng tử Điện hạ đã nghiêm nhiên nổi danh toàn quân. Từ xưa tới nay hắn đã có thanh danh rất tốt, là người tao nhã hữu lễ, không gây khó dễ, không kiêu căng phách lối, nên trong quân người người đều quý mến hắn. Kỳ Nam và bốn phó tướng lại càng thêm đoàn kết với hắn, nếu không phải ngại vì thân phận hắn tôn quý, thì có lẽ đã muốn xưng huynh gọi đệ rồi.

Hôm nay, lúc trời tối, Kỳ Nam tuần tra toàn bộ quân doanh, lúc binh lính phụ trách kiểm tra nhân số bước lên báo cáo, về mặt khó xử, lúng túng, thì nàng đã hiểu rõ. Nàng bắt động thanh sắc ra khỏi màn trướng, rồi nhanh chóng chạy một mạch ra ngoài, băng qua một rừng cây cách nơi quân đội cắm trại không xa, quả nhiên nàng trông thấy: Dưới một bãi cỏ trong cánh rừng kia, có một đồng lửa trại đang bùng cháy, bốn vị phó tướng đang tề tụ đông đủ xung quanh chiếc bàn đang bày thoi diễn bên cạnh đồng lửa, bốn người bọn hắn đang thương lượng, còn một mình Mộ Dung Nham tay cầm nhánh cây, hai bên đối diện trận diễn.

Kỳ Nam lặng yên không tiếng động tiến đến gần, lại bị hắn phát hiện. Bốn phó tướng được hắn nhắc nhở, thấy chủ soái giá lâm, nhất thời đồng loạt không lên tiếng nữa, không đợi nàng nổi giận, tất cả đều ảo não quay trở về.

"Tiểu Tứ..." Thấy nàng nhắc chân muốn đi, hắn giữ chặt nàng lại, lại bị nàng quay đầu hung hăng trừng mắt, nên vội vàng buông lỏng tay ra.

"Điện hạ, thứ cho thân mạo phạm. Trong quân có quân quy, ở nơi này, người nên gọi ta một tiếng 'Tướng quân' mới phải." Nàng nghiêm túc nói với hắn.

Mộ Dung Nham cười rộ lên, "Tiểu Tứ." Hắn lại gọi một tiếng nữa, so với khi nãy còn nhẹ nhàng dịu dàng hơn.

"Nàng dọa bọn họ chạy mất, lưu lại cục diện này, nàng thế chỗ bọn họ đi." Hắn lại còn dám mời nàng.

"Điện hạ, " Kỳ Nam hít một hơi, cố gắng kiềm chế nổi bất mãn trong lòng, nói năng uyển chuyển: "Trong quân có quy định nghiêm khắc về vấn đề làm việc và nghỉ ngơi, mỗi một người đều phải tuân thủ. Bốn vị phó tướng kia ngang vai ngang vế với cha ta, cho nên thỉnh Điện hạ đừng khiến ta phải bất kính với trưởng bối mà xử phạt bọn họ ở trước mặt mọi người."

"A... Nàng vừa vào trong quân đã thay đổi thành một người khác, hoàn toàn không giống lúc bình thường rồi." Mộ Dung Nham nhẹ giọng nói, cách đồng lửa trại nhìn nàng. Ánh mắt hắn dịu dàng, mang theo chút hứng thú, "Khiến ta cảm thấy có chút xa lạ, nhưng dường như, đây mới thực sự là Kỳ Nam."

Giọng nói của hắn vô cùng bình tĩnh. Kỳ Nam nghe xong, ngẩng đầu lên nói: "Ở nơi này ta là chủ soái, ngoài ra không có và cũng không thể có... những thân phận khác." Lúc này, ánh mắt nàng cực kỳ nghiêm túc: "Điện hạ, chiến trường thực sự hoàn toàn khác biệt với trận diễn ở chiếc bàn dưới chân ngài... chỉ dựa vào một người thì không thể nào thắng được, cho dù người này có lợi hại thế nào đi nữa thì cũng không có khả năng. Để một quân đội có thể chiến thắng, thì điều quan trọng nhất là: Trong đội ngũ, mỗi người mặc dù đều có nhiệm vụ riêng, nhưng cũng phải hỗ trợ và phối hợp với nhau, hợp tác một cách chân thành. Mà tất cả những chuyện này đều phải dựa trên những điều lệ và quân quy. Vì vậy, mặc dù chỉ là chuyện làm việc và nghỉ ngơi nhỏ như vậy, nhưng nhất định phải nghiêm túc chấp hành theo luật lệ."

"Thì ra là như vậy, " Mộ Dung Nham giống như bưng bình hiểu ra, gật gật đầu, "Thụ giáo! Không biết tiểu tướng quân còn có gì cần chỉ giáo?"

"Điện Hạ, " Kỳ Nam im lặng thật lâu, mới yếu ớt thở dài một tiếng, "Chiến trường hung hiểm, thỉnh Điện hạ tuyệt đối cẩn thận." Giọng nói của nàng lại trầm thấp hơn một chút, "Điện hạ vì ta nên mới bị cuốn vào tình cảnh này, dù nói thế nào thì lần này ta cũng phải bảo vệ người chu toàn, vậy nên, ủy khuất Điện hạ phối hợp với ta, để có thể chắc chắn đánh thắng trận này."

Lửa trại bập bùng, nổ lách tách. Trong ánh lửa, đôi mắt hoa đào xinh đẹp khẽ nhắm lại... Vừa rồi, ý của nàng chính là: Hắn là một giám quân, thì chỉ cần đi lướt qua sân khấu là tốt rồi, tốt nhất là cứ trốn sau lưng nàng, một khắc cũng không được lộ diện, chỉ cần chờ nàng đánh thắng trận, rồi vui vẻ cùng khai hoàn hồi triều, để có câu trả lời thỏa đáng với tờ giấy quân lệnh trạng kia là được.

Từ sau khi mâu thuẫn mất lúc hắn còn nhỏ cho tới nay, đây là lần đầu tiên, có người đặt hắn vào vị trí cần được bảo vệ, mà người này lại chỉ là một tiểu thiếu nữ giả bộ nam tử, thậm chí còn là người chưa trưởng thành.

Mộ Dung Nham cảm thấy trong đầu mình dường như "Ông" một tiếng, huyết dịch toàn thân nhất thời như bị dồn ngược trở lại, trong lòng cũng xuất hiện một cảm giác mà trước nay chưa từng có, dùng hết mọi từ ngữ cũng không thể nào miêu tả nổi: Dường như muốn giết chết người con gái trước mắt này bảy bảy bốn mươi chín lần, nhưng cũng lại muốn lập tức vươn tay kéo nàng qua, ôm chặt vào trong lòng ngực, bắt chặt tất cả.

Ánh mắt của hắn lần lượt thay đổi, về mặt biến hóa khó lường, nhưng tầng áo dịu dàng mà hắn vẫn thường xuyên khoác trên người kia đã biến mất không còn dấu vết. Kỳ Nam có thể cảm nhận điều này vô cùng rõ ràng.

"Đêm đã khuya, Điện hạ hãy về sớm nghỉ ngơi thôi." Nàng nói xong, nhắc chân lên muốn dập tắt đồng lửa, nhưng bị hắn ngăn lại.

"Ta vẫn muốn ở lại một lát nữa." Hắn cười nhẹ, nói với nàng, rồi đi tới bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, "Nếu đây là lần cuối cùng vi phạm quân quy, thì hãy để cho ta được phóng túng thêm một lát nữa được không? Tiểu tướng quân, mời về trước đi."

Hắn thật dễ nói chuyện, cứ như vậy mà đồng ý với nàng, về sau, buổi tối sẽ không tự tiện rời khỏi doanh trại nữa.

Hắn đã đồng ý, nên Kỳ Nam cũng không thể bắt bẻ thêm được nữa, nhưng vừa mới bước ra ngoài được hai bước, không hiểu vì sao, trong lòng nàng càng lúc càng cảm thấy bất an.

Nghe thấy tiếng bước chân đi rồi quay lại, Mộ Dung Nham nhìn thấy người một lần nữa lại đứng ở trước mắt, hơi hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn nàng.

"Ta ngồi cùng huynh một lát vậy." Nàng nhẹ giọng nói, rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, tiện tay nhặt nhánh cây, thay thế bốn vị phó tướng thoi diễn tàn cục

kia cùng hần.

Dưới ánh lửa, các đường nét của Mộ Dung Nham càng có vẻ tuấn tú hơn, hần khoanh tay bất động, nở nụ cười rồi cất tiếng hỏi: "Lúc này là Tiểu Tứ phải không?"

Kỷ Nam cúi đầu nên không thấy rõ vẻ mặt, nàng rầu rĩ trả lời: "Vâng ạ."

"Vây thì tốt." Hần nghe xong dường như thở phào nhẹ nhõm, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn một chút, "Kỷ tiểu tướng quân là anh hùng niên thiếu bất phàm, nhưng trong cánh sắc tươi đẹp như thế này, ở cùng Tiểu Tứ vẫn cảm thấy thoải mái hơn."

Hần nói như thể đó thật sự là hai người khác biệt, biểu tình vô cùng sinh động, khoe miệng Kỷ Nam hơi hơi giương lên, nhánh cây trong tay gõ gõ hần, giao đầu với hần trên bàn cát.

"Có một câu ta vẫn muốn hỏi huynh, " nàng rũ mắt nhìn xuống dưới đất, nhẹ giọng hỏi: "Huynh đã từng viết thư khuyên ta không nên rời khỏi Thượng Kinh, nhưng lại vì để ta có thể xuất chinh Tây Lý mà âm thầm chạy vạy khắp nơi, vì sao vậy?"

Cuộc chiến đang đứng lúc mấu chốt, Kỷ Nam đã liên tục đi vài bước thần kỳ, không chỉ xoay chuyển tình thế bất lợi lúc trước của nhóm người phó tướng, mà thậm chí đã áp đảo được Mộ Dung Nham. Mộ Dung Nham không cam lòng, đang hết sức chăm chú, nàng hỏi xong rất từ rất lâu hần mới ngẩng đầu lên, cười khẽ một tiếng, nói: "Bởi vì nếu như ta không giúp nàng, thì nàng cũng sẽ đi Tây Lý, cho dù chỉ đơn độc một mình đến đó, nàng cũng sẽ không buông tay. Một khi đã như vậy, không bằng đánh cuộc một ván."

"Ta cược là nàng sẽ thắng, đại thắng trở về, cược Kỷ gia các người sẽ không bị Đoan Mật Thái hậu đánh gục một cách dễ dàng như vậy." Hần nhẹ giọng nói xong, nhánh cây trong tay lại tiếp tục vẽ cực nhanh, "Ta tin tưởng nàng."

Hần lại tiếp tục áp sát, Kỷ Nam chỉ vừa mới phân tâm một chút, đã lại rơi vào tình thế bất lợi, không đến vài bước đã không thể cứu vãn được nữa. Nàng nhất thời mất hết hứng thú, gầy gầy đám cỏ dại bên cạnh chiếc bàn, rồi trầm mặc. Mộ Dung Nham cũng yên lặng ngồi đó.

"Ta nghe nói, huynh là sư huynh đồng môn của Quốc sư đại nhân, cũng có thể từ sự phân bố của những vì sao trên trời mà nhìn ra được huyền cơ, đoán trước được chuyện sau này giống như hần." Kỷ Nam bất chợt quay đầu lại hỏi hần.

Mộ Dung Nham lập tức lắc đầu, "So với hần thì ta vẫn lợi hại hơn một chút."

Phốc...Kỷ Nam bật cười. Ra ngoài lâu như vậy, rốt cuộc hần cũng nhìn thấy nàng nở nụ cười một lần.

"Tiểu Tứ, " hần than nhẹ, "Đừng ép buộc bản thân quá, trên thế gian này ai có thể thật sự hoàn toàn tâm vô tạp niệm chứ? Chủ soái thì sao? Một Tiểu Tứ biết cười biết sợ hãi vẫn có thể bách chiến bách thắng mà."

Kỷ Nam cười, vui đầu vào giữa hai cánh tay, nhẹ nhàng gật gật.

Mộ Dung Nham thấy đã đến điểm dừng, nên cũng không tiếp tục nói hết.

Lúc này, đêm đã khuya lắm rồi, nơi này cách Tây Lý cũng không còn xa nữa. Đầu đông đã vô cùng rét buốt, hướng chi là trong đêm khuya như vậy. Hần đốt lửa trại to hơn một chút.

Trong truyền thuyết, vùng cực Tây chính là đường chân trời, là nơi trời đất giao thoa, vươn tay ra cũng có thể hái được những vì sao. Mộ Dung Nham nhớ tới câu nói này, mới ngẩng đầu lên ngắm sao, phát hiện bầu trời đêm ở nơi này so với Thượng Kinh, dường như gần hần hơn một chút.

"Tiểu Tứ, ngôi sao kia chính là nàng." Hần vỗ nhẹ lưng nàng, chỉ cho nàng xem một ngôi sao nho nhỏ đại diện cho nàng, "Tuổi trẻ, lấp lánh, từ từ vươn lên cao, rồi tỏa sáng rạng rỡ... Nàng chính là một trong những vị tướng lĩnh huyền thoại nhất Đại Dạ."

Kỷ Nam dựa theo phương pháp của hần, cẩn thận nhìn lên, nhưng nàng không thể nào nhận ra chòm sáng ở xa xôi kia có chỗ nào khác biệt với những vì sao xung quanh.

Sau một lúc lâu, nàng vẫn lắc đầu, "Ta không thể nhìn ra được."

Mộ Dung Nham nở nụ cười, vẻ mặt xuất hiện sự đắc ý hiếm gặp mà không lời nào có thể miêu tả được, "Ta có thể nhìn ra."

Kỷ Nam liếc xéo hần một cái, hần cũng tự cảm thấy bản thân hơi thất lễ, cười cười nhìn nàng, nói: "Sau khi vào trong quân, dường như ta cũng trở nên không giống với lúc bình thường rồi, đúng không?"

Kỷ Nam gật đầu, "Cũng giống như lời nói ban nãy của huynh, Điện hạ, bây giờ huynh mới thực sự là chính huynh."

Xa rồi Thượng Kinh ngập trong vàng son, mặc dù toàn thân hần vẫn mặc y phục màu xanh nhạt kia, nhưng dần dần, hần đã không còn là vị hoàng tử luôn mỉm cười dịu dàng ở Thượng Kinh nữa. Cuộc sống trong quân đơn giản, lòng người ngay thẳng. Ngày thường ở Thượng Kinh, hần luôn xuất hiện với bộ dáng kia, nhưng ở nơi này lại không cần dùng đến. Hần cũng từ từ buông xuống, và cuối cùng cũng đã tìm lại được chính mình.

Kỷ Nam nhìn vào mắt hần, "Huynh cứ như vậy thì tốt."

Ta lại càng thích.

Mộ Dung Nham bật cười, sau khi bình tĩnh lại mới nhìn nàng.

Lửa trại bắt chợt bùng cháy, ánh lửa chiếu vào hai gương mặt đối diện nhau, nhuộm thành sắc màu ấm áp. Ngôi sao ở trên trời mà Mộ Dung Nham chỉ cho Kỷ Nam xem, mới vừa rồi còn an an tĩnh tĩnh, giờ đây chợt lóe ra tia sáng lấp lánh, vô cùng tuyệt đẹp.

Trên đời này nào có thứ gì là xem Tinh thuật chứ? Có chăng chỉ là xem nhân tâm* mà thôi.

(* - lòng người.)

Cho nên, động tâm sẽ khiến cho người ta bị rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Đây quả thực là người thuần khiết trong sáng nhất mà hắn từng gặp. Từ trên gương mặt nàng, hắn có thể đọc được bất kỳ cảm xúc gì từ tận đáy lòng của nàng. Yêu và hận của nàng đều vô cùng rõ ràng dứt khoát và mãnh liệt, chứ không giống như hắn, đều mơ hồ, kín đáo, và không để cho bất cứ ai biết.

Địa phương giáp ranh với Tây Lý có tên gọi là Hành Châu, khi Kỷ Đông còn ở đó đã bị Tây Lý đánh chiếm. Hiện giờ đội quân của Ngô Kiên đang đóng quân ở Hạ Thành, là vùng lân cận với thành Hành Châu.

Thời điểm Kỷ Nam dẫn theo mười vạn viện binh, cách Hạ Thành còn ba ngày đường, thì gặp phải quân mai phục của Tây Lý.

"Giết, sạch!" Mũi giáp màu bạc chiếu xuống một cái bóng nho nhỏ trên gương mặt Kỷ Nam, nàng nói ra hai chữ cay nghiệt này một cách rành mạch rõ ràng. Nơi đây nằm trong phạm vi lãnh thổ của Đại Dạ, vậy mà người Tây Lý lại dám hung hăng can quấy như vậy!

Phó tướng tuân lệnh, dẫn theo tiểu đội một trăm người, trang bị gọn gàng tiến lên. Chưa tới một canh giờ sau, đã tiêu diệt toàn bộ hơn ba trăm tên lính mai phục của Tây Lý.

"Báo cáo!" Phó tướng vội vàng chạy tới, xuống ngựa lớn tiếng bẩm báo, "Phạm có kẻ chống cự đã lập tức giết không cần hỏi! Tù binh có hơn một trăm tên! Có một kẻ tự xưng là sứ giả Tây Lý, xin cầu kiến tướng quân!"

"Không gặp." Kỷ Nam lập tức cao giọng, lạnh lùng từ chối một cách dứt khoát.

Phó tướng do dự một chút, rồi nói: "Nhưng mà hắn nói... Có tin tức của Đại công tử."

Mắt phải của Kỷ Nam mạnh mẽ nhảy lên một cái, hai tay đang khống chế dây cương của nàng không tự chủ được xiết chặt lại. Khoảnh khắc nàng buông tay ra, đã làm như không nghe thấy, đi3nda4nle3quyyd0on.com cất giọng trầm ổn ra lệnh: "Áp tải bọn chúng ra phía sau đi, phải thêm mấy người nữa trông coi! Không để cho bất cứ kẻ nào tiếp cận! Sau khi tới Hạ Thành sẽ giao cho chủ soái định đoạt."

"Vâng!" Phó tướng nhận lệnh rồi đi.

Từ đầu đến cuối, Mộ Dung Nham vẫn đứng bên cạnh quan sát, lúc này hắn mới tiến lên, nhẹ giọng hỏi nàng: "Vì sao lại không gặp?"

Kỷ Nam cắn chặt răng, nhỏ giọng đáp: "Ta nghĩ rằng đây không phải quân mai phục... Người Tây Lý sẽ không ngu xuẩn đến mức chỉ dùng năm trăm tên lính để phục kích mười vạn đại quân của chúng ta. Tin tức mà bọn chúng mang tới nhất định không phải là tin tức tốt lành, đại ca của ta có lẽ đã rơi vào tay bọn chúng rồi. Nếu thật sự như vậy, nhất định là bọn chúng tới đây để uy hiếp ta, cho nên ta không thể gặp tên sứ giả kia trước Ngô Kiên được, nếu không nhất định sẽ bị bọn chúng lấy cớ."

Mộ Dung Nham sùng sốt, không khỏi dùng một ánh mắt khác quan sát nàng một phen, "Thật không ngờ... trẻ nhỏ dễ dạy a!"

"Sự an nguy của Điện hạ và Kỷ phủ là nút thắt trong lòng ta, ta không thể không suy nghĩ thật kỹ rồi mới làm." Nàng nói thật nhỏ.

Mộ Dung Nham im lặng trong giây lát, rồi khẽ gật đầu nói: "Nếu thực sự như nàng nghĩ, thì Kỷ Đông hẳn là còn có giá trị với bọn chúng, trước mắt chắc chắn là vẫn được an toàn."

Kỷ Nam thở dài, "Chỉ mong như vậy."

Đêm khuya yên tĩnh, không chút tiếng động.

Bên ngoài lều trại tạm giam sứ giả Tây Lý, liên tục truyền đến hai tiếng vang của vật nặng ngã xuống đất... hai binh sĩ trực đêm hôn mê ngã xuống đất không biết gì, một bóng dáng màu trắng nhẹ như làn khói chợt lóe, rồi len vào trong lều.

Tên sứ giả Tây Lý kia đang ngủ ngon trong ổ rom ấm áp, bỗng nhiên bị kéo dậy. Hắn há mồm muốn la, nhưng ở giữa lồng ngực bị người ta điểm mạnh một cái, sau đó hắn cố la hét thế nào đi nữa cũng không phát ra âm thanh gì.

"Người chỉ cần gạt đầu, hoặc là lắc đầu, " Bóng trắng xông vào lều trại kia, lại có thể nói lưu loát tiếng Tây Lý, "Nhưng người hãy cẩn thận, chỉ cần gạt sai hoặc lắc sai, ta sẽ vận đầu người xuống ngay lập tức."

Giọng nói của hắn trầm thấp, nhưng lại mang theo sát khí và sức mạnh không thể coi thường, người Tây Lý trời sinh vô cùng cẩn cảm với hai điều này, nên đầu gối hắn không khỏi lập tức nhũn ra, rồi liên tục gạt đầu.

"Kỷ Đông còn sống không?"

Sứ giả gạt đầu.

"Các người muốn dùng hắn để trao đổi Hành Châu?"

Sứ giả gạt đầu, lại lắc đầu.

Người nọ dường như hiểu ra, cười lạnh một tiếng: "Còn cả Hạ Thành nữa sao?"

Sứ giả gạt đầu mãnh liệt.

"Người được chỉ thị tới đây để ly gián tướng lĩnh Dạ quốc và hãm hại Kỷ Nam đúng không?"

Sứ giả dừng lại.

Người nọ cũng không thúc giục, chỉ cười một tiếng, rồi như tự độc thoại một mình: "Nếu bây giờ ta giết người, thì trận này không thể không đánh, vậy thì các người có hao hết tâm tư cũng vô dụng... Ừm... Ý này không tệ."

Sứ giả nghe vậy sùng sốt trong giây lát, sau đó liều mạng lắc đầu lia lịa, rồi lại mạnh mẽ gạt đầu, trả lời những vấn đề trước đó.

Ánh trăng từ phía sau chiếu vào, Mộ Dung Nham buông lỏng tay, thản nhiên nở nụ cười, nhấc chân lên đá nhẹ vào huyệt ngũ của hắn. Thấy người kia bị hôn mê ngất xỉu đi, hắn mới quay người đi ra ngoài.

Kỷ Nam thương nghị công việc với bốn vị phó tướng suốt cả đêm. Sau khi tiễn chân bọn họ, nàng đang định đi nghỉ ngơi một lát, bất chợt thấy cửa lều lay động, sau đó nàng cảm thấy quay cuồng một trận, rồi bị một người ôm lấy từ phía sau, cả hai lăn một vòng rồi cùng ngã xuống giường.

Người kia có thân thủ nhanh nhẹn, phất tay một cái, ngọn nến trên bàn sách lập tức tắt vụt, hắn lại giơ tay lên để kéo chăn, dưới tấm chăn, hắn và nàng đối mặt nhau.

"Huynh làm gì vậy?" Kỷ Nam vừa giận vừa sợ hỏi. Nàng vừa lên tiếng, trên môi đã bị một ngón tay ngăn lại, nàng đành phải im lặng.

Qua khe hở của lều trại có thể nhìn thấy ánh sáng của cây đuốc ở bên ngoài, ánh sáng trong lều yếu ớt nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Kỷ Nam bị hắn ôm, hai người mặt đối mặt, cách nhau chỉ mấy tấc. Đôi mắt hoa đào sáng lấp lánh của hắn được phóng to gấp bội trước mắt nàng, trừ đôi mắt ấy ra, thì xung quanh chỉ toàn là bóng tối hắc ám. Dường như toàn bộ ánh sáng của thế gian này đều tập trung vào đôi mắt ấy, thần hồn của nàng cũng như bị hút vào trong đó...

Mà Mộ Dung Nham, ngón tay đặt trên cánh môi mềm mại của nàng, hô hấp cũng ngừng thấy hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ tràn đầy ở chóp mũi, khiến hắn cảm thấy mất hồn.

Nàng mở to hai mắt, nhìn hắn không chớp mắt.

Đây quả thực là người thuần khiết trong sáng nhất mà hắn từng gặp. Từ trên gương mặt nàng, hắn có thể đọc được bất kỳ cảm xúc gì từ tận đáy lòng của nàng. Yêu và hận của nàng đều vô cùng rõ ràng dứt khoát và mãnh liệt, chứ không giống như hắn, đều mơ hồ, kín đáo, và không để cho bất cứ ai biết.

Trong chăn, hai người đều thất thần không nói gì, ngược lại, ở bên ngoài, lại bắt đầu có tiếng xôn xao ầm ỹ. Tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng to, càng lúc càng gần, một binh lính ở bên ngoài gọi thật to: "Tướng quân! Tướng quân!"

Kỷ Nam liếc nhìn Mộ Dung Nham một cái, xoay người ngồi dậy, cất giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Nàng vừa mở miệng, hai binh lính đã lập tức tiến vào, quỳ gối trước cửa lều bẩm báo: "Khởi bẩm tướng quân! Vừa rồi có kẻ xông vào lều của tù binh!"

"Kẻ tự xưng là sứ giả kia đã chết chưa?"

"Chưa ạ! Hắn chỉ bị đánh ngất xỉu, nhưng cũng không bị thương."

"Vây được rồi. Tăng thêm người tới đó trông coi." Chi là chuyện nhỏ, nên Kỳ Nam thần nhiên phân phó.

"Vâng!"

Nghe thấy tiếng bước chân đi xa, Kỳ Nam bỗng nhiên giống như bị kim châm, nhảy dựng lên tại chỗ, còn Mộ Dung Nham từ từ xoay người ngồi dậy.

"Huynh..." Nàng nhất thời bối rối thờ gáp, nói cũng không lưu loát, sau một lúc lâu mới chỉ vào hắn: "Huynh lại có thể không thèm thay quần áo mà đi thăm dò quân doanh vào ban đêm hay sao?!"

Trong đêm tối đen như mực, hắn lại dám mặc một thân áo bào trắng lúc ẩn lúc hiện, gây sự chú ý. Hắn cho rằng Kỳ gia quân của nàng đều bị mù rồi hay sao?!

Mộ Dung Nham cực kỳ vô tội nhìn nàng, nhỏ giọng thanh minh: "Khinh công của ta tốt."

"Vây tại sao vẫn bị phát hiện hả?!"

"Có lẽ là bởi vì ta cảm thấy áy náy, nên bất giác xuống tay hơi nhẹ một chút khiến một trong hai tên lính tinh dậy hơi sớm. Nhưng mà hắn không nhận ra ta, nàng yên tâm đi."

Kỳ Nam cũng không biết phải nói gì với hắn mới tốt, nàng vỗ trán thở dài, "Điện hạ nên thương lượng cùng ta trước mới phải."

Nàng nhất quyết sẽ không để cho hắn đi.

Dường như Mộ Dung Nham cũng biết được suy nghĩ trong lòng nàng, hắn cười khẽ, "Nếu thương lượng với nàng, chắc chắn nàng sẽ không cho ta đi."

Kỳ Nam ngẩng đầu, ngăn người.

"Tiểu Tứ, nàng hiểu được là phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động đương nhiên là tốt, nhưng mà đôi khi, phải chủ động một chút mới có cơ hội thắng." Mộ Dung Nham ngồi trên tấm đệm da hổ trên giường, nhìn có vẻ vô cùng thoải mái, "Kỳ Đông vẫn còn sống, người Tây Lý muốn dùng hắn để trao đổi với nàng, ép nàng phải xuống nước trên chiến trường, dâng Hạ Thành cho bọn chúng... Nàng không gặp tên sứ giả kia là đúng, nếu như ngày nào còn chưa nhận được câu trả lời của nàng, thì Kỳ Đông còn có thể sống thêm được ngày đó."

Kỳ Nam đến gần, cúi người ngồi xuống cạnh tấm đệm da hổ, rồi lẳng lặng nhìn hắn, sau một lúc lâu, nàng mới nói: "Điện hạ, đa tạ ngài!" Vì để tránh tai mắt đang tuần tra ban đêm bên ngoài, nên giọng nói của nàng vô cùng nhỏ, vừa nhỏ nhẹ vừa ôn nhu, ôn nhu đến mức bất đắc dĩ. ๔๔☆L☆๔๔ Nàng lại bất đắc dĩ kéo kéo khóe miệng, "Nhưng mà, thỉnh Điện hạ từ nay về sau không nên làm như vậy, so với ta, thì tình cảnh của người còn khó khăn hơn nhiều. Người mạo hiểm vì ta nhiều lần như vậy, ta thật sự không có gì để báo đáp người cả... Điện hạ, thỉnh người hãy tự bảo trọng."

Ánh nến trong lều vẫn yếu ớt mỏng manh như cũ, nhưng ánh mắt của hắn so với lúc này ở trong chăn lại càng thêm sáng ngời. Ban đầu Kỳ Nam cho rằng, toàn bộ ánh sáng trên thế gian này đều tập trung vào đôi mắt của hắn, nhưng lúc này, có lẽ ngay cả những vì sao trên trời cũng đều ở trong đôi mắt ấy.

Mộ Dung Nham cười một cách bất đắc dĩ, "Tiểu Tứ, "hắn rút tay từ trong chăn ra, chống lên cằm, nghi hoặc nhìn nàng, "Vì sao nàng lại muốn bảo vệ ta?"

"Bởi vì Điện hạ đã vì ta mà phải đến nơi này."

"Chỉ như vậy thôi sao?"

Kỳ Nam nấp máy môi, nhưng không lập tức trả lời.

Hai người nhìn nhau, nàng không nói gì, hắn cũng đành chịu.

Sau một lúc lâu, hắn đưa tay ra, chạm vào gò má nàng, rồi ôm mặt nàng thở dài, nói: "Nghe này: Trái tim của ta cũng giống như nàng vậy... Nàng hi vọng ta được bình an vô sự bao nhiêu, thì ta cũng mong muốn được bảo vệ nàng chu toàn bấy nhiêu. Nàng nói đúng, nơi đây là chiến trường, nàng quen thuộc hơn ta, nhưng mà, chắc chắn có những chuyện mà ta sẽ thông thạo hơn nàng... Tựa như đêm nay, nàng đi nơi nào có thể tìm được một vị công tử vừa có thể nói lưu loát tiếng Tây Lý, vừa có thể mê hoặc được tên sứ giả Tây Lý kia chứ?"

Hắn nói một cách chính nghĩa hào hùng, đúng lý hợp tình, khiến Kỳ Nam không nhịn được cười rộ lên.

Thấy nàng cười, ánh mắt của hắn cũng càng thêm ôn nhu. Hắn nói tiếp: "Trận chiến này... quả thực là vô cùng khó khăn. Còn chưa tới tiền tuyến, chúng ta đã bị người Tây Lý nắm đằng chuôi rồi, Kỳ Đông phải cứu được, mà trận chiến này cũng phải thắng. Ta biết nàng đang cảm thấy vô cùng lo lắng. Nhưng mà, người Tây Lý cũng không phải là không hề có nhược điểm - Đại tướng quân cầm binh đi đánh trận này của bọn chúng là Lý Nha, tên này đã

đối địch với con trai độc nhất của Tây Lý vương từ lâu. Từ trước tới nay, bệ cánh của Tây Lý vương tử vẫn không muốn trở mặt với Đại Dạ. Trận chiến này, Lý Nha đã đánh hai năm mà vẫn chưa thể thắng Dạ quốc, nên vương tử đã mượn cơ này không ngừng góp ý với Tây Lý vương. Vì vậy, hiện giờ Lý Nha có thể nói là trước mặt sau lưng đều có kẻ địch. Đây cũng là lý do vì sao hắn lại nóng vội như vậy, không tiếc dùng quân mai phục để che giấu, rồi lại phái sứ giả tới bàn điều kiện với nàng."

"Từ nơi nào mà huynh lại biết được những chuyện này?" Kỷ Nam nghe xong kinh hãi không thôi, trong quân không hề thiếu những tin tức tình báo về Tây Lý, nhưng tin tức bí mật mà cận kề như vậy thì nàng mới được nghe lần đầu.

Mộ Dung Nham buông tay, cười giảo hoạt, "Hạ Thành không chỉ nằm cạnh Tây Lý, mà còn nằm cạnh... Âm Dạ cốc."

"Huynh điều động người của 'Bạch Trạch môn phái' ư?" Nàng bừng tỉnh đại ngộ.

"Hai môn chủ của Thanh Long và Bạch Hổ liên thủ đánh giặc, sao bọn họ có thể khoanh tay đứng nhìn chứ?" Hắn mỉm cười, "Nàng xem, những chuyện mà nàng luôn không ngờ tới hoặc không thể làm được, ta đều có năng lực làm giúp nàng."

Kỷ Nam trầm mặc, lẳng lặng nhìn hắn.

Người này, luôn muốn bảo vệ nàng. Mặc dù tương lai nàng là một vị tướng quân vương, mặc dù nàng là môn chủ Bạch Hổ, mang trên người sứ mệnh thù hận Đại Dạ, nhưng vẫn có một người ở bên cạnh, toàn tâm toàn ý che chở nàng.

Trong bóng đêm, đáy mắt hắn lấp lánh như sao trời, cô hòng nàng lại ghen ngào, nói không nên lời.

Loại cảm giác trước nay chưa từng có này, khiến cho nàng vừa khó xử, vừa cảm thấy vui sướng không sao hiểu được.

"Vâng." Một lát sau, rốt cuộc nàng cũng có thể mở miệng, giọng nói trầm thấp mà dè dặt.

Một câu đồng ý của nàng quả thực là không dễ gì có được. Tuy Mộ Dung Nham có ý như vậy, nhưng hắn không khỏi cũng cảm thấy có chút vui sướng, nở nụ cười một tiếng, rồi từ trên giường của nàng đứng lên. Trước khi đi, lại dặn dò nàng: "Sau khi đến Hạ Thành, hãy giao tên sứ giả đó cho Ngô Kiên, sau đó phải tìm cơ hội thả cho hắn chạy trốn. Đêm nay, hắn đã nghĩ ta là tâm phúc của vương tử lên vào quân doanh, đợi hắn trở về, báo cho Lý Nha biết, Lý Nha nhất định sẽ cho rằng vương tử cũng có ý định tiếp cận nàng... Bọn chúng càng đấu kịch liệt, thì lại càng có lợi với chúng ta, Kỷ Đông cũng càng được an toàn."

"Ta biết rồi." Kỷ Nam gật đầu, "Điện hạ... ngài cũng cần phải cẩn thận mọi chuyện."

"Yên tâm," Mộ Dung Nham cười khê, đưa tay xoa đầu nàng, "Ta sẽ giữ lại cái mạng này để chờ nàng báo đáp."

Nàng vừa mới nói: "Không có gì để báo đáp", nhưng hắn lại thực sự không cho là như vậy...

Đêm khuya.

Kỷ Nam cuộn tròn trên tấm đệm bằng da hổ ấm áp thoải mái, nhưng nàng lại cảm thấy hỗn loạn, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Trên chăn đệm có mùi hương mà nàng cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, vương vấn không bay đi. Mùi hương này thuộc về hắn, nam tử tốt nhất trên đời này.

Từ lúc mới quen biết năm mười ba tuổi trong Âm Dạ cốc, loáng một cái đã gần ba năm trôi qua. Trong ba năm, nàng trưởng thành hơn rất nhiều, cũng học hỏi thêm được nhiều tài nghệ, xuất chinh đánh giặc, đã đến nhiều nơi như vậy, cũng đã gặp đủ loại người. Nhưng trong lòng nàng, luôn có một góc nhỏ lưu giữ lại khoảnh khắc gặp hắn lần đầu tiên ấy.

Bất cứ ai cũng không biết, nàng đã vụng trộm khóa Nhị hoàng tử Đại Dạ ở nơi đó.

Cho dù là một Mộ Dung Nham chu đáo tỉ mỉ, không gì không làm được, cũng sẽ vĩnh viễn không thể nào biết được bí mật này.

Nàng chưa từng nghĩ đến tương lai, chỉ cần khóa chặt những ký ức tốt đẹp đã từng có với hắn... Cuộc đời này, như vậy cũng đã đủ rồi.

Từng cơn gió lạnh thổi trong đêm khuya vắng vẻ, làm cho những cây đuốc đang chiếu sáng bên ngoài lều trại phát ra âm thanh "vù vù" nho nhỏ. Tại vùng cực hàn phía Tây này, trong giấc mộng của mười vạn binh lính chỉ có đao thương huyết nhục, kỵ binh lưỡi mác. Mà trong giấc mộng mơ hồ của tiểu thiếu nữ soái tướng ấy, lại chỉ có duy nhất một vị bạch y công tử.

Ngay lúc Kỷ Nam vừa nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng ngủ, thì trên bầu trời màu đen kịt, có một bóng màu xám lạng lạng lướt qua rồi đáp xuống, tốc độ vô cùng nhanh. Mặc dù có người đã tập trung nhìn kỹ, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng chính mình bị hoa mắt.

Đó là một con bò câu đưa thư khéo léo mà tinh khôn, lúc này nó đang đứng trên vai Mộ Dung Nham, nghiêng đầu, giống như đang đọc bức thư do chính mình mang đến cùng với hắn.

"Đúng như người dự đoán, Đoan Mật đang rục rịch góc đầu đây. Kỳ phủ tràn ngập nguy cơ, diệt hay giúp?"

Chữ của Diêu Viễn cũng giống như chính con người ông, ôn hòa, chính trực mà lễ độ. Mộ Dung Nham cúi đầu nhìn, ngón tay đang cầm bức thư bắt giác siết chặt lại, rồi buông xuống. Giờ phút này, trong đôi mắt hắn không thấy được một chút ánh sáng.

Diệt trừ, cũng đơn giản thôi. Hắn ở trong quân, tùy ý sử dụng chút thủ đoạn, thì Kỳ Đông nhất định phải chết, Ngô Kiên chắc chắn sẽ bại trận. Đợi đến khi thu quân hồi triều, Hoàng đế truy cứu, Kỳ phủ khó thoát khỏi một kiếp. Hắn lập quân lệnh trạng, mặc dù không đến mức lấy mạng hắn, nhưng chỉ sợ cũng sẽ bị sa sút một thời gian.

Giúp đỡ, cũng đơn giản... chỉ cần đánh thắng Tây Lý.

Nếu như diệt trừ Kỳ phủ, thì về sau khi hắn khỏi sự sẽ có lợi; còn nếu giúp đỡ Kỳ phủ, có thể rời đi mũi nhọn từ phía Đoan Mật thái hậu giúp hắn. Cả hai đều có cái lợi.

Hắn ngan suy nghĩ trăm tính toán, lòng bàn tay lại bắt giác vuốt ve bức thư, xúc cảm kia khiến hắn bỗng dung nhớ tới cánh môi mềm mại của Kỳ Nam. Trước mắt Mộ Dung Nham lướt qua đôi con ngươi trong suốt thuần khiết của nàng lúc ở trong chốn.

Đôi mắt của hắn luôn được người ta khen ngợi là xinh đẹp nhất, nhưng mà, hắn lại thích đôi mắt của nàng hơn.

Nàng... hắn là muốn thắng trận này đi?

Trong bóng đêm sâu thẳm, Mộ Dung Nham nhàn nhạt cười lên. Trong tay âm thầm sử dụng nội lực, bức thư nhất thời bị nát bấy thành những mảnh vụn, như một đàn bướm trắng ủa vào trong làn gió, biến mất không còn dấu vết.

Vậy thì trợ giúp nàng đánh thắng trận này đi! Tính kế nàng nhiều như vậy, cũng nên làm chút gì đó để cho nàng được vui vẻ, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Dẫn đầu ba ngàn kỵ binh là Kỳ tiểu tướng quân trẻ tuổi mặc một bộ ngân giáp, cười bạch mã, tư thế như tia chớp, và như một thanh kiếm sắc bén mở ra một luồng gió mãnh liệt, phong mang tất lộ*.

(* - tất cả nhuệ khí cùng tài năng đều hiển lộ.)

Khi đại quân tới nơi, thì Hạ Thành đã tràn ngập nguy cơ. Thẩm phó tướng đã đi đến đây trước nửa ngày đường, tiến lên thông báo, rồi trực tiếp lên cửa thành kháng địch. Hắn sai hai tên binh lính trở về, truyền tin cho Kỳ Nam đang ở cách đó chừng ba mươi dặm: d2ie»n, d-a5n, ke, q0u»y. d«o6n. Binh lính Tây Lý đã chia ra làm hai hướng, dồn sức tấn công hai cửa thành Tây và thành Nam của Hạ Thành. Tình hình ở cửa Tây còn ổn, nhưng ở cửa Nam đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi. Thành sắp bị phá! Nguy cấp! Nguy cấp!

Ngay tức khắc, Kỳ Nam chinh đốn quân ngũ, phát lệnh, chọn ra ba ngàn kỵ binh do chính nàng sẽ chỉ huy, lập tức xuất phát, đi chi viện khẩn cấp. Số binh mã còn lại do giám quân Mộ Dung Nham quản thúc, giữ nguyên kế hoạch dùng toàn lực đi tiền tuyến.

Mộ Dung Nham tiếp nhận quân lệnh, đồng thời giương tay lên, thả ra một viên đạn khói màu đỏ, rồi nói với Kỳ Nam: "Đây là ám hiệu với Âm Dạ cốc, bọn họ cách Hạ Thành không xa, nhất định là lúc này họ đã tập kết tới đó rồi, " nói xong, hắn lại lấy ra thêm hai quả từ trong tay áo đưa cho nàng, "Mau đến cửa Nam, khi đó nàng lại phát tín hiệu, để báo cho bọn họ biết địa điểm chính xác, sau đó tiền hậu giáp kích* cùng bọn họ, đánh cho quân Tây Lý trở tay không kịp."

(* - tiền hậu giáp kích: đồng loạt đánh từ hai phía.)

"Đã biết." Lần này, Kỳ Nam càng cảm thấy chắc chắn hơn, nàng nhận lấy đạn khói cất vào trong người, mím môi hơi hơi gật đầu với hắn, sau đó lãnh binh chạy đi như bay.

Ba ngàn kỵ binh này đều là những binh lính tinh nhuệ đứng đầu, cũng giỏi cưỡi ngựa nhất. Dọc đường bọn họ chạy rất nhanh, nhưng đội ngũ lại chỉnh tề ngay ngắn vô cùng.

Dẫn đầu ba ngàn kỵ binh này là Kỳ tiểu tướng quân trẻ tuổi mặc một bộ ngân giáp, cười bạch mã, tư thế như tia chớp, và như một thanh kiếm sắc bén mở ra một luồng gió mãnh liệt, phong mang tất lộ.

Cửa Nam của Hạ Thành.

Người Tây Kỳ đã thành công đánh hạ cửa thành, cửa thành bị chiếc xe công thành vĩ đại đụng vào, lung lay sắp đổ. Trên tường thành, toàn bộ binh lính Dạ quốc đều đã tuyệt vọng, ôm tâm tư rằng chắc chắn mình sẽ phải chết, bọn họ nhón nháo đi xuống từ trên tường thành, cầm sẵn thanh đao đứng cạnh cửa thành, chỉ chờ đám người dã man kia mở được cửa thành tiến vào, là có thể giết từng tên từng tên một, cho dù đồng quy vu tận cũng không hối tiếc.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất dưới chân bọn họ bắt chợt chấn động mạnh, không phải do bên ngoài cửa, mà là từ phía Đông tới đây.. Tiếng vó ngựa dày đặc như tiếng sấm rền, khiến cho toàn bộ đám nam nhi Đại Dạ máu me đầy người phải sững sốt, sau đó mừng rỡ như điên, cả đám thiếu chút nữa đã ôm đầu gào khóc thất thanh.

Kỷ Nam xông lên phía trước, ánh mặt trời chiếu xuống áo giáp màu bạc của nàng tạo thành một quang sáng màu vàng thần thánh, vẻ mặt nàng trầm tĩnh, giống như một vị thần binh từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã sắp đi tới trước mặt bọn họ.

Sau lưng nàng là một quân đoàn kỵ binh trải dài đen kịt, cũng như Kỷ Nam, bọn họ tuy còn trẻ tuổi nhưng lại rất dũng cảm, trên mặt mỗi người đều viết ba chữ "Không biết sợ." Tới cùng bọn họ, là một lá cờ lớn thêu chữ "Dạ" bằng kim tuyến trên nền vải đen, đang bay phấp phật trong gió, rồi từ từ trải ra, giống như một con hùng ưng giương cánh chuẩn bị bay đi.

Giờ khắc này, các huynh đệ chiến sĩ anh dũng của Dạ quốc không còn cảm thấy tuyệt vọng nữa - bởi vì Kỷ gia quân đã tới! Giặc Tây Lý chết chắc rồi!

Giờ khắc này, Kỷ Nam đang chạy băng băng trên đường bỗng nhiên mạnh mẽ gợn tay lên, tiếng đạn khói báo hiệu màu đỏ rít lên trên không trung, rồi bắn ra một chùm pháo hoa bất mất, thật lâu cũng chưa rơi xuống.

Giờ khắc này, một tiếng động vô cùng lớn cũng vang lên, cửa thành rốt cuộc bị công phá, người Tây Lý giống như một bầy sói đói tru lên, cùng nhau ủa vào như một con thủy triều.

Bọn chúng cứ nghĩ rằng, thứ đang chờ đợi bọn chúng, là một đám người Dạ quốc đang trong tình trạng kiệt sức, thể suy sức yếu, nhưng kỳ lạ rằng, đám người Dạ quốc này, mặt mày ai cũng đỏ hồng, mặc dù thương tích đầy người, nhưng lại trông có vẻ càng hung ác nghị lực hơn so với những lần giao thủ trước đó.

Rất nhanh, nghi hoặc của người Tây Lý đã có giải đáp - dường như chỉ trong nháy mắt khi bọn chúng phá cửa thành xông vào, thì đã phải nghênh đón một người một ngựa phi tới giống như một ngôi sao băng, tốc độ kia nhanh đến mức bọn chúng không thể nào cảm nhận được. Có kẻ gờ đao lên theo bản năng, vừa định chém thì ngôi sao băng màu bạc kia đã quét tới trước mặt hắn, đao bổ vào không khí, nhưng kẻ kia lại bị binh lính Dạ quốc phía sau đâm một nhát, đi đời nhà nã.

Mục tiêu của Kỷ Nam không phải là bọn chúng, trừ bỏ những tên cản đường, thì nàng cũng không vì ham chiến mà dừng lại, chỉ một mực phi ngựa chạy ra khỏi thành, đi về hướng đại quân Tây Lý ở ngoại thành.

Ngoài thành cửa Nam, đại quân Tây Lý cũng đang có trong tay ba vạn binh lính, lúc trước nghe được tin quân tiên phong đã phá được cửa thành, nên trong đại quân hoan hô ầm ỹ, đang định đi tới đây. Nhưng vừa mới di chuyển, đã thấy bên trong cửa thành có một con ngựa trắng đang phi nước đại tới, trên ngựa là một người đang mặc ngân giáp chói mắt, tay vung Phụng Thiên kích, xé gió lao đến.

Sau lưng nàng, lần lượt là những tiểu đội kỵ binh, giẫm đạp lên người Tây Lý vừa mới phá cửa thành đang khóc lóc thảm thiết, gót sắt rầm rập chạy như bay tới đây trợ giúp nàng.

Ba vạn quân Tây Lý không khỏi nóng nảy, bọn chúng thật không ngờ rằng, đã công phá được cửa thành của người Dạ quốc rồi, mà vẫn còn có binh tướng khí thế kinh người như vậy chạy ra khỏi thành nghênh chiến, mà phía sau vẫn còn kỵ binh ừn ừ kéo tới, không biết đến tột cùng trong thành có bao nhiêu nhân mã.

Quân Tây Lý nhất thời sợ rằng có bấy, nên toàn bộ đại quân đồng loạt dừng lại tại chỗ.

Lúc Kỷ Nam tiến tới gần, đã quyết đoán ghìm cương bắt con ngựa trắng dừng lại, nàng khua Phụng Thiên kích trong tay phát ra tiếng kêu, rồi ngoaoghệ khiêu chiến: "Kỷ Nam của Kỷ gia quân đang ở nơi này! Chủ tướng của bọn bay ở đâu? Lên, đây, chịu, chết, đi!"

Nàng còn chưa dứt lời, một người Tây Lý tuổi còn trẻ đã phi ngựa từ trong đám người ra. Hắn là tướng lĩnh cấp cao nhất trong ba vạn binh lính. Người Tây Lý trời sinh đã hiếu chiến, cho nên khi Kỷ Nam khiêu khích như vậy, hắn không thể nào không đáp lại.

Hai người họ không thêm phân bua, đã đánh ngay tại chỗ.

Hai hiệp đấu qua đi, giữa bọn họ vẫn bất phân thắng bại, ba ngàn kỵ binh phía sau Kỷ Nam cũng lần lượt tới đồng đủ.

Điều này có nghĩa rằng, quân đội Tây Lý vừa rồi mới phá thành xông vào đã bị tiêu diệt toàn bộ. Mà những người ở cửa thành, lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã hoàn tất công việc bố trí canh phòng lại từ đầu.

Trong lòng Kỷ Nam đang vô cùng bình tĩnh, tinh thần rung lên, quay ngựa lại, vung kích một cách ngoan độc mà chuẩn xác, hất tướng lĩnh trẻ tuổi người Tây Lý kia xuống ngựa.

Ngay lập tức, Kỷ gia quân dậy lên âm thanh ủng hộ như sấm, quân đội Tây Lý cũng bắt đầu nổi giận. Tên tướng lĩnh Tây Lý kia mau chóng bò dậy từ dưới đất, cắn răng trợn mắt nhìn, đang định phát lệnh cho đại quân tiến công, thì thấy Kỷ Nam trên ngựa nở nụ cười, ánh mắt nhìn sang bên phải của đại quân Tây Lý.

Nơi đó, có một đội nhân mã không biết từ đâu tới, không phải binh lính, nhưng đích thực là người Dạ quốc cải trang. Những người đó trông đều rất có tinh thần, cưỡi ngựa thuần thục, vừa nhìn đã biết là hạng người không tầm thường.

Người thanh niên dẫn đầu cao lớn uy mãnh, khôi ngô khỏe khoắn, động tác nhanh nhẹn dũng mãnh như rồng, cách bên này còn một khoảng cách rất xa, hắn đã đứng thẳng lên lưng ngựa, mũi chân điểm một cái, sử dụng khinh công nhún người phi tới. . Những người phía sau hắn cũng đồng loạt làm theo. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhóm người này nhanh nhẹn giống như ma quỷ, và như những con hùng ưng lướt đến cánh quân bên phải của Tây Lý. Những người này cũng không thêm phân trần đã lao tới giết quân địch. Lúc này, bầy ngựa của bọn họ đã không còn người khống chế, cũng lập tức đồng loạt vọt tới bên này.

Những con ngựa này giống như những binh lính được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh, chúng xác định mục tiêu một cách rõ ràng. Hơn nữa, mỗi một con ngựa đều được trang bị một lưỡi lê bằng sắt trông vô cùng kỳ lạ, đâm người người chết, đâm ngựa ngựa kinh sợ, đi đến chỗ nào thì tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt chỗ đó. Trong nháy mắt, hỗn loạn càng tăng thêm, nhất thời, cánh quân bên phải của Tây Lý gần như đã trở nên tán loạn.

Tên tướng lĩnh trẻ tuổi kia thấy tình thế không ổn, cắn răng điên cuồng đánh trả Kỷ Nam, bức nàng phải tạm thời lui về phía sau vài bước. Đến khi hắn có thể thở dốc, đã cười lên lưng ngựa bỏ chạy, trong lúc bối rối, lớn tiếng truyền lệnh lui binh.

Đại quân Tây Lý cứ như vậy mà đi, lưu lại thi thể cùng thương binh nằm la liệt trên mặt đất, rồi hoảng hốt đi xa. Kỷ Nam rút cuộc cũng được thở dài một hơi nhẹ nhõm. Lúc này, người thanh niên mới vừa rồi đã tập kích bất ngờ cánh quân bên phải của Tây Lý, đã cao hứng phấn chấn chạy tới, một tay kéo lấy nàng từ trên ngựa xuống ôm vào trong ngực, rồi mạnh mẽ vỗ vỗ lưng nàng, sau đó vô cùng kích động gọi tên nàng không ngừng: "Tiểu Tử! Tiểu Tử!!!"

Mặc dù đã ngăn cách bởi khôi giáp, nhưng Kỷ Nam đã thiếu chút nữa bị hắn vỗ mà phun ra tim phổi ra.

"... Lý Hà Việt! Ở nơi này phải gọi ta là Tướng, quân!"

Đại quân Tây Lý bị hoảng sợ mà bỏ chạy, cửa Thành Nam đã được bảo vệ.

Kỷ Nam xoay người lại kiểm kê sơ qua số lượng thương vong của bên ta, sắc mặt nhất thời trắng bệch: Thảm phò tướng, người đã đi tới Hạ Thành trước, cùng với tiểu đội năm trăm binh lính đồng hành, hầu như toàn bộ đã chết trận tại thành cửa Nam!

"Tại sao lại có thể như vậy?!" Nàng tận lực đè thấp giọng nói, vì muốn không để cho ai khác nghe ra được nàng đang nghẹn ngào run rẩy. Thảm phò tướng đã từng là thuộc hạ của phụ thân nàng, đã từng đi đánh trận rất nhiều năm, lần này ra chiến trường, không ngờ cuối cùng lại bị chôn xương như vậy...

"Báo cáo!" Một tên lính tuổi còn trẻ bò ra từ trong đồng thi thể, nghiêng ngả lão đảo xông tới, quỳ gối xuống trước mặt nàng, mặc dù đã dùng hết khí lực, nhưng giọng nói của hắn vẫn khàn khàn gần như không phát ra tiếng: "Ngô tướng quân... Ngô tướng quân vừa biết được tin tức người cùng đại quân sắp đến, đã lập tức điều động toàn bộ nhân mã của hắn từ cửa Nam quay về! Nơi này chỉ còn lại có hai trăm Kỷ gia quân! Thảm phò tướng ngăn cản không có hiệu quả, nên đã lập tức chỉ huy các huynh đệ khác lên tường thành kháng địch... Ngay trước lúc tiểu tướng quân đến đó không lâu, ngài ấy đã bị tên lạc bắn trúng, chính mắt ta nhìn thấy ngài ấy... bị ngã từ trên tường thành xuống..."

Người nọ có xuất thân từ Kỷ gia quân, hai năm trước đã đi theo Kỷ Đông tới Hạ Thành, cũng đã đóng quân tại cửa thành Nam này rất lâu rồi, bởi vậy hắn vô cùng rõ ràng chuyện tình hôm nay.

Thì ra ngay trong ngày xuất chinh, Kỷ Đông và Ngô Kiên đã bất đồng quan điểm, Kỷ Đông thì chỉ toàn tâm toàn ý tập trung vào chiến đấu, còn Ngô Kiên lại chỉ muốn làm thế nào để có thể khiến thực lực của Kỷ gia quân bị suy yếu đi.

Trong hai năm qua, Ngô Kiên y vào ấn soái trong tay, nên đã tùy ý sai sử Kỷ Đông, bất kỳ một trận chiến nào cần tiêu hao binh lực để tiến công thì đều ủy nhiệm cho Kỷ gia quân, còn đội quân thân tín của hắn lại sống an nhàn sung sướng.

Tỷ như trận chiến ngày hôm nay, tường thành của cửa Nam đã không được tu sửa nhiều năm nay, nên không chịu nổi một kích, Ngô Kiên liền giao cho Kỷ gia quân, còn chính hắn lại dẫn theo một vạn đại quân cổ thủ cửa thành Tây vốn đã có thể phòng thủ chắc chắn, cho nên không cần tốn nhiều sức.

"Tướng quân của chúng ta bị ép buộc đến không mức còn cách nào khác, hơn nữa người Tây Lý lại tập kích vào ban đêm, thiêu đốt không ít lương thảo của đại quân. Ngô tướng quân lại đổ thừa cho Kỷ gia quân canh phòng không cẩn thận, cho nên trận thiêu hủy đó, tất cả đều tính lên đầu chúng ta! Lúc này, tướng quân mới nổi giận mang binh ra khỏi thành muốn tập kích bất ngờ, để bất giác thì phải bắt tướng trước. Hắn muốn bắt được Lý Nha kia... Nhưng nào ngờ, một đi không trở về..." Binh lính trẻ tuổi nói tới đây, toàn thân đã run rẩy không ngừng được, bởi vì không kìm nén được sự phẫn nộ, nên ngón tay hắn đã khảm sâu vào đất bùn cứng rắn của mùa đông đến nỗi mười ngón đều bị thương, máu me đầm đìa, "Tiểu tướng quân, cuối cùng chúng ta cũng đợi được người rồi!" Hắn mặt đầy huyết lệ, quỳ rạp trên mặt đất, "Xin hãy đòi lại công bằng cho tướng quân của chúng ta! Xin hãy đòi lại công bằng cho những huynh đệ đã ngã xuống!"

Bỗng nhiên, hắn bị một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy, kéo dậy từ trên mặt đất. Hắn bị thương nặng, bị đá tảng đập trúng nên chân trái đã bị bẹp, không thể đứng thẳng được, chỉ có thể dựa vào đôi tay của Kỷ Nam.

Nhìn vị đích tử trong truyền thuyết của Trần Nam Vương dưới khoảng cách gần như vậy, chỉ thấy "Hắn" có khuôn mặt vô cùng giống Kỳ Đông, rõ ràng là đang nén nhịn sự thống khổ đến tột cùng kia. "Hắn" mím chặt môi, trong đôi mắt đang bùng cháy một ngọn lửa rừng rực không thể nào diễn tả được bằng lời, khiến cho binh sĩ nhỏ bé tầm thường này nhất thời sùng sốt, trong lòng kinh hãi không thôi.

"Đại ca hắn... Tướng quân của các ngươi, Kỳ Đông, hắn đã chiến đấu vì Đại Dạ, " Kỳ Nam nhẹ giọng mở miệng, nói với hắn và cũng nói với tất cả mọi người, giọng điệu bình tĩnh mà nghiêm túc, "Ta cũng vậy, còn có toàn bộ Kỳ gia quân, toàn thể quân nhân Dạ quốc, mục đích của các ngươi khi tới nơi này chỉ có một: Giết, địch, vệ, quốc. Những lời như vừa rồi, đừng vội nói đến."

Nói tới đây, nàng vẫy hai tên lính vừa tới dọn dẹp chiến trường, giao người đang đỡ trong tay ra, "Đưa hắn tới quân y, trị liệu cho tốt."

Binh sĩ trẻ tuổi bị đập chân trái kia, mù mờ ngỡ ngàng bị khiêng đi, mãi cho đến khi đã đi xa, ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Kỳ Nam. Ánh mắt ấy tràn ngập sự nghi hoặc, khó hiểu, phẫn nộ và oán hận, nhìn thật lâu, khiến cho lòng nàng đau như bị dao cắt.

Lúc này, Lý Hà Việt bước tới, ôm lấy bà vai đã bất động thật lâu của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Tứ?"

"Không có việc gì." Kỳ Nam lập tức trầm giọng đáp, "Bây giờ không phải là lúc cần truy cứu, đánh thắng giặc Tây Lý và cứu được Kỳ Đông vẫn là quan trọng hơn ca."

Sắc mặt Lý Hà Việt ngưng trọng, hắn gật đầu nói với nàng: "Ta mang tới toàn bộ đệ tử của Bạch Hổ môn phái trong cốc, ngoài ra cốc chủ cũng phải thêm người của những môn phái khác, tổng cộng là một ngàn người, cốc chủ nói, nếu như cần, thì hãy lập tức liên lạc với trong cốc."

Lúc bọn họ đang nói, thì từ cửa thành bên kia có một con tuần mã màu đen đang chạy như bay tới, trên ngựa là một nam nhân đang mặc áo bào màu xanh nhạt tung bay theo gió - là Mộ Dung Nham, nhanh như vậy mà hắn đã chạy tới đây!

"Dung Nham?" Lý Hà Việt cũng nhận ra người vừa tới.

"Là Mộ Dung Nham, Nhị hoàng tử Điện hạ trong cung, 'Dung Nham' chỉ là tên giả mà hắn dùng khi còn ở trong Âm Dạ cốc. Người thư đồng tên là A Tổng mà hắn mang theo bên người kỳ thực là Lục hoàng tử Điện hạ Mộ Dung Tổng." Kỳ Nam quay đầu nhẹ nhàng giải thích với hắn. Lý Hà Việt cũng giống như nàng, lớn lên từ nhỏ trong quân, mà không bao lâu sau đã theo phụ thân xuất chinh nhiều năm, cho nên cũng không biết vị Nhị hoàng tử Điện hạ danh chấn Thượng Kinh này.

Lại nói, bọn họ cũng là thân thích, mẫu thân của Lý Hà Việt - Kiều Dương công chúa, là thân muội muội của Diễm Dương công chúa, Nhị tỷ của Hoàng đế Mộ Dung Thiên Hạ. Tính ra, thì Lý Hà Việt còn phải gọi Mộ Dung Nham một tiếng "Biểu ca".

Nhưng không biết vì sao, Lý Hà Việt lại có chút không vừa mắt đối với vị biểu ca này. Mộ Dung Nham ghim cương ngựa, bước nhanh tới bên cạnh Kỳ Nam, nhỏ giọng hỏi han ân cần: "Thế nào rồi?"

Mà Kỳ Nam dường như cũng biết là hắn đang hỏi cái gì, ngẩng đầu nhẹ giọng trả lời hắn: "Ta không bị thương."

Không hiểu sao, trong lòng Lý Hà Việt lại có chút khó chịu, hắn cúi mình trước Mộ Dung Nham, nhân dịp nói: "Nhị hoàng tử Điện hạ."

Mộ Dung Nham xác nhận Kỳ Nam không bị thương, trong lòng mới buông lỏng, xoay mặt nở nụ cười thân thiết với Lý Hà Việt, "Đệ là Hà Việt, con trai độc nhất của Kiều Dương cô cô đúng không? Kiều Dương cô cô có khỏe không? Phụ hoàng ta ở trong cung vẫn thường xuyên nhớ mong bà."

Lý Hà Việt gật đầu đáp: "Mẫu thân ta vẫn rất khỏe... Làm phiền Hoàng thượng và Điện hạ phải quan tâm rồi."

"Nơi này cũng không phải là Thượng Kinh, huynh đệ chúng ta cũng không cần gò bó quá." Mộ Dung Nham cười ôn hòa.

Hắn khiêm tốn mà thân thiết như vậy, nhưng Lý Hà Việt vẫn thản nhiên như không, trong lòng cũng tự nói với chính mình là không muốn gặp hắn.

Lúc này, Kỳ Nam đã kiểm kê xong, bước tới nói với hai người bọn họ: "Đi thôi, chúng ta vào thành gặp chủ soái."

Lý Hà Việt nghe vậy lập tức xoay mình lên ngựa, nhưng Kỳ Nam không hề di chuyển, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Kỳ Nam đang thu hồi ánh mắt từ trên người Mộ Dung Nham, sau đó cất giọng nói với hắn: "Người mang theo đệ tử trong cốc vào thành đóng quân đi, ta và Điện hạ còn có chuyện cần thương lượng."

Lý Hà Việt sùng sốt, nhưng lại chỉ có thể gật gật đầu, buồn bực không lên tiếng đi thẳng về phía trước.

Được rồi, hắn đã biết vì sao mình lại không thích vị biểu ca Điện hạ này rồi - Khi Tiểu Tứ nhìn biểu ca Điện hạ của hắn, vẻ mặt hoàn toàn bất đồng khi nhìn bất cứ người nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"Chuyện mà nàng muốn hoàn thành, bất kể là đánh thắng Tây Lý hay là cứu đại ca nàng trở về, hễ là chuyện khiến cho nàng phải khó xử, khiến nàng khó có thể song toàn, thì ta sẽ hoàn thành giúp nàng." Hắn cúi đầu, khẽ sát vào trán nàng, nhẹ nhàng cọ cọ, vô cùng thân mật nhưng cũng rất cố gắng kiềm nén tâm tình đang dần trở nên kích động, "Nàng chỉ cần làm chính mình mà thôi."

Đây là lời hứa hẹn của Nhị hoàng tử Điện Hạ Đại Dạ quốc - Mộ Dung Nham, cả đời đều hữu hiệu.

Sắc trời đã nhá nhem tối, ráng đỏ đầy trời, những tia sáng máu đỏ hồng xinh đẹp dịu dàng bao phủ vạn vật nơi vùng đất cực Tây này, khiến cho toàn bộ Hạ Thành đều có vẻ không chân thực: Lúc này, cảnh vật quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến lạnh lẽo. Mọi khoảnh khắc trước, nơi này vẫn là chiến trường đầy máu lửa, bị bao bọc bởi sự tuyệt vọng tột cùng, giống như không còn có ngày mai. Mà lúc này, tất cả mọi thứ đều đã trở lại yên bình, thương binh cũng được đưa về nơi đóng quân để chữa trị, những mũi tên loạn lạc cũng đã được quét dọn sạch sẽ, những vết máu và vết cháy sém đã bị những dân chúng trong thành giẫm lên, trở nên mờ hồ không rõ. Nỗi tuyệt vọng và đau xót ấy, dường như chưa từng xuất hiện.

Điều này làm cho Kỳ Nam không nhận được, cảm thấy cay cay nơi sống mũi: Đại ca của nàng ở nơi này chiến đấu hai năm trời, hiện giờ hắn bị mất tích, trừ bỏ binh sĩ bị gãy chân ban này, có ai còn nhớ đến hắn?

Những thiếu nữ đang xách giỏ đồ ăn rao bán dọc đường kia liệu có biết đến hắn hay không?

Lũ trẻ đang nhặt những mũi tên lạc rơi dưới đất để nô đùa cười vui kia, liệu có biết rằng, có một vị tướng quân tên là Kỳ Đông, vì muốn giữ gìn nụ cười hồn nhiên của bọn chúng, mà hắn đã phải rời xa gia đình cách đây hàng ngàn dặm, không những thế hiện giờ còn bị rơi vào cảnh ngục tù?

Những người này đều đã từng được Kỳ Đông dùng cả sinh mệnh và toàn bộ nhiệt huyết của mình để bảo vệ, nhưng họ chẳng hề nhớ tới Kỳ Đông, bọn họ chỉ cần biết có người bảo vệ bọn họ, nhưng chẳng cần quan tâm người nọ là ai.

"Kỳ Nam." Giọng nói của Mộ Dung Nham vang lên ngay bên cạnh, trong buổi chiều sập tối như vậy, quả thực giống như vừa miễn xá cho nàng, bởi vì hắn đã kéo nàng ra khỏi nỗi uất ức vô bờ.

Kỳ Nam bất giác quay đầu nhìn về phía hắn, khung cảnh trước mắt nàng đều được bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ, toàn thành cũng bị chìm trong màu đỏ, chỉ có hắn vẫn mặc một bộ áo bào màu xanh nhạt không bị nhiễm một màu nào khác, vẫn thuần khiết bình thản, giống như chỉ đang dạo chơi dưới ánh trăng.

Tư thái kia, đã khiến cho Kỳ Nam vốn đang vô cùng suy sụp cảm thấy được yên lòng trong nháy mắt.

"Điện hạ, " Nàng có chút thất hồn lạc phách thì thảo nói: "Ta muốn đi cứu Kỳ Đông."

Những suy nghĩ lẩn quẩn trong lòng, cứ như vậy mà được nói ra rồi.

Nàng là một tướng quân, dẫn dắt hơn mười vạn đại quân ra chiến trường viện trợ, mới vừa rồi còn dùng những lời nghĩa chính ngôn từ "Giết địch vệ quốc" như thế nói với binh lính bị gãy chân kia, nhưng sau khi đi dạo một vòng quanh Hạ Thành, trong lòng nàng lại chỉ nghĩ đến đại ca của nàng. Những lời vốn dĩ không nên nói ra này, nàng lại nói với hắn mất rồi.

Nhất định là Kỳ Nam không biết, nhìn nàng lúc này đáng thương biết bao. Mộ Dung Nham đã từng giúp rất nhiều người, vì đủ thứ lợi ích. Nhưng Kỳ Nam trước mắt, khiến cho hắn lần đầu tiên có suy nghĩ "không tiếc cái giá phải trả."

Không tiếc tất cả mọi thứ mà hắn đang có, chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện giúp nàng.

Có lẽ nàng cũng biết, lúc này chính mình khiến cho hắn cảm thấy đau lòng biết bao nhiêu, cho nên mới nhìn hắn một cách bất lực như vậy. Mộ Dung Nham đã bị trầm luân đến mức không có cách nào tự thoát khỏi, cho nên chỉ có thể cam chịu mà nghĩ như vậy.

"Được." Hắn nhẹ nhàng đồng ý, thương tiếc không thôi. Hắn nhanh chóng mà lưu luyến xoa nhẹ gương mặt nàng.

Cha nuôi của Ngô Kiên là Ngô Ngạn Hồng - Ngô đại thái giám, cũng chính là người tâm phúc duy nhất của Đoan Mật Thái hậu, bởi vậy, trong mắt Ngô Kiên chỉ có Đại Hoàng tử, chẳng hề coi Mộ Dung Nham ra cái gì. Lúc tới nghênh đón hắn và Kỳ Nam, tên này còn không lạnh lùng gọi hắn "Giám quân đại nhân".

Kỳ Nam cho rằng với bản tính của Mộ Dung Nham, nhất định sẽ chỉ cười mà cho qua. Chẳng ngờ được, hôm nay không hiểu sao hắn lại biến sắc, "Keng" một tiếng, rút ngư tử bảo kiếm trong tay tên lính theo hầu phía sau, xoay người lại, không nói không rằng đặt kiếm lên cổ Ngô Kiên.

Không chỉ Ngô Kiên, mà ngay cả Kỳ Nam cũng há hốc mồm.

"...Nhị... Nhị hoàng tử Điện hạ!" Sắc mặt Ngô Kiên trở nên trắng bệch, hắn ta ngửa người ra sau, nghiêng cổ, sau đó không dám cử động nữa, miệng run run rẩy rẩy cầu xin tha thứ.

Chỉ thấy vẻ mặt của Nhị hoàng tử Điện Hạ như hàn băng, cặp mắt đào hoa xưa nay luôn dịu dàng khiến người khác mê mẩn, lúc này lại hơi trợn ngược lên, đầy tàn nhẫn và sát ý, so với thanh kiếm trong tay hắn còn lạnh lẽo hơn vài phần. Khoảnh khắc ấy, quanh thân hắn tỏa ra khí thế làm cho người ta hoàn toàn tin tưởng rằng: Nếu không thuận theo ý hắn, thì hắn sẽ không chút do dự vùng kiếm giết... bất cứ một người nào!

Trong lúc giằng co, trên trán Ngô Kiên đã có mấy giọt mồ hôi liên tục rơi xuống. Lông mày của Mộ Dung Nham nhíu lại không dễ dàng phát hiện ra, hắn lạnh lùng mở miệng: "Ngô Kiên! Nếu hôm nay Kỳ tướng quân không phi ngựa tới, thì cửa thành Nam đã bị phá! Nếu bị mất cả hai tòa thành trì, ngươi còn mặt mũi nào trở về gặp phụ hoàng của ta?!"

Ngô Kiên vừa nghe thấy thế đã như trút được gánh nặng, lập tức kêu to: "Hành châu là do Kỳ Đông đánh mất! Không có quan hệ gì với thần cả! Điện hạ mình xét!"

"Ồ...? Trận chiến Hành châu là do Kỳ Đông đánh rồi làm mất? Cho nên không có quan hệ gì với ngươi? Các ngươi ở trong quân tính toán những ưu khuyết điểm và đúng sai... như thế này hay sao?"

"Điện hạ! Kỳ gia quân luôn luôn do chủ soái của Kỳ gia điều khiển! Trận chiến Hành châu bị thua, cùng lắm thì thần chỉ bị tội đôn đốc không tận sức mà thôi!" Ngô Kiên thấy hắn do dự, lập tức mạnh mẽ thoái thác.

"Là như vậy sao, thì ra trong quân đội lại không phải do một mình chủ soái quyết định... Tựa như trong triều vậy, các đại thần ai cũng có chức vụ riêng, Ngô tướng quân giống như phụ hoàng ta, chỉ thống lĩnh toàn cục." Mộ Dung Nham giống như bưng bình đại ngộ, nhẹ nhàng thu kiếm, mỉm cười ra vẻ thật có lỗi với hắn ta: "Thật sự xin lỗi Ngô tướng quân! Lần đầu tiên ta nhậm chức giám quân này, cho nên mọi việc đều không biết."

"Thần không dám!" Ngô Kiên bưng bình, nghe thấy Mộ Dung Nham lại đi so sánh hắn ta với hoàng đế, lập tức quỳ xuống. Hắn ta vừa quỳ rạp trên mặt đất vừa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong bụng lại thầm mắng Nhị hoàng tử vô dụng kia hàng trăm lần.

"Kỳ Nam" Nhị hoàng tử vô dụng nợ một cuộc cũng buông tha hắn ta, quay đầu nói với vị phó soái mới nhậm chức, "Hiện giờ Ngô tướng quân đã nói rõ ràng với ta, Kỳ gia quân sẽ do ngươi phụ trách. Bản giám quân phụng chỉ tới nơi này, các ngươi người nào lập công người nào có tội ta đã thấy rõ ràng, khi trở về ta sẽ bẩm báo chi tiết với phụ hoàng!"

Kỳ Nam như bưng bình từ trong mộng, vội vàng cúi đầu quỳ xuống, cung kính trả lời: "Dạ."

Đêm đó, Kỳ Nam và Ngô Kiên bàn giao công việc trong quân, lại ngựa không dừng vó bắt đầu kiểm kê sơ bộ quân số dưới trướng. Lúc này mới rõ ràng một chuyện. Nàng phát hiện ba vạn quân Kỳ gia mà Kỳ Đông mang theo khi xuất chinh hai năm trước, hiện giờ vậy mà chỉ còn lại một nửa. Mà toàn bộ đội quân của Dạ quốc bị hao tổn tại Hành châu và Hạ thành cũng chưa tới hai vạn quân!

Ngô Kiên dồn hết tâm trí làm tiêu hao và suy yếu binh lực của Kỳ gia quân như vậy, chẳng trách Kỳ Đông lại phải cấp bách dùng chiêu hiểm. Nếu là nàng, nhất định cũng không thể kiềm nén được.

Kỳ Nam đứng ở trên đỉnh núi Tinh Nhai, phóng tầm mắt nhìn ra phía xa. Khuôn mặt của những binh lính tuần tra ban đêm trong quân doanh Tây Lý đều mờ mờ không nhìn rõ. Nàng không nhìn được nghĩ: Nếu như bây giờ mình đi xuống dưới đó, liều mạng dùng tính mạng của bản thân một đi không trở lại, giết chết chủ tướng Tây Lý - Lý Nha, thì sẽ thế nào?

"Lý Nha là đệ nhất mãnh tướng của Tây Lý, võ công sánh ngang với phụ thân nàng. Huống hồ hắn ta mơ ước vương vị Tây Lý đã lâu, mấy năm nay lôi kéo được không ít người tài về phía mình, nếu bây giờ nàng đi xuống đó, thì ngay cả mười bước xung quanh hắn ta cũng không thể tiếp cận được."

Tình cảnh thực giống như ngày ấy, khi mới quen biết nhau tại Âm Dạ cốc, nàng ngắm nhìn phương xa, còn hắn đạp lên ánh trăng bước tới, chỉ một câu đã nói toạc ra những suy nghĩ trong lòng nàng.

Kỳ Nam cũng đã quen, cười nhạt, chỉ vào quân doanh của Tây Lý, hỏi hắn: "Nếu như huynh đi thì sao?"

"Năm chắc được năm phần." Hắn chấp tay sau người, lạnh nhạt trả lời.

"Vậy... Ta với huynh cùng đi thì sao? Kỳ Nam hứng thú truy vấn.

Mộ Dung Nham nhìn nàng một cái, trên mặt hoàn toàn không có chút tươi cười nào, "Có lẽ chúng ta sẽ có thể toàn thân trở ra, nhưng mà Tây Lý sẽ lại phái một tướng quân khác tới thay thế Lý Nha, chưa chết thì chưa dùng tay. Còn nữa, Kỳ Đông chắc chắn sẽ phải chết."

Trên mặt Kỳ Nam vốn dĩ đang còn đang có một nụ cười cực kỳ nhạt nhẽo, nhưng trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết. Nàng cũng không nói thêm gì nữa, đôi mắt nhìn bầu trời đầy sao và khoảng đất phía xa xa, ánh mắt vô cùng cô đơn.

"Thật ra lúc ban đầu, ta là vì đại ca nên mới cố gắng hết sức để được tới nơi này. Ngày xuất chinh, ta đã hứa với Nhị nương của ta rằng nhất định sẽ đưa được đại ca trở về. Có thể giống như Điện hạ đã từng nói, một khi vào quân doanh thì ta cũng không còn là Tiểu Tứ nữa, mà biến thành Kỳ Nam. Chẳng hạn như vừa rồi, nếu không có Điện hạ nhắc nhở, thì dường như ta đã quên mất Kỳ Đông còn đang ở trong tay người Tây Lý." Nàng cười tự giễu, "Mới buổi chiều ta còn vì hai năm qua đại ca ta đã phải chịu vất vả mà cảm thấy uất ức, còn luôn mồm muốn đi cứu hắn, vậy mà chỉ trong chớp mắt, ta đã chỉ nghĩ tới làm thế nào để đánh thắng được trận này."

Trong lúc bản thân phải đấu tranh giữa hai thân phận, nàng lại rất bình tĩnh khi nói ra lời này, "Hai vạn nam nhi Đại Dã đã tử trận ở nơi này, trong nhà bọn họ cũng có huynh đệ tỷ muội mong ngóng bọn họ trở về. Bọn đã vì cuộc chiến tranh này mà chết đi. nếu sau cùng, Đại Dã vẫn bị bại bởi Tây Lý, thì bọn họ dù có chết cũng không thể nhắm mắt."

"Điện hạ, " Hai mắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, "Ta thay chính mình lựa chọn thân phận chủ soái của Kỳ gia quân. Thành người hãy quên đi những lời mà ta đã nói với người lúc chạng vạng... Ta muốn đánh thắng trận chiến này."

Nàng chỉ cao tới bả hai của hắn, khi hai người đối mặt nhau trò chuyện, nàng phải ngửa mặt lên để nhìn hắn. Ánh trăng dịu dàng chiếu lên gương mặt trẻ trung tròn bóng của nàng, vẻ mặt nàng bình tĩnh, đừng cảm bạo dạn.

Nàng mới mười lăm tuổi thôi, lúc này trong lòng Mộ Dung Nham chỉ có một câu cảm thán như vậy.

Khi hắn mười lăm tuổi, nếu so về danh tiếng với nàng bây giờ thì chỉ có hơn chứ không kém, thậm chí hắn đã có toàn bộ sách lược để thống trị giang sơn ở trong lòng. Nhưng mà những thứ kia cũng chỉ là tâm kế mà thôi, suy cho cùng cũng chỉ là những suy nghĩ viển vông, ai mà không có mộng tưởng hảo huyền chứ?

Nhưng hắn không có được sự can đảm như của nàng, vĩnh viễn không có.

Giữa chủ soái của Kỳ gia quân và Tiểu Tử của Kỳ gia, nàng đã lựa chọn về trước, điều này cũng có nghĩa rằng nàng đã thay Kỳ Đông lựa chọn: Nàng thay Kỳ Đông lựa chọn danh dự, mà buông tha sinh mệnh.

Lựa chọn như vậy, chính Kỳ Đông cũng cầu còn không được, nhưng đối với Kỳ Nam mà nói, đây là chuyện tàn nhẫn biết bao.

Mộ Dung Nham tự hỏi lòng mình, cả đời này hắn thực sự bội phục chỉ có vài người, nhưng lúc này, Kỳ Nam lại khiến cho hắn cảm thấy khâm phục từ đáy lòng: Quyết đoán, nhanh nhẹn mà đừng cảm như vậy, hắn không làm được.

"..." Hắn cảm thấy cổ họng mình hơi đắng chát, đứng trước gió hít sâu một hơi, lại bị sặc một phen, nhất thời ho khan không ngừng. Hiếm khi hắn lại có lúc chật vật như vậy, nên Kỳ Nam nhìn chăm chăm hắn. Mộ Dung Nham chỉ cảm thấy ánh mắt kia vô tội khiến cho trái tim hắn đau ê ẩm, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, thương tiếc một phen.

Tất cả là tại ánh trăng, nên hắn dường như cũng trở nên mê muội, thật sự vươn tay kéo nàng qua, ôm chặt vào trong ngực...

"Tiểu Tử..." Hắn thỏa mãn thấp giọng rên rĩ, hai mắt từ từ nhắm lại, trong nháy mắt, hắn cảm thấy giữa đất trời này chỉ còn lại mình và nàng.

Kỳ Nam vội vàng đẩy hắn ra, nhưng hắn lại không nhúc nhích chút nào, ngược lại hai cánh tay lại càng ôm nàng chặt hơn. Thì ra nàng nhỏ gầy như vậy, như một đứa bé nép sát vào trong lòng hắn: Giờ phút này, đối với Mộ Dung Nham mà nói, nàng chính là một đứa bé đang cần được hắn toàn tâm toàn ý bảo vệ trên thế gian này.

Kỳ Nam bị hắn ôm vào trong ngực, vừa sợ vừa thẹn, trước mắt là một màu trắng sáng, không phân rõ là màu của y phục hắn hay là màu của ánh trăng.

Nàng càng đẩy, hắn lại càng ôm chặt hơn, một bên má dán vào ngực hắn, mặc dù đã ngăn cách bởi y phục nhưng nhiệt độ của cơ thể hắn vẫn thiêu đốt nàng, hơn nữa, hắn còn đang cọ cọ vào trán nàng, hơi thở của hắn phả lên mái tóc nàng. Nàng bị hai loại hơi ấm của hắn bủa vây đến mức không biết trốn vào đâu.

"Buông ra!" Sự dịu dàng này giống như lăng trì khiến nàng không thể ngăn cản nổi, giống như một con thú hoang đang tuyệt vọng kêu lên. Mà hắn thì cứ làm như không nghe thấy.

Dưới ánh trăng mờ mịt căn xé lòng người, hắn ôm lấy nàng, phía trước là trận doanh của quân địch, phía sau là ngàn vạn thanh niên của Dã quốc. Sau khi trời hừng sáng, sẽ có một trận chiến ác liệt hơn nữa đang chờ hắn, nhưng mà giờ phút này hắn đã quên đi mọi thứ.

"Chuyện mà nàng muốn hoàn thành, bất kể là đánh thắng Tây Lý hay là cứu đại ca nàng trở về, hễ là chuyện khiến cho nàng phải khó xử, khiến nàng khó có thể song toàn, thì ta sẽ hoàn thành giúp nàng." Hắn cúi đầu, [di@en*dyan\(lee^qiyu.doon](mailto:di@en*dyan(lee^qiyu.doon), khẽ sát vào trán nàng, nhẹ nhàng cọ cọ, vô cùng thân mật nhưng cũng rất cố gắng kiềm nén tâm tình đang dần trở nên kích động. "Nàng chỉ cần làm chính mình mà thôi."

Đây là lời hứa hẹn của Nhị hoàng tử Điện Hạ Đại Dã quốc - Mộ Dung Nham, cả đời đều hữu hiệu.

Khi bọn họ trở về quân doanh thì đèn đuốc đã sáng trưng, dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

Lý Hà Việt chạy ra nghênh đón, cố ý lên tiếng từ xa: "Kỳ tướng quân vừa mới đi đâu vậy?! Không thấy sứ giả Tây Lý đâu nữa rồi!"

Kỳ Nam kinh ngạc quay đầu nhìn Mộ Dung Nham, dọc đường đi từ trên núi xuống, bọn họ đều không nói chuyện, lúc này dưới tình thế cấp bách nàng mới nhìn hắn. Hai người đều cảm thấy xấu hổ, ánh mắt vừa giao nhau đã lập tức rời đi.

Lý Hà Việt tinh táo, lập tức nhận thấy giữa hai người bọn họ có gì đó bất thường, nhất thời không muốn nói gì với Mộ Dung Nham nữa, chỉ nhỏ giọng hỏi Kỳ Nam: "Tiểu Tử, làm sao vậy?"

Không hiểu sao Kỳ Nam lại không nhận được mà đỏ mặt, vì muốn che giấu nên nàng cúi đầu xuống.

Mộ Dung Nham ho nhẹ một tiếng, trả lời thay: "Tại sao lại không thấy người đầu nữa? Không phải đã phái người phụ trách trông coi hán ta hay sao?"

Lý Hà Việt chỉ lo quan sát sự khác thường trên gương mặt Kỳ Nam, mà mặc kệ Mộ Dung Nham. Mộ Dung Nham đang định nhắc nhở, thì Ngô Kiên bên kia đã vội vàng chạy tới.

"Nhị hoàng tử Điện hạ!" Trước đó đã bị Mộ Dung Nham ra oai phủ đầu, nên lúc này hán ta càng thêm sợ hãi không thôi, "Thần đáng chết!"

Lý Hà Việt biết lúc này còn chưa có diễn trò xong, nên bĩu môi, lười biếng nói: "Sau khi Ngô Tướng quân thăm vấn sứ giả xong, lúc đưa về đã không tuân thủ quy tắc bàn giao, cho nên người nọ đã chạy thoát."

Mộ Dung Nham nghe xong, im lặng không nói gì. Ngô Kiên đang quỳ, cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của hán, nhất thời trên trán lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thật lâu sau, chỉ nghe Nhị hoàng tử Điện hạ lạnh nhạt nói: "Người kia thân phận không rõ, ta vốn dĩ muốn đích thân thăm tra xử lý... Đại chiến sắp tới rồi, Ngô tướng quân, ta sẽ ghi nhớ lần này, sau này sẽ tính toán với người."

Trong lòng Ngô Kiên ảo não không thôi, nhưng cũng chỉ có thể đập đầu tạ ơn.

Quay trở lại trong lều, bốn bề vắng lặng, Kỳ Nam hỏi Lý Hà Việt: "Là huynh à?"

"Hán bảo ta đi làm." Hán dùng hai tay diễn tả lại cái tên "Nhị" kia, sau đó lại không cam không nguyện thờ dài, hỏi: "Người và hán vừa đi đâu vậy?"

"Xem xét địa hình." Đúng là gần son thì đỏ gần mực thì đen, ở chung với Mộ Dung Nham lâu như vậy, cho nên Kỳ Nam nói dối cũng không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lý do này quá mức vẹn toàn, khiến Lý Hà Việt không thể không tin.

Nhưng mà, hán lại cứ nhất định không tin.

Tiểu Tử vừa mới đứng sững vai cùng tên "Nhị" kia, đáng vẻ liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lại lập tức rời ánh mắt đi, khiến cho hán không hiểu sao cảm thấy... rất đổ kỵ.

"Khuya lắm rồi, huynh trở về nghỉ ngơi đi." Kỳ Nam sắp xếp lại bản đồ địa hình trên bàn một lát, rồi quay sang thúc giục hán.

Lý Hà Việt đi ra ngoài, rồi lại quay vào, trong tay ôm một tấm chăn, sau đó lập tức tới bên giường của nàng, trải chăn lên tấm đệm giường bằng da hổ của nàng, "Đêm nay ta ngủ cùng người."

Kỳ Nam cũng không thêm ngần đầu lên, cự tuyệt một cách dứt khoát: "Không được."

"Trong hầm lân thạch che ánh sáng không cần thận, ta đã chuyển lều trại của mình để che mặt trên. Người định bắt ta ngủ trên một đồng đá khủng bố như vậy hay sao? Ngộ nhờ nửa đêm ta nằm mơ xoay người mạnh một chút, chắc chắn sẽ bị nổ tung!" Lý Hà Việt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Kỳ Nam ngừng động tác trong tay lại, nhìn hán chơi xấu mà không biết làm thế nào.

"Đã quấy rầy rồi." Đúng lúc này, Mộ Dung Nham bỗng nhiên xốc màn trướng lên bước tới, thời gian vừa đúng, không hơn không kém, "Kỳ Nam, ta đã vẽ xong bản đồ địa hình ban này rồi." Hán đưa tới một cuộn giấy.

Kỳ Nam như túm được cọng rom cứu mạng, vội vàng ném cả người Lý Hà Việt và chăn cho hán. Mộ Dung Nham sáng khoái mà vô tư tiếp nhận, khoác tay lên bả vai Lý Hà Việt, vô cùng thân thiết nhưng cũng không để cho hán phản kháng đi ra bên ngoài, "Hai huynh đệ chúng ta đã nhiều năm không gặp, chúng ta ngủ cùng rồi nói chuyện thân mật một chút, thật đúng là không gì tốt hơn!"

Lý Hà Việt bày ra vẻ mặt ai oán, bị hán dắt đi, cứ mỗi bước đi lại ngoái lại nhìn, cho đến khi khuất hán khỏi bên ngoài trướng. Kỳ Nam cười lắc đầu, thả tấm "Bản đồ địa hình" trong tay lên bàn, chậm rãi mở ra, là một màu trắng tinh. Ngọn đèn trên giá cắm nến bỗng nhiên nổ lép bép, giống như tiếng cười khê của người nào đó. Kỳ Nam nghiêng đầu, yên lặng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trong lúc đó, tất cả những gì liên quan tới Thượng Kinh, đối với Mộ Dung Nham mà nói thì đều là chuyện của kiếp trước, đã bị hấn vứt lên tận chín tầng mây. Khi ở cùng với Kỷ Nam trên chiến trường, hấn đã quên đi gần hết những tâm tư mưu tính kia, hiện giờ hấn chỉ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho nàng.

Mùng hai tháng Mười Một, Kỷ Nam dẫn theo năm vạn binh lính, ra khỏi thành nghênh địch, chặn đầu giáp mặt, ra sức công kích, bức người Tây Lý phải lui về một trăm dặm, cùng lúc đoạt lại Hạ Thành và Hành Châu,, bảo toàn lãnh thổ Dạ quốc. Tiền tuyến của Dạ quốc cũng bởi vậy mà có thể tiến về phía trước một trăm dặm.

Mùng sáu tháng Mười Một, người Tây Lý khiêu chiến. Kỷ Nam dẫn theo ba vạn quân ra nghênh đón, chiến đấu ác liệt cùng bọn chúng ngay dưới thành Hành Châu, quân Tây Lý tháo chạy, Kỷ Nam thừa thắng xông lên định đánh chiếm thành Hành Châu, nhưng không thành.

Ngày mười tám tháng Mười Một, Ngô Kiên mang theo tám vạn quân, định đánh chiếm thành Hành Châu, cũng không thành, hơn nữa còn bị hao tổn bảy ngàn binh lính.

Ngày hai mươi tháng Mười Một, Kỷ Nam mang theo tám vạn quân, đánh thành Hành Châu, vẫn không thành, bị hao tổn năm ngàn người.

Lúc này, ngay cả Kỷ gia quân bách chiến bách thắng cũng không công phá được thành Hành Châu. Người Tây Lý hung ác đã mạn đã trở nên vô cùng đáng sợ, tinh thần của binh sĩ trong quân đội Đại Dạ chưa bao giờ sa sút đến như vậy.

Khi ở trên chiến trường, Ngô Kiên đã bị một vết thương nhỏ, sau khi trở về liền núp trong lều của chủ soái cả ngày không đi ra, các tướng lĩnh dưới trướng biết phân lượng của hấn, nên đã nhao nhao tụ tập một chỗ với Kỷ Nam để thương thảo sách lược chiến đấu cùng nàng.

Kỷ Nam cũng bị thương, chính là lúc giao thủ với Lý Nha trên chiến trường, chỉ mới ba chiêu nàng đã bị tên đệ nhất mãnh tướng Tây Lý kia quăng xuống ngựa. Trong lúc đánh trả lại vô ý bị trúng chiêu, bị đao của Lý Nha đâm vào lưng, vết thương ngay gần phổi, đến nay đã gần nửa tháng mà nàng vẫn bị ho khan không dứt.

Thân trước của nàng lại không bị sao cả. Trong lúc các tướng lĩnh khác đang cao giọng tranh luận, nàng lại vừa ho khan vừa cố gắng hạ thấp giọng, khiến cho người khác nghe xong mà trong lòng cảm thấy như bị nứu chặt.

Mộ Dung Nham ngồi trong góc, trong tay cầm một quyển sách, tay kia chống lên trán, nhìn qua thì như đang nhàn nhã đọc thầm, không chút nào để ý tới mấy người đang thảo luận bên kia. Nhưng mỗi khi có tiếng ho khan nặng nề kia truyền tới tai hấn, bàn tay hấn lại không kìm nén được mà tăng thêm lực, sau cùng, khi hấn không thể nhịn được nữa mà đứng lên, thì quyển sách kia đã nhấn đến nỗi không nhìn ra hình dáng.

Nhưng mà, người lo lắng cho nàng lại không chỉ có một mình hấn.

Mộ Dung Nham còn chưa kịp cất bước, Lý Hà Việt đã lên lút tới bên cạnh Kỷ Nam, trên tay hấn bung một chén thuốc nóng hổi, ân cần nói với nàng: "Nào! Nhân lúc thuốc còn nóng, uống mau đi!"

Các vị tướng lĩnh khác vốn đang thảo luận hăng say nhất thời đều dừng lại, đồng loạt quay đầu nhìn hai người. Kỷ Nam yên lặng đánh Lý Hà Việt một trăm cái ở trong lòng, nhưng ở trước mặt mọi người đành phải nhún nhường, nếu không sẽ thành truyện cười cho người khác, cho nên nàng đưa tay nhận lấy, một hơi uống hết chén thuốc kia.

Thuốc kia vừa đắng mà mùi vị lại vô cùng khó ngửi, nàng uống xong mà nước mắt cũng sắp trào ra. Kỷ Nam lặng lẽ tránh đi, quay lưng lại với mọi người, cau mày, cô gắng kiềm chế mới không phun hết ra.

Ai ngờ vừa ngẩng đầu, lại đúng lúc nhìn thấy Mộ Dung Nham đang đứng đối diện, mặc dù cách một khoảng khá xa, nhưng lại nhìn rất rõ ràng vẻ mặt không vui và đôi môi đang mím chặt của hấn. Tim nàng đập mạnh một cái, nàng khản trương xoay người lại không nhìn hấn nữa, giả bộ như đang cùng người khác thảo luận công việc.

Nàng mau chóng đưa lưng về phía hấn, ngay cả một ánh mắt cũng không liếc nhìn hấn! Khóe mắt Mộ Dung Nham dựng lên, "Bộp" một tiếng, ném cuốn sách đã không còn thấy rõ hình dạng trong tay xuống, ngẩng đầu cất bước đi tới.

Trong lều, bày một chiếc bàn cát, các tướng lĩnh trong quân đang chia thành hai bên, tranh luận náo nhiệt vô cùng, Nhị hoàng tử Điện hạ được thỉnh tới chính giữa. Quân nhân dĩ nhiên không giống với các đại thần trong triều đình, không úp úp mở mở, mà chỉ có rõ ràng hoặc đúng hoặc sai, hai phe trước mắt mỗi bên đều cố chấp với ý kiến riêng của mình, bắt hấn phải phân thắng bại.

Mộ Dung Nham cũng không đáp lại, chỉ vươn tay tháo mấy lá cờ nhỏ đại diện cho quân đội Đại Dạ đang cắm trên bàn cát xuống, nắm vào trong tay, hấn lạnh lùng ra lệnh cho tên tùy tùng bên cạnh: "Đi thỉnh Ngô tướng quân tới đây."

Trong lều, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hiểu hấn muốn thỉnh tên tướng quân rút đầu kia đến đây làm gì?

Kỷ Nam cũng lo lắng, ghé sát vào hấn, nhỏ giọng hỏi: "Huynh định làm gì vậy?"

Không hiểu sao hấn lại có vẻ vô cùng giận dữ, cũng không thèm nhìn nàng, thở phì phì, hừ một tiếng nói: "Đương nhiên là muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái

này sớm một chút!"

Ngô Kiên cáo ốm đã lâu, không ra khỏi lều trại, cũng xin miễn tiếp khách, mặc kệ tất cả mọi việc lớn nhỏ trong quân. Dù sao thì cũng đã có Kỳ Nam ở đây xử lý ổn thỏa mọi chuyện, nên hắn ta cũng cảm thấy an tâm.

Kỳ thật trong lòng Ngô Kiên đã sớm tính toán tốt: Kỳ Đông hiện đang trong tay người Tây Lý, nếu như trận này thua, hắn ta có thể từ chuyện này mà rũ sạch toàn bộ trách nhiệm, Kỳ Nam sẽ không thể nào giải thích cho rõ ràng được. Kỳ gia đã có nhiều thế hệ được sở hữu lệnh bài Bạch Hổ, cho nên Đoan Mật Thái hậu muốn diệt trừ bọn họ từ lâu, nếu chuyện này thành, cha nuôi nhất định sẽ khen thưởng cho hắn ta.

Thắng dĩ nhiên cũng tốt, từ trước đến giờ Hoàng thượng luôn rộng rãi hào phóng, nhất định sẽ không bội bạc chủ soái đã khai hoàn trở về là hắn ta.

Bất luận là thắng hay thua, hắn ta cũng đều được phú quý, chỉ có kẻ ngốc mới tiếp tục đi đánh giặc một cách liều mạng mà thôi!

Hắn ta nằm trên chăn ấm đệm êm, thưởng thức trà nóng, mơ mộng đến viễn cảnh được tận hưởng tại Thượng Kinh phồn hoa sau khi trở về, khi hắn ta đang hí hóp say mê, thì bên ngoài bỗng nhiên có kẻ tới báo tin, Nhị hoàng tử Điện hạ tuyên hắn ta tới lều trại của Kỳ tướng quân để bàn luận một vài chuyện hệ trọng!

Tên hoàng tử tạp chủng Nam quốc này, rõ thật là phiền nhiễu! Ngô Kiên thầm mắng một câu ác độc, sau đó oán hận hất cửa lều đi ra. Nhưng khi tới trước mặt Mộ Dung Nham, hắn ta cũng không dám lỗ mãng, mà cung kính hành lễ, sau đó lại giả vờ yếu ớt cần người đỡ dậy.

Mộ Dung Nham tốt bụng sai người đem ghế đến cho hắn ngồi, "Ngô tướng quân, " hắn đứng, từ trên cao nhìn xuống, "Bảy ngày sau, đại quân tập hợp đầy đủ, quyết chiến cùng Tây Lý."

Ngô Kiên còn chưa kịp ngồi cho vững, đã bị kinh hách quá độ mà trượt chân, ngã nhào xuống đất.

Trong lều, Kỳ Nam và những tướng lĩnh khác đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt nhìn sang Mộ Dung Nham đang đứng khoanh tay. Về mặt Mộ Dung Nham sắc lạnh, rõ ràng không phải là đang thương lượng cùng bọn họ hay Ngô Kiên.

"Đại quân sẽ chia làm hai hướng, một hướng vẫn đi từ Hạ Thành tới Hành Châu thành." Hắn giơ tay lên, một lá cờ nhỏ từ trong tay bay ra, cắm thẳng vào giữa Hạ Thành và Hành Châu thành ở tấm bản đồ trên bàn cát, "Hướng kia, ba ngày sau xuất phát, sẽ từ phía Bắc vòng qua Hành Châu thành, rồi lại từ Hành Châu thành tấn công vào!"

Hắn cầm lá cờ còn lại trong tay, cắm vào cửa chính phía Tây của Hành Châu thành, nơi đó từng là ranh giới của Đại Dạ và Tây Lý, cách phía Nam của núi Tinh Nhai không xa.

"Điện hạ" Ngô Kiên khó khăn mở miệng, chỉ chỉ mấy lá cờ nhỏ đại diện cho đội quân Tây Lý dưới chân núi Tinh Nhai, "Dưới chân núi Tinh Nhai là nơi chín vạn đại quân Tây Lý đang đóng quân! Bên trong Hành Châu thành cũng có ba vạn, vượt qua bọn chúng để tấn công... Đây không phải là lao vào chỗ chết hay sao?"

Mộ Dung Nham vươn tay bẻ gãy mấy lá cờ đại diện cho ba vạn quân Tây Lý trong Hành Châu thành, ngẩng đầu lên không chút thay đổi nhìn Ngô Kiên, " Trước khi chín vạn đại quân của bọn chúng phát hiện ra, phải công phá được cửa chính của Hành Châu thành, tiến vào được trong thành, thì sẽ không phải chết."

Ngô Kiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lần này, sắc mặt của hắn ta thật sự trắng bệch chứ không phải giả bộ như ban nãy nữa - Người này nói nghe thật dễ dàng! Cũng không phải mọi người đều có khinh công cao cường như hắn và Kỳ Nam, có thể bay từ trên đỉnh núi xuống vực sâu một cách dễ dàng! Mấy vạn binh mã kia muốn đi qua Tây Lý kia chỉ cần chút động tĩnh đã bị phát hiện rồi, có khi còn chưa kịp nhìn thấy cửa thành của Hành Châu thành, thì đã bị người Tây Lý xé thành mảnh nhỏ rồi!

Những điều mà Ngô Kiên đang băn khoăn cũng là thắc mắc của tất cả mọi người, nhưng bọn họ đều có nhiệt huyết sôi trào, tinh thần quả cảm: Nếu như lần này thành, thì đại cục sẽ định!

Đám người Tây Lý trong Hành Châu thành chỉ để ý đến con đường tiến quân của đội nhân mã thứ nhất, nếu lần sau không giống lần trước, thì sẽ không sử dụng chín vạn đại quân phía sau kia. Như vậy, chỉ cần đội nhân mã thứ hai không bị quân Tây Lý phát hiện, phá được thành vào trong, thì Hành Châu thành sẽ nắm chắc được mười phần!

Sau khi vào trong thành, thì chín vạn đại quân Tây Lý kia sẽ không làm gì được bọn họ nữa rồi.

"Mạt tướng xin chiến!" Ba vị phó tướng của Kỳ gia quân tới đây cùng với Thảm phó tướng đã hi sinh ở cửa Nam của Hạ Thành kia, đồng loạt quỳ xuống, tiến phong xin được chiến đấu.

"Mạt tướng xin chiến!"

"Mạt tướng xin chiến!"

"Mạt tướng xin chiến!"

Trong nháy mắt, các tướng lĩnh đồng loạt quỳ trên mặt đất, người người đồng đọc hùng hồn. Kỳ Nam còn chưa suy xét chu toàn nên trầm mặc không tỏ thái độ. Lý Hà Việt đang đứng một bên tiến lên một bước, vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn hiếm thấy: "Kỷ tướng quân, Ngô tướng quân, Ta nguyện dẫn dắt toàn bộ nhân mã của Âm Dạ cốc, hiệp trợ đại quân, từ Hành Châu thành đánh thẳng vào!"

Ngô Kiên mạnh mẽ đứng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào những người này, miệng liên tục lẩm bẩm: "Các người... điên cả rồi!"

"Ngô tướng quân!" Mộ Dung Nham cao giọng, uy nghiêm đến khiếp người: "Người còn có sách lược nào hơn thế?"

"... Đương nhiên là có!" Ngô Kiên nghiêm mặt, mặt mày ngồi xuống, "Chúng ta... nên chờ người Tây Lý chủ động xuất trận trước! Đây là thành trì của Đại Dạ... Chúng ta không nên kiêu ngạo nóng nảy như vậy, cứ ngồi chờ bọn chúng tấn công trước mới đúng, sau đó chỉ cần một lần tóm gọn là xong."

Hắn ta đang rối loạn nên diễn đạt không được lưu loát, không có một chút đáng vẻ của chủ soái dẫn dắt mười vạn đại quân. Mộ Dung Nham nhìn hắn ta một cách mệt mỏi, sau đó lạnh lùng cười rộ lên.

Kỷ Nam vốn dĩ còn đang không tỏ thái độ, lúc này đột nhiên bước tới trước mặt Ngô Kiên, "Người nói rất đúng, đây là thành trì của Đại Dạ chúng ta, "nàng hơi hơi cúi xuống, nhìn chăm chăm vào mắt Ngô Kiên, bình tĩnh mở miệng, "Cho nên, nhất định phải đánh đuổi giặc Tây Lý, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm."

"Khốn kiếp!" Ngô Kiên bị nàng vặn vẹo câu chữ, đẩy mạnh nàng ra, đứng dậy. Rốt cuộc thì hắn ta cũng bị đám người thần kinh này chọc giận, "Muốn đi thì các người tự đi."

"Như vậy, tướng quân hãy chịu trách nhiệm dẫn binh từ nơi này tiến tới Hành Châu thành, gây sự chú ý với quân địch." Mộ Dung Nham vẫn đang chờ những lời này của hắn, nghe hắn nói vậy đã lập tức ra lệnh, "Kỷ tướng quân và Hà Việt đi đường vòng, hai bên phối hợp chặt chẽ với nhau. Chúng ta phải cùng nhau đoạt lại Hành Châu thành!"

Nhị Hoàng tử Điện hạ vốn nổi danh Thượng Kinh là dịu dàng phong lưu đa tình, giờ phút này, trong quân doanh ở vùng cực Tây, vẻ mặt hắn lại kiên nghị, sát phạt quyết đoán, giống như một thanh bảo kiếm yên lặng đã lâu, rũ xuống rồi bật dậy phủ đầy người, hiên ngang xuất thế.

Mặc dù kế hoạch này vô cùng nguy hiểm và điên rồ, nhưng khi hắn ngao ngễ chỉ đạo, trừ bỏ Ngô Kiên, thì tất cả mọi người đều thần nhiên chấp nhận và đồng thời cũng vô cùng tin tưởng.

Về sau, khi Mộ Dung Thiên Hạ nghe được những người có mặt ở đó miêu tả lại, con người cả đời rong ruổi trên chiến trường như ông cũng không nhận được âm thầm bấy to xúc động với người bên cạnh: "Quả đúng là con trai của trẫm, gan dạ sáng suốt như vậy, kẻ nào có thể sánh bằng?"

Sau cùng, sự việc này cũng những lời này đã gián tiếp truyền tới tai Mộ Dung Lỗi, nghe nói khi đó Đại hoàng tử cười cực kỳ lạnh lùng: "Ngay cả hắn cũng hành động như vậy, mà còn dám nói ta là kẻ điên?"

Những chuyện sau này tạm thời không đề cập tới, trong lúc đó, tất cả những gì liên quan tới Thượng Kinh, đối với Mộ Dung Nham mà nói thì đều là chuyện của kiếp trước, đã bị hắn vứt lên tận chín tầng mây. Khi ở cùng với Kỳ Nam trên chiến trường, hắn đã quên đi gần hết những tâm tư mưu tính kia, hiện giờ hắn chỉ toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho nàng.

Mùng chín tháng Chạp, một vạn Kỷ gia quân cùng một ngàn tử đệ của Âm Dạ cốc tập kết, yên lặng xuất phát.

Trước khi đi, Kỳ Nam vẫn cố gắng khuyên Mộ Dung Nham trụ lại Hạ Thành, nàng cho rằng Ngô Kiên ích kỷ nhất gan như vậy, khiến cho mọi người không thể nào yên tâm được, nếu như có Mộ Dung Nham trấn thủ, thì ít nhất hắn ta sẽ không dám cố ý gây ra sự cố.

Mộ Dung Nham không đồng ý, kiên quyết lắc đầu, "Đúng là ta có lo lắng đến chuyện này, nhưng chính vì vậy ta càng phải nhất quyết đi cùng nàng. Có lẽ hắn dám hãm hại Kỷ gia quân, nhưng tuyệt đối không dám hại ta, nàng nghĩ mà xem! Nếu thế công của hắn ở bên này mà không mạnh, sẽ khiến nhóm người của chúng ta ở phía sau bị giặc Tây Lý phát hiện, đến lúc đó nếu như ta có gì bất trắc, phụ hoàng của ta nhất định sẽ không tha cho hắn."

Trong ánh mắt của Kỳ Nam vẫn tràn ngập sự lo lắng, trong khoảnh khắc, nàng như hạ quyết tâm, bỗng nhiên kéo hắn tới một góc sáng sủa không người.

Nàng lấy ra một bình sứ nhỏ bằng ngọc dương chi từ trong lồng ngực, sau đó mở ra, dốc viên thuốc bên trong ra đưa cho hắn, "Điện hạ cũng biết y thuật, nên hắn là biết thuốc này dùng những vị thuốc nào chế thành? Có công hiệu gì đúng không?"

Nàng vừa mới mở nắp bình, Mộ Dung Nham đã ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào có chút bất thường, hắn cầm viên thuốc, vân vê trong lòng bàn tay, làm bộ như đưa lên mũi ngửi nhưng thực chất là để che giấu nụ cười nhộn nhạo nơi khóe môi kia.

"Như thế nào?" Kỳ Nam ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

"Thuốc này từ đâu mà có?" Hắn biết rõ còn có hỏi.

Kỷ Nam có chút quần bách, do dự trong giây lát, mới nhỏ giọng nói cho hắn: "Trước khi xuất chinh, nương ta đã đưa cho ta, nói là... có một vị cao nhân đã cố ý điều chế cho ta, dặn dò ta rằng, nếu như ở bên ngoài cảm thấy khí lực không đủ thì có thể dùng một viên, giúp tăng cường khí huyết và tuần hoàn

máu..." Càng nói, vẻ mặt nàng càng không thích hợp, chưa nói xong đã bịt chặt miệng lại, âm thầm cắn môi quay mặt đi.

Mộ Dung Nham đương nhiên hiểu rằng nàng nói không nên lời những "công hiệu" này, nhìn chằm chằm nàng đang rút đầu dưới chiếc nón giáp sắt, đôi má ửng hồng. Giờ phút này, trong lòng hắn vô cùng mềm mại.

Cánh tay trái bị thương của hắn đến bây giờ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, lần đó đổi được một viên thuốc này của Tần Tang cùng bộ dáng đáng yêu của nàng lúc này khiến cho lòng hắn nhảy nhót không yên, thực sự là đáng giá.

Hắn mỉm cười, ánh mắt sâu hun hút, trên mặt lại có ý tứ gì đó không rõ, khiến nàng cảm thấy xa lạ, nhưng không hiểu sao trái tim lại đập liên hồi.

"Điện hạ?" Nàng đành phải bắt cháp run run rẩy rẩy nhắc nhở hắn.

Mộ Dung Nham trả viên thuốc lại cho nàng, dịu dàng nói: "Quả thực là thuốc bổ, nàng cứ yên tâm mà dùng."

Kỷ Nam nghe vậy thở dài nhẹ nhõm. Nàng thật sự là không có chút hảo cảm nào đối với vị Thiên Mật sứ khuynh quốc khuynh thành kia, bởi vậy đối với viên thuốc này, nàng vẫn luôn không tin tưởng, cho nên không chịu dùng nó. Lần này gặp nguy hiểm, nàng bị nội thương chưa lành, mấy ngày nay khí huyết bị ngưng trệ, suy nghĩ một hồi, mới nói ra chuyện này. Bây giờ được Mộ Dung Nham khẳng định như vậy, nàng cũng yên tâm ăn vào một viên.

Bên cạnh có tiếng bước chân rầm rập chạy qua, hai người bọn họ đứng ở đằng sau lều trại, nơi góc chết nên không dễ gì bị phát hiện ra. \. Kỷ Nam thấy hắn vừa nhìn mình chăm chú vừa cười một cách quý dị, có chút sồn gai ốc, nàng nghi hoặc liếc nhìn hắn một cái, rồi nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Trong đầu hắn đang suy nghĩ miên man, nhưng lại cố gắng kiềm nén lại, bàn tay nắm chặt rồi lại buông ra, cuối cùng, hắn chỉ néo néo cái mũi nhỏ của nàng.

Giọng nói của hắn lúc này, theo như suy nghĩ của Kỷ Nam thì không được thuần phác cho lắm, vừa du dương lại vừa dịu dàng một cách nguy hiểm: "Không có gì... Ta hơi đói bụng."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

- - "Không có gì... Ta hơi đói bụng."

- - "Điện hạ muốn ăn cái gì?!"

- - "... Nàng!"

Che mặt bỏ chạy...

Đêm nay chỉ còn một giờ nữa là đến rạng sáng, mọi người không cần chờ. Ngày mai hãy quay lại đây nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Kỷ gia quân và nhóm người của Âm Dạ cốc trải qua ba ngày bốn ba, đã thành công tới cửa chính của Hành Châu thành, lặng yên không một tiếng động.

Sở dĩ được gọi là cửa chính, là vì cửa thành này đã từng là biên giới giữa Dạ quốc và Tây Lý. Hai năm trước, giặc Tây Lý đã từ nơi này công kích vào, đánh bại Kỷ Đông, chiếm lĩnh Hành Châu thành. Về sau nơi này đã thành hậu phương của Tây Lý.

Cách cửa chính mười dặm về phía Tây Nam là núi Tinh Nhai, dưới chân núi Tinh Nhai là nơi mà chín vạn đại quân Tây Lý đang đóng quân. Khi đám người Kỷ Nam tới đó thì trời mới chỉ tờ mờ sáng chứ chưa sáng hẳn, trong quân doanh Tây Lý vẫn im ắng, nhưng ngẫu nhiên vẫn nhìn thấy binh lính đi tuần tra ban đêm cầm đuốc đi qua đi lại phía xa xa.

Tất cả binh lính của Kỷ gia quân mà Kỷ Nam mang theo, quanh năm đã được ba huynh đệ Kỷ Đông hoặc nàng huấn luyện, một vạn người mà ngay cả một tiếng ho khan cũng không có. Ngược lại đám người võ lâm cao thủ ở Âm Dạ cốc của Lý Hà Việt bên này, mặc dù người người đều có công phu rất cao cường, nhưng lại không có được sự kỷ luật trật tự như vậy, nên thường không cần thận phát ra âm thanh gì đó.

Lý Hà Việt trừng mắt nhìn một môn đồ bên Huyền Vũ môn phái đang nhét mai rùa vào trong miệng, rồi di chuyển đến bên cạnh Kỷ Nam, ghé vào tai nàng, hỏi nhỏ: "Ta đã chế đá lân thạch kia thành thuốc nổ rồi mang tới đây một rương, lát nữa khi công thành nếu bọn chúng chống cự, thì chúng ta cũng

không cần phải công kích nữa, cứ dứt khoát làm nổ tung cửa thành kia đi!"

Kỷ Nam giật giật khóe miệng, quay đầu tròn mắt nhìn hấn, "Thuốc nổ kia của huynh chưa được khổng chế ổn định, ngộ nhờ làm nổ sập cả tòa thành này, thì chúng ta cũng không cần vào trong nữa, mà ở đây đồng quy vu tận cùng chín vạn đại quân này luôn!"

"Sẽ không, sẽ không!" Lý Hà Việt ra vẻ mình vừa mới đóng góp được ý tưởng quý báu, "Ta đã nghiên cứu rất cẩn thận những bản vẽ mà ngươi từng để lại, sau đó lại thêm vào rất nhiều cải tiến tốt, hiện giờ đối với những lân thạch này, ta đã có thể khổng chế thành thạo... Cuộc tỷ thí Phá Dạ của năm nay, ta dự định dùng cái này để khiêu chiến cốc chủ!"

Kỷ Nam nghe vậy, khóe miệng cũng không giật giật nữa, mà thay vào đó nàng tròn trĩnh hai mắt lên: Nếu dùng lân thạch mà có thể đánh bại được cốc chủ, thì hai năm trước nàng đã không kết bạn với Mộ Dung Nham rồi.

Lý Hà Việt lại vẫn hứng thú dạt dào, bắt đầu tính toán cẩn thận: "Hai môn phái 'Tất Phương' và 'Họa Đẩu' đều nổi tiếng về dùng hỏa khí, ta đã hỏi thăm rồi, trước mắt hai tám lệnh bài đều nằm trong tay cốc chủ, năm nay ta nhất định phải đoạt được một cái!" Nói tới đây, hấn lại sắp đến gần nàng thêm một chút, vẻ mặt bất chợt nghiêm túc và chờ mong không sao hiểu được: "Tiểu Tứ, chờ ta cũng lấy được một tám lệnh bài môn chủ, sẽ trở về Thượng Kinh... cùng ngươi đi đánh giặc."

Kỷ Nam đang chờ tín hiệu khai chiến của Ngô Kiên, nên hơi không để ý đến Lý Hà Việt bên cạnh, Lý Hà Việt thấy nàng không thèm nhìn, dùng sức kéo tay áo nàng, lập lại một lần những lời vừa nói.

Hấn vừa lập lại xong, Kỷ Nam còn chưa kịp nói gì, thì đúng lúc ấy Mộ Dung Nham đang ở đâu cũng bu tới, "Họa Đẩu?" Vẻ mặt hấn hiền lành cùng tò mò, "Thần thú Họa Đẩu hình chó thân người, nuốt phân phun lửa ấy hả? Thì ra trong cốc cũng có môn phái này?"

Giọng nói của hấn không lớn không nhỏ, nhưng lại vừa vặn để cho chúng đệ tử trong Âm Dạ cốc nghe được, những người này phần lớn đều tới từ những môn phái có tên tuổi lẫy lừng như "Bạch Hổ", "Thanh Long", "Chu Tước", lúc này nghe như vậy, ai ai cũng đều che miệng nhìn Lý Hà Việt cười.

Lý Hà Việt buồn bực đến nghiêng răng, nếu đối phương không phải là Nhị hoàng tử Điện hạ, thì đã bị hấn tóm lấy đám cho một trận rồi.

Kỷ Nam thấy bọn họ đang ở trong cuộc chiến ác liệt mà vẫn hi hi ha ha, nên nàng không vui "Hừ" một tiếng, giờ bàn tay lên ý bảo đừng ai lên tiếng nữa.

Ở phương xa bình minh đã lên, nhưng ở trong Hành Châu thành vẫn là một màu đen như mực, bỗng nhiên, một tiếng rít rõ ràng, tiếp theo một đóa hoa lớn màu vàng bung ra giữa không trung, đó chính là tín hiệu tấn công của Ngô Kiên.

Kỷ Nam nằm phủ phục dưới cửa chính của Hành Châu thành đã lâu, chính là để đợi giờ khắc này.

Kỷ Nam bỗng đứng dậy, Phương Thiên kích vung lên thật cao, đằng sau lưng, mấy trăm binh lính cũng tiến lên, trong tay họ cầm nỏ tiễn bằng thép vô cùng tinh xảo được tính toán vô cùng chuẩn xác về cự ly và được chế tạo gấp gáp suốt đêm, liên tục bóp cò.

Nhất tức khắc, binh lính Tây Lý trên tường thành, ngay cả tiếng kêu cũng chưa kịp phát ra, đã bị bắn xuyên người, sau đó ngã quỵ xuống.

Trên tường thành chỉ chít những mũi tên, nhưng Kỷ gia quân lại có thể nhìn ra được điều bí ẩn trong đó: Phương Thiên kích đứng đầu kia từ từ giờ lên, linh hoạt vẽ một vòng tròn, đáp lại lệnh kia, mọi người chia ra thành mấy hàng chỉnh tề, người phía sau mượn lực trên vai người phía trước, bay lên trời, khi đến giữa không trung chuẩn bị rơi xuống, lại mượn lực của những mũi tên thép được khảm vào tường thành kia mà thuận lợi leo lên tường thành.

Kỷ Nam luôn luôn là người xông lên đầu tiên, nàng cầm trong tay Phương Thiên Kích - vật tượng trưng cho chủ soái tương lai của Kỷ gia quân, giống như giao long vượt xoáy nước, thế không thể cản.

Tất cả đều dựa theo kế hoạch, tiến hành đầu vào đấy. Theo tiếng trống trận vang lên, hơn một nửa Kỷ gia quân đã leo lên tường thành xong, pháo bông tín hiệu màu vàng phía trên Hành Châu thành kia còn chưa tàn hết, người Tây Lý trong thành đã bị tiền hậu giáp kích đến mức thê thảm, bắt đầu kêu khóc bỏ chạy.

Những mũi tên thép trên tường thành đặc biệt tạo ra một cự ly bắn chính xác, không dài không ngắn, chỉ cần hơn năm người giẫm đạp lên tường sẽ long ra, bắn xuống, không lưu lại hậu họa.

Sau khi những mũi tên rụng xuống, dưới tường thành, gần năm ngàn binh lính Kỷ gia quân và tử đệ Âm Dạ cốc còn lại, dựa theo kế hoạch, đợi thêm một lát sẽ có người đi xuống mở cửa thành cho bọn họ.

Nhưng bỗng nhiên Mộ Dung Nham hạ lệnh toàn bộ lui về phía sau, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới phía Tây Nam núi Tinh Nhai!

"Ngươi điên rồi?!" Lý Hà Việt giữ hấn lại, "Nơi đó có chín vạn đại quân Tây Lý! Hiện giờ tám phần là bọn chúng đã biết được tin tức, đang chạy tới nơi này rồi! Ngươi lại còn muốn ra đó nghênh tiếp?!"

Mộ Dung Nham lạnh lùng nhìn hấn, "Ngươi cho là chỉ dựa vào tên vô dụng Ngô Kiên kia cùng với năm ngàn người của Kỷ Nam mà có thể đánh bại ba vạn quân Tây Lý bên trong Hành Châu thành trong vòng nửa khắc hay sao?" Hấn lạnh lùng cười rộ lên, "Đợi đến khi chín vạn đại quân dưới chân núi Tinh Nhai kia đuổi tới đây, thì bị tiền hậu giáp kích không phải là ba vạn quân Tây Lý kia, mà chính là Kỷ Nam cùng với năm ngàn Kỷ gia quân!"

Cho nên hắn đã sớm tính toán tốt số người ở lại để vào trong thành, nâng tới đây mang theo ân oán, đoạt lấy máu thịt của kẻ thù đã từng làm nhục huynh trưởng nàng, mà hắn đã dẫn tới đây không đến năm ngàn người, để tri hoãn chín vạn đại quân kia, tranh thủ thời gian quý báu cho nàng.

Lúc này, Lý Hà Việt mới hiểu được sự điên cuồng trong kế hoạch lần này của Nhị hoàng tử Điện hạ, điên cuồng nhất chính là, năm ngàn cùng với chín vạn là hai con số chênh lệch vô cùng, nhưng từ đầu tới cuối Mộ Dung Nham vẫn thản nhiên như không, khiến cho hắn cứ đứng ngây ngốc tại chỗ mà ghen hờn nhìn trần trời.

Kỷ Nam đánh từ trên tường thành vào trong thành, dọc đường gặp phải lực cản không nhỏ.

Mặc dù giặc Tây Lý bị tập kích bất ngờ, sau đó lại tháo chạy, nhưng vẫn ngoan cường chống cự, Ngô Kiên ở phía Đông lại cứ chậm chạp không chịu tiến vào, nếu chỉ dựa vào năm ngàn Kỷ gia quân thì khó khăn vô cùng.

Thật vất vả mới thừa dịp loạn lạc mà phá được vòng vây, từ phía Tây đến phía Đông ngang qua toàn bộ Hành Châu thành, Kỷ Nam bị hao tổn hơn một nửa binh lực, liều mình mở ra cửa Đông của Hành Châu thành.

Ngô Kiên quả nhiên giống như Mộ Dung Nham đã nói trước đó, không dám không để ý đến tính mạng của một vị hoàng tử, sau khi lãnh binh vào thành, câu nói đầu tiên của hắn khi nhìn thấy Kỷ Nam là: "Nhị hoàng tử Điện hạ vẫn bình an chứ?"

Kỷ Nam lại không rảnh rồi mà nói chuyện phiếm, sau khi vượt qua hắn, nàng liền lê tấm thân đầy thương tích quay về hướng cửa chính.

Khi nàng quay về, người trông coi cửa thành đã đổi thành Kỷ gia quân, nhưng dưới thành lại không có một bóng người.

Nàng tóm lấy một người gần nhất, rống lên: "Điện hạ đâu?"

Người nọ vốn chịu trách nhiệm mở cửa thành cho đám người Mộ Dung Nham đi vào, nhưng lại chỉ có thể đứng trên tường thành trơ mắt nhìn bọn họ rời đi. Hắn ta chỉ vào hướng Tây Nam bên ngoài thành, báo cáo lại những gì đã trông thấy với Kỷ Nam: "Điện hạ và tiểu Lý tước gia, mang theo những huynh đệ khác đi về hướng kia!"

Hắn ta chỉ... chính là hướng đi về núi Tinh Nhai!

Trong đầu Kỷ Nam nổ "Ầm" một tiếng, dường như ngay lập tức nàng đã hiểu được rằng Mộ Dung Nham vẫn chưa nói hết toàn bộ kế hoạch.

Làm sao có thể... Làm sao mà huynh có thể!

Nàng không cần suy nghĩ, lao xuống khỏi tường thành. Trên tường thành phía sau lưng liền tiếp vang lên những tiếng kinh hô, nhưng tai nàng lại chỉ có thể nghe được trong lòng mình đang điên cuồng gào thét một cái tên - Mộ, Dung, Nham!

Đi về phía Tây Nam không lâu, nàng đã gặp được đám người Lý Hà Việt!

Kỷ Nam như người chết đuối vớ được bè gỗ, lập tức tóm lấy Lý Hà Việt, hỏi: "Hắn đâu?!"

Lý Hà Việt bị thương không nhẹ, cả cánh tay phải đều thấm ướt máu tươi, buông thõng xuống.

Hắn cắn răng lắc đầu, tránh né không trả lời, chỉ nói: "Mau trở về thôi! Đại quân Tây Lý sắp kéo tới đây rồi!"

"Mộ Dung Nham đâu?!" Kỷ Nam dường như không nghe thấy, chỉ điên cuồng gào lên hỏi hắn.

Trong mắt Lý Hà Việt có vẻ nặng nề và không đành lòng, hắn cầm lấy cánh tay Kỷ Nam nhưng không nói lời nào, không phản búa gì thêm mà kéo nàng quay về hướng Hành Châu thành.

Kỷ Nam cũng không hỏi lại, gạt mạnh tay hắn ra, lạnh lùng nghiêm mặt hạ mệnh lệnh: "Huynh dẫn bọn họ trở về trước đi, bảo với Ngô Kiên rằng hãy bảo vệ Hành Châu thành, nếu không ta có biến thành quỷ cũng sẽ không tha cho hắn ta!"

"Kỷ Nam!"

"Đi mau!" Nàng trừng lớn hai mắt, mặc dù thân thể bị nhuộm chút máu, vóc người lại không cao lớn bằng Lý Hà Việt, nhưng khí thế lại hơn hắn đến ngàn vạn lần.

Lý Hà Việt chán nản lui về phía sau hai bước, biết nàng cũng giống y như người nọ, không thể khuyên bảo được. Hắn ảm đạm vung tay lên, mang theo một hơn ngàn người vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết dưới chín vạn gót sắt kia, quay trở lại Hành Châu thành.

Đại quân Tây Lý kéo tới rất nhanh. Mộ Dung Nham và Lý Hà Việt sử dụng thủ đoạn phục kích vô cùng lợi hại, khiến chín vạn đại quân bị năm ngàn người này làm cho rối loạn trận tuyến, nhìn qua người người đều kinh hoàng không thôi.

Kỷ Nam đơn độc một mình, hành tẩu vô cùng thuận tiện, khi đại quân xuất hiện, nàng liền lập tức tránh đi, trốn ở ven đường rừng.

Mới vừa rồi khi ở trong thành, nàng tìm khắp nơi mà không thấy Lý Nha đại tướng quân, nhưng lúc này hần ta lại bất ngờ dẫn đầu đại quân. Về mặt hần ta vừa âm trầm lại vừa lo lắng, không ngừng dùng tiếng Tây Lý mắng chửi đám thù hạ. Bởi vì bị hần quả trách nên đội ngũ tiến lên phía trước càng thêm nhanh.

Chỉ trong thời gian một ly trà nhỏ, trên đường đã chỉ còn thừa thớt bộ binh. Kỷ Nam nhân cơ hội này lao ra ngoài túm lấy một tên, kéo vào trong rừng. Nàng sử dụng chút ít tiếng Tây Lý chưa thuần thục đã học được của Mộ Dung Nham trong khoảng thời gian này, ép hỏi tên lính. Nhưng hần ta cũng chỉ biết phương hướng đại khái, sau khi nói xong, lại bị Kỷ Nam đánh ngất đi rồi ném lên cây. Trói chặt người nọ xong, Kỷ Nam cẩn thận lao tới phía Đông núi Tinh Nhai.

Núi Tinh Nhai đã nhiều ngày nay phải hứng chịu những trận bão tuyết triền miên, đưa mắt nhìn, cả dãy núi được bao phủ bởi một màu trắng xóa.

Nàng đưa mắt nhìn, trời, đất, núi là một khoảng mênh mông bất tận, tầm mắt cũng đã sắp không tìm thấy tiêu điểm. Nàng phải đi đâu để tìm hần đây?

"Đích từ" của Đệ nhất tướng quân Đại Dạ quốc, môn chủ Bạch Hồ môn phái của Âm Dạ cốc, tướng quân trẻ tuổi nhất Đại Dạ quốc, chủ soái của Kỷ gia quân... Kỷ Nam có nhiều thân phận hiển hách và lợi hại như vậy, nhưng lại không có cái nào có thể trợ giúp được nàng vào lúc này...

Là người bảo vệ một quốc gia, thế nhưng lại không bảo vệ được người mà nàng thâm yêu và vẫn luôn cất giấu dưới đáy lòng.

Kỷ Nam tìm đi tìm lại ở trên đỉnh núi và dưới chân núi vài lần, bắt tri bắt giác trên gương mặt nàng đã tràn đầy nước mắt.

Nước mắt trên mặt đọng lại, gặp gió lạnh thấu xương, nàng gãi tay gạt đi, dưới chân cũng không khỏi chậm lại một chút. Ngay tại khoảnh khắc chậm lại này, nàng đã nhạy bén nghe được vách đá phía bên trái truyền đến một tiếng vang mỏng manh.

Kỷ Nam lập tức ngừng hô hấp, sau đó tóm lấy dây mây đang quấn cực kỳ chắc bên bờ vực thử thử rồi nhanh chóng nhảy xuống.

Dưới vách đá chừng một trượng, có mở ra một cái động đá tự nhiên, vừa hẹp lại vừa sâu, đen như mực không nhìn rõ thứ gì. Đoạn dây mây dài nhất kéo đến tận nơi này. Vì thế nàng đành mạo hiểm, dùng chân cuốn lấy dây mây, lộn người xuống, nửa người hướng vào trong động đá: Ánh sáng mặc dù mỏng manh, nhưng vật áo bào màu xanh nhạt kia nàng lại quá quen thuộc, không phải Mộ Dung Nham thì là ai?!

Kỷ Nam vươn tay bám lấy mỏm đá sắc bén, buông hai chân ra, lưu loát nhảy vào trong động.

Nàng lao tới kiểm tra hơi thở của hần... Âm áp.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Kỷ Nam cảm thấy biết ơn ông trời đến như vậy: Biết ơn... vì đã để cho hần còn sống.

Trên người Mộ Dung Nham chỉ có một vết thương, nhưng so với tất cả những vết thương trên người Kỷ Nam cộng lại còn nghiêm trọng hơn rất nhiều: từ vai trái nghiêng đến eo phải của hần bị trúng một đao thật dài. Bộ nhuyễn giáp bằng tơ vàng của hần đã bị rách hoàn toàn, da tróc thịt bong, chỗ sâu nhất của miệng vết thương còn lộ ra xương trắng trông đến là ghê người.

Vết đao này Kỷ Nam nhận ra, tháng trước nàng cũng từng bị đâm một nhát, thổ huyết ba ngày không ngừng, nội thương đến nay vẫn chưa lành. Vậy mà hần lại trúng một đao như vậy ngay thân trước.

Kỷ Nam bị chấn động đến mức tim phổi đau đớn vô cùng.

Hần nằm trong lòng nàng cực kỳ an tĩnh, mặc cho ngón tay của nàng run run rẩy rẩy phủ lên miệng vết thương đã đông máu. Cặp mắt vốn xinh đẹp như sao trời kia lúc này đang nhắm thật chặt. Kỷ Nam có một ảo giác đáng sợ rằng chúng sẽ không còn mở ra được nữa.

"Điện hạ..." Nàng cúi đầu, hai gò má dán lên trán hần, run rẩy gọi hần: "Tĩnh lại đi...Nhị ca! Tĩnh lại đi!"

Kỷ Nam cời khỏi giáp trên người ra, dựng thẳng trước cửa động, để ngăn cản cơn gió lạnh thấu xương trên núi, nàng chỉ để lại quần áo trong, còn dùng ngoại bào bao bọc lấy hần thật chặt, sau đó ôm lấy thân thể hần, hai tay cũng dùng sức vuốt ve.

Không lâu sau, Mộ dung Nham rút cuộc từ từ tỉnh lại, rồi lại từ từ nhắm hai mắt, rên rỉ yếu ớt: "Nước..."

Nước!

Kỷ Nam cuống quýt chạy đến cửa động, lấy một vốc tuyết mang về, nhưng đối mặt với người vẫn đang nằm hôn mê trên mặt đất này, nàng không có biện pháp nào khác, đành phải ngâm tuyết vào trong miệng mình.

Nàng ôm hần, để hần dựa vào người mình, rồi lấy tay cạy miệng hần, sau đó không chút do dự, dứt khoát nhắm mắt lại, tới gần khuôn mặt trắng xanh đang gần trong gang tấc của hần, cúi đầu kề sát vào miệng hần...

Đó là thứ mà nàng quá quen thuộc, hương vị của hần.

Từ hơi lạnh trên môi hắn, từ hơi thở đang quấn quanh ở chóp mũi của hắn và nàng, giống như nàng đang đút cho hắn nước tuyết ẩm áp, còn hắn lại đút cho nàng hương vị kia. Hắn nhận được sự sống, còn nàng lại sa vào ngực tù của thứ mùi hương này.

Mộ Dung Nham được vị ngọt trước nay chưa từng có làm cho thức tỉnh, cảm quan tỉnh lại trước tri giác, môi lưỡi tràn ngập tư vị nào đó mà trước nay hắn chưa từng được hưởng qua, là ẩm áp nhưng cũng là mát rượi thấm lòng người, là ngọt ngào nhưng cũng là đắng chát.

Hắn tỉnh táo hơn một chút mới nhận ra rằng, ẩm áp chính là cánh môi của nàng, vị mát lạnh chính là nước tuyết tinh khiết nhất của đất trời, vị ngọt ngào chính là từ lưỡi của nàng đang chặn lại môi dưới của hắn, còn vị đắng chát là từ những giọt nước mắt của nàng đang chảy dọc theo khuôn mặt đang kề sát nhau của hai người, vào trong miệng hắn.

Khóc cái gì chứ... Hắn mê man nghĩ, ngọt như vậy, tốt đẹp như vậy, khóc cái gì chứ? Tiểu Tử ngọc của ta!

Ngay sau đó, hắn còn chưa mở mắt ra, đã vươn tay, chuẩn xác giữ chặt gáy của nàng, kéo nàng thấp xuống lại gần hắn hơn. Nàng có chút kinh hãi, đang định lui lại, đầu lưỡi liền bị hắn cuốn lấy, dịu dàng mút vào.

Kỷ Nam kinh ngạc nhìn hắn chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt ấy là muôn vàn đóa hoa đào đang nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Nước tuyết trên đỉnh núi Tinh Nhai chính là thứ nước tươi mát ngọt lành nhất mà Mộ Dung Nham được uống trong cuộc đời này. Khi còn ở Thượng Kinh phồn hoa, hắn đã từng uống rất nhiều loại rượu ngon, nhưng không một thứ nào có thể so sánh được với hương thơm nồng nàn của thứ nước ấy.

Khoác ngoại bào của Kỷ Nam rồi tựa vào trong ngực nàng, cả đời chỉ một lần, đóa hoa đào trong sinh mệnh của hắn được nước tuyết ẩm áp kia tưới lên, nở rộ tại vùng đất cực Tây này.

"Đừng ngủ." Lời dặn dò dịu dàng của Kỷ Nam vang lên trên đỉnh đầu hắn, "Chờ lát nữa ta bình phục, sẽ đưa huynh lên. Hành Châu thành đã bị công phá rồi, huynh không muốn lập tức quay về nhìn hay sao?"

Mộ Dung Nham lại càng dán sát vào trong lồng ngực mềm mại của thiếu nữ, thoải mái thở dài, từ từ nhắm hai mắt, hơi nở nụ cười: "Không muốn, "Hắn nhẹ giọng nói, "Ngay từ đầu ta đã không cần."

"Nói bậy!" Kỷ Nam nhẹ giọng quát, "Trận chiến này huynh có công lao lớn nhất."

"Đó là vì nàng." Hắn cúi đầu đáp.

Trong góc thạch động, cơ quan đơn giản bằng đá do hắn chế tạo, ban nãy gây ra tiếng vang thu hút sự chú ý của Kỷ Nam khiến nàng dừng lại, lúc này rơi xuống một hòn đá nhỏ cuối cùng, cổ chấp bương bình giống như Kỷ Nam vậy.

Trong lòng nàng bây giờ, buồn vui lẫn lộn. Nàng vươn tay sờ lên trán hắn, quả nhiên bởi vì trọng thương, nên bắt đầu có dấu hiệu bị sốt nhẹ. Lúc này, nàng càng cảm thấy lo lắng, lập tức lấy ngoại bào bọc chặt hắn lại trên lưng mình, rồi nhanh chóng nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.

Mộ Dung Nham vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này lại mở mắt ra nói với nàng: "Đi tìm đoạn dây mây mà nàng vừa dùng để leo xuống, kéo lấy sợi dây ở giữa, rồi lại lấy hai sợi dây còn lại quấn quanh người hai chúng ta, sau đó cắt đứt sợi dây kia, là chúng ta có thể đi lên rồi."

Kỷ Nam nghe vậy sững sốt, đợi đến khi liên hệ những sự kiện trước và sau rồi nghĩ thông suốt xong, nàng mới nhảy dựng lên: "Huynh! Đêm đầu tiên mà chúng ta đến Hạ Thành, huynh đã đoán chắc là sẽ có chuyện ngày hôm nay, có đúng hay không?!"

Đêm đó, nàng đứng trên đỉnh núi Tinh Nhai thay Kỷ Đông lựa chọn thân phận đích tử của Kỷ gia, còn hắn đáp ánh trăng bước tới. Lúc ấy nàng cứ cho rằng hắn tới an ủi nàng, bây giờ cần thận suy nghĩ lại, thì ra quả thực giống như lời nói lung tung mà nàng đã nói với Lý Hà Việt: Hắn đi thăm dò địa hình!

Khi đó, hắn đã dự đoán được cuộc chiến ngày hôm nay, đoán được mình sẽ lấy ít địch nhiều, đoán được có lẽ sẽ chỉ có thể dùng cách dụ địch xâm nhập rồi trốn vào hướng này, cho nên hắn đã thăm dò được thạch động này, còn làm cả một cơ quan bằng đá vừa đơn giản nhưng cũng rất tinh tế, để phòng ngừa hắn bị hôn mê bất tỉnh thì Kỷ Nam có thể dựa vào âm thanh này mà tới tìm hắn!

Trận chiến này, mỗi một đường đi nước bước đều hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắn, vậy mà hắn lại giấu giếm nàng lâu như vậy!

Mộ Dung Nham bị nàng đẩy ngã xuống đất, động đến miệng vết thương trước ngực khiến sắc mặt hắn còn trắng bệch hơn so với lúc này, nhưng ánh mắt lại sáng vô cùng.

"Đúng vậy, "Đối với chuyện này, hắn thành thực thú nhận, "Ta đã sớm đoán ra."

Về mặt hán có chút đắc ý, khiến Kỳ Nam thật sự không biết phải trách móc hán thế nào.

"Chuyện mà nàng muốn hoàn thành, bất kể là đánh thắng Tây Lý hay là cứu đại ca nàng trở về, hễ là chuyện khiến cho nàng phải khó xử, khiến nàng khó có thể song toàn, thì ta sẽ hoàn thành giúp nàng. Nàng chỉ cần làm chính mình." Hán gần từng tiếng, nét mặt vui mừng, giọng điệu dịu dàng, trong mắt chỉ có ý cười và nàng, "Kỳ Nam, ta không tùy tiện hứa hẹn với người khác, nhưng một khi đã nói ra, thì sẽ không hối hận."

Hán bám vào vách đá, cố gắng đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, cúi đầu nhìn chăm chú vào nàng. . Ánh mắt Kỳ Nam vô cùng phức tạp, hán vươn tay ôm hai má nàng, "Cô nương ngọc, " Hán yếu ớt mà kiên định nở nụ cười, "Có Mộ Dung Nham ta ở đây, nàng chỉ cần làm chính mình mà thôi."

Lòng ta có thiên hạ, còn ngại gì không cho nàng cả đời vô lo vô ưu?

Kỳ Nam chậm rãi lắc đầu.

"Huynh... Không cần làm nhiều như vậy, " Nàng cúi đầu, không dám nhìn vào mắt hán, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng: "Không cần làm nhiều như vậy... Huynh là độc nhất vô nhị trong lòng ta từ lâu rồi."

Từ đỉnh núi Tinh Nhai đi xuống dưới chân núi, một đường gian khổ cộng thêm bản thân đang bị trọng thương, nhưng khoe miệng người nào đó không có lúc nào là không nhếch lên.

Cười cười cười... Có cái gì buồn cười chứ!

Kỳ Nam đỡ lấy thân thể đang có ý ngã vào nàng của hán, đỉnh đầu bốc khói, sắp phát điên đến nơi.

"Đừng có cười nữa!" Nàng lên tiếng cảnh cáo hán, trong lòng lại tự mắng chính mình có phải là bị máu chó đội vào đầu nên mới tự nhiên nói như vậy với hán hay không?!

Nhưng Mộ Dung Nham nào có thể nhịn được cười chứ? Vừa nghĩ tới bốn chữ "Độc nhất vô nhị" mà nàng vừa nói ra, hán đã cảm thấy sung sướng như muốn lên tiên.

Kỳ Nam chỉ lo buồn bực cúi đầu chạy về phía trước, nhưng hán lại không có một chút nóng nảy, ngược lại còn liên tục trêu chọc nàng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Mộ Dung Nham được hưởng thụ cảm giác "Vô sỉ". Hán cao hơn nàng nhiều như vậy, nhưng lại cố tình dựa vào nàng, còn nhìn chăm chăm gương mặt nàng đang gần trong gang tấc, thấy hai gò má chậm rãi nổi lên màu hồng phấn nhàn nhạt vô cùng đáng yêu...

"Không, được, cười!" Kỳ Nam rút cuộc cũng bị chọc giận, oán hận trừng mắt nhìn hán, "Cũng không được nhìn ta nữa!"

"Vậy thì còn sống làm gì nữa?" Hán nghe vậy thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc, "Hay là đưa ta quay trở lại sơn động kia đi!"

"Huynh tưởng rằng ta không dám sao?!" Nàng làm bộ muốn đẩy hán xuống.

Cánh tay đang khoác lên vai nàng vội vàng ôm chặt lấy nàng. Hán ghé đầu vào vai nàng, vui vẻ nở nụ cười, khe khẽ thì thầm: "Ta muốn quay lại đó... Bởi vì ta lại khát nước rồi."

Mặt Kỳ Nam trở nên đỏ rực, nàng nhanh như chớp chế trụ yết hầu hán, hung ác gần lên từng tiếng: "Mộ, Dung, Nham! Hãy quên sạch chuyện đó đi! Nếu huynh còn dám nhắc lại một lần nào nữa, ta sẽ... sẽ bóp chết huynh!" Nói xong, tay nàng quả thực thêm vài phần sức lực, hồng đe dọa hán.

Đáng tiếc, có người dù phải chết dưới đóa hoa mộc lan, trở thành quỷ cũng cam nguyện. Mộ Dung Nham ngay cả mắt cũng không thèm nâng lên, giống như khó hiểu hỏi lại: "Muốn ta quên cái gì? À... Tiểu Tử đang nói đến, chuyện nàng đứt cho ta nước tuyết ban này sao?"

Mặt Kỳ Nam đã đỏ đến mức sắp rỉ máu, ngón tay thu lại, xấu hổ và giận dữ đến mức muốn bóp chết tên vô lại này ngay tức khắc!

Mộ Dung Nham thấy nàng thực sự giận, vội vàng dừng lại, sau đó che lấy vết thương trước ngực, giả vờ ho khan.

Kỳ Nam bực mình nhưng vẫn đỡ lấy hán một lần nữa, không cần biết hán bị đau thật hay giả, cũng băng bó lại vết thương cho hán.

Mộ Dung Nham thấy nàng nhú mày nhìn chăm chăm miệng vết thương, còn không ngừng hít khí lạnh, nhất thời cảm thấy thương xót không thôi, hán dịu dàng an ủi: "Không sao đâu, nàng xem bây giờ ta không phải tốt rồi hay sao? Trở về tỉnh dưỡng mấy ngày là khỏe thôi."

"...Nhưng dù sao thì huynh cũng vì ta mà bị thương." Kỳ Nam không ngừng tay, nói thật nhỏ.

Mộ Dung Nham cũng không nói gì nữa, chỉ vươn tay ra xoa đầu nàng.

Đúng lúc này, có một đội quân Tây Lý đi ngang qua, hán mạnh mẽ đưa tay ra, kéo nàng núp sau một gốc cây để không bị phát hiện. Hán ôm nàng thật chặt, hai người dán sát một chỗ.

Từng người từng người cầm cây đuốc đi qua, ánh lửa sáng chiếu tới phía sau gốc cây, gương mặt thiếu nữ trong lòng được nhuộm ánh sáng dịu dàng, khiến cho người ta nhìn mà tâm cảm thấy ngửa ngáy khó nhịn.

Hắn nhìn nàng thật lâu, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Tiểu Tứ, về sau, ta sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa... Nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ quên, đến chết cũng không quên."

Hai người đều bị thương nặng, nên không tiện để thi triển khinh công, hơn nữa lại không có ngựa, chỉ còn cách đi bộ. Cuối cùng, đến khi trời sắp sáng, hai người họ mới về đến Hành Châu thành.

Ngẩng đầu nhìn lên, tường thành của Hành Châu thành cao sừng sững nhuốm thêm màu tang thương hơn so với hôm qua, hiển nhiên là vừa trải qua một cuộc chiến vô cùng kịch liệt. Nhưng lúc này, d13nød4nøc3øqu1ød0n phía trên tường thành được cắm đầy những lá cờ thêu chữ "Dạ", tung bay phấp phới, điều này khiến cho trong lòng Kỷ Nam dậy lên từng tiếng reo hò.

"Huynh nhìn kia!" Nàng chỉ vào những lá cờ kia, quay đầu nói với hắn, "Điện hạ đã đoạt lại được tòa thành này cho Đại Dạ rồi!"

So sánh với sự hưng phấn khó nhịn của nàng, sắc mặt của Mộ Dung Nham vẫn chỉ nhàn nhạt, ném lệnh bài, yên lặng chờ khinh khí cầu tới đón bọn họ.

Tầng mây phía chân trời dần dần mở ra, mặt trời từ từ lên cao. Kỷ Nam ngồi trên khinh khí cầu dựa vào hắn, chống má nhìn mặt trời mọc trắng lè phía xa kia, cao hứng vô cùng, đồng thời trong lòng ngực nàng bỗng dâng lên nỗi khát vọng cùng chí khí hào hùng.

Khinh khí cầu chờ bọn họ từ từ bay lên giữa khoảng không. Nàng mỉm cười nhìn ánh nắng sớm mai. Mộ Dung Nham lại chỉ ngắm nhìn nàng.

Phía sau chính là tòa thành mà hắn đoạt lại giúp nàng, nhưng hắn lại không muốn đi vào chút nào. Nếu có thể, hắn tình nguyện ở lại thạch động trên vách núi Tinh Nhai kia, cùng nàng sớm sớm chiều chiều.

"Tiểu Tứ."

"Cái gì?" Bởi vì còn sống và được trở lại Hành Châu thành vừa mới đoạt lại được cùng với hắn, nên trong lòng vui mừng nhảy nhót, cũng làm giảm bớt đi cảm giác không tự nhiên sau khi hắn thổ lộ. Nàng quay đầu cười với hắn, ánh mắt cong cong.

Mộ Dung Nham nhìn chằm chằm nàng thật lâu, mãi đến khi khinh khí cầu lên trên tường thành. Cuối cùng hắn nắm chặt tay nàng, kéo nàng cùng nhảy lên, nhưng lại không nói gì hết, chỉ đứng trước ánh hào quang vạn trượng cười dịu dàng với nàng.

Kỷ Nam và Mộ Dung Nham bình an trở về, khiến cả tòa Hành Châu thành sôi trào.

Kỷ gia quân thì không cần phải nói, nhưng ngay cả quân đội của Ngô Kiên người người cũng đều lên tiếng chúc mừng: Hành Châu thành đã bị người Tây Lý chiếm lấy hơn một năm nay. Mặc dù bọn họ ôm ấp tâm tư muốn chiến thắng trên sa trường, nhưng kỷ thật từ trong đáy lòng đã không dám kỳ vọng còn có thể đoạt lại nó. Vậy mà bây giờ, Kỷ Nam và Mộ Dung Nham đã làm được rồi! Hành Châu thành lại cắm đầy cờ Dạ quốc rồi!

Ngô Kiên nghe tin, đã vội vàng đích thân ra khỏi doanh trại để nghênh đón. Từ xa xa, nhìn thấy Mộ Dung Nham, hắn ta đã quỳ xuống, khóc lóc nức nở: "Nhị hoàng tử Điện hạ..."

Kỷ Nam bị sự nhiệt tình bất ngờ này của hắn ta làm cho sợ hãi, Mộ Dung Nham bên cạnh nhàn nhạt hỏi: "Có phải khâm sai đại nhân đến rồi hay không?"

"Nhị hoàng tử Điện Hạ liệu sự như thần! Liệu sự như thần!" Ngô Kiên liên tục khấu đầu. Hắn ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con nhà võ được một gã thái giám nuôi lớn, bất cứ việc gì cũng phải nghe theo sự sắp đặt của Ngô đại thái giám sau lưng Đoàn Mật Thái hậu, Mặc dù Đoàn Mật Thái hậu lợi hại nhưng cũng chỉ là nữ nhân, so ra vẫn kém Mộ Dung nham rong ruổi sa trường lại biết tính toán chi li như vậy. Cho nên hiện giờ hắn ta tâm phục khẩu phục, phục sát đất.

Mộ Dung nham nhắc chân rời đi, kỷ Nam vội đuổi theo hắn, hai người mới vừa đi đến cửa lớn quân doanh, bên trong liền xuất hiện khuôn mặt mỹ mạo quen thuộc, nhìn thấy bọn họ đầu tiên là sững sờ, sau đó thì mừng rỡ như điên, bằng tốc độ nhanh nhất phi thân tới: "Nhị ca! Nhị ca, Nhị ca!"

Mộ Dung Tổng giống như một chú chim nhỏ lâu ngày chưa về tổ, mở hai tay vui vẻ lao tới chỗ Mộ Dung Nham, về mặt say mê cùng kích động. Kỷ Nam nhớ đến trước ngực Mộ Dung nham đang bị thương tổn, nên bước lên phía trước ngăn lại, lại bị A Tổng không ngần ngại chút nào ôm chầm vào lòng, "Ồi chào! Con hồ đáng ghét này! Con hồ đáng ghét này, con hồ đáng ghét này!"

Nhiều ngày không thấy, tiểu tử này đã biến thành con vẹt rồi sao? Trên người Kỷ Nam cũng đầy vết thương, lúc này bị hắn chạm phải đau cực kỳ, cau mày đẩy ra hắn.

"Hai người rút cuộc cũng trở lại! Lý Hà Việt mang quân đi tìm hai người suốt một đêm, đến bây giờ còn chưa có trở lại, ta đây cũng đang định ra khỏi thành đi tìm các người!" Hắn âm ỉ kích động không thôi, Kỷ Nam đành phải kể lại cho hắn.

Mà Mộ Dung nham lại vẫn thản nhiên như không, khác thường là không hề bày tỏ cảm xúc gì khi ấu đệ yêu thương tới đây, mà chỉ xoa người lập tức quay về lều trại của hắn.

Trong lều, người cũng đã nhiều ngày không gặp là Diêu Viễn đang đưa lưng về phía cửa lều thu thập dược liệu, nghe tiếng ông đứng thẳng lên xoa người

lại nhìn, cười ôn hòa.

Sắc mặt của Mộ Dung Nham đã nhạt như giấy vàng, lúc này gật gật đầu với cậu mình xong, rớt cuống như trút được gánh nặng, yếu ớt ngã xuống. Phía sau Kỳ Nam cũng đứng lúc đuổi tới, đưa tay đỡ lấy hắn, chỉ thấy hắn từ từ nhắm hai mắt rồi lâm vào hôn mê, miệng lại phun ra từng ngụm từng ngụm máu đỏ thẫm!

"Điện hạ!" Kỳ Nam kinh hãi hồn bay phách tán, ôm lấy hắn, kêu lên thất thanh.

Mộ Dung Tổng cũng chạy tới, hoảng hốt lo sợ, dùng ống tay áo không ngừng lau máu đi, chỉ chốc lát sau cả cánh tay áo của hắn đều bị thấm ướt.

Điều Viễn vội vàng chỉ huy bọn hắn chuyển Mộ Dung Nham vào trong lều, rồi nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người hắn, mười ngón tay của ông cảm ngân châm, phong bế mấy đại huyết mạch trước ngực Mộ Dung Nham, khó khăn lắm mới bảo vệ được tâm mạch của hắn.

Kỳ Nam cứng ngắc đứng ở nơi đó, nhìn người mới khoảnh khắc trước vẫn còn cười dịu dàng với nàng, giờ phút này đã nằm ở đó không có chút sức sống. Trước ngực hắn cắm đầy ngân châm, từng cây từng cây đều như đâm sâu vào trong lòng nàng.

"Tại sao có thể như vậy..." Nàng thất thần thì thào, "Hắn nói hắn chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là sẽ khỏe..."

Mộ Dung Tổng lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt buồn rười rượi nói với nàng: "Lúc trước khi Nhị ca thỉnh chuyển lương thảo, đã cầu xin phụ hoàng phái Điều thái y tới. Phụ hoàng vừa nghe tin đã nói tình huống không ổn. Nhị ca nhất định đã gặp phải chuyện gì, nên muốn dẫn thân vào nguy hiểm rồi! Quả nhiên là như thế này..."

"Là do ta không tốt." Kỳ Nam nói khẽ, hai cánh môi cũng trở nên trắng bệch.

"Trên người Kỳ tướng quân bị thương tổn cũng không nhẹ, thỉnh quay về lều nghỉ ngơi bằng bố, khi nào Điện hạ thức dậy ta sẽ phái người đi thông tri tướng quân." Điều Viễn thật sự là một vị thần y, lúc này lại vẫn có thể rành rang nói chuyện phiếm với Kỳ Nam.

Kỳ Nam kiên quyết lắc đầu, "Ta muốn nhìn hắn."

"Hắn không sao đâu, " Điều Viễn vẫn cười ôn hòa, "Nhưng mà vết thương cũng có chút nghiêm trọng."

Mộ Dung Tổng sắp khóc đến nơi, dùng ánh mắt cầu xin ông đừng nói chuyện nữa, chuyên tâm trị liệu cho Mộ Dung nham quan trọng hơn!

"Chính hắn đã sớm tính toán cẩn thận rồi, toàn bộ đều đã nằm trong dự liệu của hắn, các người yên tâm." Điều Viễn không chút để ý dùng một chương đề xuống năm cây ngân châm, trên giường nhỏ Mộ Dung Nham bất giác run lên, Kỳ Nam cùng Mộ Dung Tổng cũng run rẩy theo.

"Điện hạ!" Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nữ trong vắt, âm điệu lo lắng không thôi. Lúc này chỉ có Kỳ Nam cảm thấy lạnh lẽo. Nàng xoay người lại nhìn, thấy một thiếu nữ tuyệt sắc mặc một bộ y phục màu đỏ đang vén rèm bước vào. Trên gương mặt ngập tràn lo lắng, nhưng vẫn không làm vui đi vẻ đẹp khuyên quốc khuyên thành, chính là Thượng Kinh đệ nhất mỹ nhân, Thùy Khấu Khấu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Mộ Dung Nham nở nụ cười, nụ cười kia bởi vì được gương mặt trắng bệch và ánh mắt sáng rực của hắn làm tôn lên, nên có vẻ đặc biệt động lòng người.

"Là ta, " Hắn nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn miếng ngọc bội kia cũng vô cùng nhu hòa, "Mộ Dung Nham, tự Trường Khanh."

Mộ Dung Nham vừa mơ một giấc mơ thật dài, hắn mơ thấy Điều cung hoa đào bất tận, nở rộ khắp đất trời, vô cùng rực rỡ. Hắn đứng dưới tàng cây, đã là diện mạo khi trưởng thành, nhưng trong tâm lại vui vẻ trong sáng giống như ngày xưa, mẫu phi vẫn dịu dàng như trong ký ức, bà mỉm cười nâng mặt hắn lên, ôn nhu gọi tên tự của hắn.

"Mẫu phi!" Hắn ngẩng nhìn bốn phía, mừng rỡ không thôi, hỏi: "Năm nay sao hoa đào lại nở đẹp như vậy?"

"Bởi vì con trở lại nhà."

Nhưng mà con vẫn luôn ở nơi này mà. Mộ Dung Nham cảm thấy nghi hoặc, mỗi một năm khi hoa đào nở, cho dù hắn có ở xa đến đâu cũng đều chạy về Điều cung.

"Nham nhi, những cây hoa đào này, vẫn luôn sinh trưởng trong lòng con, nhưng đã mười năm rồi chưa từng nở hoa, " Mẫu phi nói với hắn, "Bây giờ con

rốt cuộc cũng đã trở lại rồi, con xem, chúng lại nở rất nhiều hoa rồi."

Sinh trưởng trong lòng hắc sao... Mộ Dung Nham cái hiểu cái không, nhưng mẫu phi đã dẫn hắn vào sâu trong rừng đào, dọc đường hoa đào rụng là tã. Những cánh hoa rơi xuống mái tóc dài đen tuyền của mẫu phi, hắn đưa tay lấy xuống, mẫu phi quay đầu cười, lại bỗng nhiên biến thành Kỷ Nam.

"Tiểu Tứ?" Kỷ Nam ôm nàng vào lòng, trong lòng vui mừng vô hạn.

Cho dù giấc mộng này vô cùng kỳ lạ, không sao giải thích nổi, nhưng hắn vẫn nhớ rõ ràng câu nói "Độc nhất vô nhị" mà nàng đã từng nói với hắn kia.

"Nhị ca, hoa đào này nở thật đẹp." Nàng ở trong lòng hắn ngửa mặt lên, nở nụ cười ngây thơ, nhẹ nhàng nói. Hắn không nhìn được cúi đầu xuống, khẽ chạm môi vào mí mắt nàng.

Hai người đứng một tảng cây rất cao, hoa nở cũng rất đẹp, toàn bộ thế gian chỉ còn hai người bọn họ cùng cánh rừng hoa đào bất tận, giống như khi ở trong thạch động trên vách núi Tinh Nhai, Mộ Dung Nham cảm thấy vui mừng sung sướng như được lên tiên.

Hắn từ từ tỉnh lại từ trong niềm vui sướng, vốn dĩ đang nằm nghiêng, nên khi vừa mở mắt ra, đã thấy được gương mặt của người vừa gặp trong mộng.

Hắn cười càng tươi hơn, mở miệng muốn gọi nàng, lại phát hiện cổ họng mình như bị đốt cháy, đau đớn không thể phát ra tiếng.

Kỷ Nam đã thay đổi thành thường phục, nhìn mỏng manh yếu ớt vô cùng. Có lẽ là vừa mới tắm rửa xong, nên tóc nàng vẫn còn ướt, cả người toàn là mùi thuốc, cứ như vậy mà ghé vào gối hắn ngủ. Trong lúc ngủ mơ, vẻ mặt vẫn ngưng trọng, hai hàng lông mày anh khí hơi hơi nhíu lại.

Thủy Khấu Khấu nhẹ nhàng bước tới muốn khoác thêm áo cho nàng, lại mừng rỡ phát hiện ra Mộ Dung Nham đã tỉnh lại.

"Điện hạ tỉnh rồi!" Nàng vui vẻ kêu lên, làm kinh động đến Kỷ Nam khiến nàng bật dậy. Thủy Khấu Khấu vội vàng khoác áo lên vai nàng, sau đó nhanh chóng chạy đi tìm Điều Viên.

Kỷ Nam vội vàng vươn tay sờ thử trán hắn, hắn lại túm chặt lấy tay nàng, giọng nói có chút lộn xộn rời rạc: "... Ta vừa mơ thấy nàng... Tiểu Tứ, những đóa hoa đào này, là vì nàng mà nở rộ..."

"Ừm..." Bên chân Mộ Dung Nham bỗng nhiên truyền đến một âm thanh vô nghĩa ngắt lời hắn.

Là Mộ Dung Tổng, hắn đang cuộn mình nằm dưới chân Nhị ca hắn, lúc này giống như mới tỉnh, vẫn còn hơi buồn ngủ ngồi dậy, dụi mắt thấy rõ hai người trước mắt, hắn lập tức vừa mừng vừa sợ bò tới: "Nhị ca, rốt cuộc huynh cũng tỉnh rồi!"

Kỷ Nam đã sớm rút tay về, Mộ Dung Nham nắm chặt tay thành quyền, tiếc nuôi thu vào trong chăn uể oải một chữ "Ừ" một tiếng, rồi hỏi hắn: "Sao để lại ngủ ở đây?"

"Đệ muốn trông coi huynh mà!" A Tổng đứng lý hợp tình nói, lại chỉ chỉ Kỷ Nam, "Lão hồ đáng ghét này cũng ở lại trông coi huynh."

Trong lòng Mộ Dung Nham cảm thấy mềm mại, giờ phút này hắn thật muốn quay đầu lại nhìn nàng, nhưng lại lo lắng nàng bị đổ mặt trước A Tổng, đành phải cố gắng kiềm chế. di1enod4anod3eocqu1yod0n May mà A Tổng đã lâu không gặp hắn, nên vô cùng nhớ nhung, hết hỏi cái này lại hỏi cái kia, hoàn toàn không rảnh để ý tới trên mặt Kỷ Nam đang tràn đầy vẻ nhu tình.

Điều Viên vốn đang ở quân y giảng giải những vấn đề khó xử lý xung quanh các chứng bệnh, thì bất chợt nhìn thấy Thủy Khấu Khấu kích động lao vào trong lầu. Khi thấy Mộ Dung Nham đã tỉnh lại, ông không nói thêm gì nữa, động thủ coi y phục của hắn.

Thủy Khấu Khấu và Kỷ Nam vội vàng tránh mặt, A Tổng còn muốn lưu lại, nhưng hai người kia sợ hắn làm ảnh hưởng đến Điều Viên, nên một trái một phải kéo hắn ra ngoài.

Điều Viên đứng bên cạnh lắc đầu cười. Mộ Dung Nham rốt cuộc cũng thu hồi ánh mắt đang đuổi theo bóng dáng Kỷ Nam lại, nhỏ giọng gọi ông: "Cậu?"

"Người đã hôn mê ba ngày hai đêm, vết thương quả thực không nhẹ." Điều Viên đổi thuốc cho hắn, lại xem xét thì phát hiện vết thương đã lên da non, về cơ bản đã khép miệng.

Trước khi đi, người nọ còn có ý cho người mang thư tới, dặn ông phải đem theo thuốc trị thương tốt nhất, quả nhiên lại bị người nọ đoán trúng rồi.

"Tiểu tướng quân không chịu rời đi chút nào, cả người nàng bị thương nhưng lại chậm chạp không chịu băng bó, đêm qua miệng vết thương bị nhiễm trùng, ta phải nói dối rằng như vậy sẽ lây bệnh cho người, nàng mới chịu đi bôi thuốc. Nhưng sau khi tắm rửa thay quần áo xong, lại lập tức chạy tới đây trông chừng người." Điều Viên bắt mạch cho hắn, nhỏ giọng nói với hắn tình hình trong ba ngày nay, "Lục điện hạ cũng như vậy, một tác cũng không chịu rời canh giữ ở chỗ này, gấp gáp đến mức không biết phải làm thế nào cho phải. Trong quân ngoại trừ ta, tất cả quân y đều bị hắn xử phạt, thiếu chút nữa là chém vãi cái đầu rồi."

Mộ Dung Nham hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng của hai người kia. Một người im lặng không nói, cắn răng chịu đựng, một người lại đi trút giận sang người khác, nhảy nhót lung tung.

"May mà có khâm sai đại nhân ở đây, kiên nhẫn xử lý mọi việc, nếu không chỉ có một mình ta thì không biết nên đối phó thế nào." Điều Viên quần vết thương lại cho hắn, rồi đi tới chỗ bồn rửa tay trên bàn, quay đầu cười nói: "Nữ tử Đại Dạ các người, thật đúng là không giống người thường."

Mộ Dung Nham nghe ông nói "Đại Dạ các người" rõ ràng, nhưng cũng không phản bác, chỉ âm thầm cười, hỏi: "Tại sao phụ hoàng lại lệnh cho nàng làm khâm sai?"

"Thủy Thù tướng chủ trương, thế là Hoàng thượng liền chuẩn tấu. Nhưng chỉ áp giải lương thảo mà thôi, huống hồ trên đường lại có Lục hoàng tử Điện hạ hộ tống."

"Thủy Thù tướng... nhìn trướng A Tổng rồi sao?" Mộ Dung Nham hơi sững lại, ánh mắt nhất thời trở nên khó lường.

Điều Viễn rửa sạch tay rồi chậm rãi lau khô, ngồi xuống bên giường hắt, "Ông ta vẫn vừa ý người hơn, nếu không thì vì sao xa xôi ngàn dặm như vậy mà con phải cháu gái tới đây gặp người chứ?"

"Vẫn còn cân nhắc giữa cháu và Tiểu Lục sao?" Mộ Dung Nham cười nhạt, tiếp tục nói, "Lão ta tuyển chọn cháu rể, so với hoàng gia tuyển chọn phi tần còn kỹ lưỡng hơn."

Coi Hoàng tử Đại Dạ bọn họ là củ cải rau xanh, mặc cho lão ta chọn lựa hay sao?

Điều Viễn nhìn hắt tức giận trầm mặt xuống, trong nháy mắt lại trở về Nhị hoàng tử Điện hạ ở Thượng Kinh, mà cảm thấy buồn cười không thôi.

"Muốn trốn tránh chuyện này sao? Hay là, kỳ thật Điện hạ cũng có ý với Khấu Khấu cô nương?" Điều Viễn trầm ngâm, "Nhưng mà cả hai người này, có lẽ đều không nguyện ý làm thiếp đâu..."

"Ai có ý với nàng chứ!" Mộ Dung Nham quả nhiên nhủ thầm lại, nhanh chóng lên tiếng phản bác. Dừng lại một chút, hắt chợt nghĩ tới một người khác, cất giọng dịu dàng nói tiếp: "Cháu cũng tuyệt đối không để cho nàng phải làm thiếp."

Không cần hỏi cũng biết, "Nàng" ở câu nói sau, nhất định không phải là Thủy đại mỹ nhân.

Điều Viễn bất động thanh sắc trên ghẹo đùa cháu trai của mình, trong lòng lại vui vẻ đến rối tinh rối mù.

Tiền tuyến này đối với người khác là chiến hỏa địa ngục, nhưng đối với Nham nhi mà nói, ngược lại là nơi thanh tịnh. Hắt đã phải chịu áp lực rất nhiều năm, ở Thượng Kinh không thể phát tiết được, mà ở nơi này lại không có nhiều người và sự tình phức tạp cần hắt tính kế, chỉ có sự bình dị cùng nhiệt huyết, thế sự lại trắng đen rõ ràng, tựa như quay về ngày hắt còn thơ bé sống trong Điều cung.

Xa cách mười năm, rốt cuộc Mộ Dung Nham cũng đã tìm lại được chính mình.

Vậy nên mới có trận chiến thành công tạo nên truyền kỳ ở Hành Châu thành này, nếu không, với một Nhị hoàng tử Điện hạ luôn ôn hòa thâm trầm, thì bất luận thế nào hắt cũng sẽ không điên cuồng đến mức ấy.

"Trong lòng người biết là tốt rồi." Điều Viễn đứng lên đi ra ngoài, khi đưa lưng về phía hắt, ông hơi nở nụ cười: "Cho dù là mẫu phi của người hay là ta cũng đều chỉ hi vọng người được bình an như ý."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25(tt)

Mộ Dung Nham hôn mê suốt hai ngày ba đêm nên không biết, trên dưới toàn quân thậm chí là người dân ở mãi Thượng Kinh đều bàn tán xôn xao rằng hắt dùng mưu phi thường như thế nào, cùng Kỳ Nam song kiếm hợp bích, đồng tâm hợp lực ra sao, sự kiện đoạt lại Hành Châu thành đã trở thành câu chuyện huyền thoại.

Kỳ Nam thì được hình dung như một thanh kiếm bạc sắc bén, đi đến đâu càn quét đến đó, khiến giặc Tây Lý trời sinh tính tình hung ác tàn bạo chỉ vừa mới nghe thấy đã sợ mất mật. Về sau, khi mọi người nhắc tới nàng, rất ít khi dùng những tên gọi như "Địch tử của Trần Nam vương" hoặc là "Nhị tử của Kỳ đại tướng quân", nàng bây giờ là Kỳ Nam - tướng quân của Đại Dạ.

Mà hắt, Nhị hoàng tử diễm phúc tôn quý của Đại Dạ, bị tán dương thành một vị anh hùng hữu dũng hữu mưu như hổ, chỉ dẫn dắt có năm ngàn binh sĩ Đại Dạ đã kháng cự được chín vạn viện binh Tây Lý, vì thắng lợi cuối cùng của Hành Châu thành mà tranh thủ từng giờ từng khắc quý giá. Đây chính là lần đầu tiên Nhị hoàng tử Điện hạ xuất chinh đó nha!

Nhưng đáng tiếc, bởi vì nhiều năm sau đã xảy ra một vài biến cố, cho nên khi sử sách ghi lại trận chiến Hành Châu thành, đều xóa đi bóng dáng của Mộ

Dung Nham, toàn bộ công lao đã được chuyển dời sang cho Kỷ Nam, để nàng được đời sau ca tụng là Tướng quân vương.

Đời sau, mọi người đều cảm thấy hứng thú với đoạn lịch sử này, nhưng mà trong "Đại Dạ dật sự" lại chỉ viết không rõ ràng như sau: Khi đó, Tướng quân vương bộc lộ tài năng anh dũng vô song, đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi. Nhưng trong trận chiến Hành Châu, Tướng quân vương công kích đã lâu mà không thành công, về sau may mắn được Diêu cung công tử đi theo tương trợ, cùng nhau đánh bại hai mươi vạn quân Tây Lý, nên đã được ghi tạc vào sử sách.

Người mà sau này được "Ghi tạc vào sử sách" kia, kỳ thật lúc này cũng không được ôn cho lắm.

Chẳng hề có được sự hăng hái dũng mãnh mà người đời sau tôn thờ. Vết thương trên lưng Kỷ Nam bởi vì vừa rồi hoạt động mạnh nên đã vỡ tung ra. Nội thương cũng bởi vì nhiều ngày bị ngừng thuốc nên đã tái phát. Nàng bám lấy cửa lều, ho khan không ngừng, cuối cùng trong cổ họng bỗng nhiên cảm thấy có vị ngọt ngào, hóa ra nàng bị thổ huyết.

Kỷ Nam nhũn mảy lấy ống tay áo định lau đi, bỗng nhiên trước mặt có một chiếc khăn lụa sạch sẽ trắng phau duỗi tới, nàng ngẩng đầu nhìn, là Lý Hà Việt.

Mới mấy ngày không gặp, mà hán đã gầy sụp đi rất nhiều, vốn dĩ là một thanh niên hoạt bát trắng kiện, hiện giờ trên trán lại có thêm vẻ ưu sầu.

Thấy Kỷ Nam không nhận lấy, ánh mắt hán trở nên buồn bã, yên lặng thu tay, xiết chặt lấy tấm khăn kia trong lòng bàn tay.

"Dung Nham.. Nhị hoàng tử Điện Hạ... tình trạng vết thương đã khá hơn chút nào chưa?" Hán nhìn chăm chăm vào vạt áo của Kỷ Nam, thấp giọng hỏi.

Kỷ Nam kể lại chuyện Mộ Dung Nham đã tỉnh lại cho hán, rồi thân thiết hỏi: "Hà Việt, có phải huynh bị thương hay không? Sao sắc mặt lại xấu thế kia?"

Lý Hà Việt lắc đầu cười khổ, nói: "So với Điện hạ, thương tổn của ta thật sự chưa là gì."

"Cái này đâu có giống..." Mặc dù Kỷ Nam vô cùng mệt mỏi, nhưng chỉ cần nghĩ tới người kia, vẫn không nhịn được cúi đầu cong cong khóe môi.

Lý Hà Việt thu lại toàn bộ biểu cảm nhỏ nhò kia của nàng vào trong đáy mắt, sắc mặt nhất thời càng thêm tiêu tụy khó coi. Hán cười một cách cứng nhắc, âm thầm nói: "Ta quả thực thua kém hán."

Hán nói xong lại dặn dò nàng dưỡng thương cẩn thận, rồi mới xoay người rời đi. Lúc này, Kỷ Nam đã rơi vào tình trạng kiệt sức, cũng không để tâm tới vẻ mặt và giọng nói có phần mất mát của hán.

Đêm hôm đó, bởi vì rốt cuộc Mộ Dung Nham cũng đã bình an tỉnh lại, cho nên Ngô Kiên cao hứng làm một bữa tiệc ăn mừng ngay trong doanh trại, rồi mời hơn mười vị tướng lĩnh đã lập công lớn lần này tới dự.

Ngoài ra, hán ta còn lần đầu tiên sắm khoái lý heo, trâu, dê vốn dĩ vẫn giữ lại làm thức ăn cho quân đội của hán ta, thưởng cho toàn bộ các tướng sĩ trong quân.

Tiệc ăn mừng được bố trí ngay giữa doanh trại, chủ soái chủ trì, Ngô Kiên tự mình xắn tay áo ra trận, vui tươi hơn hẳn chẳng khác nào một đầu bếp, hào hứng múa cây chổi quét, quét đều tất cả các loại hương liệu nổi danh nhất Hạ Thành lên mình con dê rồi nướng khiến hương thơm tỏa ra bốn phía.

Thủy Khấu Khấu vốn dĩ rất hứng thú với việc này, cho nên lúc này đây, nàng đã không để ý tới mấy hôm trước vẫn còn vì Mộ Dung Nham và Kỷ Nam mà mắng Ngô Kiên té tát, cứ vây quanh hán ta học hỏi kinh nghiệm, liên tục gọi "Ngô tướng quân" vô cùng thân thiết.

Những cuộc vui như thế này đương nhiên là không thể thiếu được Mộ Dung Tổng, hán xé một cái đùi dê còn chưa chín hán, rồi lại bị nóng đến mức cứ ném qua hết tay trái lại sang tay phải, nhưng vẫn tranh thủ thỉnh thoảng cắn được một miếng.

Trong miệng bị miếng thịt dê nóng kia làm bỏng, hán lệ nóng doanh tròng kêu to: "Ăn ngon! Ăn ngon thật! Ăn ngon muốn chết!"

Kỷ Nam cũng đang ở đây. Buổi chiều nàng uống thuốc xong rồi đi nằm một lát, nên đã khôi phục rất nhiều, lúc này nàng đang ngồi ở vị trí chủ tướng, cùng mọi người nâng cốc nói lời chúc mừng.

Trong quân đều là những hán tử thô kệch, uống rượu cũng không dùng chén mà dùng hán vò, ngay cả Thủy Khấu Khấu cũng như vậy. Kỷ Nam vốn dĩ có tư lượng kém, huống chi nàng lại đang có thương tích nên không thể uống thả cửa được. Thấy mọi người dần dần đều đã ngà ngà say, nàng lặng lẽ thối lui ra ngoài.

Nàng đang định đi lên đỉnh núi Tinh Nhai, nhưng vừa mới ra khỏi doanh trại đã lập tức dừng lại, nghiêng đầu nói hờ hững: "Điều thái y đồng ý cho huynh xuống giường rồi sao?"

Phía sau quân trưởng vang lên một tiếng cười khẽ, bóng dáng màu xanh nhạt kia lại một lần nữa đập lên ánh trăng bước tới.

Bởi vì đang bị thương nên bước đi của hán có vẻ chậm chạp hơn so với bình thường, nhưng nhu tình trong mắt kia lại tràn đầy.

"Không cho, " Mộ Dung Nham thấp giọng cười cười, "Nhưng sao có thể không đến được chứ?"

Hắn đến gần, Kỳ Nam giả bộ không để ý tới, nhưng về mặt lại dịu dàng giống như những thiếu nữ thủy mị khác. Hắn cười, vươn tay ôm hai má nàng, "Tiểu Tứ của chúng ta, qua hôm nay đã trở thành đại cô nương rồi!"

Phong tục của người dân Đại Dạ khá cởi mở, những thiếu nữ bình thường đều được nuôi dưỡng giống như những nam tử. Nhưng đến khi đến mười sáu tuổi trưởng thành, thì phải thu liễm lại để chờ gả. Cho nên vào ngày này, những gia đình bình thường đều tặng cho các cô nương một thứ đồ trang sức, với hàm ý rằng từ nay về sau nàng ấy đã trở thành một đại cô nương rồi.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng Chạp, vào ngày này của mười sáu năm trước, Kỳ Nam cất tiếng khóc chào đời, rồi được phó thác cho thân phận "Đích tử" của Trần Nam vương, bắt đầu một cuộc sống vô cùng gian khổ.

Từ trước tới nay, nàng chưa từng nghĩ rằng, mình cũng sẽ có một ngày được đón tuổi mười sáu.

"Cái này cho nàng, hãy nhận lấy đi." Trên ngón tay thon dài của Mộ Dung Nham có treo một miếng ngọc bội, bên dưới là những sợi tơ hồng được buộc thành tua rua, Kỳ Nam chưa từng được nhìn thấy chất ngọc nào sáng bóng ôn hòa như vậy. Bên lưng có hỏa quang, nàng lại nhìn mặt trên của ngọc có khắc hai chữ "Trường Khanh", đây chính là thẻ chữ cổ uốn lượn tung bay mà người Nam quốc hay dùng.

"Trường, Khanh." Nàng đọc từng chữ một, rồi hỏi: "Ai là Trường Khanh?"

Mộ Dung Nham nở nụ cười, nụ cười kia bởi vì được gương mặt trắng bệch và ánh mắt sáng rực của hắn làm tôn lên, nên có vẻ đặc biệt động lòng người.

"Là ta, " Hắn nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn miếng ngọc bội kia cũng vô cùng nhu hòa, "Mộ Dung Nham, tự Trường Khanh."

Người Dạ quốc không có tên tự hay tên hiệu, những thứ tình trường triền miên như vậy, chỉ có người Nam quốc mới ưa thích. Cho nên hắn rất ít khi nhắc tới với người ngoài.

"Nhà mẹ đẻ Mẫu phi ta sở hữu gần như toàn bộ mỏ quặng ngọc. Đây là khối ngọc trăm năm khó gặp, được nhiều thế hệ của Diêu gia truyền lại, cũng là của hồi môn duy nhất của Mẫu phi ta. Lúc ta sinh ra, Mẫu phi đã lặng lẽ đặt tên tự cho ta, sau đó phụ hoàng lại tự tay khắc lên miếng ngọc, ý muốn bảo hộ cho ta được một đời bình an như ý." Mộ Dung Nham kéo tay nàng, trao cho nàng miếng ngọc, rồi khép lại, tay hắn bao trọn bên ngoài tay nàng, "Bây giờ ta tặng nó cho nàng, chỉ mong Tiểu Tứ nàng về sau được bình an, như ý."

Lòng bàn tay của Kỳ Nam bỗng nhiên nóng lên, khối ngọc kia giống như một đốm lửa, đang len lỏi vào huyết mạch của nàng. Nàng cúi đầu nhìn ngón tay trắng nõn như ngọc của hắn, không nói nên lời.

"Cát kỹ." Hắn thu tay, xoa xoa đầu nàng, ôn nhu nói.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26

Kỳ Nam cúi đầu nhìn chằm chằm ngọc bội kia, cứ tưởng rằng như vậy là đã che giấu biểu tình của mình kỹ càng lắm rồi. Nhưng Mộ Dung Nham lại nhìn thấy viên tai nàng đang dần ửng đỏ, hắn cố nhịn cười.

Sau một lúc lâu, nàng mới cời sợi dây ra, đeo miếng ngọc bội lên cổ, rồi lại cẩn thận giấu vào trong áo.

Làm những chuyện này xong, nàng mới ngẩng đầu cười với Mộ Dung Nham.

Nụ cười kia khiến sao trời cũng như muốn rơi xuống. Mộ Dung Nham bị choáng váng đến thất điên bát đảo, huyết khí nhất thời cuộn trào làm vết thương trước ngực đau đớn khiến hắn không nhận được mà ho khan.

Kỳ Nam ngây ngốc vươn tay, định vỗ lưng giúp hắn, lại bị Mộ Dung Nham nhanh tay lẹ mắt bắt được. Hắn mặc kệ miệng vết thương đang bị vỡ ra, cứ như vậy mà kéo nàng vào trong lòng.

"Này..." Kỳ Nam khàn khàn, nơi này cách doanh trại rất gần, không biết chừng sẽ có một vài binh sĩ bất chợt đi tới, ngộ nhỡ nhìn thấy Kỳ tướng quân bị Nhị hoàng tử Điện hạ ôm ấp thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Mộ Dung Nham lại không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ ôm lấy nàng, chóp mũi tràn đầy hương thơm tỏa ra từ mái tóc thiếu nữ. Trong đầu hắn ngập tràn những hình ảnh kiều diễm.

"Tiểu Tử..." Hắn cúi đầu, đặt xuống mấy nụ hôn trên gương mặt và trên trán nàng, nồng nàn nhưng cũng rất kiềm chế. Hắn hít lấy hương thơm của nàng để được an ủi đôi chút, tới lúc sắp không nhịn được phải buông ra, hắn siết chặt nàng vào lòng, dùng thanh âm trầm thấp mà nóng bỏng nói bên tai nàng: "Lớn nhanh lên một chút!"

Kỷ Nam bối vì ngại vết thương trên ngực hắn nên không dám vùng vẫy, để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Cuối cùng, khi được hắn buông ra, nàng ôm khuôn mặt nóng bừng của mình bỏ chạy thật nhanh.

Con gió sau lưng thổi tới giọng nói dịu dàng của hắn: "Đi sớm về sớm."

Đúng như Mộ Dung Nham đã dự đoán, Kỷ Nam leo lên đỉnh núi Tinh Nhai.

Đại quân Tây Lý đã lui toàn bộ về nơi này. Bởi vì trong trận chiến Hành Châu thành bị đánh bại bất ngờ không kịp đề phòng, nên hiện giờ giặc Tây Lý cũng thiết lập phòng thủ tầng tầng lớp lớp, binh sĩ tuần tra ban đêm nhiều gấp ba lần trước kia.

Kỷ thật từ trước tới nay, Đại Dạ và Tây Lý vẫn lấy núi Tinh Nhai làm cột mốc ranh giới, cho nên nơi này thuộc địa phận Tây Lý. Nhưng mà đám người chuyên đi xâm chiếm nước khác này hiện đang bị kinh sợ, nên bây giờ dù có đang ở trong lãnh thổ của đất nước mình cũng vẫn cứ thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc.

Đây chính là kết cục của kẻ đi xâm lược nước khác.

Đêm nay, gió trên đỉnh núi Tinh Nhai thổi vừa mạnh vừa lạnh lẽo, tiếng gió rít gào. Kỷ Nam đứng trước gió, bị thổi đến mức không mở được mắt ra.

Đại ca nàng liệu có đang ở trong quân doanh phía dưới kia hay không? Nay Hành Châu thành đã giành lại được, nàng nguyện ý dùng tính mạng của mình để đổi lấy đại ca.

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, thì nàng cảm thấy sự lạnh lẽo của miếng ngọc bội trong ngực. Kỷ Nam nhìn không được lấy nó ra, cẩn thận vuốt ve dòng chữ khắc trên mặt ngọc. Thẻ chữ cổ tung bay uốn lượn của người Nam quốc, triền miên đa tình, hơn nữa người điêu khắc chữ này lại sử dụng rất khéo léo bút lông cứng của Dạ quốc, cho nên hai chữ "Trương Khanh" mà ông khắc, mang dáng vẻ vừa cương lại vừa nhu, vừa lưu loát lại vừa mềm mại.

Khi còn bé, Kỷ Nam rất hay tới thư phòng của mẫu thân, cũng đã từng được đọc vài cuốn truyện truyền kỳ nhân vật Nam quốc, có một người Nam quốc tên là "Trương Khanh", từng viết rất nhiều thi từ ca phú trau chuốt hoa lệ, nhưng càng làm cho người đời sau cảm thấy hứng thú, chính là chuyện hắn và một nữ tử đã vì yêu mà bỏ trốn. Những cái này nàng đã đọc từ rất lâu rồi, rất nhiều chuyện hiện giờ cũng đã quên, chỉ còn nhớ trong đó hình như có một câu: "Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly."*

(* - Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly: Nguyện chỉ cần có được lòng của một người, bạc đầu cũng không rời xa.)

Khi ấy, Kỷ Nam vẫn còn nhỏ tuổi cho nên không hiểu rõ, bây giờ hồi tưởng lại, trong lòng lại có chút lưu luyến không yên.

Kỷ Nam chưa bao giờ gặp Diêu phi, chỉ nghe người ta đồn rằng bà là một nữ tử người Nam quốc vô cùng dịu dàng mỹ lệ, Hoàng thượng cũng rất yêu chiều bà, hậu cung người người ca ngợi. Nhưng bây giờ nghĩ lại, một nữ nhân đã lên lút đặt tên tự cho nhi tử của mình, thì làm sao lại để ý đến cái gì mà "người người ngợi ca" chứ?

Kỷ Nam cũng bởi vậy mà nghĩ tới mẫu thân mình, mẫu thân so với Diêu phi thì có phần may mắn hơn, phụ thân chỉ yêu một mình bà, nhưng mà cho dù như vậy, thì bà cũng vẫn phải cùng một nữ nhân khác chia sẻ tâm của phụ thân.

Sinh ra tại một triều đại như vậy, khi mang thân phận nữ tử, dù có tốt đẹp đến đâu cũng đều khó tránh khỏi vận mệnh ấy - nhưng nếu giống như nàng, thì ngay cả tư cách bước vào vận mệnh như thế cũng không có.

Ngọc được ủ ấm trong lòng bàn tay, gần ngay trái tim Kỷ Nam. Mười sáu tuổi, vào đêm lạnh thấu xương khi nàng tròn mười sáu tuổi, chỉ dựa vào chút ấm áp đó trong lòng ngực, nàng đã dấy lên được niềm hy vọng nóng bỏng để đối diện với những cực khổ và gian nan.

Trong doanh trại, khi Kỷ Nam đi rồi, Mộ Dung Nham cũng chưa vào trong lều nghỉ ngơi ngay. Dưới ánh trăng, hắn bước đi chậm rãi thông thả, tới nơi tổ chức tiệc mừng trước cửa lều chủ soái.

Lúc hắn đến, tất cả mọi người đã say. Khâm sai đại nhân đã coi quan bào, mặc lên bộ xiêm y đỏ tươi rực rỡ mà nàng vẫn thường hay mặc khi còn ở Thượng Kinh, vui vẻ nhảy múa bên đống lửa trại.

Ngô Kiên đang cạn chén cùng ba vị phó tướng dưới quyền Kỷ Nam, lấy một địch ba, say sưa đến rối tinh rối mù, một bên uống một bên ôm lấy bộ xương dê vừa được nướng chín, đắm đuối gào khóc: "Cha nuôi à..."

Mộ Dung Tổng thì không biết đã đi đâu.

Diêu Viễn cũng có chút ngà ngà say, lấy ra ống sáo, là vật bất ly thân của ông từ trong ống tay áo, thổi một khúc "Xuân giang hoa triêu, thu nguyệt dạ", nhìn như một vị tiên nhân xuất trần thoát tục, ông tay áo rộng bay phấp phới, đang muốn đáp mây cười trăng mà đi.

Mộ Dung Nham cẩn thận che vết thương trước ngực, tránh những tên tửu quỷ này, đi tới một góc không sáng sủa để tìm một người mà hắn muốn tìm.

Lý Hà Việt vẫn chưa say hẳn, nghe thấy tiếng bước chân đến gần, lập tức ngẩng đầu lên.

Cầm của hắn và Mộ Dung Nham có vài phần giống nhau, đáng tiếc mấy ngày qua chưa cạo râu, nên lúc này râu ria mọc lởm chởm, trông nhếch nhác vô cùng.

Mộ Dung Nham ôn hòa cười, nói với hắn: "Ta cố ý tới đây cảm ơn ngươi. Nếu không nhờ có ngươi ngăn cản giùm ta, thì đao kia của Lý Nha đã kết liễu tính mạng ta rồi."

Cánh tay phải của Lý Hà Việt bất giác giật giật, hắn lắc đầu, "Không cần. Ngươi bị thương nặng hơn ta, công lao cũng lớn hơn ta."

"Đâu có... Ta nghe Ngô Kiên nói, nếu ngươi không quay trở về kịp thời, thì giặc Tây Lý trong thành có thể đã phá tan cửa thành rồi. Nếu là như vậy, chín vạn đại quân Tây Lý bên ngoài thành có lẽ đã kịp công phá vào..."

"Điện hạ, " Lý Hà Việt lạnh lùng mở miệng, cắt đứt lời nói của hắn, "Thỉnh không cần tìm mọi cách kiếm cớ giùm ta nữa... ta không bằng ngươi, ta đã sớm thừa nhận rồi."

Trong đôi mắt hoa đào thoáng hiện lên tia sáng, Mộ Dung Nham càng nói càng lộ vẻ đắc ý: "Đây cũng là thật... là lời nói thật."

Lý Hà Việt lạnh lùng cười một tiếng, ném bình rượu trong tay ra, lại tiện tay với lấy một bình khác, một quyền đánh xuyên qua nắp bình. Hắn ngửa đầu tu một hơi, rồi bỗng nhiên đứng lên, mặt đối mặt với Mộ Dung Nham, cười u ám: "Mộ Dung Nham, " thanh âm của hắn cực kỳ trầm thấp, "Ngươi đắc ý cái gì cơ chứ? Nếu ngươi cũng giống như ta... Vậy thì ngươi so với ta lại càng gian nan thảm hại hơn!"

Mộ Dung Nham bị rượu làm ướt, hắn đương nhiên hiểu rõ "giống như ta" này là ám chỉ điều gì.

"À... phải không?" Hắn thần nhiên nói.

Lý Hà Việt cảm thấy vô cùng căm phẫn và uất ức, lồng ngực như muốn nổ tung, nụ cười rạn rở và đáng yêu của Tiêu Tử không ngừng hiện lên trước mặt hắn, nhưng nụ cười ấy lại không phải dành cho hắn.

"Ngươi hãy đợi đấy." Hai mắt hắn đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Mộ Dung Nham, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Ngươi, các ngươi... cứ đợi đó cho ta!"

Hắn nói giống như đang thề độc. Mặc dù đang say, nhưng vẻ mặt hắn không còn uể oải và chán nản như trước nữa.

Hắn nghiêng ngả lao đảo tiêu sái rồi đi. Một cơn gió đêm thổi tới, lạnh thấu xương. Mộ Dung Nham ôm vết thương, ho khan mấy tiếng, cười lắc đầu, rồi cũng quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 26 (tt)

Hai ngày sau trôi qua thật yên bình, giặc Tây Lý vẫn ẩn náu trong quân doanh ở dưới chân núi Tinh Nhai, chưa có bất cứ động tĩnh gì.

Mà quân doanh bên này của Dạ quốc, sau tiệc chúc mừng thì hai nhân vật quan trọng nhất đã ngã bệnh, chính là Kỳ Nam và Mộ Dung Nham.

Kỳ Nam thì do vết thương cũ chưa lành, lại túc trực bên giường bệnh của Mộ Dung Nham suốt ba ngày hai đêm, hơn nữa sau khi uống rượu ở tiệc chúc mừng nằng lại đi lên đỉnh núi Tinh Nhai hóng gió đêm, nên sau khi trở về bị thổ huyết không ngừng, cuối cùng bị bệnh nặng. May mà không có trận đánh nào, cho nên nằng có thể an tâm ngủ ngon dưỡng bệnh.

Mộ Dung Nham thì lại càng khó hiểu, rõ ràng tiệc mừng không thấy hắn xuất hiện, không hiểu vì sao miệng vết thương lại bị vỡ ra, liên tục sốt cao.

Ngày thứ ba, giặc Tây Lý bắt chợt tập kích, Kỳ Nam cũng chưa xuất chinh mà chỉ có Ngô Kiên trấn thủ và ba vị phó tướng của Kỳ gia quân mang binh, cùng đại quân Tây Lý chiến một trận khó phân thắng bại. Trận chiến này kéo dài mất hai ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba, khi quân Tây Lý đánh tới, dẫn đầu không phải là tướng quân Lý Nha, mà là một bộ khôi giáp.

Đó là một bộ khôi giáp màu bạc, đã rất cũ kỹ, nhưng dưới những tia nắng nhạt của Hành Châu thành, mỗi mảnh vảy giáp đều tỏa sáng rạng rỡ. Nó được chống lên bởi một cây trúc rất dài, giống như một tấm khiên lớn vĩ đại cho giặc Tây Lý phía sau.

Nhưng đối với Kỳ gia quân mà nói, nó không chỉ có tác dụng như một tấm khiên. Tất cả mọi người sau khi nhìn thấy bộ khôi giáp kia đều lặng lẽ lui về phía sau không một tiếng động, ai ai cũng mang vẻ mặt thống khổ, từng bước từng bước lùi dần về phía sau, mặc kệ giặc Tây Lý như những con sói hoang hung ác đang tới gần.

Ngô Kiên nóng nảy, chửi ầm lên. Một vị phó soái Kỳ gia quân bỗng nhiên quỳ sụp xuống, giọng nói có vẻ trầm trọng: "Đó là... Kỳ Đông Kỳ tướng quân!"

Lần này Ngô Kiên cũng sửng sốt. Hắn ta vốn không có hảo cảm với Kỳ Đông, nhưng mà bây giờ hắn ta đang quyết tâm muốn dựa vào Kỳ Nam và Mộ Dung Nham, cho nên không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn ta vội vàng ra lệnh cho người đi thông tri Kỳ Nam và Mộ Dung Nham.

Hai người kia đang ở trong cùng một căn lều dưỡng thương, bởi vì Điều Viễn đã quen với khí hậu ẩm áp của Thượng Kinh, cho nên ông không muốn phải mạo hiểm lăn lộn qua lại giữa hai căn lều trong gió rét thấu xương của vùng cực Tây này.

Kỳ Nam nghĩ đến chiến sự đang diễn ra nên vẫn chưa ngủ được. Trong lều vô cùng yên tĩnh. Điều Viễn ôm lò sưởi, ngồi giữa hai chiếc giường, thỉnh thoảng lại lẩm nhẩm đọc sách, trừ âm thanh đó, thì chỉ còn tiếng hơi nước của ấm thuốc trên lò lửa đang bốc lên.

Kỳ Nam đếm thầm đến một ngàn, rốt cuộc cũng có can đảm quay đầu liếc trộm hắn một cái. Ai ngờ đúng lúc này bị hắn bắt quả tang... Mộ Dung Nham đã thức dậy, cũng nằm nghiêng đầu nhìn về phía nàng, hai người bất gặp ánh mắt của nhau, cùng lặng lẽ nở nụ cười.

Hắn vì bị sốt cao, nên hai má có vẻ rất hồng hào, nơi khóe mắt cũng nhuộm màu hoa đào, quả thực khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy.

Kỳ Nam cảm thấy hâm mộ vô cùng: Cái người này, bị bệnh mà cũng lẳng lơ như vậy!

Mộ Dung Nham hơi nghiêng người, thoải mái cuộn người trong tấm chăn da gấu ẩm áp, từ sau lưng Điều Viễn tròn tròn mắt nhìn chăm chăm nàng.

Kỳ Nam bị nhìn có chút ngượng ngùng, hai mắt đảo tròn, hết xoay bên trái lại xoay bên phải khiến hắn phải bật cười.

Điều Viễn cũng không rời mắt khỏi cuốn sách, chỉ cất giọng nhàn nhạt: "Điện hạ, nếu miệng vết thương lại bị vỡ ra lần nữa, thần cũng chỉ có thể dùng kim khâu áo và ruột heo để khâu lại mà thôi."

Kỳ Nam nghe vậy, vội vàng không dám nhìn hắn nữa, mà sắc mặt Mộ Dung Nham nhìn như bị rút gân. Điều Viễn rốt cuộc cũng cảm thấy thỏa mãn đứng dậy, lẩm bầm lầu bầu: "Ồ? Sao bỗng dưng trong lều lại nóng như vậy? Có lẽ ta phải đi ra ngoài một chút."

Ông vừa đi, Mộ Dung Nham lập tức vươn tay ra, Kỳ Nam không thèm nhìn hắn, hắn lại lặng im không tiếng động xê dịch tới gần nàng, tiếp theo một tiếng "Ồi chào" nhẹ nhàng vang lên, một bàn tay mềm mại đã nằm trong tay hắn.

Hai người này thật ra có rất nhiều điểm giống nhau, ngoại trừ đôi mắt xéch ra, thì diện mạo của cả hai người đều rất dễ nhìn. Đôi bàn tay của hắn vừa thon vừa dài, khớp xương ngón tay rõ ràng, bàn tay nàng lại nhỏ hơn một chút, bởi vì quanh năm sử dụng Phương Thiên kích, cho nên lòng bàn tay nàng nổi đầy vết chai. Mộ Dung Nham lấy ngón tay vuốt ve vết chai, tìm hắn bỗng dưng mềm mại không sao nói nên lời.

"Này!" Kỳ Nam cũng mặc kệ, chiều theo hắn, nàng nghiêng người, bàn tay còn lại kê vào má đặt lên gối, nàng gọi hắn "Này", từ sau khi ra khỏi thạch động trên núi Tinh Nhai, nàng vẫn luôn gọi hắn như vậy.

"Vừa rồi huynh nằm mơ hả?"

"Làm sao mà nàng biết?" Mộ Dung Nham khẽ lắc tay nàng, bên môi nở nụ cười dịu dàng.

"Ta thấy huynh cười." Nàng nói rất nhỏ. Cứ sau mỗi lần đếm xong một ngàn, lại nhịn không được liếc nhìn hắn một cái, nói ra thực có chút mất mặt mà.

Mười ngón tay của Mộ Dung Nham và nàng đan vào nhau, hắn giương mắt nhìn chăm chăm nàng, nhẹ nhàng gật đầu, nói nhỏ: "Ta mơ thấy hai năm trước, lúc chúng ta còn ở Linh Châu thành."

"Hai năm trước?" Kỳ Nam nghi hoặc, "Hai năm trước huynh đã..." Nàng phát hiện mình lỡ lời, lập tức ngừng lại.

Mộ Dung Nham cười, lắc lắc tay nàng, truy vấn: "Đã cái gì?"

"Ta mệt rồi!" Nàng muốn rút tay về, nhưng lại bị hắn nắm chặt lấy, nên đành phải giả vờ nhắm chặt mắt lại.

Mộ Dung Nham không nhịn được bật cười, sung sướng vô cùng.

"Ta mơ thấy sáng sớm hôm ấy, khi ta luyện kiếm dưới tàng cây, nàng đi từ trong nhà ra, ngoại bào khoác lệch trên người, ngây ngốc dụi mắt, vẻ mặt ngây thơ, nhưng cả người lại toát lên vẻ kiên cường chính trực. Khi đó ta đã nghĩ: "Đây là hài tử kỳ lạ nhất mà ta từng gặp." Hần thấp giọng nói, rồi dịu dàng nắm lấy tay nàng, "Cũng làm cho ta cảm nhận được sự ấm áp, chuyện gì cũng muốn đáp ứng nàng, chỉ mong nàng có thể vui vẻ."

Kỷ Nam nhắm mắt lại, trên mặt nhuộm một màu đỏ rực động lòng người.

Chính là buổi sáng ngày hôm đó... Nàng cũng nhớ rõ!

Sáng sớm đầu xuân, ánh mặt trời bắt đầu lên từ bốn phía mái hiên, rực rỡ chói lọi. Trong sân trồng hai gốc đào, hoa đào màu hồng phấn mềm mại yếu ớt nở rộ đầy cây. Một bóng dáng màu trắng di chuyển nhanh nhẹn dưới tàng cây, kiếm pháp thuần thực, mấy đoá hoa rơi rớt che mặt, rơi từ trên cây xuống, thẹn thùng lao vào người hắn.

Luyện kiếm...Như thế nào mà không thay một bộ áo ngắn vải thô nh? Bộ xiêm y kia của hắn đúng là rất đẹp mắt, nhưng mà lúc bị cành cây vướng vào không thấy phiền toái hay sao?

Kỷ Nam vẫn còn nhớ rõ khi ấy mình đã oán thầm hắn như vậy.

Khi đó như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, hai năm qua đi nàng lại ở nơi này, toàn thân bị thương nắm tay hắn.

Kỷ Nam mở to mắt, xấu hổ nở nụ cười, quay đầu nhìn hắn.

Cửa lầu bắt chợt bị xóc lên. Diêu Viễn bước nhanh tới, nhìn thấy bọn họ cuống quýt buông tay nhau ra, ông cũng không thềm trêu chọc câu gì, ngược lại về mặt có phần nghiêm túc nói với Kỷ Nam: "Giặc Tây Lý treo chiến giáp của Đại công tử trước trận địa, rồi từng bước ép sát. . Ngô Kiên không biết phải làm thế nào, nên đã cố ý sai người tới xin chỉ thị của Điện hạ và tiểu tướng quân."

Mộ Dung Nham vừa mới nhú mày, đã nhìn thấy Kỷ Nam bật dậy từ trên giường, không kịp nói câu nào, xách lấy ngân giáp đang treo bên cạnh, lại túm lấy Phương Thiên kích, rồi lao thẳng ra bên ngoài.

Hết chương hai mươi sáu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 27

Trên chiến trường ngoài Hành Châu thành đang diễn ra một cảnh tượng vô cùng quỷ dị: Hai bên mỗi mười vạn đại quân, nhưng lại không phát ra một tiếng động nào, giặc Tây Lý đang từng bước tới gần. Binh lính Dạ quốc đã lùi về đến cửa thành, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ, hận không thể uống máu ăn thịt quân địch, nhưng lại ngại bộ ngân giáp treo trên cao kia, nên không ai dám lập tức nhào tới.

Ở phía sau cùng của đội ngũ có hai tên binh sĩ, gót chân vừa mới chạm vào cánh cửa thành bằng sắt lạnh lẽo thì ngay lập tức, cửa thành bị mở ra. Một con ngựa trắng đang lao nhanh tới, đảo mắt một cái đã đến trước mặt. Dọc đường đi, người nọ quất roi ngựa không ngừng, quân đội Dạ quốc trước mặt giống như con sóng thủy triều dạt sang hai bên, sau khi nàng đi qua lại nhanh chóng hợp lại.

Kỷ Nam vọt lên phía trước, trong cơn mưa tên chi chít bay tới, nàng ghì cương ngựa lại. Ngân giáp của đại ca đang được treo trên cao, nàng bắt giáp nắm chặt bàn tay lại, con ngựa bị nàng dùng lực nên đứng thẳng lên, hí vang không ngừng. Tiếng hí này bỗng chốc trở thành âm thanh duy nhất trên chiến trường. Tất cả mọi người đều nghe theo tiếng hí của con ngựa kia mà nhìn về phía "thiếu niên" đang mặc ngân giáp.

Bộ ngân giáp mà Kỷ Nam mặc trên người giống hệt với bộ giáp mà giặc Tây Lý đang treo trên kia, mỗi vảy giáp nhìn như lợn xộn nhưng kỳ thực mỗi chiếc vảy đều do hai mảnh ghép lại, tạo nên một hình tam giác chắc chắn, vô số hình tam giác chắc chắn ghép lại chặt chẽ, khiến cho bộ khôi giáp đao thương bất nhập lại vô cùng gọn nhẹ.

Một tấm nhuyễn giáp bằng tơ vàng được may bên trong bộ giáp, bên phải vạt áo của nhuyễn giáp, có thêu một chữ "Kỷ" uốn lượn bằng tơ màu đen.

Bộ khôi giáp này, chỉ có môn phái "Nam Điện" của Ám Dạ cốc mới có thể may được, mỗi một bộ cần thợ thủ công có ít nhất mười năm kinh nghiệm.

Dạ quốc có một nơi tên gọi là "Thánh Giáp đường", bên trong chứa hơn ba mươi bộ khôi giáp như thế, mỗi một bộ đại diện cho những chiến công hiển hách mà chủ nhân của nó đã lập nên khi còn sống, mà trong đó, có hơn một nửa số bộ khôi giáp thuộc về người họ Kỷ.

Cho nên, làm sao Kỷ Nam có thể cho phép bộ khôi giáp của Kỷ Đông bị đối xử như thế kia?!

"Lý Nha!" Nàng gần như hét lên: "Là nam nhân, thì bước ra cùng ta quyết đấu!"

Những lời này là do trước kia nàng học được từ Mộ Dung Nham, từng chữ từng chữ được nàng dùng hết sức gào lên, nên toàn bộ quân lính Tây Lý đều nghe thấy rõ ràng, nhao nhao bàn luận không ngừng.

Đệ nhất mãnh tướng Tây Lý, rốt cuộc cũng giục ngựa ra ngoài.

Tuổi của Lý Nha xấp xỉ Kỳ Đình, tóc tai râu ria xồm xoàm, nhìn xa như đầu một con sư tử hung dữ. Hắn ta mang diện mạo điển hình của người Tây Lý, mắt rậm mày to, sống mũi cao, ria mép rậm, vừa nhìn đã biết hắn ta là một võ tướng tính khí nóng nảy.

Kỳ Nam múa Phụng Thiên kích trong tay, mũi kích chỉ vào Lý Nha, nàng không sợ hãi chút nào mà còn lạnh lùng nhìn hắn: "Nghe nói người Tây Lý các ngươi luôn tự xưng là hùng sư trên thảo nguyên, vậy mà lại đi làm chuyện đê tiện bỉ ổi này!"

Lý Nha cười ha ha, giọng nói sang sảng: "Sư tử ăn sống con mồi! Ăn như thế nào, người quân được ta chắc!"

Quân lính Tây Lý bên dưới phụ họa tướng quân của bọn chúng, cười ầm lên.

Khóe mắt của Kỳ Nam như muốn nứt ra, nàng cố gắng nén xuống cơn máu đang trào lên cổ họng, hét to một tiếng rồi vung Phụng Thiên kích lên đánh về phía Lý Nha.

Võ công của Lý Nha cao hơn nàng rất nhiều, cho nên hắn ta không thêm đề nàng vào mắt. Ai ngờ, chiêu nào của Kỳ Nam cũng đều là những chiêu liều chết, hoàn toàn không định cho chính mình đường lui. Trong lúc nhất thời, Lý Nha chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Hai quân bên dưới nhìn chủ soái của mình đang chiến đấu, bởi vì hai người thân thủ quá nhanh, nên hai bên đều không dám bắn tên. Mà lúc này, trên tường thành phía xa xa của Hành Châu thành, Mộ Dung Nham đang khoác một chiếc áo lông cáo thật dày, đứng trên vị trí cao nhất, về mặt âm trầm nhìn một màn này. Mộ Dung Tông và Thủy Khấu Khấu một phải một trái kèm hắn, bị sát khí hung ác của hắn bức bách, hai người cảm thấy hít thở có phần khó khăn, nên đứng yên không nói lời nào.

Trên người Kỳ Nam có thương tích, nên nàng dần dần bị kiệt sức. Lý Nha nhận ra điểm này, đã nhanh chóng tránh thoát rồi giờ cao đại đao của mình lên.

Hắn ta cao hơn Kỳ Nam một nửa cái đầu, một đao này lấy khí thế như sét đánh bổ thẳng vào đỉnh đầu Kỳ Nam. Kỳ Nam giờ Phụng Thiên kích lên đỡ lấy đại đao, thân mình chấn động uể oải, trong miệng lại thổ huyết không ngừng, mà vừa mới đao mất một cái, nhát đao thứ hai đã lại nặng nề giáng xuống.

Trái tim của mọi người như bị treo lên, tro mắt nhìn thanh đao kia bổ về phía Kỳ Nam.

Trên tường thành, Mộ Dung Nham nắm tay đặt lên môi, ho khan liên tục. Sau khi buông tay ra, khóe miệng lưu lại một vết máu trông thật đáng sợ. Hắn cắn môi, cắn thật lâu đi.

Trên chiến trường, Kỳ Nam liều mạng đến mức tim phổi đau nhức như muốn vỡ ra, gắng sức gào lên một tiếng. Phụng Thiên kích cắm mạnh vào dưới lòng đất, nàng dứt khoát hạ thấp người kẻ sát đất, một tay nắm Phụng Thiên kích, lấy kích làm trung tâm, đi quanh nó một vòng tròn, rồi chuyển tới trước ngực Lý Nha.

Hai mắt Lý Nha lóe sáng, hắn ta chỉ cần dùng một đao là có thể chém tên tiểu tử mặt trắng này thành hai nửa, đến lúc đó máu đỏ mà óc người vàng vàng trắng trắng phun ra, hắn ta sẽ cảm thấy hưng phấn biết bao!

Đáng tiếc, đao của hắn ta còn chưa tới gần Kỳ Nam, Kỳ Nam đã không thấy tăm hơi. Một giây sau, nàng lại xuất hiện gần sát trước mặt hắn ta, chui vào giữa hai cánh tay đang cầm đao của hắn ta, dùng đầu húc mạnh vào cằm và hầu kết của hắn ta!

Lý Nha chinh chiến đã mấy chục năm, tham gia vô số trận chiến, chịu vô số thương tích, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị tập kích bất ngờ và cổ quái như thế này.

Đúng lúc đó hắn đang há mồm hô to thì hàm dưới bị húc thật mạnh, răng nanh trên dưới suýt chút nữa đã cắn đứt đầu lưỡi, trong phút chốc máu tươi tuôn ra đầm đìa, đáng vẻ còn thê thảm hơn cả Kỳ Nam.

"..." Lý Nha bị đau đến nỗi hai mắt trở nên mờ hồ, oa oa kêu rống như quỷ.

Người Tây Lý đều nghe không hiểu hắn ta đang kêu gào cái gì, nhưng trong lòng Kỳ Nam lại hiểu rõ - "Người không sợ ta giết Kỳ Đông sao?"

Nàng liều mạng ngăn lại nhát đao đã có chút yếu thế kia, ép Lý Nha phải từng bước lui về phía sau. Nàng lại thừa cơ kẻ sát vào sống đao, nghiêng người nhảy ra ngoài.

"Sợ chết thì đã không mang họ Kỳ!"

Thiếu nữ nhỏ nhắn mặc bộ ngân giáp đã nhuộm máu, mượn lực Phụng Thiên kích, cong người như vầng trăng bạc bay lên giữa không trung. Giọng nói

của nàng trong triều, làm cho đám nam nhi Đại Dã nghe xong trong lòng đều cảm thấy nóng lên. Ngay khi nàng đoạt lại được khôi giáp của Kỳ Đông, đại quân Đại Dã đã đồng loạt xông lên, cùng nàng truy kích giặc Tây Lý.

Trên tường thành, Mộ Dung Nham nhẹ nhàng gạt tay Mộ Dung Tống ra, nóng lòng không kịp đợi, tựa như chim ưng bay từ trên xuống, lao tới đỡ lấy Kỳ Nam, người đang vác bộ ngân giáp kia.

Sau khi Kỳ Nam được đỡ lấy, nhìn hấn một cái, cảm thấy buồn lòng, sau đó phun ra một ngụm máu lớn rồi ngất đi.

Khi Kỳ Nam tỉnh lại, bên tai mơ hồ nghe thấy Diêu Viễn đang khuyên Mộ Dung Nham: "... Điện hạ, hãy đi nghỉ một lát đi... Thương thế của người cũng không nhẹ hơn nàng đâu."

"Lui ra." Mộ Dung Nham rất hiếm khi dùng khẩu khí lạnh như băng như vậy để ra lệnh.

Không biết Diêu Viễn còn nói thêm gì nữa, bởi vì thanh âm quá nhỏ nên Kỳ Nam không nghe được, chỉ nghe thấy Mộ Dung Nham cười lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không, cháu phải ở lại đây, rồi tự mình ra trận, tự tay giết chết Lý Nha!"

Kỳ Nam nghe vậy lập tức tỉnh táo hoàn toàn, nhưng vẫn từ từ khép hai mắt lại, không nhúc nhích tập trung lắng nghe.

"Nếu như Lý Nha chết, vương tử sẽ chiếm thế thượng phong, nội chiến Tây Lý sẽ chấm dứt, trên dưới đồng lòng, sợ rằng tương lai sẽ khó đối phó. Trước mắt tình hình ở Thượng Kinh có chút phức tạp, Điện hạ không nên động thủ xử lý chuyện Tây Lý trước."

Một hồi yên tĩnh...

Rồi sau đó, Kỳ Nam nghe thấy rõ ràng, đó là giọng nói chậm rãi nhưng ngập tràn sát khí của Mộ Dung Nham vang lên bốn phía: "Cháu không quan tâm được nhiều chuyện như vậy. Trước mắt, kẻ nào làm nàng bị thương, cháu sẽ lấy mạng kẻ đó!"

Dường như Diêu Viễn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lời vừa mới ra khỏi miệng đã lập tức dừng lại, sau đó, trên trán Kỳ Nam có một bàn tay ấm áp phủ lên, bên tai chỉ nghe thấy giọng nói dịu dàng ấm áp của Mộ Dung Nham: "Tiểu Tử?"

Kỳ Nam bất động, Mộ Dung Nham nhẹ nhàng thở ra. Ngay sau đó, Kỳ Nam làm bộ như từ từ tỉnh lại, mở mắt ra.

Mộ Dung Nham thấy nàng tỉnh, liền đưa tới một ánh mắt cho Diêu Viễn, Diêu Viễn hiểu ý, bèn ra ngoài bưng thuốc tới. Kỳ Nam vươn tay kéo ống tay áo của Mộ Dung Nham, hỏi: "Bên ngoài thế nào rồi?"

Mộ Dung Nham xoa nhẹ hai má nàng, "Nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt đi."

Kỳ Nam nhũn mày lắc đầu, "Bọn chúng có đưa tới tin tức mới nào không? Về đại ca của ta?"

Mộ Dung Nham cười an ủi nàng, "Nàng cứ dưỡng thương đi, mọi chuyện đã có ta."

"Không!" Kỳ Nam cự tuyệt thẳng thừng, "Bảo vệ Hành Châu thành và cứu Kỳ Đông, là một vấn đề khó khăn, nếu có người phải đối mặt với nó, thì người đó nên là ta."

Nàng dừng cảm thực khiến cho người ta cảm thấy tan nát cõi lòng.

Mộ Dung Nham im lặng rất lâu, mãi cho tới khi thuốc được bưng vào, hấn mới đón lấy, thổi nguội rồi đưa cho nàng, dịu dàng khuyên nhủ: "Uống thuốc đã rồi nói sau."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 27(tt)

Kỳ Nam nhìn thấy người bưng thuốc vào, ngheh cổ lên cười cười với hấn, "Hà Việt."

Mấy ngày trước, tinh thần của Lý Hà Việt có chút sa sút nhưng hôm nay nhìn đã khá hơn rất nhiều, có vẻ như đã gần khôi phục được như xưa. Hấn gạt đầu với Kỳ Nam, lại bưng thêm một bát thuốc nữa đưa cho Mộ Dung Nham, "Điều thái y bảo ta mang vào cho người."

Mộ Dung Nham cười cười nhận lấy nhưng không uống, chỉ cầm trong lòng bàn tay, mãi cho đến khi phía sau truyền đến tiếng ngã xuống giường của Kỳ Nam, hân mới nâng tay đổ hết thuốc trong bát xuống đất rồi nhẹ nhàng đặt bát xuống, cười hỏi Lý Hà Việt: "Hà Việt cũng muốn thay Tiểu Tử ra trận sao?"

Lý Hà Việt thấy hân không uống bát thuốc đã bỏ thêm khạp thủy thảo dược kia, thì biết rằng hân đã phát hiện ra, lại nghe thấy hân hỏi như vậy, Lý Hà Việt cũng không phủ nhận, gật đầu nói: "Ngày hôm qua là khô giáp, hôm nay có lẽ sẽ là chính Kỳ Đông bị đẩy lên trước trận chiến, cho nên ta không thể để cho Tiểu Tử đi."

"Nếu để người đi, còn không bằng để ta đi." Mộ Dung Nham buồn cười nói.

Lý Hà Việt cũng không giận, mà còn nở nụ cười, "Người cũng không thể đi." Hân cười thật vui vẻ, giống như trở về thời gian khi cùng học nghệ tại Âm Dạ cốc với Kỳ Nam, khi đó bọn họ là những thiếu niên vô lo vô ưu, luôn hăng hái và biết phấn đấu.

Khi đó là quãng thời gian tươi đẹp nhất của hân, lúc ấy hân còn chưa rõ tình cảm của mình dành cho Kỳ Nam, vẫn còn chưa xuất hiện một người không gì không làm được là Mộ Dung Nham. Cuộc đời của hân dường như chỉ cần đoạt được một tấm lệnh bài môn chủ và sống vai cùng Tiểu Tử là đủ. Khi ấy, cuộc sống của hân đơn giản đến mức Tiểu Tử chỉ cần mỉm cười với hân một cái thì hân cũng cảm thấy vui vẻ suốt mấy ngày.

Trong khi Lý Hà Việt cao hứng tươi cười thì Mộ Dung Nham bất chợt cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Hân nheo mắt, lạnh giọng hỏi: "Hoa cực lạc?"

Hoa cực lạc và khạp thủy thảo đều là những vị thuốc khiến người ta dễ ngủ say, khạp thủy thảo thì có mùi hương nhàn nhạt, chỉ cần uống vào sẽ thiếp đi. Nhưng hoa cực lạc lại không có mùi vị, nhưng sau khi nấu lên chỉ cần hít phải sẽ khiến người ta mê man, công dụng còn hiệu quả hơn khạp thủy thảo.

Lý Hà Việt biết Mộ Dung Nham là người cẩn thận tỉ mỉ và tinh thông các loại thảo dược, nên khi Lý Hà Việt bung thuốc vào Mộ Dung Nham nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường, cho nên Lý Hà Việt đã cố ý bỏ thêm rất nhiều khạp thủy thảo trong bát thuốc của hân, khiến hân bị mắc mưu nên đã suy đoán rằng bát thuốc của Kỳ Nam cũng cho thêm khạp thủy thảo. Vì vậy, mặc kệ hân uống hay không uống bát thuốc kia, thì trong lúc hân thổi ngòi thuốc cho Kỳ Nam, cũng đã bị trúng thuốc rồi.

"Hà Việt..." Mộ Dung Nham càng lúc càng cảm thấy choáng váng, không thể không gục xuống, trước mắt hân bắt đầu trở nên mơ hồ, giọng nói không còn rõ ràng nữa: "... Nguy hiểm..."

Lý Hà Việt không nói gì, sau khi Mộ Dung Nham hôn mê, hân mới ra ngoài chuyển Diêu Viễn cũng đã sớm bị đánh ngất vào bên trong, đặt cạnh Mộ Dung Nham.

Sau đó hân cầm lấy bộ ngân giáp của Kỳ Đông mặc vào người, bộ khôi giáp này giống của Kỳ Nam ý như đúc. Hân đội mũ sắt lên che đi phần lớn khuôn mặt, sau đó nắm lấy Phụng Thiên kích, cứ như vậy mà lao ra ngoài.

Bên ngoài đã sớm có đệ tử của Bạch Hồ môn phái đang chờ, vừa thấy hân đi ra đã đồng loạt xông tới, âm thầm kết thành vòng tròn vây hân ở giữa, miệng hô "Kỳ tướng quân," rồi đi tới chiến trường.

Hôm nay, Lý Nha vẫn dẫn đầu, nhưng mà kỳ lạ là lại không như dự đoán của Lý Hà Việt rằng hân ta sẽ đẩy Kỳ Đông ra để uy hiếp.

Hân ta đang dùng đao bổ mấy binh lính Dạ quốc đang vây xung quanh, bỗng nhiên phía bên trước có một con ngựa màu trắng quen thuộc phi tới, chính là "Kỳ Nam" mặc một thân ngân giáp, quơ Phụng Thiên kích xông tới.

Lý Nha đá văng binh lính bị hân ta chém phun máu không ngừng ra, cười ha ha bước tới gần "Kỳ Nam".

Hai người đối đầu một chiêu lại một chiêu, đại đao chém vào Phụng Thiên kích làm lửa tóe bốn phía, "Kỳ Nam" hôm nay dường như khỏe hơn hôm qua một chút, Lý Nha cảm thấy gan bàn tay của hân ta có chút đau đớn, không khỏi cần mồm cười nói: "Nhi tử của Kỳ Đình quả là tài giỏi!"

"Kỳ Nam" hừ lạnh, xoay người xuống ngựa đơn đã độc đấu cùng hân ta, Lý Nha "Ồ" một tiếng, bởi vì "Kỳ Nam" hôm nay cao lớn hơn không ít so với hôm qua.

Nhưng "Kỳ Nam" cũng không để cho hân ta có thời gian rảnh mà suy nghĩ nhiều, liên tục tấn công bằng những đòn tàn nhẫn. Lý Nha trước chân sau chém ra, "Kỳ Nam" quả nhiên đã kiệt sức giống như lần trước, dần dần lui về phía sau.

Đáng tiếc quân đội Đại Dạ của hôm nay lại không bằng ngày hôm qua, cứ chạy tán loạn khắp nơi. Khi không còn những người xung quanh che chắn, "Kỳ Nam" lập tức bị Lý Nha đuổi giết không tha.

Cách cửa thành Hành Châu không xa, bước chân của "Kỳ Nam" bỗng nhiên khựng lại, sau đó bị Lý Nha chém trúng lưng, "Kỳ Nam" phun ra một ngụm máu xa tới một trượng.

"Kỳ Nam" quỵ rạp xuống đất, phía sau Lý Nha cười điên cuồng, tiện tay chém giết mấy binh lính Dạ quốc đang cố gắng lao lên phía trước cứu "Kỳ Nam" rồi tới gần "Kỳ Nam".

Nón sắt bị rơi xuống, "Kỳ Nam" quay đầu lại cười với Lý Nha. Lý Nha vừa nhìn thấy khuôn mặt kia không phải, lập tức cảnh giác, cũng không thém

quan tâm người này rốt cuộc là ai đã lập tức quay đầu bỏ chạy.

Khi hắn ta đuổi theo "Kỷ Nam" tới đây, không chú ý đường đi ra sao, lúc này đại quân Tây Lý chạy tới, mới giảm được vài bước, dưới chân xuất hiện một cái hố. Hố này cũng không lớn, chỉ chừng nửa bàn chân, nhưng sau khi giảm lên, lại thấy có một vật sáng bùng nổ. Mặc dù Lý Nha đã mau chóng tránh đi nhưng cẳng chân lại tê rần, ngay sau đó chân bị nổ đến nỗi huyết nhục mơ hồ.

Lý Nha nhìn đau giương mắt lên nhìn, lúc này mới phát hiện xung quanh có một toán binh sĩ mặc quân phục Đại Dạ, về mặt ai ai cũng đều trầm tĩnh, khí độ bất phàm, vừa nhìn đã biết là những cao thủ võ lâm. Bọn họ nhìn như đang chiến đấu với quân Tây Lý, nhưng kỳ thật là dụ quân Tây Lý tới nơi đang bày trận lần thạch mà chỉ có bọn họ mới biết.

Đến lúc này, khi Lý Nha bị đưa vào bẫy, bọn họ mới buông tay chân ra giết địch. Nhất thời, xung quanh đều vang lên tiếng kêu thảm thiết của giặc Tây Lý và tiếng binh lính Tây Lý vô ý đập trúng bẫy lần thạch, bị nổ tan tành thành những mảnh nhỏ.

Lý Nha giận dữ.

Hắn ta cắn răng lao tới Lý Hà Việt đang cải trang thành Kỷ Nam, nhưng lại vô ý giảm lên hai cái bẫy lần thạch, trên đùi và hông bị thương đến mức máu tươi đầm đìa. Hắn ta thấy tình thế không ổn, quay đầu chạy. Lý Hà Việt thấy hắn ta định chạy trốn, phi thân lên, nhờ vào việc quen thuộc trận pháp, nên hắn nhanh chóng lao tới trước mặt Lý Nha, hợp lực tấn công cùng một vài đệ tử Âm Dạ cốc.

Lý Nha quả nhiên hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất mãnh tướng Tây Lý, đám đệ tử Âm Dạ cốc người trước ngã xuống người sau tiến lên mà không dích nổi hắn ta, liên tiếp bị thương. Toàn thân hắn ta là máu nhưng vẫn múa đại đao rất điêu luyện và dũng mãnh. Lý Hà Việt và mọi người hợp lực, dựa vào trận pháp, rốt cuộc đã đánh bay đại đao kia, nhưng hắn còn chưa kịp vui sướng thì Phung Thiên kích trong tay đã bị mạnh mẽ tóm lấy không thể động đậy. Khuôn mặt hung hãn nhuộm đầy máu tươi của Lý Nha gần trong gang tấc, hắn nở một nụ cười hết như ác quỷ khát máu.

Trong chớp mắt, trong lòng Lý Hà Việt hiện lên những hình ảnh của Tiểu Tứ từ nhỏ đến lớn đang nở nụ cười với hắn: từ lúc nàng còn ngây thơ hồn nhiên, vui vẻ vô lo vô nghĩ đến khi nàng trở thành một tướng quân anh khí bùng bùng phần chấn, tràn đầy khí phách.

Vì Tiểu Tứ... Vì, Tiểu, Tứ!

Lý Hà Việt hét lớn một tiếng kinh hãi, trở tay cuốn chặt lấy Phung Thiên kích và cánh tay của Lý Nha, đồng thời hai chân của hắn như gọng kìm chế trụ chân của Lý Nha.

Lý Hà Việt dùng trán đụng mạnh vào Lý Nha, thừa dịp khoảnh khắc mảnh chỉ treo chuông, đã dồn toàn bộ công lực của bản thân gạt chân hắn ta, làm cả hai người cùng ngã ra đất.

Lý Nha giật mình trước ý đồ điên cuồng của hắn, muốn trốn thoát lại bị hắn cuốn lấy càng chặt hơn, hơn nữa lại còn lăn đi một vòng...

Những tiếng nổ mạnh liên tục vang vọng lên không trung.

Mộ Dung Tổng và Thủy Khẩu Khẩu mới sáng sớm đã bị Lý Hà Việt phái người lừa gạt đi tới Hạ Thành, lúc này mới vội vàng vàng chạy về. Họ phát hiện ngoại trừ Ngô Kiên vẫn ngu ngơ trước sau như một, thì Mộ Dung Nham, Kỷ Nam, Diêu Viễn cùng toàn bộ các tướng lĩnh có liên quan của Kỷ gia quân nếu không phải bị hạ được mê man, thì đều bị môn đồ Bạch Hồ môn phái khống chế. Lúc này, hai người bọn họ mới biết có chuyện không ổn, lại vội vàng chạy ra ngoài thành, đúng lúc trông thấy Lý Hà Việt và Lý Nha đang ngã vào giữa trận pháp lần thạch...

Mộ Dung Tổng rống to một tiếng, còn Thủy Khẩu Khẩu từ trên ngựa phi thân tới. Hai người một trước một sau đuổi tới, lại chỉ kịp đoạt về một người mặc bộ ngân giáp nhưng thân thể đã không còn nguyên vẹn nữa.

Lý Hà Việt đã mất đi hai chân và cánh tay trái! Một thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết và lý tưởng như vậy nhưng chỉ còn lại một nửa người. Thủy Khẩu Khẩu nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy không thốt nên lời. Mộ Dung Tổng ôm lấy hắn, điểm vài huyệt đạo giúp hắn cầm máu, nhưng trong lòng lại hiểu rõ đã không còn chút hi vọng nào nữa rồi!

"Đi..." Lý Hà Việt mở mắt ra, nói một cách rành mạch với Mộ Dung Tổng: "Tiểu, Tứ!"

Mộ Dung Tổng bị thương, ôm hắn chạy như bay trở về. Thủy Khẩu Khẩu nán lại đó, rút kiếm giết sạch những tên giặc Tây Lý chưa kịp chạy trốn, sau đó lại cùng những môn đồ Âm Dạ cốc đang cải trang thành binh lính Dạ quốc nhặt xác Lý Nha đã bị chia năm xẻ bảy lên, xâu vào lưỡi kiếm, rồi quay lại trong thành.

Hết chương hai mươi bảy.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 28

Tại vùng đất cực Tây này, cuối cùng thì trần quy trần, thổ quy thổ.

Trong doanh trại Dạ quốc, Diêu Viễn bị đánh ngất trước đó đã tỉnh lại đầu tiên, ông cầm viên thuốc giải "Hoa cực lạc" cho hai người kia ăn. Ngay sau đó, Mộ Dung Nham cũng từ từ tỉnh lại, riêng Kỳ Nam thì bởi vì đã trực tiếp uống bát thuốc có cho thêm hoa cực lạc nên rất lâu sau mới tỉnh lại.

Khi nhận được tin tức kia truyền về, Mộ Dung Nham và Kỳ Nam liếc nhìn nhau một cái, hai người cảm thấy toàn thân lạnh lẽo rồi lập tức cùng nhau tông cửa xông ra ngoài.

Bên trong lều chủ soái.

Trên người Lý Hà Việt đắp ngoại bào của Mộ Dung Tổng, ngoại bào kia bị máu thấm ướt đầm, dính sát vào người hắn, làm lộ ra cơ thể chỉ còn lại một nửa hình người.

Hắn vẫn đang rất tỉnh táo, hai mắt nhìn chăm chăm thẳng vào nóc lều, vẻ mặt vậy mà lại vô cùng bình thản.

Bởi vì nghe thấy tiếng nổ mạnh, nên màng nhĩ của Lý Hà Việt đã bị thủng hoàn toàn. đ≡iễn_đàn_l≡ê_quý_đ≡ôn. Lúc này hắn đã không thể nghe thấy bất cứ thanh âm gì nữa. Ấy vậy mà vào khoảnh khắc Kỳ Nam xông vào, kỳ lạ thay hắn lại như có linh cảm, giật giật thân thể, cố gắng ngẩng đầu lên.

Kỳ Nam yếu ớt lao tới, nhìn Lý Hà Việt, cả người nàng đều run rẩy, hai chân mềm nhũn gục xuống bên cạnh hắn.

"Hà Việt..." Nàng thất hồn lạc phách khẽ gọi hắn.

Không hiểu sao nàng mới chỉ ngủ say một giấc mà sau khi tỉnh lại, bằng hữu lớn lên từ nhỏ cùng nàng lại biến thành bộ dạng như thế này, sao nàng có thể chấp nhận được sự thật này đây?

Lý Hà Việt nhìn khẩu hình miệng của nàng - Tiểu Tứ đang gọi hắn.

"Hắn" đang quỳ gối bên người mình, khom người, khuôn mặt cách mình rất gần. Lúc này, trong mắt Tiểu Tứ chỉ có mình mà thôi!

Cả đời này của mình chỉ cần có được cái nhìn này của "hắn" là đủ rồi...

Khóe mắt Lý Hà Việt chảy xuống một giọt lệ, hắn lắc đầu không ngừng.

Không ai biết hắn lắc đầu như vậy là muốn ám chỉ điều gì.

Mộ Dung Nham lúc này mới chậm rãi bước ra từ giữa đám người kia, đến bên cạnh Lý Hà Việt, kéo cánh tay phải đang phủ lên vết thương đã được băng bó trước ngực hắn, dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay của hắn mấy chữ.

Dường như chỉ trong chớp mắt, hai mắt Lý Hà Việt sáng rực lên, vẻ mặt vui sướng vô cùng, quả thực giống như vừa được sống lại lần nữa.

"Tiểu Tứ!" Hắn thì thào, rồi lại cười toét miệng, nhưng trong mắt lệ rơi không ngừng, cứ như vậy vừa khóc vừa cười.

Nhưng vẻ mặt này cũng nhanh chóng tiêu tan, ánh sáng trong mắt hắn dần dần lụi tàn, nhưng vẫn nhìn nàng đầy dịu dàng và lưu luyến.

"Đưa ta... về... nhà." Hắn nắm chặt tay Kỳ Nam, trịnh trọng nói từng chữ từng chữ, đưa ra yêu cầu cuối cùng với nàng.

Kỳ Nam gạt đầu lia lịa, nàng cúi người ôm chặt lấy hắn, nước mắt cứ lặng lẽ tuôn trào mãnh liệt.

Lý Hà Việt dùng cánh tay phải còn lại khó nhọc ôm lấy nàng, thích ý mà ôn nhu cọ xát, sau đó hắn cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt lại.

Hắn lắc đầu ý nói rằng: Đừng đưa thi thể của hắn về Thượng Kinh, hắn muốn được chôn cất ngay tại đây... Vì Tiểu Tứ mà phải chết thì hắn cam tâm tình nguyện. Nhưng là một nam tử, hắn không có mặt mũi nào mà an táng tại phần mộ của Lý gia.

Khi Mộ Dung Nham viết vào trong lòng bàn tay hắn mấy chữ kia lại làm cho ánh mắt của hắn sáng rực rỡ như vậy là bởi vì, từ trước tới nay hắn luôn cho rằng mình bị lún sâu vào một thứ tình yêu ngang trái và bẩn thỉu. Nhưng ngay tại khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, hắn đã biết rằng tình yêu kia của hắn đúng lý hợp tình... Có được điều này thì linh hồn hắn có thể được cứu rồi rồi!

Người thiếu niên trẻ tuổi thuần khiết ấy, cho đến lúc chết vẫn có một câu nói khiến hắn cảm thấy mãn nguyện mà thờ dài: Tiểu Tứ, ta yêu nàng cả đời...

...

Trong lều yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Kỷ Nam vẫn không nhúc nhích nằm trên người Lý Hà Việt, giống như sinh mệnh của nàng cũng đã yên tĩnh theo hắn.

Tất cả mọi người không ai dám tiến lên, sau đó không hiểu vì sao mà mọi người đều dồn ánh mắt về phía Mộ Dung Nham.

Lúc này, sắc mặt Mộ Dung Nham đã trắng bệch như tuyết đang rơi bên ngoài kia. Dưới ánh mắt và sự trầm mặc giống như đã chết rồi của tất cả mọi người, hắn xoay người lại nâng Kỷ Nam dậy, nhưng nàng lại không chịu, hắn đành phải mạnh tay kéo nàng lên khỏi cái xác đã lạnh kia.

Kỷ Nam xoay người, hai vai bị hắn giữ chặt. Nàng giống như một con thú đang bị vây hãm cứ cố gắng vẫy vùng, trên mặt loang lổ nước mắt nhưng nàng lại không rên một tiếng nào.

Mộ Dung Nham không hề chần chừ, mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng, ôm chặt lấy nàng.

Trong nháy mắt, mọi người đều như hóa đá, chỉ thấy Nhị hoàng tử Điện hạ một tay giữ lấy đầu Kỷ tiểu tướng quân, một tay vỗ về lưng "hắn", về mặt ôn nhu, chu đáo, cưng chiều và thương yêu vô cùng.

Kỷ Nam từ đầu tới cuối đều yên lặng, yên lặng bị thương, yên lặng phẫn nộ, yên lặng áy náy, yên lặng đến mức bình thản, yên lặng đến mức... sống không bằng chết.

Lúc bấy giờ ở Hành Châu thành đang là mùa đông, tuyết rơi rất nhiều, cả đất trời đều được bao phủ bởi một màu trắng tiêu điều lạnh lẽo, tang tóc bi thương.

Tại vùng đất cực Tây này, cuối cùng thì trần quy trần, thổ quy thổ *.

(* - trần quy trần, thổ quy thổ: đại ý là Sinh mệnh vốn dĩ luân hồi, khi sinh ra người tới từ đâu thì lúc chết sẽ quay về nơi đó, sinh ra vốn dĩ là bụi trần thì lúc chết sẽ trở thành bụi trần, là đất thì sẽ quay về với đất.)

Ngày hôm sau khi Kỷ Nam ra khỏi thành thì tuyết đã rơi xuống rất dày, khắp nơi đều mờ mịt một màu tuyết trắng. Nàng ngồi trên lưng ngựa nhìn cửa thành, nơi đó đang treo mấy mảnh thân của Lý Nha.

Trong đáy mắt nàng không hề có một chút cảm xúc.

Một bông tuyết nhỏ bay phát phơ từ trên không trung xuống, rơi vào hàng mi dài của nàng, rất lâu vẫn chưa tan ra.

"Thà hắn ta xuống!" Thật lâu sau nàng mới quay đầu ra lệnh cho phó tướng bên cạnh, giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng, "Khâm liệm tử tế rồi trả hắn ta về."

Phó tướng chần chừ nói: "Hắn ta là chủ soái Tây Lý, theo lý thì xác nên mang về Thượng Kinh chứ ạ..."

Phó tướng kia mới nói được một nửa thì bị ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Nam nhìn chăm chú không nói tiếp được nữa, hắn cúi đầu hành lễ, rồi đẩy dân chúng đang vây xem thì thể Lý Nha ra, bước tới gỡ xác hắn ta xuống.

Kỷ Nam đứng ở xa nhìn. Dân chúng vây xem càng lúc càng đông. Tất cả bọn họ đều nhận ra bộ ngân giáp cùng với Phương Thiên kích kia, nhất thời quần chúng xôn xao: Kỷ tướng quân huyết chiến cùng Lý Nha ngày hôm qua vậy mà không bị mất một cọng tóc nào!

Kỷ Nam từ trong tiếng hoan hô của dân chúng khẽ quát con ngựa trắng, rồi đi thẳng ra bên ngoài thành, không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 28 (tt)

Bên ngoài cửa thành Hành Châu, chỉ có tuyết và máu.

Dẫn đầu đại quân Dạ quốc là một thiếu niên gầy yếu đang cười trên con ngựa trắng hiếu chiến, "hắn" mặc một bộ ngân giáp, trong tay giương cao Phương Thiên kích sáng loáng, cả người trông vô cùng khí thế. Dường như ngay cả những bông tuyết cũng không dám tự ý rơi vào người "hắn".

Bên cạnh "hắn" đặt một chiếc quan tài đơn giản, phía trước quan tài bày chiến bào và một số vật dụng cá nhân của Lý Nha, thanh đại đao hung tàn khát máu của hắn lúc này bị cắm hơn một nửa vào trong lòng đất, không còn chút hào quang nào nữa.

Giặc Tây Lý vừa sợ vừa giận. Giận là bởi vì đệ nhất mãnh tướng đã bị quân địch giết chết, sợ là bởi vì ngày hôm qua thiếu niên mặc bộ ngân giáp kia rõ ràng đã đồng quy vu tận với Đại tướng quân Lý Nha, vậy mà lúc này "hắn" lại lông tóc vô thương xuất hiện ngay trước trận địa!

Người này chẳng lẽ là yêu quái bắt từ bất thương hay sao??!

Lại thêm một tên tướng Tây Lý bị Kỳ Nam dùng một kích hất ngã xuống ngựa, Kỳ Nam dùng tay còn lại kéo căng dây cương, thúc con ngựa trắng giẫm thẳng lên người tên tướng kia khiến hắn ta phun ra một ngụm máu, sau đó nàng lại duỗi kích ra khêu người đã bị choáng váng đến mức ngất lịm kia lên, tùy tiện vút xuống trước mặt binh lính Tây Lý.

Đại quân Dạ quốc nhất thời gào thét rung trời, giặc Tây Lý thì bị luống cuống tay chân, không ít tên đã bắt đầu chỉ vào Dạ quốc bên này mà chửi bới.

Kỳ Nam lưu loát thu lại Phurong Thiên kích, uy phong lẫm liệt nắm trong tay, trên mặt nàng không có một chút biểu cảm, chỉ chậm rãi đảo đôi mắt tối đen như mực qua, liếc nhìn giặc Tây Lý, lạnh lùng hỏi: "Còn kẻ nào muốn lấy lại thi thể tướng quân của các người nữa không?"

Thanh âm kia truyền xa vài dặm mà vẫn rõ ràng từng chữ. Lần này, có hai tên lính Tây Lý cùng xông lên, một tên cầm chùy một tên múa đao. Tên lính cầm chùy bị Kỳ Nam đoạt lấy chùy rồi đánh gãy chân, tên lính múa đao kia thì thê thảm hơn, thanh đao bị mười phần nội lực của Phurong Thiên kích làm vỡ thành mấy miếng sắt nhỏ, nhưng không miếng nào bị rơi xuống đất mà cắm thẳng vào người tên lính đó.

Mộ Dung Tổng nghe theo mệnh lệnh của Điều Viễn, chú ý theo dõi Nhị ca hắn uống thuốc.

Hôm qua vết thương trước ngực Mộ Dung Nham bởi vì bị Kỳ Nam cuồng loạn vùng vẫy nên lại một lần nữa bị vỡ ra. Điều Viễn quả nhiên đã thực hiện đúng như những gì trước đó ông cảnh cáo, lấy kim khâu áo khâu một đường thật dài thật chắc lên miệng vết thương. Bởi vậy mà Mộ Dung Nham phải nếm không ít đau khổ, tỉnh lại từ lúc sáng sớm nhưng hắn vẫn cảm thấy một mùi mê man đến tận bây giờ.

"Nàng thế nào rồi?" Sau khi uống xong một chén thuốc lớn vừa đặc sệt vừa đắng ngắt, hắn cau mày hỏi.

Mộ Dung Tổng tay mát lạnh lệ nhét một viên ô mai ngâm đường vào miệng hắn, rồi cười tit mắt nhìn hắn, nói:

"Khỏe lắm rồi! Lão hồ thối đó cũng thật uy phong nha! Đệ vừa mới ra ngoài đã nghe người ta nói, bên Tây Lý kia đã tổn thất mười chiến tướng rồi, tên nào cũng khoe mẽ muốn cướp đoạt thi thể Lý Nha, nhưng đều bị lão hồ thối đánh cho gấn chết! Khả khả!"

Mộ Dung Nham nghe vậy không khỏi thờ dài, vén chăn lên muốn xuống giường lại bị A Tổng đè lại.

"Huynh muốn đi đâu hả?! Điều quốc cừu nói nếu lần này miệng vết thương còn bị vỡ ra nữa thì chỉ còn vài quán xác chết chờ huynh thôi đó!"

Mộ Dung Nham cốc vào đầu hắn, "Nói hươu nói vượn."

"Nhị ca, đệ phát hiện ra, bây giờ huynh đối xử với Kỳ Nam tốt hơn đệ." A Tổng đặt bát xuống rồi chọt xoay người hét lên.

Mộ Dung Nham ngẩng đầu nhìn hắn, hơi hơi nhướn mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

A Tổng nâng người lên, có chút bất bình, "Lúc huynh cười với đệ, là cười ở chỗ này, "hắn chỉ chỉ vào hai má Mộ Dung Nham, rồi lại chỉ chỉ vào ánh mắt Mộ Dung Nham nói, "Nhưng chỉ cần huynh nhìn thấy 'hắn', thì lại cười ở nơi này."

Mộ Dung Nham á khẩu, không cười nổi.

Ấu đệ nhìn có vẻ thích đùa giỡn này của hắn, không ngờ cũng biết quan sát tỉ mỉ như vậy!

"Mấy tháng này ta xuất môn ở bên ngoài, một mình đệ ở Thượng Kinh đã làm những gì?" Hắn cười hỏi.

A Tổng phồng miệng, cup mí mắt suy nghĩ, chỉ nói đơn giản tóm tắt: "Dù sao thì cũng gặp không ít rắc rối."

Mộ Dung Nham cười lắc đầu, nhìn hắn một cách tỉ mỉ, bất chợt phát hiện, thiếu niên từ trước đến nay vẫn luôn xinh đẹp như phấn điêu ngọc mài, khuôn mặt đã có chút biến hóa nho nhỏ, tỷ như lông tơ trên môi đã bắt đầu rõ nét, lại tỷ như khi hắn nói chuyện thì hầu kết đã trọt lên trọt xuống... Tất cả cho thấy hắn đã càng lúc càng trở nên giống một nam tử hán rồi.

Quả thực đã trưởng thành rồi nha...

"Lại đây." Mộ Dung Nham vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, A Tổng mất hứng khó chịu ngồi xuống.

Mộ Dung Nham lại nhìn hắn thật lâu, giống như cao hứng lại giống như không thờ dài, nói: "Tiểu Lục, "hắn nói với ấu đệ của mình, "Những tháng ngày đệ cần có ta bên cạnh chỉ bảo đã qua rồi."

Nhớ lại mười mấy năm qua mang theo A Tổng bên mình chỉ dạy từng chút từng chút, Mộ Dung Nham bỗng cảm thấy xúc động không sao hiểu được.

"Đệ đã trưởng thành rồi, đã trở thành một nam tử hán dũng cảm, thành thật, đầu đội trời chân đạp đất, đã có thể bảo vệ được chính mình và những người mà đệ muốn bảo vệ. Đệ không cần phải có Nhị ca ta nữa." Hấn vươn tay xoa đầu đệ đệ mình, ôn hòa nói.

"Đệ cũng bằng tuổi Kỷ Nam mà!" Mộ Dung Tổng bĩu môi, "Nhị ca, huynh đã hạ quyết tâm từ nay về sau ở cùng 'hấn' thật không? Quả nhiên là huynh rất thích 'hấn'!"

Mộ Dung Nham nghe vậy thì im lặng, hấn nhấc cửa sổ nhỏ lên, nhìn tuyết trắng mênh mông ngoài trời. Sau một lúc lâu trầm ngâm, hấn mới nhỏ giọng lầm bầm "Kia cũng không phải là thích..."

Khi đã gần tới cuối năm, Từ Hiếu Thái hậu trong cung liên tục truyền chỉ tới, sốt ruột thúc giục đưa cháu tâm can bảo bối của mình trở về đoàn tụ cùng bà. Thủy Khấu Khấu là Khâm sai đại thần vận chuyển lương thảo, hoàn thành nhiệm vụ rồi thì cũng nên lập tức trở về. Ngày hôm đó, Mộ Dung Nham đã có thể xuống giường, nên đã ra ngoài đưa tiễn bọn họ.

Những ngày qua, không có lúc nào là Kỷ Nam không ở ngoài trận địa, hiện giờ đã bức được đại quân Tây Lý đến sườn núi Tinh Nhai, ngay cả doanh trại ở dưới chân núi cũng đã được di dời về phía Tây.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi lập quốc đến nay, Dạ quốc đã cho Tây Lý một vố đau đến như vậy.

Khi ấy, ở Hành Dương thành truyền ra tin tức nói đích tử của Kỷ gia - môn chủ của Bạch Hồ môn phái giống như một vì tinh tú hạ phàm: đao thương bất nhập, đánh đâu thắng đó, chỉ dùng tay không mà bóp chết được tướng lĩnh đối phương, một mình đấu với một trăm tên tráng niên đại hán của Tây Lý.

Mà lúc này, Kỷ Nam thân cao mười hai thước trong truyền thuyết đang chạy vội vàng từ chiến trường tới, theo đội đưa tiễn, sắc mặt nàng phờ phạc trắng xanh.

Thủy Khấu Khấu thấy nàng có vẻ dờ dẩn, không khỏi đau lòng bèn giục ngựa tiến lên đi song song với Kỷ Nam rồi lấy roi ngựa phất phất qua mặt nàng, gọi: "Kỷ Nam?"

Kỷ Nam đã mấy ngày đêm chưa được nghỉ ngơi, lúc này tinh thần thả lỏng cũng chính là lúc nàng cảm thấy buồn ngủ, nhưng vừa bị Thủy Khấu Khấu chạm vào, nàng lập tức vùng Phuong Thiên kích về phía khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Khấu Khấu, suýt nữa thì gọt mất chiếc mũi xinh xắn khéo léo của nàng ấy.

Dù là Thủy Khấu Khấu từng trải sự đời như vậy, cũng bị dọa đến mức khuôn mặt cứng ngắc trắng bệch, thân thể ngã ra sau một lúc lâu cũng không dám động đậy.

Mộ Dung Nham đang nói chuyện với Diêu Viễn và A Tổng, lúc này mới quay đầu liếc mắt nhìn qua.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Kỷ Nam cũng bị dọa đến đầu đầy mồ hôi, vội vàng nhận lỗi với nàng, "Không làm cô bị thương chứ?"

Thủy Khấu Khấu vỗ ngực hoàn hồn, sắc mặt dần dần trở lại bình thường, oán trách liếc mắt nhìn Kỷ Nam một cái rồi nói đùa: "Thật là! Nếu ta bị hủy dung, ngươi sẽ thú ta chứ?!"

Kỷ Nam cười khỏ.

"Kỷ Nam, lúc ta tới đây cũng đã nghe được chút ít tin tức trong nhà ngươi... Trần Nam Vương phi đã phải chịu khổ cả đời rồi, ngươi là điểm tựa duy nhất của bà, ngươi hãy tự thu xếp cho ổn thỏa nha!" Thủy Khấu Khấu cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể dặn dò tha thiết mà đơn giản như vậy.

Kỷ thực làm sao mà Kỷ Nam lại không biết nàng ấy muốn nói cái gì chứ?

Diễm Dương công chúa nhất định là đã biết được tin tức tiền tuyến từ nơi nào đó, mặc dù trong thư phụ thân và mẫu thân một chữ cũng không đề cập tới, nhưng mà nhất định là bà đã làm âm ỉ ở nhà, thậm chí là ở Hoàng cung đến mức long trời lở đất rồi.

Nhưng cũng không thể trách Nhị nương được, ai bảo trước khi đi nàng đã thề son sắt hứa hẹn như thế... Có trách, thì phải trách chính Kỷ Nam nàng!

"Ta đi rồi!" Thủy Khấu Khấu cắt đứt dòng suy nghĩ đang giày vò trong tâm trí nàng, thần thần bí bí nói nhỏ: "Ngươi phải thay ta trông chừng hấn cho thật tốt nha... Hành Châu thành có nhiều cô nương xinh đẹp như vậy, mấy ngày nay ta nhìn mà trong lòng cảm thấy lo lắng không thôi."

Nói xong nàng có vẻ thẹn thùng, mím môi cười cười rồi gờ roi giục ngựa mà đi.

Kỷ Nam ngơ ngác nhìn chằm chằm bóng lưng tiêu sái mỹ lệ của nàng, bên tai vẫn còn văng vẳng lời nói khi nãy, trong lòng nhất thời cảm thấy ngü vị tạp trần.

Bên kia, Mộ Dung Nham cũng đã chào từ biệt A Tổng và cữu cữu Diêu Viễn của mình xong, chậm rãi giục ngựa đi qua, thừa dịp Kỷ Nam còn chưa chuẩn bị, hấn đã vươn tay cầm lấy dây cương của nàng. Hai người cùng nhau đi về phía Tây nam.

Thật lâu sau Kỳ Nam mới hồi phục lại tinh thần, kéo lấy dây cương. Hắn nghiêng đầu, nài nỉ hỏi nhỏ hắn: "Đi đâu vậy? Không quay trở về quân doanh sao?"

"Không quay về." Mộ Dung Nham cười vô cùng dịu dàng, "Chúng ta đi tìm Kỳ Đông."

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 29

Trong khung cảnh náo nhiệt ấy, chỉ có hai người là lặng yên không một tiếng động. Bạch y công tử đang một tay ôm lấy thiếu nữ mặc chiếc váy màu hồng phấn, một tay che trước người nàng. Hắn cúi đầu cười dịu dàng với nàng, mà thiếu nữ nho nhỏ xinh xắn, hồn nhiên kia cũng đang nhìn hắn đắm đuối, trên khuôn mặt ngây thơ trong sáng của nàng ngập tràn vui vẻ và hạnh phúc.

Yêu là không cần phải nói thành lời.

Quốc đô Ung Kinh của Tây Lý quốc, bình yên không một gợn sóng, dường như nơi đây không bị ảnh hưởng chút nào khi nhận được tin tức bại trận từ tiền phương. Chỉ đến khi trên đường thỉnh thoảng lại có một đội quân cười ngửa đi qua, trên cánh tay phải của binh lính có đeo một đoạn khăn nho nhỏ màu trắng, mới có thể làm cho người ta nhớ tới vị chủ soái đã bỏ mình của bọn họ. Hắn ta từng là hãn tướng đệ nhất Tây Lý, đã lập nên vô số công lao to lớn. Mới trước đây không lâu, hắn ta còn thao túng chuyện triều chính, còn có địa vị ngang hàng với Vương Tử, thậm chí là Tây Lý Vương.

Mộ Dung Nham đi trên đường lớn đang ca múa cảnh thái bình của Ung Kinh, trong lòng bỗng cảm thấy lạnh lẽo: Cậu nói không sai chút nào! Không còn Lý Nha, Vương tử Tây Lý sẽ không còn bị kiềm chế, e là cả đất nước Tây Lý dưới sự thống trị của hắn sẽ nghênh đón một thời kỳ hưng thịnh.

Một bước sai lầm, kéo theo cả ngàn vạn bước đều sai lầm. Hắn khẽ thở dài.

Người bên cạnh nghe thấy hắn thở dài, lập tức quay sang hỏi: "Nhị ca, làm sao vậy?"

Nàng bị hắn dùng khăn trùm đầu quấn thật kín, chỉ lộ ra đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng. Lúc này có chút lo lắng nhìn hắn, ánh mắt nàng trong suốt, vẻ mặt kiên cường nhưng lại chút gì đó ỷ lại hắn. Mộ Dung Nham mới vừa rồi còn cảm thấy lạnh lẽo bỗng chốc như được sưởi ấm, càng miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

"Không sao đâu, " Hãn vươn tay vịn về tấm lụa mỏng trên đầu nàng rồi vỗ về gương mặt nàng, hỏi: "Đeo cái này có thấy khó chịu không?"

Kỳ Nam lắc đầu, thấy hắn nhướng nhướng mi, nàng lại lập tức thành thực gật đầu. Cái thứ này không có khe hở như nón giáp sắt, mà từng lớp từng lớp vải mềm mại che kín miệng và mũi nàng, khiến nàng cảm thấy thực không quen!

Mộ Dung Nham thấy nàng gật đầu xong lại hơi ngượng ngùng cup mí mắt xuống, không khỏi cười tủm tỉm, hắn dịu dàng nói với nàng: "Cố chịu một lát nữa, tới khách điểm phía trước là có thể tháo xuống rồi."

Kỳ Nam nghe vậy ngoan ngoãn "Dạ" một tiếng. Nàng cúi đầu, vẻ mặt vô cùng thanh tú, vô cùng dịu ngoan. Mộ Dung Nham nhìn mà cảm thấy trong lòng mềm mại đến rồi tỉnh rồi mù, đặc biệt vừa lòng suy nghĩ: Vì vẻ mặt lúc này của Tiểu Tử, hắn không cảm thấy hối hận chuyện của Lý Nha nữa. Tây Lý nào có quan trọng bằng nụ cười của nàng?

Trên đường lớn Ung Kinh cái gì cũng có, vô cùng náo nhiệt. Trong khách điểm ngay sát mặt đường, mặc dù cửa sổ đã được đóng chặt nhưng vẫn có thể nghe thấy những tiếng rao hàng lúc trầm lúc bổng ở bên ngoài. Lúc này, Kỳ Nam đã thay xong bộ y phục mới mà Mộ Dung Nham mua cho nàng rồi ngồi ở trước bàn uống trà nhưng cả người nàng đều cứng đờ, sau lưng và trên trán nàng đã đổ đầy mồ hôi.

Mộ Dung Nham ngồi đối diện nàng, hắn vẫn lạnh nhạt thản nhiên như bình thường, tách trà bằng sứ tầm thường có thể kiếm được ở bất cứ chỗ nào, nhưng khi được cầm trong những ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc của hắn, cũng có thể so sánh với những bộ đồ trà cô vô giá ở Thượng Kinh.

"Nhị ca... Ta... thực sự cần phải như thế này hay sao?" Nàng nhìn chằm chằm ngón tay của hắn, không nhận được mở miệng hỏi.

Mộ Dung Nham gật đầu, "Nơi này cách Hành Châu Thành rất xa, ngộ nhờ chúng ta bị người Tây ý nhận ra, thì có lẽ sẽ không bao giờ trở về được nữa."

Kỳ Nam "Dạ" một tiếng, mấp máy môi, không cam lòng hỏi lại: "Nhưng cứ nhất định phải ăn mặc như vậy sao?"

Nàng hỏi như vậy, là vì nàng đang mặc một bộ váy kiểu dáng xê tà của người Tây Lý, màu hồng phấn mềm mại, trên làn váy còn có vô số những sợi dây kết cùng màu, bất kỳ một cô nương Tây Lý nào nhìn thấy bộ váy này cũng đều sẽ thét lên yêu thích không muốn buông tay.

Hơn nữa, dưới chân nàng là một đôi giày da dê nhỏ cao tới đầu gối, trên bề mặt được đính rất nhiều hạt gì đó lóng lánh, khi nàng đi nó vào nhìn thướt tha vô cùng.

Nàng mặc như vậy, cho dù chỉ cử động một ngón tay cũng cảm thấy rất không tự nhiên.

Mộ Dung Nham nghe vậy hát cảm lên, ý bảo trên giường nàng còn có một bao lớn quần áo, nàng có thể tùy ý lựa chọn. Vì thế Kỷ Nam quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lộ ra vài bộ màu xanh nhạt hoặc vàng nhạt, mấy màu này mặc trên người nàng còn có vẻ tươi sáng hơn.

Nàng nhắm chặt mắt, cuối cùng cũng đành tuyệt vọng từ bỏ.

"Kỷ Nam, từ khi còn ở Hạ Thành nàng đã đánh nhiều trận như vậy, có rất nhiều tướng sĩ Tây Lý đã gặp nàng trên chiến trường, cho nên nàng chỉ có thể ăn mặc như vậy, mới có thể không lộ ra sơ hở."

Hắn nói bằng giọng trầm thấp uyển chuyển, nhưng trong mắt lại phoi phới nhộn nhạo, không nhìn thấy có chút gì là đáng tiếc cả.

"Được rồi, vậy thì cứ như thế này đi." Cuối cùng thì Kỷ Nam cũng chịu thỏa hiệp, bởi vì nàng nghĩ đến hắn bị trọng thương đến nay còn chưa lành nên cảm thấy áy náy, ngay cả lời từ chối cũng không thốt ra được.

Lúc này, Mộ Dung Nham mới đứng dậy, kéo nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, hắn tự tay cới tóc nàng ra, sau đó cầm lấy lược chậm rãi chải tóc cho nàng.

Ngón tay của hắn vừa mềm mại vừa ấm áp, vuốt nhẹ tóc nàng, khiến nàng thoải mái đến mức muốn đi ngủ ngay. . Kỷ Nam giống như con mèo nhỏ được vuốt ve, lúc sắp buồn ngủ nàng mới nhớ ra hỏi hắn: "Chúng ta cứ rời khỏi Hành Châu thành như vậy, bọn họ không đi tìm chúng ta sao?"

"Ta đã để thư lại cho Ngô Kiên, dặn hắn ta làm theo những gì trong thư đã viết là bảo vệ Hành Châu thành và ranh giới phía Đông núi Tinh Nhai. Đó là do Hà Việt chiến đấu quên mình để giành lại được. Nếu hắn ta dám không bảo vệ cẩn thận mà đánh mất, khi ta trở về nhất định sẽ chôn sống hắn!" Mái tóc dài mềm mại của nàng được hắn chải ngay ngắn chỉnh tề, tóc rủ xuống vai, kéo dài đến tận thắt lưng. Hắn nói tới đây bỗng nhiên dừng tay lại, đứng sau lưng nàng, lặng lẽ ngắm nhìn nàng trong gương.

Thiếu nữ mười sáu tuổi, dáng người xinh xắn, bộ y phục màu hồng siết chặt lấy vòng eo tinh tế khiến những đường cong của nàng được hiện lên rõ nét. Bởi vì nàng đã tập võ nhiều năm nên khung xương cân đối mà thân thể lại vô cùng mềm mại, so với các thiếu nữ Nam quốc thì cao hơn một chút, so với thiếu nữ Dạ quốc thì lại nhỏ nhắn hơn một chút, so với thiếu nữ Tây Lý lại kín đáo hơn một chút. Nàng mặc bộ y phục này làm tôn lên mái tóc đen óng ả, cả người giống như một nụ hoa đào đang từ từ nở rộ, xinh đẹp và quyến rũ trong tiết trời mùa xuân.

Mộ Dung Nham bất chợt nhớ lại khi hắn sống tại Diệu Cung ngày còn nhỏ, mỗi sáng sớm lúc bình minh, mẫu phi đều ngồi trước gương ăn mặc chải chuốt.

Hắn hốt hoảng nở nụ cười.

Kỷ Nam cũng đang nhìn hắn trong gương, khoanh khắc bốn mắt nhìn nhau, nàng cười ngây thơ, "Nhị ca?"

Mộ Dung Nham chậm rãi vươn tay, cầm lấy một lọn tóc của nàng. Thanh âm của hắn bỗng trở nên trầm thấp nhẹ nhàng, dường như bay đến từ một nơi rất xa xôi: "Tiểu Tứ, nàng có định trở lại hay không?"

Đầu tiên Kỷ Nam không hiểu, nhưng sau đó cảm thấy khiếp sợ. Nàng do dự, im lặng không nói, chỉ nhú mày bình tĩnh nghe hắn nói tiếp.

Ngón tay Mộ Dung Nham ở trên mái tóc nàng khẽ động đậy. Hắn hơi cúi người, lại gần nàng hơn một chút, vẫn nhìn nàng trong gương nhưng giọng nói lại ngay sát bên tai nàng, dịu dàng mà mê hoặc: "Sau khi tìm được Kỷ Đông, nàng hãy để cho hắn làm Kỷ tướng quân nhé, nàng chỉ làm Tiểu Tứ của ta thôi, có được hay không?"

Kỷ Nam liếc nhìn hắn và gương mặt ửng hồng như cánh hoa đào của mình trong gương, nhất thời ngẩn ra.

Những lời này của hắn, kỳ thực kể từ lúc nhận được khối ngọc bội có khắc chữ "Trương Khanh" kia, nàng đã từng vụng trộm nghĩ tới.

Nhưng mà cũng chỉ có thể vụng trộm nghĩ vậy mà thôi... Nếu như không làm Kỷ tướng quân, chẳng lẽ cũng không làm Bạch Hổ môn chủ nữa ư? Chẳng lẽ cũng không bảo vệ Dạ quốc nữa ư? Nếu như không làm Kỷ tướng quân và Bạch Hổ môn chủ nữa, chẳng lẽ cũng không làm hải tặc của phụ thân và mẫu thân nữa hay sao?

Phụ thân truyền lại cho nàng niềm kiêu hãnh của cả cuộc đời ông, mẫu thân thì vẫn đang chờ nàng trở về, nàng là hải tặc duy nhất của mẫu thân, nếu mất đi nàng, mẫu thân chắc hẳn sẽ tan nát cõi lòng.

Nhìn nàng trong gương vẫn còn thất thần, Mộ Dung Nham lại cười rộ lên, quay mặt lại khẽ cọ vào mặt nàng. Hắn đứng lên, thân nhiên như thể chưa từng nói câu kia: "Hội Hoa Mãn sắp bắt đầu rồi, nào, để ta trang điểm cho nàng nhé."

Hội Hoa Mãn là ngày hội trọng đại nhất của Tây Lý, tất cả các cô nương chưa lập gia đình đều mặc trang phục lộng lẫy vào ngày này. Khi màn đêm

buông xuống, bọn họ cầm trên tay vòng hoa được tết từ những bông hoa ra đường phố, nếu như vừa ý ai đó sẽ đeo vòng hoa trên tay lên đầu người nọ. Nếu như đôi bên nguyện ý thì lập tức có thể bái đường kết thành phu thê.

Mộ Dung Nham cố ý chọn dịp này để tới Ung Kinh với mục đích thừa dịp ngày hội hỗn loạn, sẽ đi điều tra để cứu Kỷ Đông.

Ôm tâm tư nặng nề như vậy chen lẫn giữa đám người đang ca múa, hai người đều không cảm thấy thoải mái. Mộ Dung Nham cẩn thận che chở phía trước Kỷ Nam, ấy vậy mà thỉnh thoảng vẫn có một vài thiếu niên Tây Lý chạy tới tự tiện đội vòng hoa đang cầm trên tay lên đầu Kỷ Nam.

"Không... Đừng mà... Tránh ra." Chưa đến nửa ngày, Kỷ Nam đã nói được câu này vô cùng trôi chảy.

Ban đầu, vẻ mặt Mộ Dung Nham còn có chút đắc ý vì đã giành vào tay trước, nhưng càng về sau hắn càng cảm thấy khó chịu. Có hai kẻ thậm chí còn định kéo Kỷ Nam ra khỏi tay hắn. Cuối cùng hắn dứt khoát vẩy Kỷ Nam vào trong lòng, vậy mà vẫn có một thanh niên lớn mật đi qua bày tỏ tình yêu, vài lần như thế Mộ Dung Nham rốt cuộc cũng không nhịn được hạ độc thủ, âm thầm điểm ma huyết vào mấy kẻ đó, dọa cho thiếu niên nhà người ta phải ôm cánh tay ngã xuống đất, gào thét liên hồi.

Đương nhiên, chính hắn cũng đào hoa không kém ai. Các cô nương Tây Lý đã quen nhìn mấy thiếu niên nhà mình đi thuần ngựa nuôi dê cả người hôi hám, lúc này bỗng nhiên có một vị bạch y công tử tuấn lãng như tiên trên trời hạ phàm, nên đua nhau tặng vòng hoa, khiến từ đầu đến chân Mộ Dung Nham bị ngập chìm trong biển hoa.

Nhưng mà, đôi mắt đào hoa phong lưu đã quyến rũ không biết bao thiếu nữ Thượng Kinh kia giờ phút này lại trợn trừng hung ác, dọa cho các cô nương Tây Lý bỏ chạy gần hết.

Kỷ Nam ở trong lòng hắn lại trái ngược hoàn toàn. Lúc ban đầu nàng còn cảm thấy ưu sầu vì bị làm phiền, nhưng khi nhìn thấy Nhị Hoàng tử Điện hạ trước nay vẫn luôn vẫn đậm phong khinh đang nổi đầy gân xanh trên trán thì nàng lại cảm thấy thú vị.

"Vui vẻ quá nhỉ?" Hắn bỗng nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai nàng, giọng điệu có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỷ Nam phồng miệng, gật đầu thừa nhận.

Mộ Dung Nham lập tức ôm nàng càng chặt hơn. Hai tay Kỷ Nam đặt trên eo hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai mắt nàng tỏa sáng lấp lánh, nhìn thật giống những vì sao trên đỉnh núi Tinh Nhai. Mộ Dung Nham không giả vờ lạnh lùng được nữa, bèn nhoẻn miệng cười.

Lúc này đã đến giờ lên đèn, hai bên đường lớn của Ung Kinh treo đầy đèn, người người nhón nháo chen lẫn. Đâu đó thấp thoáng bóng dáng một vài tiểu cô nương đầu đội vòng hoa nhón chân lên hôn người trong lòng, một đôi tân lang tân nương được nâng lên cao rồi đưa về nhà, mấy tiểu hài tử đuổi bắt nhau ồn ào cười đùa. Trong khung cảnh náo nhiệt ấy, chỉ có hai người là lặng yên không một tiếng động. Bạch y công tử đang một tay ôm lấy thiếu nữ mặc chiếc váy màu hồng phấn, một tay che trước người nàng. Hắn cúi đầu cười dịu dàng với nàng, mà thiếu nữ nho nhỏ xinh xắn, hồn nhiên kia cũng đang nhìn hắn đắm đuối, trên khuôn mặt ngày thơ trong sáng của nàng ngập tràn vui vẻ và hạnh phúc.

Yêu là không cần phải nói thành lời.

Một đường trắc trở, rốt cuộc cũng đi tới gần phủ Đại tướng quân. Bởi vì Lý Nha chết trận, nên trong phủ Đại tướng quân chỉ có một màu trắng tang tóc, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc than, cho nên ở nơi này rất hiếm gặp cô nương hay thiếu niên nào đó đi tìm bạn trăm năm, thi thoảng mới có người đi tới thì cũng chỉ vội vàng vàng bước qua thật nhanh. Mộ Dung Nham thở dài một hơi nhẹ nhõm, giao hẹn với Kỷ Nam: Một canh giờ sau, bất luận là thành hay bại cũng sẽ gặp nhau ở chỗ rẽ dưới cây đại thụ. Ngay sau đó, hai người phân công nhau lên vào trong phủ.

Mộ Dung Nham vừa đi được vài bước, lập tức túm lấy một tiểu thị nữ, mở khớp hàm của nàng ta ra nhét vào một viên thuốc. Hắn trầm giọng dùng tiếng Tây Lý lạnh lùng nói: "Đây là viên thuốc 'Xuyên tràng đan' do Tả tướng Đốc Mộc Thâm của các ngươi luyện thành, giải được ở Tây Lý đã bị thất truyền, nếu trong ba ngày không có giải được người sẽ phải chết rất đau đớn, cho nên hãy ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta, đã hiểu chưa?"

Tiểu thị nữ có một nốt ruồi ở khóe mắt trái kia cũng không khóc lóc ầm ĩ, mà chỉ yên lặng gật đầu.

"Tướng quân Dạ quốc bị Lý Nha bắt kia, tên là gì?"

"Kỷ Đông." Tiểu thị nữ xinh đẹp kia chớp mắt một cái, thành thật trả lời.

Mộ Dung Nham hơi nói lỏng tay ra một chút, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, lạnh lùng thấp giọng hỏi tiếp: "Hắn đang ở đâu?"

"Chết rồi." Tiểu thị nữ nhìn chằm chằm vào mặt hắn, dường như đang tìm tòi nghiên cứu gì đó, rồi nói tiếp: "Lúc hắn bị đưa tới nơi này đã bị thương rất nặng, sau đó lại không chịu ăn cũng không chịu uống nước, mười ngày sau thì chết."

Nàng ta nói rõ ràng mạch lạc. Mộ Dung Nham cũng nghe rõ từng từ một, hắn nhất thời cảm thấy tâm mình lạnh lẽo như bị đóng băng. Hắn đặt tay lên cổ thị nữ kia rồi tới gần nàng ta, hai mắt nhìn chằm chằm vào mắt nàng ta.

Dần dần, thị nữ này bị chiếu tâm thuật chế trụ, ánh mắt trợn trừng tan rã. Mộ Dung Nham lại hỏi lại một lần, đáp án vẫn như cũ. Hắn buông nàng ta ra, hai chân nàng ta nhất thời mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, Mộ Dung Nham cũng bị hao tổn tâm lực, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng kéo nàng ta dậy, để cho nàng ta tựa vào chiếc cột trụ ngoài hành lang sau đó vội vàng bỏ lại một câu "Ba ngày sau sẽ mang giải được tới cho ngươi", rồi lướt lên mái nhà bay ra ngoài một cách quý mị.

Sau khi hấn đi không lâu, ở chỗ tối của hành lang có vài người vội vàng vàng chạy tới bên cạnh tiểu thị nữ, kinh sợ quý xuống.

"Không sao đâu, lát nữa trở về tự ta sẽ nói với ca ca." Mới vừa rồi là do nàng ta đã âm thầm ra hiệu, lệnh cho bọn họ không được lại gần, "Người này võ công cao cường như vậy, ngay cả ca ca cũng không phải là đối thủ đâu, nếu các ngươi đi ra thì cũng bỏ mạng mà thôi."

"Nhưng mà thuốc này của hấn..." Mấy người đang quý trên đất bị dọa đến mức giọng nói cũng run rẩy.

Tiểu thị nữ cảm nhận được vị ngọt lạnh trong cổ họng, rồi nở nụ cười ngọt ngào, "Các ngươi đã quên rồi à? Chính ta là người đã hạ độc giết chết Tả tướng đó nha!"

Mấy người quý trên đất lập tức cúi đầu sát xuống mặt đất, ngay cả động cũng không dám động một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 30

Hấn biết rõ có một vài vết thương chỉ cần dịu dàng an ủi là sẽ lành lại, nhưng một số khác lại vĩnh viễn không bao giờ có thể lành lặn được.

Nếu như không thể an ủi, thì hấn nguyện cùng đau, cùng trầm luân với nàng.

Trở lại chỗ hẹn dưới gốc cây đại thụ, thì Kỳ Nam đã đang chờ ở nơi đó. Bởi vì không thu hoạch được gì nên về mặt nàng vô cùng sốt ruột. Mộ Dung Nham nhìn dáng vẻ của nàng bỗng nhiên cảm thấy ngực đau nhói, hấn mím môi lại nhưng vẫn không thể không chế được mà ho khan.

Hấn che miệng vết thương trước ngực, nhưng trong tiếng ho lại mang theo khí âm xấu, ánh mắt Kỳ Nam lập tức lóe lên, vội vàng túm lấy tay áo hấn hỏi: "Huynh dùng chiêu tâm thuật à?"

Đó là tuyệt kỹ bí truyền của Âm Dạ cốc, dùng nội lực thâm hậu để ép tinh thần đối phương phải chịu khuất phục, do đó khiến cho người này không thể nói dối. Kỳ Nam cũng từng học nhưng bởi vì tu vi và nội lực của nàng không đủ nên đành từ bỏ, mà cho dù đã từ bỏ nhưng nàng cũng mất một năm để tĩnh dưỡng mới dần trở lại bình thường. Bởi vậy có thể thấy được thuật này tiêu hao nội lực bao nhiêu.

Huống chi, trên người hấn còn đang có vết thương nặng như vậy.

"Tiểu Tứ, " Hấn trở tay nắm lấy tay nàng, cũng không trả lời mà hỏi lại: "Nàng có tin ta không?"

Kỳ Nam gật đầu mà không do dự chút nào.

"Vậy thì bây giờ lập tức đi thôi." Mộ Dung Nham đặt tay lên vai nàng, cũng không giải thích gì thêm mà chỉ kéo nàng quay lại con đường cũ. Kỳ Nam nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hấn, thấy trong miệng hấn lộ ra chút máu tươi nhưng lại bị hấn cố nuốt xuống, trong lòng nàng nhất thời hiểu ra một chút, sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Hội Hoa Mãn càng về đêm càng náo nhiệt, trên đường còn nhiều tiểu cô nương hơn khi nãy. Từng bông từng bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống tự bao giờ. Lúc đầu chỉ như mưa rơi lất phất, nhưng so với mưa thì lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Trời lạnh đến mức hà hơi cũng đóng băng nên rất nhiều người đã mua rượu ở ven đường để uống, không lâu sau, xung quanh đều là những người say rượu đang vui vẻ múa hát. Trên mái hiên phía trên đám người đông đúc kia, trong đêm đen có một vị bạch y công tử kéo một thiếu nữ mặc váy màu hồng phấn, sóng vai lướt đi trong cơn gió lạnh thấu xương.

Đêm nay là một đêm không trăng.

Trở lại khách sạn, Mộ Dung Nham tự tay cởi chiếc váy màu hồng phấn trên người Kỳ Nam ra, thay cho nàng một chiếc áo choàng màu đen kín mít từ đầu đến chân.

Lúc này hấn mới thờ phào nhẹ nhõm, kéo nàng đẩy cửa sổ muốn nhảy xuống. Ai dè, hai người vừa mới đẩy ra một khe hở, chợt nghe thấy tiếng xé gió vang lên, sau đó lập tức có ba mũi tên "Phập, phập, phập" cắm vào cửa sổ.

Mộ Dung Nham và Kỳ Nam lập tức lùi về phía sau, dựa vào cây cột. Hai người một trái một phải ấn ý vòng ra sau cột. Kỳ Nam may mắn không bị thương, Mộ Dung Nham lại cúi đầu ho ra một ngụm máu. Kỳ Nam nhanh nhẹn vươn tay ra đỡ lấy, vết máu lập tức thấm vào trong áo choàng đen của nàng rồi biến mất không còn dấu vết. Hắn vẫn một thân áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi như trước.

Mộ Dung Nham bình tĩnh lại, vung tay áo vận chưởng, cách không khí mở cửa ra, sau đó hít vào một hơi, hỏi thật to: "Đạo đài khách của Vương tử, thật đúng là khác người."

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên một tiếng cười sang sảng, nghe giọng thì biết đó là một nam tử trẻ tuổi. Kỳ Nam đang định dùng mạng che mặt thì Mộ Dung Nham lại đưa tay gỡ khăn trùm đầu của nàng xuống rồi ra hiệu cho nàng đi theo mình ra bên ngoài.

Khách điểm to như vậy mà không biết đã trở nên trống trơn từ lúc nào. Trong đại sảnh dưới lầu toàn là những binh sĩ Tây Lý đang giơ cao binh khí trong tay. Ở chính giữa bày một cái bàn, trước bàn là một nam nhân cao lớn trẻ tuổi đang ngồi xoay lưng lại. Hắn ta mặc một thân phục sức Tây Lý trông hết sức cao quý và tao nhã, dung mạo của hắn cũng không thua kém chút nào so với Mộ Dung Nham.

"Nhị Hoàng tử Điện hạ Dạ quốc, ngưỡng mộ đã lâu," về mặt khôi ngô tuấn tú đang tươi cười của vị vương tử này cũng không chê vào đâu được, "Kỳ thực ta và ngươi cũng có chút duyên phận, lúc mẫu phi của chúng ta còn ở Nam quốc, đã từng là tỷ muội khuê mật."

Nghe xong lời này, lại nhìn kỹ gương mặt của vị vương tử đó, quả nhiên có thể nhận ra mặt mày hắn ta có vẻ quen rĩ dịu dàng, chắc có lẽ người tỷ muội khuê mật của Diêu quý phi cũng đã từng là một giai nhân tuyệt sắc giống như bà, bởi vậy nhi tử của hai người mới có dáng vẻ không ai thua kém ai như vậy.

Ánh mắt hắn ta từ trên người Mộ Dung Nham chuyển qua Kỳ Nam, rồi cuối cùng dừng trên gương mặt nàng, sau đó ra vẻ sáng tỏ hỏi: "Vị này chính là Kỳ tiểu tướng quân trong truyền thuyết phải không?"

Kỳ Nam đứng sánh vai cùng Mộ Dung Nham, về mặt nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, lúc này nghe hắn hỏi, nàng mới tiến lên một bước, hơi hơi gật đầu với Vương tử Tây Lý: "Kỳ Nam bái kiến Vương tử Điện hạ."

Vương tử cười cười với nàng, "Ngươi làm nô chết Lý Nha tướng quân, nhưng chính ngươi lại lông tóc không tổn hao gì. Nghe nói ngươi có thần tiên che chở, là Chiến Thần đầu thai chuyển kiếp?"

Kỳ Nam lạnh nhạt nói: "Trên chiến trường, nếu không thắng thì chính là chết trận, ai cũng như ai."

Vương tử tán thành gật đầu, "Ngươi nói rất đúng."

Hắn hơi nghiêng người vẫy tay một cái, vài tên thị vệ lĩnh mệnh đi xuống, chỉ chốc lát sau, bọn họ đã mang tới một chiếc quan tài!

Chiếc quan tài này được chế tạo đặc biệt, vô cùng lớn, trong đêm lạnh như vậy mà nó vẫn tỏa ra làn sương lạnh rùng rợn, nhìn là biết ở bên trong có không ít khối băng.

Khi hạ chiếc quan tài xuống tạo nên một tiếng "Thịch" trầm đục, âm thanh ấy như gõ thẳng vào lòng Kỳ Nam.

"Đây là di thể Kỳ tướng quân của quý quốc, ta vẫn luôn phải người trông coi rất cẩn thận, cuối cùng cũng đợi được các ngươi tới." Về mặt của Vương tử nghiêm túc mà ngưng trọng, "Lúc trước, Kỳ tướng quân ở trong trận địa loạn lạc đã bị thương rất nặng, sau khi hắn bị hôn mê đã được đưa tới Ung Kinh, nhưng khi tỉnh lại hắn không chịu ăn cũng không chịu uống hơn nửa còn không đồng ý chữa trị vết thương. Vì thế, vào ngày mà Kỳ tiểu tướng quân đến Hạ Thành, hắn đã vì bị thương quá nặng lại không được chữa trị nên đã bỏ mình."

Chiếc quan tài ấy gần trong gang tấc, những lời của Vương tử từng tiếng từng tiếng lọt vào tai nàng. Về mặt của Kỳ Nam rốt cuộc không khống chế nổi đã thay đổi.

Ngay vào ngày... Nàng tới Hạ Thành sao?

Như vậy, sau khi nàng ở trên đỉnh núi Tinh Nhai thay đổi ý định, buông tha cho sinh mệnh của Đại ca, thì Đại ca quả thực đã chết.

Mộ Dung Nham trở mắt nhìn Vương tử Tây Lý đang thu hết vẻ mặt của Kỳ Nam vào trong đáy mắt, trong lòng không khỏi than dài một tiếng: Người này, so với phán đoán của hắn còn độc ác hơn nhiều.

Vương tử Tây Lý cũng phát hiện ánh mắt của Mộ Dung Nham, hắn ta không trốn tránh mà nhìn thẳng vào Mộ Dung Nham, hơn nữa còn mỉm cười với hắn.

Trong lúc mọi người đang ở thế giằng co căng thẳng, thì Kỳ Nam lại là người đầu tiên mở miệng: "Vương tử Điện hạ, bây giờ ta có thể đưa huy hiệu của mình đi được chưa?"

"Đương nhiên có thể, Kỳ tướng quân vì nước quên mình, lẽ ra nên được chết một cách yên lành." Giọng điệu của Vương tử thật tự nhiên, hắn nói tiếp: "Cho nên ta cũng hi vọng Kỳ tiểu tướng quân có thể trả lại di thể của Đại tướng quân Lý Nha cho chúng ta, để chúng ta có thể an táng hắn."

"Được." Kỳ Nam trả lời ngắn gọn.

Nàng rất bình tĩnh, người ngoài nhìn thì đều nghĩ rằng đây là Tướng quân thiếu niên kiên cường khí phách, không sợ hãi bất cứ thứ gì. Nhưng chỉ có Mộ

Dung Nham mới biết được, lúc này lòng nàng đã bị phá vỡ thành từng mảnh nhỏ, vạn kiếp cũng không thể lành.

Vương tử Tây Lý rất tao nhã đưa tay ra làm một tư thế mời, bọn thị vệ đứng bên cạnh quan tài lập tức chỉnh tề lui về phía sau, tiếp đó lại đánh tới một chiếc xe ngựa hoa lệ vững chắc.

Kỷ Nam chậm rãi bước tới, đặt một tay lên nắp quan tài, thật lâu sau cũng chưa thấy nàng đẩy ra hay là buông tay. Nàng chỉ cúi đầu đứng đó, về mặt đồ dẫn.

Lúc này đêm cũng đã khuya lắm rồi, cửa lớn của khách sạn vẫn rộng mở. Bầu trời đen kịt giống như bị vấy mực, những ngôi sao sáng đã bị mây đen che phủ hết, dường như mãi mãi không còn xuất hiện nữa.

Vương tử Tây Lý ở lại hàn huyên mấy câu với Mộ Dung Nham, thái độ thân thiết mà nhiệt tình. Nhưng không hiểu sao, người vẫn luôn cư xử với mọi người lễ độ ôn hòa như Nhị hoàng tử Điện hạ lại đối xử với hắn ta cực kỳ lạnh nhạt. Mới nói vài câu thì ngựa đã được chuẩn bị xong, hắn lập tức lên ngựa cùng Kỷ Nam, chờ quan tài rời đi.

Trong đêm khuya lạnh lẽo ở Tây Lý, hai thanh niên ưu tú trẻ tuổi và tôn quý của Đại Dạ đã mang theo một chiếc quan tài biến mất trong bóng đêm mịt mờ, tiếng bánh xe nghiền lên mặt đất dần dần biến mất không còn nghe thấy nữa.

Trong sương phòng tại lâu một cửa khách sạn, cánh cửa "Két" một tiếng được đẩy ra, một thiếu nữ Tây Lý mặc y phục hoa lệ từ bên trong bước ra.

Dưới ngọn đèn, nàng ta đứng bên cạnh Vương tử Tây Lý, nốt ruồi nhỏ dưới mắt trái làm tôn lên làn da trắng như mỡ đông và dung mạo đẹp như thiên tiên của nàng ta.

"Ca ca." Nàng ngẩng mặt lên cười với Vương tử Tây Lý.

Vương tử vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt sâu thẳm như màn đêm nhìn về phương hướng hai người kia vừa biến mất.

"Khuyên Thành, muội không thích nam nhi Tây Lý, vậy nam nhi Dạ quốc thì sao?" Hắn ta bỗng nhiên hỏi.

Thiếu nữ mỹ lệ tên Khuyên Thành kia suy nghĩ một lát mới hiểu ra, rồi nở nụ cười ngọt ngào mà đầy ẩn ý: "Nhưng mà hắn vừa gặp mặt đã ép muội uống độc dược đó!"

"Sao vậy? Muội sợ hắn à?" Vương tử Tây Lý rút cuộc cũng quay sang liếc nhìn muội muội ruột thịt của mình, dường như có chút kinh ngạc.

"Làm sao có thể chứ?" Khuyên Thành công chúa vỗ vỗ tay cười thoải mái, nói: "Ca ca quên rồi sao? Muội yêu nhất là độc dược nha!"

Từ Ung Kinh trở lại Thượng Kinh. Lúc đi mang theo ngàn vạn binh mã mà đi những hơn nửa tháng, lúc về chỉ có hai người và một cái quan tài nhưng lại chỉ mất năm ngày sáu đêm. Khoảng thời gian này, Mộ Dung Nham chẳng những không nhắc nhở Kỷ Nam nghỉ ngơi một chút, mà ngược lại còn trầm mặc ít nói hơn so với nàng, chỉ ra sức thúc ngựa thật nhanh.

Hắn biết rõ có một vài vết thương chỉ cần dịu dàng an ủi là sẽ lành lại, nhưng một số khác lại vĩnh viễn không bao giờ có thể lành lặn được.

Nếu như không thể an ủi, thì hắn nguyện cùng đau, cùng trầm luân với nàng.

Khi bọn họ về đến cửa thành Thượng Kinh đã trông thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc đang đứng chờ nơi đó: Đứng đầu là tiểu Lục Hoàng tử đẹp như thiên tiên, đang trên lưng ngựa nhìn ngó chung quanh. Tiếp đến là Kỳ Đình Kỳ đại tướng quân, Trần Nam Vương phi đứng bên phải ông đang kiễng chân trông ngóng. Bên trái ông là Diễm Dương công chúa, trông bà gầy đi rất nhiều, vẻ mặt cũng vô cùng tiêu tụy.

Diêu Viễn và Thủy Khấu Khấu cũng đứng lẫn trong đám người, ngoài ra còn có rất nhiều cung nhân do Hoàng đế phái tới.

Thấy có xe chở quan tài vừa chạy vào cửa thành còn chưa kịp tới gần, Diễm Dương công chúa đã ngắt đi. Đám người lập tức trở nên náo loạn. Thái giám bên cạnh Hoàng đế lập tức bước ra, cất giọng the thé tuyên chỉ: "Hoàng đế bệ hạ có chỉ! Nhị hoàng tử Điện hạ và Kỳ tiểu tướng quân lập tức vào cung diện thánh! Không kẻ nào được phép chậm trễ!"

Đám người lão nô của Diễm Dương công chúa vốn đang định xông lên thì nghe được thánh chỉ đành phải dừng chân, lùi về vây quanh chủ tử đang bị ngắt của bọn họ, tro mắt nhìn Kỷ Nam và Nhị hoàng tử đi vào trong cung ~

Trần Nam Vương phi đuổi theo, gọi một tiếng "Kỷ Nam", Kỷ Nam mặc kệ mọi người đang hỗn loạn thúc giục cố gắng xoay người, quỵn luyến nhìn nẫu thân đã lâu không được gặp. Kỳ Đình thúc ngựa tiến lên, đứng sau lưng Vương phi hơi gạt đầu với Kỷ Nam. Lúc này nàng mới thoáng yên lòng.

Trong điện Bảo Hòa, Hoàng đế đang gác tay lên trán nghỉ ngơi.

Đoàn người chậm rãi đi đến ngoài cửa, vị thái giám kia nhẹ nhàng tiến vào, khẽ bẩm báo: "Hoàng thượng, Nhị hoàng tử Điện hạ và Kỳ tiểu tướng quân đã đến."

Sau một lát, Hoàng đế mới mở mắt ra, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, "Cho vào đi."

Mọi người nối đuôi nhau đi vào bên trong, Mộ Dung Nham và Mộ Dung Tổng đi ở đằng trước, cùng quỳ xuống.

"Đứng lên cả đi, " Hoàng đế nở nụ cười, vẫy vẫy tay với Mộ Dung Nham, "Nham Nhi, đến bên cạnh ta đi."

Mộ Dung Nham cúi đầu, "Hài nhi không dám."

"Nhị Hoàng tử của chúng ta dám dẫn năm trăm binh lính công kích chín vạn đại quân Tây Lý mà lại không dám ngồi cùng phụ hoàng hay sao?" Hoàng đế lại còn có thể nói đùa.

Từ lúc Kỷ Nam không để ý tới uy hiếp, ra sức công kích Tây Lý, Kỷ phủ và Hoàng cung đã bị bao phủ bởi sự tức giận của Diễm Dương công chúa. Trưởng công chúa tức giận khiến sông núi cũng đổi màu, trong cung bởi vì bị bà ép buộc mỗi ngày nên đã lâu không còn nghe thấy tiếng cười. Lúc này Hoàng đế lại có vẻ mặt vui vẻ, khiến đám cung nhân như vừa được hồi sinh.

Không khí trong điện bỗng chốc cũng trở nên thoải mái. A Tổng dẫn đầu đòi phần thưởng, "Phụ hoàng, lần này lập được công lớn như vậy, người định thưởng cái gì vậy ạ?"

Hoàng đế vừa bực mình vừa buồn cười, "Người cũng lập công à?"

"Con không ngại vạn dặm đường áp giải lương thảo nha! Không có công lao cũng có khổ lao đi? Bây giờ Tây Lý đã chủ động cầu hòa xưng thần, biên cương thái bình, phần lớn công lao thuộc về Nhị ca và Kỷ Nam là điều không thể chối cãi được, nhưng những thứ được ban thưởng của bọn họ nhất định sẽ rất lớn, chỉ sợ nhất thời phụ hoàng còn chưa quyết xong, chi bằng thưởng trước cho những người có ít công lao hơn, như con chẳng hạn."

A Tổng khoe khoang như vậy khiến tất cả mọi người đều cười rộ lên.

"Cũng đúng, " Hoàng đế cũng rất hứng thú gật đầu, " Vậy con muốn cái gì?"

A Tổng nhìn Mộ Dung Nham, "Con muốn mời Kỷ Nam tới điện Triều Dương của con chơi một thời gian!"

"Ồ?" Hoàng đế cảm thấy thật khó hiểu, "Vì sao?"

"Khi ở tiền tuyến, con đã tận mắt chứng kiến Kỷ tiểu tướng quân dùng binh như thần, hiện giờ chiến sự đã ổn thỏa, con muốn mời 'hắn' tới chỉ dạy cho con ạ. Huống hồ trong điện Triều Dương có dẫn nước nóng từ núi Thanh Sơn xuống, rất có lợi đối với việc chữa trị vết thương của Kỷ tiểu tướng quân!" A Tổng ra vẻ nghiêm túc nói.

Hoàng đế còn chưa tỏ thái độ, Kỷ Nam đã yên lặng quỳ xuống, "Hoàng thượng, thần cũng có thỉnh cầu."

"Nói đi!" Hoàng đế lại càng cảm thấy hứng thú hơn.

"Thần đa tạ ý tốt của Lục hoàng tử, muôn lần chết cũng không dám từ chối. Nhưng thần không định ở lại điện Triều Dương, thần muốn về nhà." Kỷ Nam bình tĩnh nói, "Đại ca thần và Hà Việt còn chưa hạ táng, thần phải trở về, để giải thích rõ ràng với hai vị công chúa."

Bầu không khí đang tốt đẹp hòa hợp là vậy mà bởi vì mấy câu nói ngăn ngừa của nàng khuấy đảo đến tan tành. Chiến tranh là chuyện thực tàn khốc như vậy đấy, có người bị nó thành mảnh nhỏ, chết thật đau đớn, nhưng có người lại còn sống trở về nhận lấy vinh quang. Hoàng cung chính là nơi tàn khốc như vậy đấy, người đã chết rồi cũng không thể sống lại nữa, vậy nên người còn sống hiển nhiên vẫn quan trọng hơn.

"Kỷ Đông và Hà Việt đều là cháu đáng ngoại của trẫm, trẫm nhất định sẽ giải thích với hai vị Hoàng tử. Kỷ Nam, ngươi cứ làm theo lời Tiểu Lục đi, tới điện Triều Dương ở tạm vài ngày đi."

Việc đã đến nước này thì cũng nên nói thẳng. Hoàng đế phái người cướp người ở ngoài cửa thành, chính là để Kỷ Nam không rơi vào tay Diễm Dương công chúa. Nhớ lại năm đó Kỷ Đình cũng không thể lay chuyển được bà, cuối cùng vẫn phải lấy bà. Nhiều năm như vậy, trong ngoài Kỷ phủ có ai mà không sợ Trưởng công chúa chứ?

Ai có thể không sợ một người mẫu thân vừa mới mất đi nhi tử chứ?

Kỷ Nam suy cho cùng cũng vẫn còn nhỏ tuổi, Hoàng đế mặt không chút thay đổi ngẫm nghĩ.

Hết chương ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.